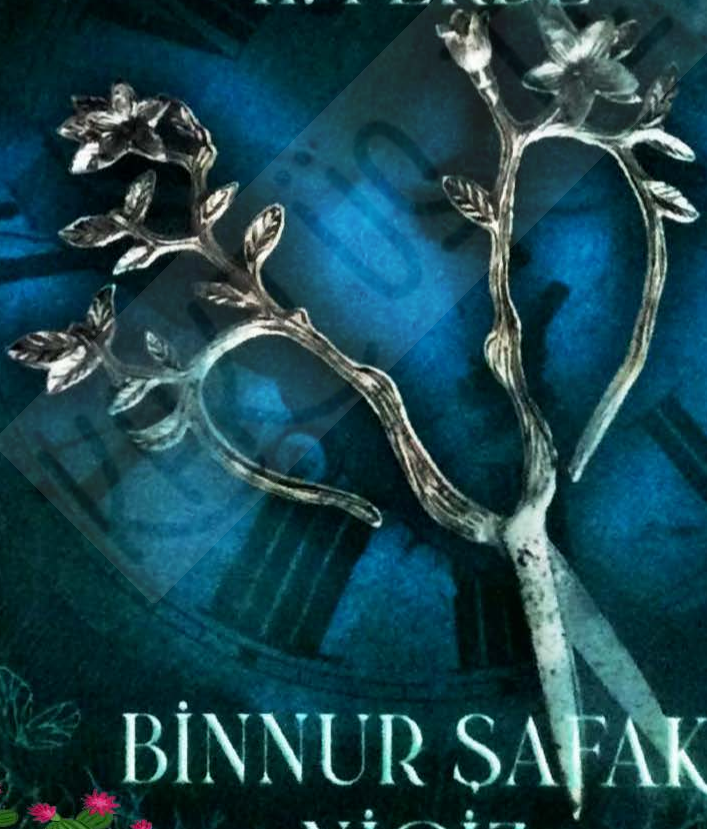
AŞİ ÇAKILTAŞI

II. PERDE

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

KARTUSEN

DOKUZ

ASİ ÇAKILTAŞI

Saatin anahtardan akrebi beni çocukluğumdan söktü.

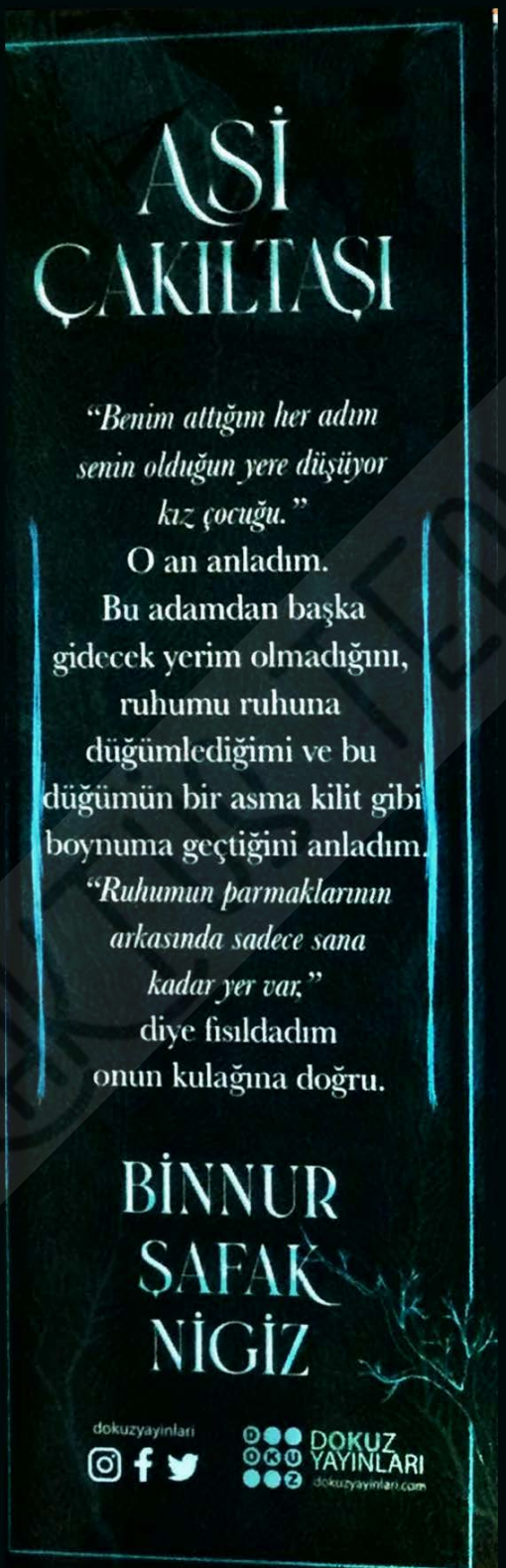
Babasıyla ipleri tamamen koparan Asi, artık iyileşemeyeceğini hissettiği bir noktadan kırılır. Bu kırgınlık, beraberinde büyük bir değişimi ve atılacak yeni bir adımı tetikler. Artık Asi, parçalanmış kanatlarıyla da uçabileceğine inanıyordur. Karan ile aralarındaki bağ gitgide güçlenirken, Karan'ın kanatları her zamankinden daha büyük, daha güvenli bir şekilde Asi için açılır. Kelebek ve sığınağı, yeni bir yola girmek üzeredirler.

"Kelebek yağmurun kollarında," diye fısıldadım.
"Yağmur korkuyor," diye fısıldadığında tenime düşmeye başlayan yağmur damlalarının ruhuma bıraktığı siyah izleri hissettim. Yağmur başlamıştı.
"Kelebek korkusuz."

BİNNUR ŞAFAKNİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI

AŞİ
ÇAKILTAŞI
"Benim attığım her adım
senin olduğun yere düşüyor
kız çocuğu."
O an anladım.
Bu adamdan başka
gidecek yerim olmadığını,
ruhumu ruhuna
düğümlediğimi ve bu
düğümün bir asma kilit gibi
boynuma geçtiğini anladım.
"Ruhumun parmaklarının
arkasında sadece sana
kadar yer var,"
diye fısıldadım
onun kulağına doğru.
BİNNUR
ŞAFAK
NİGİZ
dokuzyayinlari
DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

ASİ ÇAKILTAŞI - II. PERDE
Islak Kelebeğin Sığındığı Mağara
Binnur Şafak Nigiz

© 2022, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Aycan Sarıahmet
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş
İllüstrasyon R. Gaye Önel

1. Baskı Ocak 2022, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-7642-88-0

BASKI VE CİLT
Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Çiftehavuzlar Yolu Acar San. Sit. No: 4
Davutpaşa, Zeytinburnu/İstanbul
0212 501 97 57
Matbaa Sertifika No: 45099

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

ISLAK KELEBEĞİN SIĞINDIĞI MAĞARA

KAKTÜSÜN TELEGRAM

Canım dedeciğim, bu kitap senin için.
Sen benim için hep babaydın.

KAKTÜS TEAM

2. PERDE

tg: @kaktusunx

PROLOG

Bazen sessizlik öyle çok yere yayılırdı ki, duyduğun tek şey kalbinin içinde sakladığın acının sesi olurdu.

Yok olmak nedir biliyordu, kaybolmanın, eksilmenin, sessizliğin büyüdüğünde getirdiği felaketin, her şeyin ne olduğunu biliyordu.

Bunlarla tanıştığında sadece bir çocuktu.

Elleri cebindeydi, sessizlik her yerdeydi ama en çok da kara gözlerindeydi.

Sergen içeri girdiğinde oluşan sessizlik başka birine ait kalp atışlarıyla ikiye bölündü. Kara gözlerini usulca Sergen'e doğru çevirirken, "Bir gözün devamlı o herifin üzerinde olsun," dedi. "Şu Mehmet Karakuyu'nun."

"Bir sorun mu var abi?"

"Sen dediğimi yap, o herifin attığı her adımdan haberim olsun istiyorum. Yediği her naneyi bileceğim."

Sergen başını salladıktan sonra, karanlıkta yeni bir soru doğdu ve "Abi... Peki ya o kişi? Onu izlemeye devam edecek miyim?"

O an, kara gözlerde ilerleyen karanlık, bir meleğin cebinden zemine düşmeye başlayan ölüm gibiydi.

"Evet. *Onu* da izlemeye devam edeceksin. Her hareketinden haberim olacak onun."

"Merve Karakuyu?" dedi sorar gibi. "İstersen onu da izlerim."

"Gereği yok," derken sesi demirden sert, buzdan soğuktu. "Onun yanında daima ben varım. İstediği sürece yanında, istemediğinde de yere düşen gölgesinde."

Sergen bir süre önce hakkında her şeyi öğrenip Karan'ın huzuruna sunduğu kızı henüz hiç yüz yüze görmemiş olsa da dudaklarında gizlemekte zorlandığı bir tebessümün sebebi o kızdı.

"Abi," dedi ve bir süre durup haddini aşıp aşmadığını düşünerek sorusunu kendi içinde ölçüp tarttı. Karan'ın ısrarcı kara gözlerinden kaçamayacağını anladığındaysa, "O kızı önemsiyor musun?" diye sordu.

"Önemsemek..." Karan ayağa kalktığında, zaman da onunla beraber ayaklandı. Takvim yaprakları kızı ilk gördüğü günde takılıp kalmış gibiydi. "Ben buna önemsemek demezdim. Önemsemekten de öte. O kızda bir şey var ve ben o kızdan uzak duramıyorum."

Gözleri boşluğa takılıp kaldı.

"Asi," diye fısıldadı. "Tıpkı ismi gibi. Çok asi."

Bozduğu kelebek yuvasını elleriyle düzelten küçük bir kız çocuğunun kanatlarına yağmurun yirmi altıncı damlası düştü, kanatları eridi.

Tanrı, göğün buzlu camına kutsal elleriyle döktüğü suyun yeryüzüne akması için göğün berrak camını çatlatmıştı, çatlayan gök, çatlaklarından sızan suları yeryüzüne hızla kusmaya başladı.

Aynı deniz kıyısında, aynı uçurumun hemen aşağısında, saçlarım yağmurdan ıslanmış bir hâlde yüzüme yapışmış, yere çökmüş şekilde dizlerimin üstünde oturuyordum.

Yağmur, tıpkı bir kurşunun bir kalbi deldiği gibi tenimi delmek için tenime saplanırken, olduğum yerde hafifçe sallanıyor olduğumu fark etmem çok da uzun sürmedi. Saatlerdir bu hâldeymişim gibi hissediyordum. Kollarımı birbirine bağlamış, avuçlarımı da

kollarımın üstüne yerleştirmiş, tırnaklarımı çıplak ve ıslak kollarıma batırarak, olduğum yerde hafifçe sallanıyordum.

Küçük bir erkek çocuğunun hıçkırık sesini duydum.

Kafamı yavaşça kaldırdım, saçlarım yüzümün önünü örttüğü için etrafı göremiyordum, yine de saçlarımın yarattığı ıslak parmaklıklar bana karşımda ne olduğunu göstermeye yetiyordu. Poseidon birilerine kızmış olmalıydı, yükselen dalgalar bunun işaretçisiydi. Yükselen dalgalar o kadar griydi ki, yağan yağmurun neredeyse yere kadar indirdiği koyu gri bulutlar ile birbirlerine dokunup, çok da ayırt edilemeyecek kadar küçük bir renk farklılığıyla birbirine karışıyorlardı. Hıçkırık sesinin gitgide daha da şiddetlendiğini fark ettim.

Zeus, göğün kırılan camının arkasından öyle bir çığlık attı ki, kükreyen gök başıma yıkılacak sandım.

"Anneciğim," dedi hıçkırık sesinin sahibi, henüz çok küçük olduğu sesinin tınısına yansımıştı. Küçük bir erkek çocuğuna ait olan bu sesin nereden geldiğini merak ediyordum ama kafamı sesin geldiği yöne çevirmeye, o manzarayı görmeye hazır hissetmiyordum kendimi. "Anneciğim, neredesin?"

Sesi, kimsesiz bir kuşun bir çalılık bulup içine saklanarak diğer yırtıcılardan kendini nasıl koruyacağını düşünürken, gözlerinin annesini aramasını hatırlatmıştı bana. Küçük, kırgın ve öksüz yüreği korkular tarafından sarılmıştı. Yutkunsa, yuttuğu şey acı ve korku olacaktı.

"Anneciğim, hiç üzmeyeceğim seni, geri gel, ne olursun anneciğim."

Tırnaklarımı sapladığım etimden çıkarıp yüzümü örten ıslak saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım. Kendimi hâlsiz hissediyordum. Sanki bir mezarın içinden kendi tırnaklarımla toprağı kazıyarak çıkmıştım. Canlı bir cenazeydim; tabutu yakılmış bir ceset, toprağı kazımış bir ölüydüm. Gök bir kez daha gürledi; dalgalar sertçe kıyıya çarpıyordu, dalgalardan sıçrayan tuzlu su damlaları yüzüme

uçuyor, zaten ıslak olan ve yağmurun altında ıslanmaya devam eden tenimi hedefi hâline getiriyordu.

Gözlerim küçük çocuğun sesinin geldiği yöne doğru hareket etti. Başımı çevirecek hâlim yoktu ama onu orada, o kumların arasında, dizlerini karnına çekerek oturmuş şekilde gördüğümde bedenim tüm gücünü kuvvetini bir anda toparlayıvermiş gibi hissettim.

Siyah saçları yağmurun altında sırılsıklam olmuştu, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, kollarını bacaklarına bağlayarak yüzünü dizlerine gömmüştü. Ağlıyordu. Ağladığını inip kalkan sırtından, titreyen bedeninden ve ondan yükselen hıçkırık seslerinden anlayabilmiştim. Oturduğum yerden yavaşça kalktım. Dalgalar artık daha ileriye gelebiliyor, çıplak ve çamura bulanmış ayaklarımı durulayıp geri çekiliyordu.

Önünde durduğumda yavaşça eğildim, benim varlığımı fark etti ve varlığım onu ürküttü. Geri çekilecekti ki, onu tutarak çekilmesine engel oldum. Kafasını kaldırdı. Henüz yaşça çok küçük olmasına rağmen öylesine tılsımlı, öylesine güzeldi ki... Uzun, siyah ve gür kirpikleri, çocukluğunun getirisi olan iri gözlerinin üstüne ve altına dikilmiş alev alev yanan siyah mumlar gibiydi. Gözünün duru beyazını örten kırmızı damarlar, saatlerdir ağladığının görsel bir kanıtı olmuştu.

Alt kirpikleri bir örümceğin bacaklarına benziyordu.

Gözünden akan yaş, alt kirpiğinde asılı kaldı. Burnunu çekti. "Annemi gördün mü?" diye sordu, sesi titriyordu. Sesi, çok fazla ağladığı için pürüzlü geliyordu. Bana, son umudu benmişim gibi baktı.

"Annen kim?"

"Işık," dedi, alt kirpiğine takılan ılık gözyaşı elmacık kemiğine doğru damladı, elmacık kemiği boyunca kayıp yanağına aktı. "Annemi gördün mü?"

Duraksadım. Sanki kalbim bir balıkçı ağıydı, bu küçük erkek çocuğu elindeki ağ kurşununu tek seferde kalbime takmıştı. Onun gözlerinin içindeki aynada kendi yüzümü görüyordum, yağmur

sanki onun gözlerinin perdeleri çekik penceresinin arkasında yağıyordu.

Gözlerine yayılan o saf umut, ışığını yavaşça söndürürken, "Görmedin mi?" diye sordu bu kez, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Görmedim," diyebildim, bunu söylemek o kadar zor gelmişti ki. Çok zordu... Yalnızca sekiz harften oluşan bu cevabımın bütün harfleri kötürüm olmuştu sanki. Dudaklarımın tekerleği onları taşıyamamış, dilim denen pedalı çevirememiştim.

Omuzları düştü. Gözlerindeki o ışık söndü, zaten siyah olan o gözleri, tüm ışıkları sönmüş bir şehir gibi karanlığa gömüldü. İçimde büyüyen o yangını söndürmeye yetmedi yağan yağmur... Küçük erkek çocuğunu kendime doğru çekip kollarımın arasına alırken zihnimin yarattığı enkazın altında kalmıştım. Ruhumu bu çocuğun ruhunun üstüne örtsem, biliyordum ki yine de hava alırdı ruhunun yaraları, çünkü benim ruhum deliklerle doluydu. Erkek çocuğu sanki bunu bekliyormuş gibi kollarıma sığındı.

Ona öyle sıkı sarıldım ki, ne yağan yağmur ne de hemen arkamızda yükselip ayaklarımın dibinde patlayan dalgalar ona zarar verebilirdi. Yüzünü göğsüme gömdü, onun ılık gözyaşlarını göğsümün ortasında hissettim.

Göğsümdeki kuyuya vura vura ağladı.

Kilit kırıldı.

Kuyu açıldı.

1995/ FETHİYE

Mavi gözlerin üstünü örten açık renk kirpikler yavaşça yukarı kalktı, uzun kirpikleri, tıpkı kirpikleri gibi açık renkte olan kaşlarına kadar değiyordu. Beyazdı. Bir ölünün tenini aratmayacak kadar beyazdı. Dudakları bir anlığına yukarı kıvrılır gibi oldu.

Bir ölü tenli, ölürse şeffaf mı olurdu?

Uçurumun eteklerine vuran dalgalara baktı. Dalgalar o kadar yüksek ve kızgındı ki, şimdi kendini buradan aşağı bıraksa, dalgalar onu

yutabilirdi. Denizin kalbine gömülür, cesedi şeffaf bir renk alırdı... Uzun, temiz, altındaki etin bile pespembe göründüğü şeffaf tırnaklarını avuçlarının içine batırdı. Rüzgâr, elbisesinin beyaz tülünü yukarı doğru uçuşturuyordu.

Aslında her şey açıyla alakalıydı. Tek bir yanlış, onu denize değil, taşların içine gömebilirdi. Oysa o, denizi istiyordu. Sertçe yutkundu. Artık bu acıya katlanamıyordu. Göğsünün içinde büyüyen karadelik, onunla ilgili her şeyi yutmaya başladığında, geriye bıraktığı tek bir şeyi yutmaması için artık kendini yok etmesi gerektiğini biliyordu.

Göğsündeki karadeliğin, her şeyden bihaber olan küçük oğlunu yutmasından ölesiye korkuyordu.

"Ben adımın hakkını verip senin ışığın olamadım," dedi, sesi narindi. Genç bir kadına göre çocuksu bile denilebilirdi. Sarı, küllü bir tona yakın olan açık renk saçları rüzgâra eşlik ederek uçuştu. Hava bozuyordu. Ruhu çoktan bozulmuş, kalbi de bozulmak için an kolluyordu. Henüz bozulmamış kalbinin sesini kesmesi gerekti. Kötü biri olmaktan öyle çok korkuyordu ki...

"Bir gün beni anlar mısın?" diye sordu tekrar ince, yumuşacık sesiyle. "Bir gün asıl karanlığın benim ışığım olduğunu, zaten bu ışığı söndürmezsem sonumuzun kıyamet olacağını sana şimdi anlatsam, beni şimdi anlar mısın?"

Aşağıda onu izleyen küçük erkek çocuğunun varlığından haberdardı.

"O kadar her şeyden habersizsin ki..."

Bunu bitirmek zorundaydı. Bunu bitirmek zorunda bırakılmıştı. Tam şu an kalbi, betondan daha ağırdı aslında. Göz ucuyla, çaktırmadan, belli dahi etmeden küçük çocuğa baktı. Biliyordu, tam şu anda o çocuğun kaderinin üstüne siyah bir çarşaf örteceğini çok iyi biliyordu. Tam o esnada, ikisinin olduğu o kıyıdan epeyce uzaklarda bir çekmece açıldı; çekmecenin içine saman kâğıdından yapılma bir mektup zarfı kondu, çekmece kapandı. Kadın gözlerini tekrar denizin yükselen dalgalarına çevirdi. Ölümü istedi. Yaşamı gözden çıkarmıştı.

Oğlunu gözden çıkarmıştı.

"Anne!"

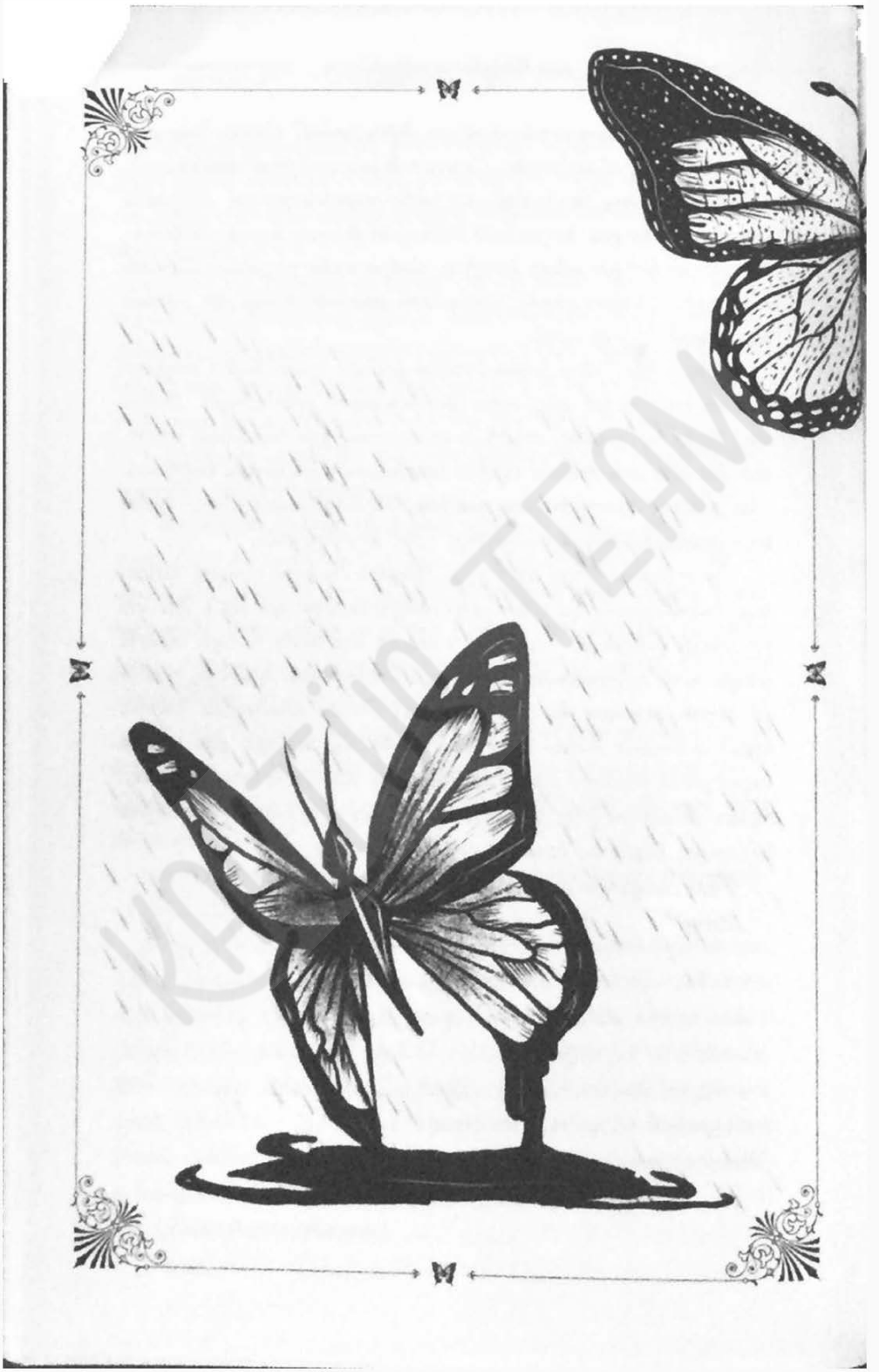
Gözlerini yavaşça erkek çocuğuna doğru çevirdi. Çocuk, heyecanla annesine doğru el sallıyordu. Çocuğun heyecanı kadını durdurmadı, sesindeki neşe onu frenlemedi; sarı saçlar rüzgârla uçuştu, istasyonda bir tren hareket etti, bir yerlerde birilerinin dünyası başına yıkılırken, bir yerlerde biri bir bebeği kucağına alırken sevinç gözyaşları dökmeye başlamıştı. Dünyası başına yıkılanların arasında henüz altı yaşında olan küçük Ali'si de vardı.

"Affet, Ali'm," dedi kadın kendini boşluğa bırakırken. Çocuğuna son kez bakabilmek için, açıyı tutturamamayı göze almıştı. Bedeni önce özgür bir kanadın ortasında duruyormuş gibi havalandı; ardından bir avcı avucundaki tüfeğin namlusunu kanatlarına doğrulttu, silah patladı, kanatlarından vuruldu. Gözlerini acıyla yumup kendi boşluğundan düşüşünü hissederken, "Ali," diye fısıldadı.

Narin bedeni denizi teğet geçti. Poseidon bu kanlı cinayeti üstlenmeyi kabul etmedi. Sahildeki çakıl taşlarının içine öyle hızlı, öyle sert bir şekilde çakıldı ki, küçük erkek çocuğu avucunda tuttuğu taşlarla olduğu yerde öylece donakaldı. Kara gözleri kocaman açılmıştı, yüzünde mimik oynamasa da, o iri kara gözler her şeyi açıklıyordu. Dünya, küçük bedeninin üstüne tıpkı kökleri sökülmüş bir ağaç gibi yıkıldı; küçük çocuk yıkılan o ağacın altında kaldı. Kan hızla bembeyaz çakıl taşlarının arasına girip çıkmaya, taşların beyazını kanın kızıl rengine boyamaya, büyük bir hararetle yayılmaya başladı.

Erkek çocuğunun avucunda tuttuğu çakıl taşı yere düştü.

"Anne?"

1. SAHNE

Düşen yağmur tanelerinin ağırlığını, bir zardan daha hassas olan siyah kanatlarında hissetti kelebek; ölümü kucakladığını sandığı yerden, yaşamın tadını almıştı.

Avuçlarımda tuttuğum enkazın altında kalan geçmişimi ezerken, olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum.

Ayaklarım yavaşça yere bastı. Siyah gözlerini kıstı, uzun, kıvrımlı kirpikleri ıslaktı. Kızaran dudaklarını yavaşça yalarken bana yakıcı bir güzellikle bakıyordu. Kalbimdeki baskının çok daha boğuk bir tadını dudaklarımı kaplayan pembe derinin üstünde hissedebiliyordum. Karan büyük ellerinin sıcak avuçlarını omuzlarımın üstüne koydu, aramızdaki mesafe o kadar azdı ki, göğsü göğsüme temas ediyordu. Etrafımızdan geçip giden arabaları önemsemeden yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Siyah dünyasını bana çevirmişti.

Harelerindeki yansımama bakarken yaşadığımız şeyin yakıcı gerçekliğiyle kavruldum. Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı, her bir hareketi bedenimde görünmez yaralar açtığı gibi, o yaraları yine kendi başına iyileştiriyordu. Korna seslerini duyabiliyordum ama bu gerçek umurumda değildi.

Şu an düşündüğüm tek şey az önce öpüşmüş olmamızdı.

Yağmur yavaşladı ama biz çoktan sırılsıklam olmuştuk.

Belki yağmurdan, belki birbirimize hissettiklerimizdendi ama sırılsıklamdık. Karan'ın eli omzumdan yavaşça indi, dirseğimi sıvazladı ve dirseğimi de geride bıraktıktan sonra eli avucumun içine kaydı. Kalbim ikinci bir teslimiyet bayrağını arşa çekerken, kulaklarımda uğuldayan kana rağmen onun elini tuttum.

Parmaklarımız birbirine geçti, duygularımız birbirine geçti, ruhlarımız birbirine geçti. Çözmeye çalışsalar, aralanmak yıllarımızı alabilirdi.

Aralarından geçtiğimiz araçlar umurumuzda değildi ama araçların içindeki sürücülerin meraklı gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Elini sıktım, elimi sıktı. Turuncuya kaçık, soluk bir sarıyı anımsatan sokak lambasının ışığının aydınlattığı kaldırımlar yağan yağmurun etkisiyle sırılsıklamdı. Karan ile birlikte kaldırıma çıktık, hemen önümdeki su birikintisine basmamak için geniş bir adım atıyordum ki, Karan su birikintisini umursamadan üstünden geçti. Onun uzun bacaklarının attığı her bir adım, benim üç adımıma bedeldi. Buna rağmen parmaklarım onun parmaklarına kenetli olduğu için onun bizi yönlendirdiği hıza ayak uydurabilmiştim.

Sırılsıklam olan saçlarım omuzlarıma dökülmüştü, kafamı o kadar ağır hissediyordum ki, bu ağırlık, kalbimdeki ağırlık ile çok rahat bir şekilde kapışabilirdi.

Dar ve karanlık bir sokağa girdiğimizde adımlarımız yavaşladı. Karan'ın ıslak sırtı ve ince boynu dışında görebildiğim hiçbir şey yoktu. Yüzünün tam da şu zaman diliminde nasıl bir şekil aldığını öyle çok merak ediyordum ki...

Kuzguni siyahı gözlerinin keskin bir şekilde ileriye doğru devam eden yolu takip ettiğini biliyordum ama şu an bildiğim bir şey daha vardı: O gözlerde biraz önce yaşanılan şeylere dair birkaç ipucu, his kırıntısı vardı.

Karan çözülmesi zor bir düğüm, gerçekten birçok yerinde hatası olan bir matematik problemiydi. Buna rağmen bana verdiği ipuçlarının beni sonuca götüreceğinden emindim. En azından emin ol-

mak istiyordum. Kalbimin atışlarını avuç içlerimde hissediyordum, acaba o da hissediyor muydu? Sanki avucumun içindeki ince deriyi yırtacak ve onun avucunun içine girip, göğsüne doğru yola çıkacaktı arsız kalbim.

Adımları tamamen yavaşladı, tıpkı bir bıçak gibi kesilirken, ben de ona uyarak durmak zorunda kaldım. Karanlık sokakta yükselen nefes seslerime bir de yağmurun boş kaldırım taşlarına düşerken çıkardığı tatlı şakırtı eşlik ediyordu.

Karan bana doğru dönerken elimi bırakmadı. Bir an gözlerimi kaçırmak, onun olmadığı bir yöne bakmak istedim ama gözlerim iflah olmaz bir kararlılıkla Karan'ın kıyamet rengi gözlerini yakalayıp odak noktasına aldı.

Sokak lambaları geride kaldığı için yüzü şu an karanlıkta seçilmeyecek kadar gölgelenmişti, görebildiğim tek şey yüzünün belirgin hatları ve siyahlığına rağmen parlayan gözleriydi.

Bana doğru bir adım attığında artık aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı. Kabanımın cebine sıkıştırdığım bereyi çıkarırken, diğer eli hâlâ avucumun içindeydi. Ona şaşkın gözlerle bakıyordum, kabanımın geniş cebinden çıkardığı beremi ıslak saçlarıma geçirdi ve aşağı doğru çekti. Küçük yüzüm bereyi aşağı çekmesiyle tamamen kapandı. Karan güler gibi bir ses çıkardı. Bereyi geriye doğru itip yüzümü açtı, kafamdaki bereyi sabitledi.

"Üşüteceksin," diye mırıldandı kısık bir sesle.

"Sen de üşüteceksin," diye fısıldadım. Bir an için dudaklarımın sızladığını düşündüm, ardından sızı yerini yanma hissine bıraktı.

"Bana bir şey olmaz."

Kaşlarımı çattım, kendini robot falan mı sanıyordu bu adam?

Robot bile su alınca bozulurdu hem.

"Çatma şu kaşlarını," diye mırıldandı tekrar fısıltı hissi uyandıran, siyah meleğin eşsiz kanat çırpışıyla bağdaşmış sesiyle gecenin karanlığına savaş açarken.

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Seni eve bırakayım." Duraksadı. "Araba geride kaldı biraz."

"Yürümek istiyorum," dedim yutkunarak.

Gözlerim karanlık bir gölgeyi andıran yüzünde dolaşıyordu, bakışlarımı fark ettiğine yemin edebilirdim. Parlak gözlerinin keskin harelerinin de benim yüzümü incelediğini hissedebiliyordum. Cevap vermedi, bunun yerine elimi bırakmadan beni yavaşça öne doğru çekti ve bana tekrar sırtını dönerken bir an kendimi bomboş hissettim. Bu görüntü çok yabancı olduğum bir hissin göğsüme yayılmasına neden olmuştu.

Üstelik yabancı olduğu kadar tanıdıktı da bu görüntü.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmazdı değil mi?

Kabul edilmiştim, öyle değil mi?

Sessizlik büyüdü, sessizlik büyüdükçe ruhuma sıçrayan kanın kokusunu daha net bir şekilde solumaya başlamıştım. Evin olduğu sokağa gelene dek parmaklarımız birbirinden ayrılmadı.

Ayrılmayan parmaklarımızın bize yatırdığı tek şey, kulağı sağır edecek cinsten bir sessizlikti. Sokak lambasının fersiz, bir o kadar da kasvetli olan ışığı karanlığı yarıp geçtiğinde, isteksiz bir şekilde omuzlarım düştü. Karan'ın adımları yavaşladı. Ev görüş alanımıza girmişti.

Bu evin varlığını bilmek bile tabanlarıma kordan cam kırıkları gibi batırıyorken, orada durduğunu görmek beni kaçma isteğine sürüklüyordu.

Arkama bakmadan. Kimseyi umursamadan. Ama kaçamazdım. Ne evden ne gerçeklerden ne de bu adamdan. Kaçma imkânım olsa bile, kaçmak istemezdim.

"Geldik," diye fısıldadı, sesi sakindi.

Başımı salladım. "Evet," diye onayladım onu.

"Tamam."

"Tamam."

Gözlerimiz kısaca kesişti, siyah bakışlarının merceği altında kendimi baskı altında hissediyor olsam da bu bakışların var olmadığı bir yerde yaşamak sanırım isteyeceğim son şey bile olamazdı. Bakış-

ları donuktu, alışmıştım, o Karan'dı. Benim siyah aynam, yüzümün ve ruhumun karanlıkta kalan kısmıydı.

"Ben gideyim," dedim kısık bir sesle.

Karan gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden başını yavaşça salladı. Başka biri onun bakışlarını ürkütücü bulabilirdi, benim bile bulduğum zamanlar oluyordu. Dikkat tüm harelerine yayılmıştı. Yüzümde bir cevap arıyordu, kafasındaki soru işaretlerini silebileceği bir cevap.

"Peki."

Her ne kadar istemesem de, parmaklarımı kaydırarak onun avucunun içinden kurtarmaya çalıştım. İlk denemem başarısız olunca gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doğrudan yüzüme bakıyordu, elimi bırakmamıştı. Bir kez daha denediğimde bu kez göz gözeydik, elimi yine serbest bırakmadı. Avuç içinin terli olduğunu fark ettim, parmaklarımızdaki nem birbirlerine karışmıştı.

"Sabah seni almaya geleyim mi?"

"Neden?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Gözlerini gözlerimden çekmedi.

"Okula bırakırım."

"Okul çok yakın," diye fısıldadım. "Buna gerek yok."

"Peki."

Kısa süren sessizliğin ardından, "Gitmem gerek," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden.

"Tamam git."

"Elim?"

Karan bir an duraksadı, bu hareketi benim de duraksamama neden olurken gözlerini yavaşça gözlerimden ayırıp sokağın diğer ucuna baktı.

Elimi yavaşça serbest bıraktı.

"İyi geceler," diye fısıldadım, terli avuç içimi yumruk yaparken, onun terini parmaklarımda hissettim.

"İyi geceler."

Başımı sallayarak sırtımı ona dönüp gözlerimi yumdum. Üçüncü adımı atacaktım ki, bileğimi yakaladı ve beni hızlı bir şekilde kendine doğru çevirdi. Nefesim göğsümde sıkıştı, irileşmiş gözlerle ona baktım.

"Sıcak bir duş alıp uyu," dedi alev alev yanan kuzgunilerini yüzüme dikerek. Gözlerim iri iri ona bakarken, "İyi geceler Asi Çakıltaşı," diye fısıldadı yüzüme doğru. Bileğimi bırakırken bir an dengemi kaybedip yere kapaklanacağımı düşündüm ama bu olmadı.

Son anda dengemi toparlayarak, "Peki," diye fısıldadım, gözlerimi ondan kaçırıp yavaşça çekildim ve eve doğru yürümeye başladım.

Çiseleyen yağmurun altında yürürken onun kasvetli bakışlarının sırtımda dolaştığından adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Evin kapısının önüne geldiğimde anahtarımı çıkarıp anahtar deliğine soktum, gözlerim kapının yüzeyinde dolaşırken sertçe yutkundum. Göz kapaklarımın üstünde tonlarca ağırlık vardı sanki.

Kendimi çok ağır hissediyordum.

Anahtarı yavaşça çevirdim ve kilit tok bir ses çıkararak açıldı, parmaklarım kapının kulpuna dolanırken omzumun üstünden yavaşça arkama baktım.

Oradaydı. İçeri girdiğimde onun hâlâ orada olduğunu biliyordum. Sırtımı kapıya yaslarken elimi kalbimin üzerine yerleştirdim ve sertçe yutkundum. Bir elim kafamdaki bereye giderken, diğer elim uzun süre kalbimin üstündeki konumunu korudu.

Dediğini yapıp, sıcak bir duş alarak yatağa geçtiğimde aklımda dönüp duran resim aynıydı. Hatta buna resim değil de bir filmden kesit, video gibiydi. Dudaklarımızın birbirlerine dokunduğu an, kurak bir toprağın çatladığı noktadan filizlenen siyah gülü görmüştüm. İnsanlara batırdığı dikenlerini yaralayarak kurak topraktan kafasını çıkarırken onu kendime benzetmiştim.

Dikenlerim vardı, insanlara batırıyordum.

Ama bu demek değildi ki, batırdığım dikenlerim hiç acımıyordu.

Yandan bol bir şekilde örüp, omzumun üstüne attığım saçlarımın ağırlığını düşüncelerimin üstünde hissediyordum. Gözlerim sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanmış ama henüz güneş ile kavuşmamış caddenin etrafında kısa bir tur attı. Uykusuzluğun izlerini göz kapaklarımda taşıyordum, şakaklarım ağrıyordu. Dudaklarımın arkasında sakladığım kasvetli nefesi dışarı bırakırken, havanın soğuğuna karışan buhar, Karan'ın dudaklarından dökülen sigara dumanını andıran bir sis bulutu yaratarak gökyüzüne karıştı.

Ellerimi birbirine bastırarak ovaladım ve kuru soğuğun parmaklarımda bıraktığı uyuşukluk hissini gidermeye çalışım. Tenim soğuğun etkisiyle beyazlamıştı. Son araba da önümden geçtikten sonra yol yayalara kaldı ve diğer arabalar durduğunda hızlı bir şekilde karşıdan karşıya geçtim.

Kahve dükkânında çalışan yaşlı adam dükkânının kepenklerini kaldırırken göz göze geldik. Bana kısaca gülümsediğinde, ben de onu başımı sallayarak selamladım ve "Günaydın," dedim nazik bir şekilde.

Adamın gülümseyişi genişledi. "Günaydın," dedi. "Kahve alacak mısın?"

"Aslında hiç fena olmaz."

Yaşlı adam dükkânın kapısını açtıktan sonra, "On dakika bekletirim ama," dedi sevimli bir şekilde gülümseyerek. Bileğimdeki ince, siyah kayışlı saate baktıktan sonra, "Yarım saat bile bekleyebilirim," dedim kısık bir sesle.

Dükkânın içi kahve kokuyordu, yaşlı adam hızlı bir şekilde içi şekerleme dolu kavanozları tezgâhın üstüne sıraladı ve kahveyi yapmaya başladı.

"Geçen gece gördüm seni," dedi sırtı bana dönükken, bir an duraksamış olsam da, ifadesizliğimi korudum ve sessizce onu dinledim. "Canın sıkkın gibi görünüyordu." Cevap vermedim. "Amacım seni sıkıştırmak falan değil, sakın yanlış anlama. Tanımadığın etmediğin bir ihtiyara anlatmak zorunda da değilsin zaten."

"Sıkıştırdığınızı düşünmüyorum." Gözlerim ahşaptan yapılma eski masanın yüzeyinde dolaştı.

"Yanına gelmek istedim ama bana gerek kalmadı," dedi bir anda. "Görmek istediğin kişi geldi."

Diğer Merve kaşlarını kaldırarak bana baktığında dudaklarımın sızladığını hissettim.

"Ne?"

"Görmek istediğin kişi diyorum," dedi neşeli bir sesle ve omzunun üstünden bana kısa bir bakış attı. "Sana iyi gelen kişi."

Sessiz kaldım ama bu kez kaşlarım çatıldı. Tanımadığım bir adamla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ayrıca ima ettiği şey yanaklarıma kanın oturmasına neden olsa da, dışarıya renk vermemeye kararlıydım.

"Utandırdım mı seni?" diye sordu mahcup bir sesle. "Amacım bu değildi, kusuruma bakma."

"Neden utanayım?"

"Deden yaşında bir adamla gönül meselesi konuşacak değilsin," dedi gülerek. "Utandırmış olabilirim."

"İnsanları yaş sınıfına sokmayı sevmem," dedim omuz silkerek. "Yaşınız sizinle konuşmamam gerektiğini düşündürmez bana. Bu ruhların anlaşmasıyla alakalı, aynı yaşta çoğu insan aynı şeyi düşünmüyor şimdilerde."

Omzunun üstünden bana bakarken kaşları hayretle havalandı. "Ne tuhaf kızsın yahu," diye mırıldandı şaşkınca. "Hep çok soğuk bir kız olduğunu düşünürdüm, kahveni aldığın gibi çıkar giderdin."

"Genelde soğuk göründüğümü söylerler."

"Peki öyle misin?" diye açık uçlu bir soru attı ortaya. Mantığım bir an için duraksadı ve zihnime aldığı notların siyah sayfalarını hızlıca çevirmeye başladı. Öyle miydim? Değil miydim? Ben gerçekte kimdim?

"Kısmen," dedim bir çırpıda.

"Ya siyahsındır ya beyaz," dedi yaşlı adam yaşanmışlık dolu bir sesle. Bir an da kaybolmuştu neşesi. "Griye güvenmemen gerek."

"O zaman soğuğum."

"Güzel." Genişçe gülümsedi, büyük karton kutunun içine doldurduğu siyah kahveyi tezgâhın üstüne bıraktı. Kahverengi karton kutunun üstünü beyaz bir şeyle kapattıktan sonra, "Kahven hazır," dedi sevecen bir sesle.

Yerimden yavaşça kalktım ve sırt çantamı düzeltip, tezgâha doğru yürüdüm. Yaşlı adam ellerini tezgâhın üstüne koyduktan sonra, "O da birazdan burada olur," dedi gülümseyerek. "Birkaç dakikası kaldı."

Kalbim hızlanırken, "Kim?" diye sordum, sesimin umursamaz çıkması için ekstra bir çaba harcamıştım ama nafileydi.

"Kim olduğunu şu an sol tarafında çırpınan şey çok iyi biliyor."

Gözlerimi kaçırırken, çantamın ön gözünden hızlıca cüzdanımı çıkardım ve kahvenin ücretini tezgâhın üstüne bırakıp, "Sağ olun," dedim zorla yutkunarak. "Hoşça kalın."

Hızlı adımlarla kahve dükkânını terk ederken, birazdan Karan'ın da buradan kahvesini ve kurabiyesini alacağını biliyordum. Avuçlarımın arasında duran sıcak kahvenin soğumayacağından emindim, bu kutuda kolay kolay soğumuyordu. Biraz dolaştıktan sonra kampüse doğru yola koyuldum.

Omuzlarımı düşerken hızlı adımlarla dersliğe çıktım. İçeride hiç kimse yoktu, boş dersliğe kısaca göz gezdirdikten sonra gözlerim bu kez akıllı tahtaya kaydı ve hangi derslikte olduğumu anladım.

Onunla birlikte uyuduğumuz derslikti burası.

Siyah kelebek tüm ihtişamıyla tahtanın sol köşesinde duruyordu.

Midem yanmaya başlayınca gözlerimi yavaşça tahtadan ayırdım ve hep oturduğum masaya çevirdim. Masanın üstünde koyu renkli bir kese kâğıdı vardı, kaşlarım tamamen çatılırken masama yöneldim. Kahve kutusunu masanın üzerine koydum ve kese kâğıdını elime aldım. Sıcaktı. Kese kâğıdının içine baktığımda dudaklarım aralandı. Ay kurabiyeleri.

Kâğıdın kenarına güzel bir el yazısıyla yazılmış yazıyı fark edince kâğıdı yavaşça yazıyı okuyabileceğim şekilde yana çevirdim.

Kahvenin yanında iyi gider velet. Afiyet olsun.

Dişlerimi sıktım ve alt dudağımı üst dudağımın altına alarak emdim. Gözlerim kısıldığında tebessüm etmemek için kendimi zor tutuyordum. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de ay kurabiyelerine bakarken elimde olmadan tebessüm etmiştim.

Gönderen: Billur Bayraktar
Bir yerim çok dar, iki çok çişim var. Ve biliyorum, beni çok özledin. (10:28)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Benden sıkıldığını düşünmüştüm. (10:29)

Gönderen: Billur Bayraktar
Sıkıcı olduğunu kabul etmen de bir erdem bence. Bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyordum. (10:32)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Koyabildin mi bari? (10:33)

Gönderen: Billur Bayraktar
Koyamadım. (10:34)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Peki şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? (10:35)

Gönderen: Billur Bayraktar
İşemeyi. (10:36)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ciddiyetsiz. (10:37)

Gönderen: Billur Bayraktar
Ciddiyetli. (10:38)

Tüm gün okulda tıpkı bir ruh gibi dolanmış, Defne'den köşe bucak kaçmıştım.

Onunla yüz yüze gelecek olursam muhtemelen kavga edecektik ve bu kavganın sonunda ikimiz de birer enkaz hâline gelecek-

tik. Kampüsün çıkışına yürürken kısaca gökyüzüne baktım. Hava boğuk ve kasvetliydi, sabaha göre çok daha ılıktı ama ben yine de üşüyordum.

Siyah paltomun yakalarını kaldırarak ensem ve boynuma siper edip sırtımdaki çantayı düzelttim. Çıkışın hemen sağındaki banklarda oturan öğrencilerin arasında Gamze ve Enis de vardı. Çok kısa bir anlığına Gamze ile göz göze geldik ama ben ona aldırmadan gözlerimi bahçe kapısına çevirdim. Onun bakışlarının hâlâ bende olduğunu biliyordum ama aldırmadım, Enis beni fark etmemişti. Fark edilmemenin verdiği rahatlıkla hızlıca oradan çıktım. Dışarı çıktığım an gördüğüm şey, kesinlikle görmeyi beklemediğim bir şeydi. Bu mümkün olabilir miydi? Tamam, çok da yadırgamamıştım ama dün geceden sonra...

Onu görmeyi beklemiyordum.

Bol örgümden firar edip yanağıma düşen asi saç tutamını kulağımın arkasına iterken olduğum yerde öylece dikilip ona baktım. Altına her zaman olduğu gibi siyah bir kot giymişti, uzun bacakları bir mankeni bile kıskandırabilecek güzellikteydi. Siyah saçları dağınıktı, ya da her zaman olduğu gibiydi. Sadece şu an gözüme çok ulaşılmaz görünmüştü.

Kusursuzdu.

Üstünde takım ceketini andıran bir ceket vardı ama bir takım ceketine oranla çok daha spor görünüyordu, o da siyahtı. Ayağındaki asker postallarını bir an yadırgasam da ona gerçekten yakıştırmıştım. Bu adam her şeyi kendisine yakıştırmak zorunda mıydı? Üstündeki her şey her zaman olduğu gibi siyahtı. Tek bir şey dışında. Penye, yuvarlak yaka, tamamen ona yapışmış ve kaslarını ortaya sermiş olan koyu mor tişört. Bir an duraksadım.

Kalçasını arabanın kapısına yasladı ve kollarını göğsünün üstünde toplayarak siyah dünyasını bana dikti. Pürdikkat beni izlerken ben de olduğum yerde durmuş, pürdikkat onu izliyordum.

Diliyle yavaşça alt dudağını yaladığında bir an tüm damarlarımın çatlayacağını sandım. İçimde inleyen hissin sesi ruhuma ulaş-

mış, ruhumun şeffaf duvarlarında yankılanmıştı. Dudaklarımdan güçlü bir yangının ilk dumanı yükselirken, sertçe yutkunup bakışlarımı onun gözlerinden çekmeye çalıştım. Bir şey yapmalıydım. Mantıklı bir şey...

"Yürümeyi dene aptal," dedi diğer Merve kaşlarını kaldırarak. Hızlı bir şekilde diğer kaldırıma geçmek için bir adım attım ve Karan'ın bakışları sanki mümkünmüş gibi daha da yoğunlaştı. Hemen önünde dikildim.

"Selam," dedim gözlerimi gözlerinden çekmemeye çalışarak, ona bakarken kalbimin arsızlaşan ritimleriyle başım dertteydi. Başını yavaşça sallarken bana dikkatli bir şekilde bakmayı sürdürdü.

"Dersin bitti mi?"

"Evet."

"Sana mesaj atacaktım ama mesajda dırdırını dinleyesim gelmedi hiç," dedi bir anda. Kaşlarımı çatmak istesem de buna engel olan bir şeyler vardı. Sessizce onu dinledim. "Bu gece dedemin çok yakın bir arkadaşının oğlunun mekânın açılışı var," dedi gözlerini yüzümden çekmeden. Yüzümü incelerken gözleri özellikle dudaklarımda duraksıyordu sık sık.

"Ee?"

"Yanımda olman gerekiyor."

Ah... Dedesi için.

Çok kısa bir sessizlik yaşandı, gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerinden tek bir an olsun çekmeden, "Geceleri rahat bir şekilde dışarı çıkabiliyor olabilirim ama bahsettiğin mekânın lüksüne uygun giyinip çıkamam," dedim bir çırpıda. "Oradan çok rahat görünüyor olabilirim ama hiç de rahat değilim. Hadi o mekâna uygun giyinmeyi başardım diyelim, o kılıkta evden çıkamam."

Donuk bakışlar gözlerimden ayrılmadan, "Sen bunu düşünme," dedi. "Onları arayıp o çok konuşan kızın evinde kalacağını söylemen yeterli."

Dün gece hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak zorunda mıydı? Ayrıca üstünde ona en az siyah kadar yakışmış koyu mor bir tişört varken, söylediği hiçbir şeye odaklanamıyordum!

"Üstümle başımla geleceğim yani?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Diğer Merve gözlerini baydı ve sessiz kaldı, şu an sadece benimle ilgileniyordu çünkü Karan'a karşı duyduğu utanç duygusunu hâlâ üzerinden atabilmiş değildi.

"Bunları düşünmene gerek yok dedim ya," dedi üstüne basarak. "Hadi ara evi."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra çantamın ön gözünden cep telefonumu çıkardım ve rehbere girdim. Parmağım annemin numarasının üstüne gidiyordu ki, Karan bir anda beni omuzlarımdan tutarak kendi etrafında çevirdi ve sırtım arabanın kapısına çarptı. Karan hemen önüme dikilip beni arabayla arasına aldı. Panikle gözlerimi araladım, telefon elimden kayıp düşecekti az kalsın. Erkeksi kokusu burnuma dolup, içimi tatlı tatlı kavururken, bu yakınlaşma dün gecenin silik izlerinin üstünden geçmiş, izleri belirginleştirmişti. Nefesini saçlarımın dibinde ve alnımın yatık çizgilerinde hissettim.

"Sorun ne?" diye sordum nefes nefese. Diğer Merve benim aksime nefesini tutmuştu.

"Ablan."

Sesi dümdüzdü. Karnım kasılırken Karan'ın kolunun açtığı boşluktan kampüsün büyük bahçe doğru baktım. Defne yanında Tuğba ve Neşe ile dışarı çıkıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bedenimi yavaşça aşağı kaydırmaya çalıştım ama Karan omuzlarımı tutarak buna engel oldu ve hemen önümde bir duvar gibi dikildi. Onun heybetli bedeni beni o kadar rahat kamufle ediyordu ki, kendimi küçücük hissetmiştim.

Defne ve arkadaşları karşıdaki kaldırımda sırtları bize dönük şekilde yürümeye başladıklarında tuttuğum nefesi sert bir şekilde dışarı verdim ve ellerimi Karan'ın tişörtü zorlayan kaslı göğsünün üstüne koyup yavaşça yutkundum. Bir elimde hâlâ telefon vardı.

Bir an elimin altındaki kasların kasıldığını hissettim, bu benim de karnımın kasılmasına neden olurken, "Annemi arayayım," dedim pürüzlü bir sesle.

Gözlerim yüzüne değil, koyu mor tişörtüne takılı kalmıştı ama onun gözlerinin benim üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Ellerimi kara zorla geri çektim. Karan'a bakmadan annemin numarasının üstüne bastım ve telefon çalmaya başladığında kulağıma götürüp, gözlerimi koyu mor tişörtten çekmeden beklemeye başladım.

İkinci kez çalarken karşı taraf telefonu açtı.

"Anne?" Karan'ın kasıldığını fark edince dilimi ısırmak istedim.

"Merve?" Annemin sesi şaşkındı, onu aramama alışkın değildi. Hoş, ben kimseyi aramazdım pek.

Dün akşam yaşadıklarını hatırlayınca, diğer Merve'nin de baskılarına ayak uydurarak, "Nasılsın?" diye sordum, aslında onu gerçekten merak ediyordum. Telefonun diğer ucundaki annemin şaşkınlığını soluduğum gibi, pürdikkat beni izleyen kuzguni siyahın da şaşkınlığını soluyabilmiştim. Hem de çok daha canlı ve net bir şekilde.

"İyiyim," dedi i harfini iki kez telaffuz ederek, bu yüreğimi burkmuştu. Ona karşı bu kadar mı yabancılaşmıştım? Hâlini hatırını sorduğum için şaşırıyordu, ben bu kadar mı yok saymıştım annemi? "Sen nasılsın? Bir sorun falan mı var?" Sesi telaşlı çıktı bir an için, bu canımı daha da derinden yaktı.

"Yok," dedim yüzümü buruşturarak. "İyiyim anne." Dilim anne kelimesinin üstünü çizerken uyuşmuştu. *Anne.* Bu tuhaftı, birinin anne diyebildiği birine sahip olması güzeldi. Genel olarak acıttığı zamanların sayısı daha fazla bile olsa, güzeldi. Bu inkâr edilemezdi. "Bu gece eve gelemeyeceğim ben, onu söylemek için aradım. Büşralarda kalacağım."

"Vizeler yüzünden mi?" diye sordu bir çırpıda. "Çok zorlamıyor musun kendini?"

Bir an vicdan azabı tüm göğsüme mürekkep gibi yayıldı. Alt dudağımı yavaşça ısırıp, gözlerimi kaldırarak Karan'a baktım. Acaba şu an annemle konuştuğum için nasıl hissediyordu? Hayatının hiçbir döneminde arkadaşlarını ya da çevresindekileri kıskanmış ya da imrenmiş miydi acaba? Cennet siyahı gözleri dudaklarıma indi, ısırdı-

ğım alt dudağıma bakarken gözleri kısılmıştı. Gözleri kısıldığında, uzun siyah kirpikler birbirine girdi ve birbirine giren kirpikleri çok daha dolgun, hacimli göründü gözüme.

"Merve, orada mısın?"

"Yok. Yani evet, buradayım," dedim, benim de bakışlarım Karan'ın dudaklarına kaydı, bilincim benim isteğim dışında gerçekleştirdiği bu aktivitenin kalbime verdiği zararın bilincinde değildi henüz. "Biraz vakit geçirmek için, vize falan değil yani. Film falan izleyeceğiz."

"Tamam o zaman," dedi annem. Tam şu an buruk bir şekilde tebessüm ettiğini hayal edebiliyordum... "Kendine dikkat et, olur mu?"

"Olur. Sen de kendine dikkat et anne."

Kısa bir sessizlik oldu. Annem tam telefonu kapatacaktı ki, "Anne," dedim gözlerimi kaldırıp Karan'ın gözlerine sabitleyerek. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Siyah okyanusun ortasında sert bir dalga kabardı, kabarırken köpürdü, köpüğü bile kapkaraydı. Dilimi damağımı kurutacak bir güzellikle baktı bana, şaşkınlığı harelerine bir kömürün duman olup bıraktığı is gibi yayılmıştı. Daha ne kadar kararabilirdi ki? Daha ne kadar siyaha çalıp, çaldığı karanlığa yanan yıldızlar ekleyebilirdi?

"Ben de seni seviyorum güzel kızım," dedi annem, sesi içtendi.

Ben gözlerimi Karan'ın gözlerinden çekmedim; kalbim, anneme kurduğum cümlenin altını çizip durdu. O cümleye sanki ayna tutulmuştu ve o aynadaki yansıma Karan'ın gözlerine vurmuştu. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Annem telefonu kapattı ama ben telefonu kulağımdan çekmedim.

Kulakları sağır edecek, kelimelerimin üstünde dinamit patlatacak bir sessizlik yaşandı. Biraz daha sessiz kalacak olursam, konuşmayı unutabilirdim.

"Gidelim," dedi Karan sertçe yutkunarak. Bedeninin gölgesini üzerimden yavaşça geri çekerken soğuk hava tenime çarptı.

"Nereye gideceğiz?"

"Seni şu, *ben çok çıtır bir üniversite öğrencisiyim ve tüm canlıların iştahını kabartıyorum*, görüntünden kurtaracak birinin yanına." Durdu ve bana düz düz baktı. "Şu karanlık lolita görüntün canımı sıkıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Ney?"

"Karanlık lolita görüntün," dedi ve bir an ikimiz de duraksadık.

"O da ne?"

Bana düz bir bakış attı.

"Yürü," diyerek kolumdan tuttuğunda kaşlarım çatıldı ama ona karşı koymadım, sanırım koyamadım. Karan kapıyı açıp beni ön koltuğa oturttuktan sonra kapıyı kapattı ve kendisi de sürücü koltuğuna yerleşti. Yolculuk boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık ama benim aksime kalbim oldukça istikrarlı bir şekilde göğsümün altında at koşturup, gürültü yapıyordu.

Büyük, camdan bir binanın önünde durduğumuzda gözlerimi kaldırarak arabanın penceresinden dışarı baktım. Binanın her bir köşesi parlak, maviyi andıran renkte camlarla döşenmişti. İçerisi görünmüyordu ama içeridekilerin dışarıyı gördüğünden emindim.

"Burası neresi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bir iki saatliğine seni emanet edeceğim yer," diye açıkladı sabit bir sesle. Omzumun üstünden ona baktığımda o da omzunun üstünden bana bakarak kaşlarını çattı. "Tek istediğim biraz daha olgun görünmen. Çocuk gibi duruyorsun."

"Ben görüntümden memnunum."

"Ben de sana kötü göründüğünü ya da görüntünden memnun olmadığımı söylemedim zaten velet. Ama on dokuzdan bile küçük duruyorsun," dedi bir anda. Velet demekten vazgeçebilir miydi, dün gece öpüşmüştük biz! Bu nasıl bir umursamazlıktı? Söylediği şeyleri unutmuş gibiydi nedense.

Her ne kadar dün yaşanılanlara rağmen bir yanım hâlâ utanıyor dahi olsa, inadımdan ödün vermedim. Yaklaşık yarım saat bu konu hakkında tartışmış, sonunda beni kovar gibi çıkarmıştı arabadan. Geneli cam olan binanın içine girdiğimizde biraz fazla süslü *-ya*

da bakımlı mı demeliydim?- bir adam karşıladı bizi. Saçları koyu kumraldı ama hemen önünde birkaç tutam sarıya boyanmış saç teli vardı. Uzun boylu, düzgün fizikli ve yakışıklı bir adamdı. Yüzümü buruşturarak adamı incelerken, adam da yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle beni izliyordu.

"Kız bu mu Karan Bey?" diye sordu fazla kibar bir sesle. Kaşlarım tamamen çatıldı, birbirimizden pek hoşlanmamıştık. İçerisi, dışarıya oranla çok daha ferahtı ama biraz fazla renkliydi. Duvarlarda dünyaca ünlü mankenlerin posterleri ve raflarda sayısız kozmetik ürünü ile takılar vardı.

"Evet." Karan'ın soğuk tavrı stabildi, yadırgamadım ama adamın sulu tavırları hiç de hoşuma gitmemişti.

"Sizin seçtiğiniz o muhteşem elbiseyi taşıyabileceğini düşünmüyorum," dedi burnunu kırıştırarak. Diğer Merve kaşlarını kaldırarak bu yakışıklı sıfatsıza bakarken ben de diğer Merve'ye eşlik ediyordum.

"Düşüncelerini kendine sakla ve sana telefonda tarif ettiğim her şeyi harfiyen uygula Bedirhan. Döndüğümde onu istediğim gibi görmezsem olacaklardan ben sorumlu değilim." Karan'ın siyah gözleri yakışıklı sıfatsızın, yani adamın gözlerine tehlikeli bir kararlılıkla baktı.

Yakışıklı adam biraz tırsak bir tavırla, "Tabii ki Karan Beyciğim, benim elimden uçanla kaçan kurtulur! Bu kızdan beterlerini adam ettim ben!" dedi şakayla karışık gülerken. Adama kaşlarım çatık bir şekilde baktım, şu an onu yaklaşık beş yüz bin çeşit farklı öldürme şekli kullanarak katlediyordum kafamda.

Karan hiçbir şey söylemedi, beni koruması gerektiğini düşünmüştüm ama bu gerzek herifle uğraşmak istemediği belliydi. İşlerin bir an önce bitmesini dileyerek sırtımı arkamdaki duvara yasladım ve suratımı astım.

Suratımı astığımı gören yakışıklı sıfatsız, "Yürü kız suratsız," dedi abartılı bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Yürü de senden bir kadın yaratayım!" Dudaklarını parmak uçlarına değdirip gözlerini

yumdu. "Ah benim mükemmel parmaklarım, sihrini konuşturma zamanı!"

"*Ruh hastası*," diye fısıldadı diğer Merve.

Karan gözlerini tavana kaydırarak, "Ben çıkıyorum Asi," dedi bezmiş bir sesle. "Birkaç saate gelir alırım seni. Bir sorun olursa beni ara."

Başımı sallamakla yetindim. Karan giderken, ben de adının Bedirhan olduğunu öğrendiğim ama adıyla tipini bir türlü bağdaştıramadığım adamı takip ederek binanın bir başka odasına girdim.

"Bana bak," dedi haddinden fazla güzel yüzünü buruşturarak. "Sen şu olgun seven zıpkın Karan Çakıl'ın ilk genç sevgilisisin, değil mi?"

Dedikoducu bir şeye benziyordu bu herif.

"Sana ne?" diye sordum ters bir sesle. "İşinle ilgilensene sen."

"Ay aynı kendi gibisini bulmuş yemin ediyorum," diye söylendi.

"Ne diyorsun sen be?"

"Sus, cevap verme bana. Kız... Yoluk. Büyü mü yaptırdın herife yoksa?"

Cevap vermeden bomboş gözlerle Bedirhan'a bakmayı sürdürdüm. Bu onun tamamen sinirlerini zıplatmış, bana öldürecek gibi bakmasına neden olmuştu. Önce kısa süreli de olsa saunaya girmiştim, bu benim için ölümden beterdi. O kadar sıcakta kalmış olmama rağmen zerre kararmamıştım. Bildiğin ecel teri dökmüş, sıkıntıdan patlamıştım. Saunadan çıktığımda benden birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm ama kesinlikle benden çok daha ilgi çekici olan kızlar kişisel bakımımda bana yardımcı oldular, utancın nirvanasını yaşamış, hatta bundan nefret etmiştim ama mecburdum. Köprüyü geçene kadar ayıya dayı demekti benimkisi.

Saçlarımın uçlarındaki kırıkları kesmişler, boyuna pek dokunmamışlardı. Yüzüme ve tenime birçok bakım kremi, nemlendirici, adını bilmediğim birçok şey uygulanmıştı. Bedirhan'ın özenle parmaklarıma sürdüğü siyah ojelere baktım, ojenin fırçasını bir kenara bırakarak, "Seni biraz daha canlı gösterecek bir renk uygulamak istemiştim

oysa," dedi, dudaklarını büzüp yüzünü buruşturdu. "Teninin rengi falan da harika, kırmızı çok yakışırdı kız sana muşmula suratlı."

İyi de ona siyah oje sür diyen ben değildim ki.

Ona düz düz baktığımda, "Bakma öyle be alık alık," dedi sesini tamamen incelterek. Âdeta çığırmıştı. "Karan Bey öyle istedi. Elbisenle uyumlu olacakmış." Ağzını elinin tersiyle örttü. "Ay elbiseyi görmedin sen değil mi?"

"Rengi siyah mı?" diye sordum kuru bir sesle. Başını sallayarak onayladı beni.

"Kız adamın zevki gerçekten harikulade. Kendisi seçmiş, gidip elleriyle almış biliyor musun? Modacının dolgulu poposu şaha kalkmış resmen, aradı beni karı, bir hava satıyor ki yosma... Şaşarsın. Koskoca taramalı tüfek gibi adamın tüfeğine kurdele mi bağladın kız? Doğru söyle, dilek ağacına çaput diye kendini mi doladın? Ne şanslı karısın be... Allah tipinden falan almış ama şans vermiş, baht vermiş..."

Sertçe yutkunarak gözlerimi aynaya çevirdim, ıslak saçlarıma ve tazelenmiş yüzüme baktım. Yüzüme sürdükleri kremler sayesinde tenime renk gelmiş, canlanmıştım.

Bedirhan hızlı bir şekilde ojeleri sürdükten sonra kuruması için bir sprey sıktı parmaklarıma. Ardından saç spreyi ile tarağı alıp, "Kız," dedi yanındaki zayıf, kısa boylu kıza bakarak. "Herif şunu asi yapın, hırçın görünsün dedi de, şunun tipine bak." Yüzünü buruşturarak beni inceledi. "Karakolun önünden geçse şüpheli diye içeri çekip ifadesini alırlar yemin ediyorum. Hele tipe... Yarabbil Âlemin sen koru hepimizi. Çaydanlık sapına benziyor."

"Dalgalı bir şeyler yapalım o zaman Bedirhan Abi."

"Ay hoşt, sensin abi. Benden çok bıyığın var, sus çizgin görünmüyor kıldan kız Buket. Git bir sakal tıraşı ol. Öğretemedim bir türlü sana. Bedro diyeceksin! Bedro! Ay Fransız ismi gibi kız... Bedro efendimiz, kölenizim diyeceksin. Yıkıl karşımdan bıyıklı köle."

Buket denen kız gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken başını uysalca salladı.

Gözlerimi devirerek bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Arada bir saçlarımı yolup, beni çileden çıkartacak şeyler söylese de, genel olarak tavrım sakindi. Bunun sebebi olarak dün gecenin arkasına saklanıyordum sanırım.

Bedirhan saçlarıma geniş duran hırçın su dalgaları yaptıktan sonra, yaptığı su dalgalarını fırça yardımıyla kabarttı. Üstünde oturduğum tekerlekli koltuğu kendine doğru çevirip, "Koyu tonların olduğu far paletini getir, makyajını da ben yapacağım. Her şey anlatıldığı gibi olmalı, salonu başımıza yıkar vallahi," dedi Buket'e.

Makyaj yapılırken çok uykum gelmişti, gözlerimi sık sık kapatmak zorunda olduğum için arada bir uykuya dalacak gibi oluyordum ama Bedirhan'ın hiç durmayan çenesi sağ olsun, uyumama izin vermiyordu. Başımı ağrıtmıştı resmen.

En sonunda rujumu sürmek için kutunun içindeki rujları karıştırmaya başladı. "Buket, koyu mor ruj nerede kız? Allah belanı vermesin! Kız, Buket!" diye bağırdı ağzını yayarak, ardından hafifçe esnedi. "Aslında bordo ya da böyle daha enteresan bir renk denesek fena olmazdı ama adam inat arkadaş. Ne derse o olacak." Burnunu kırıştırıp bana baktı. "Kız, siz evlenirseniz çocuk yapmayın ha. İkinizde de mahkeme duvarı gibi surat, keçi gibi bir de inat var. Allah çoluğunuza çocuğunuza sabır versin şimdiden."

Bir an için karnımın kasıldığını hissettim. Ardından parmaklarım belli belirsiz bir şekilde karnıma dokundu. Ona ait bir şey taşımak... İçimde... Bu düşünce çok tuhaftı.

Sonunda koyu mor ruju da sürdükten sonra, aynaya bakmama dahi izin vermeden beni omuzlarımdan tutarak kaldırdı ve "Buket, şimdi bu bağırır çığırır, onun küçük memesini görmemi istemez. Giydir şunu," dedi yüzünü buruşturarak. "Ben de meraklı değilim bunun küçük memesine."

Ona cins cins baktım. Yakışıklı yüzünün ortasına sağlam bir yumruk falan yemek istiyordu sanırım.

Buket ile birlikte oradan çıktığımızda, "Ona nasıl katlanıyorsun?" diye homurdandım. Kabinin önüne geldik, Buket gülümsedi.

"Aslında dünyalar iyisi bir adamdır, inanın bana," dedi, sesi sevecendi. "Şey, bu arada çok güzel oldunuz. Merakımı mazur görmezseniz bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

Kız girdiğimiz kabinin kapısını kapatırken, "Akşam nereye gideceksiniz?" diye sordu mahcup bir sesle.

"Karan'ın dedesinin bir tanıdığının mekân açılışı varmış," dedim hiç tereddüt etmeden. "Oraya gideceğiz."

Kız gülümsedi.

"Tersleyeceğinizi düşünmüştüm," dedi yine mahcup bir sesle ama buna cevap vermedim. İnsanlar zaten hep böyle düşünürdü benim hakkımda. Ama haksız da sayılmazlardı, genelde terslerdim ama şu an ben, bende değildim.

Kabinin duvarları kadifedendi ve içeride hoş bir kadın parfümü kokuyordu. Kız siyah bir torbadan çıkardığı uzun siyah elbiseyi askıyla birlikte kadife duvara astıktan sonra, "Gerisini ben halledeyim," dedim net bir sesle.

Kız her ne kadar yardım etmek istese de, bir şekilde onu kabinden çıkarmayı başarmıştım. Giymesi gerçekten zahmetli bir elbiseydi ama üstüme geçirdiğimde çok rahat olduğunu fark ettim. Torbanın yanındaki siyah ayakkabılara uzanıp, siyah topukluları ayağıma geçirdikten sonra aynadaki genel görüntüme kısaca göz gezdirdim. Omuzlarım açıktı ama elbise uzun kolluydu, kolları dardı. Siyah uçuş uçuş bir kumaştı ve bu serin hissettiriyordu. Göğsü yuvarlak şekilde aşağı iniyordu ama çok iddialı değildi. Sol bacakta fark edilmesi güç ama yürürken bacaklarımı sergileyecek kadar derin bir yırtmaç vardı, bir an kaşlarım çatıldı. Bunun dışında elbisenin önü normal uzunluktayken, arkasında gerçekten uzunca bir kuyruk vardı.

Açıkta kalan omuzlarıma dökülen dalgaları kabarmış siyah saçlarım, bu elbise için en uygun saç şekliydi sanırım. Kabindeki aynaya dikkatle baktım. İnanılmaz uyumlu ve birbirini tamamlayan bir görüntüye sahip olmuştum. Koyu mor ruj ve siyah ağırlıklı göz

makyajım beni olduğumdan üç ya da dört yıl daha büyük göstermiş ve sert yüz hatlarıma tam oturmuştu.

Her ne kadar bunu itiraf etmekten çekinsem de, tam şu anda oldukça güzel görünüyordum.

Ayrıca elbisenin gerdanımı açık bırakan kısmından sarkan siyah çakıl taşı kolyesi, milyarlar verilerek alınan mücevherlerden çok daha göz alıcı duruyordu şu an. Derin bir nefes alarak ojeli parmaklarımın iç tarafını elbisenin kumaşında gezdirdim. Belim ince olduğu için bu elbiseyi taşıyabilmiştim, en büyük artım uzun bir boya sahip olmamdı sanırım.

Kabinin kapısına uzanırken, düşüncelerime mızrak gibi saplanan şey duraksamama neden oldu. Karan'la ilgili kafamı kurcalayan şeyler vardı, derin şeyler. Babama zarar vermesi, ani çıkışları ve ani duruluşları gibi... Kafamı kurcalıyordu. Omuzlarım bir anlığına düştü, kabinin kapısını açtım ve dışarı çıktım. Bedirhan beni gördüğü an, "Bismillahirrahmanirrahim! Ay yok artık," dedi ağzını elinin tersiyle kapatarak. "Ay gerçekten yok artık! Tövbe bismillah!"

"Ne oldu be?"

"Ay mahalle karısı gibi konuşmasana be, görüntünü sıfırladın şu an gözümde," diye çemkirdi aniden. "Kız ne güzel olmuşsun sen memesiz."

Kaşlarımı çattım. "Karan geldi mi?"

"İçeride kahve söyledik ona," dedi gülüp kaşlarını oynatarak. "Ne o kız, çok mu özledin?"

Cevap vermeden düz düz baktım ona.

"Kız şu an gerçekten çok güzel göründün gözüme, nazar boncuğum olsa iliştiririm vallahi." İç çekti. "Hey gidi gözünü sevdiğimin Bedro Hazretleri!" dedi kendini överek. "Gecekondudan villa yaratırsın sen. Ne yüce bir varlığım..."

"İltifatlı gömmelerin için sağ ol," dedim gözlerimi bayarak. Gözlerim pencereden dışarıyı süzdü, karanlık çoktan çökmüştü. "Karan'ın yanına götürsene beni."

"İyi iyi, hadi gel."

Arkasını dönüp yürümeye başladı. Elim yırtmaca giderken, bacaklarımın açılmaması için ekstra bir çaba sarf ederek Bedirhan'ı takip ettim. Diğer odalardan çıkan, parfüm kokusuyla genzimi parça pinçik eden sarışın kadınlar bana pürdikkat bakarken, onlarla göz göze gelmemek için elimden geleni ardıma koymadım.

Büyük bir salona girdiğimizde, "Karan Bey nerede kız?" diye sordu Bedirhan, Buket'e.

Buket cam kapıyı göstererek, "Balkonda telefon görüşmesi yapıyor," dedi gülümseyerek.

Hiçbirine aldırış etmeden balkon kapısına doğru yürüdüm, sırtımdaki bakışları önemsemedim. Camdan kapıyı kaydırarak açtıktan sonra balkona çıktım. Karan'ın arkası dönüktü, üstünde jilet gibi duran siyah takımının asaleti karşısında kalbim hızlandı. Kalp atışlarımın şiddeti siyah takım için değil, siyah takımın içindeki adam içindi. Sağ eli tırabzanlara tutundu, sol elinde telefon vardı ve telefon kulağındaydı. Bacakları inanılmaz uzun görünüyordu, siyah kesinlikle onun rengiydi ama koyu mor da kesinlikle ona çok yakışıyordu.

"Tam olarak neredesin şu an?" diye sordu aniden. Duraksadım ve ona baktım, benim farkımda değildi. "Seni fark etmemesini sağla."

Bomboş bir ifadeyle ona baktım, kafamda beliren soru işaretlerinin cevabı hemen telefonun arkasında onunla konuşan sesin sahibindeydi. "Umurumda değil Sergen. Öyle ya da böyle, bunu sürdüreceğim. Sonuna kadar." Bir süre sessiz kaldı. "Aynen öyle. Sonuna kadar."

Ona doğru bir adım attığımda, topuklu ayakkabımdan çıkan tok ses Karan'ın irkilmesine neden oldu.

"Seni sonra arayacağım," diyerek telefonu kapattı ve takımının cebine attı.

Omzunun üstünden bana doğru dönerken, ikinci adımımı da ona doğru atmıştım bile. Siyah gözler dalgalandı, aynı anda benim de gözlerimin dalgalandığına yemin edebilirdim. Siyah takım ceketinin altında koyu mor bir gömlek vardı, bugün onu ikinci kez

bu renk ile görüyordum. Dudaklarım aralanırken, Karan'ın ölüm siyahı gözleri büyük bir dikkatle beni inceledi. Ayaklarımdan başlayıp, saçlarımda son bulan bu incelemenin karşılığı olarak, dolgun dudakları aralanmıştı. Bu aralık o kadar küçüktü ki, dikkatli bakılmadığı sürece görülmesi imkânsızdı.

Ona doğru bir adım daha attığımda, gizli duran yırtmaç dalgalandı ve bir bacağım tamamen ortaya çıktı. Karan'ın siyah gözleri yırtmacın açıkta bıraktığı çıplak bacağıma kayarken, kaşları çatıldı. Bir adım... İki adım... Üç adım... Adımlar sanki uzuyordu, nefesim sıklaşırken son adımı da attım ve Karan'ın önünde dikildim. Ayağımdaki topukluların kaç santim olduğunu bilmiyordum ama şu an deve kadar uzun görünen Karan Çakıl ile neredeyse aynı boydaydım, sadece üç ya da dört parmaklık bir mesafe kalmıştı. Bu yüksek ayakkabılarla bu kadar rahat yürüyebilmem beni şaşırtmıştı doğrusu.

"Sen..." Gözleri kısaca beni süzdü bir kez daha. "Yorum yapmayacağım."

"Mor sana yakışmış," dedim gözlerimi gözlerine tırmandırarak. "Bugün ilk kez seni siyahtan başka bir renkle gördüm."

Başını hafifçe salladı. "Küçük bir kız çocuğu sağ olsun."

"Hoş görünüyorsun," diye itiraf ettim.

Koyu mor dar gömleğin ilk iki düğmesi açıktı, takımı jilet gibiydi. Şu an benim dudaklarım ve onun gömleğinin uyumu başımı döndürmüştü. Bir an düşüncelerimin yöneldiği boyutun çirkinliğine gözlerimi devirdim, ne zamandan beri böyle şeyler düşünüyordum ben?

"Sen de..." Gözleri bir kez daha üstümde dolandı. "Çok iddialı."

"Bu senin seçimin neticede."

"O yırtmacın varlığından haberim bile yoktu," dedi tehlikeli bir sesle. "Ve hiç hoşuma gitmedi."

Gözlerimi devirdim. "Hadi ama, elbiseyi sen seçmişsin."

"Tam iki saat boyunca incelediğim elbisede, açıldığında tüm bacağını gösteren bir yırtmaç olduğunu görmeyen benim. Suçu sana atamam zaten. Sanırım seni oraya kucağımda götürmem gerekecek."

"Neden?"

"Yoksa cinayet işlerim," dedi alaycı bir sesle. Şaka yaptığını anlasam da rahatsız olduğumu belli eden bir ifadeyle baktım ona.

"Cinayet işlemen için bir sebep mi var?"

"Attığın her adım beni katil etmek için yeterli bir sebep," diye mırıldandı. "Sadece şaka yapıyorum, rahatla."

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Geniş adımlar atmadığım sürece bir sıkıntı çıkmayacaktır. Elbiseyi beğendim."

Burnundan verdiği ılık nefesleri yüzümde hissediyordum, bu çok tanıdıktı.

"Bence bir mağazaya uğrayıp yeni bir elbise satın almalıyız. Rahat olman açısından söylüyorum," derken sesi hiç olmadığı kadar ciddiydi. "Bunu başka bir zaman, baş başayken evde yiyeceğimiz bir yemekte giyebilirsin."

Mideme yumruk yemiş gibi kasılırken, yüzümdeki ifadeyi sabit tutmak için ekstra bir çaba harcadım.

"Bu elbiseyi sevdim."

"Ben de sevdim," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Bir insan nasıl olurdu da bu kadar etkileyici bakabilirdi, aklım almıyordu. "Ama bazı şeyler bana özel kalsın istiyorum."

İçeride kopan fırtınayı yansıtmamak adına, "Ne gibi?" diye sordum, sesim düzdü ama aslında titremesine ramak vardı. Şu an konuşan bir şey daha varsa, o da gözlerimizdi.

Uzun ve kemikli parmakları yüzüme dokunduğunda, içimde kopan fırtınanın üveyli* kalbimin duvarlarında can buldu. Arsız organım tüm gücüyle göğsümü tekmelerken, gözlerimi Karan'ın gecenin ayazındaki en karanlık unsuruna, gözlerine diktim.

Uzun parmakları yavaşça yanağımda dolaştı, ardından göz çukurlarıma tırmandı.

"Bu gibi," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

* Üveyl: Çığlık.

Ardından parmağı bu kez dudağıma kaydı. Ruju bozmamaya özen göstererek yüzeysel bir şekilde dudağıma dokundu. "Bu gibi," diye fısıldadı. Kalbim fazlalık kandan patlamak üzereydi. Uzun parmağı boynuma indi, şah damarıma yüzeysel olarak dokundu. "Bu gibi." Bana dokunurken gözlerini tek bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

Göğsüm çaresizce bir nefesi içine doldurarak şişerken, parmağı yavaşça gerdanıma indi. Beni rahatsız etmeyecek şekilde sol göğsümün biraz üstüne dokundu, dokunduğu yer herhangi bir cinsel ima aranacak bir yer değildi, gerdanımın biraz altıydı. Parmağını oraya bastırdı ve kalbimin atışını parmağının ucunda hissetti.

"Bu gibi," diye fısıldadı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Dudaklarından verdiği sert nefesler dudaklarıma çarpmaya başladı, gözlerimiz birbirlerine kilitlendi.

"Daha birçok örnek verebilirim ama sırası değil," diye fısıldadı. Fısıltısı doğrudan dudaklarıma aktı ve onun nefesini ağzımın içinde hissettim.

Öpüşsek bu kadar net hissetmezdim sanırım. Kalbim dudaklarımda attı.

"Gidelim mi artık?" dedim yakınlığımız yüzünden kasılan yüzüme herhangi bir maske geçiremeden. Diğer Merve yine saklanmıştı, bu yakınlaşmalara katlanamıyor ve kaçmayı seçiyordu. Beni tek başıma bırakıyordu, sonra da yorum yapmasına izin vermemi bekliyordu. Daha çok beklerdi.

Yüzünü yüzümden uzaklaştırmadan dudaklarıma kısaca göz gezdirerek, "Bu elbisenin içinde bu kadar göz alıcı görüneceğini tahmin etmemiştim. Tamam, birkaç küçük tahminim vardı ama bu kadar değildi. Üstelik bu yırtmaçtan hiç ama hiç hoşlanmadım, velet."

"Bu elbise iyi." Gözlerimi kaçırıp koyu mor gömleğine diktim. "Uzatmasak?"

"Canımı sıkıyorsun."

"Bu elbiseyi seçen sensin."

"Bu kadar mükemmel görünüp, beni çileden çıkaran da sensin."

"Ben..." Gözlerimi bir başka noktaya çevirmeye çalıştım, bu konudan uzaklaşmam gerekiyordu. "Telefonum içeride kaldı ve artık gitmeliyiz. Yani..."

"Sakin ol," dedi yanağımı avucunun içine alarak. "Gidiyoruz, tamam."

Gözlerimin içine güven veren gözlerle bakınca daha da utandım. Utanmak bana göre bir eylem değildi ama buna engel de olamıyordum.

Karan, beni omzumdan çekerek kendine yasladı ve birlikte alacaklarımızı alarak güzellik salonu olduğunu düşündüğüm yerden ayrıldık. Arabaya binerken elbisem yüzünden kötücül bakışlarına maruz kalmıştım ama benim hiçbir suçum yoktu, bu elbiseyi seçen de kendisiydi. Kızması gereken biri varsa bu ben değildim, kendiydi.

"Gittiğimiz yerde muhtemelen yine birçok soruyla karşılaşacaksın," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Aralarında patavatsızlar da olacak elbette. Kafana takmamaya çalış."

"Patavatsızlar?"

"Her ne kadar şu an olduğundan daha olgun görünüyor olsan da, sen on dokuz yaşında bir üniversite öğrencisisin," dedi sert bir sesle. Bunu söylerken direksiyonu kavrayan parmak boğumları beyazladı. "Tamam, en azından onlar senin on dokuz yaşında olduğunu bilmiyorlar ama benden küçük olduğunu biliyorlar. Muhtemelen sana yaş ağırlıklı sorular soracaklar, botoks yaptırmaktan mimiğini kaybetmiş teyzelerin kıskançlık kokan aşağılamalarına maruz kalabilirsin. Yanındayken buna izin vermem ama yine de hazırlıklı olmanda fayda var. Genç bir kan gördüklerinde kudurur böyleleri. Senin yaşına dönebilmek için ruhunu satabilecek kadınlar tanıyorum."

Sokak lambalarının cansız ışıkları arabanın içine hızlı bir şekilde yer değiştirerek girip çıkıyordu. Parmaklarımdaki ojelerdeydi gözlerim, Karan'ın omzunun üstünden bana baktığını hissedince, göz ucuyla ona baktım.

"Hadı ama gerilme," dedi moral vermek ister gibi. "Üstesinden gelebileceğini biliyorum. Senin için hiç de zor değil iki buruşuğa meydan okumak."

Diğer Merve başını sallayarak onayladı Karan'ı, ben karşı koymasam bile, o koyardı, biliyordum. Yavaşça başımı salladım ama suratım düşmüştü bir kere. Ne vardı ki bizim aramızdaki yaş farkında? Gören de babam yaşında bir adamla beraberim sanacaktı, on yaş bile değildi. Dokuz yaştan ibaretti, çok büyük bir fark olamazdı. Hem biz... Beraber miydik onu bile bilmiyordum ki. Kabul edilmiştim, yani öyle umuyordum. Düşüncelerim yanaklarımın içini şişirmeme neden oldu.

Karan, bir elini direksiyondan çekmeden, diğer elini bacağıma koydu ve yavaşça sıktı. Gözleri yoldaydı.

"Sorun olmayacak."

Bacağımın üstünde duran eline baktım ve yapabileceğim son şey bile olmadığını düşündüğüm şeyi yaptım. Elimi bacağımın üstünde duran elinin üstüne koydum ve Karan bir an duraksasa da, elimi avucunun içine alarak sıktı ve ardından elimi dudaklarına götürdü. Avucunun içindeki elimi öptükten sonra ellerimizi ayırmadan tekrar bacağımın üstüne koydu.

"Kolay olmayacak," diye mırıldandı kendi kendine.

Bir an duraksadım, biliyordum. Kolay olmayacaktı.

Geldiğimiz mekânın olduğu yer ıssızdı, kayalıklara çarpan dalgaların sesini duyabildiğim gibi; genzimi yakan tuzun da kokusunu alabiliyordum. Karan arabanın uzaktan kumandası ile arabayı kilitledikten sonra küçük bir tık sesi çıktı, arabanın farları kısaca yanıp söndü. Zemin kum ağırlıklı olduğu için, topuklu ayakkabımın topuğu kuma saplanıyordu ve yürümek çok zordu. Karan beni kolumdan tutarak kendine doğru çekti ve sırtım onun kaslı sol koluna dayadı, elini belime sararak beni kolayca yürütmeye başladı.

Mekânın camdan kapısı sayesinde içeriyi görebiliyordum. İçeride hoş, gözü yormayan loş bir ışık vardı ve uzun yuvarlak masaların etrafına üşüşmüş tüm konuklar en az ikimiz kadar şıktı.

"Sabah ay kurabiyelerini yedin mi?" diye sordu bir anda beni taşımaya devam ederken.

"Yedim," dedim huysuzca. "Tadı güzeldi."

"Vanilyalı."

"Tatlı şeyleri sevmem."

"Ben de sevmem ama ikiniz birer istisnasınız."

Kalbimin göğsüme vurduğu tekme, denizin kayalıklara vurduğu dalgadan çok daha gürültülü ve hırçındı.

"Şöyle konuşma."

"Yalan mı?"

"Sus," diye homurdandım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye ittim, mekânın kapısının önüne gelmiştik bile. Karan beni yavaşça serbest bıraktı ve elini elimin içine kaydırıp parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Tüm duyularım avucumun içine toplanıp bedenim hislerden ibaret hâle geldiğinde ona ayak uydurdum. Cam kapı kayarak açıldı, kulaklarıma dolışan piyano sesi beni gevşetti. Gözlerim kısaca etrafı taradı, tüm gözler üstümüze dönmüştü. Mekânın genel havası iyiydi, burada hem eğlenebilir hem de kafanı dinleyebilirdin. Gözler hem üstümüzde hem de birbirine kenetlenmiş ellerimizde dolanıyordu şu an. Ben rahatsız bir şekilde etrafa bakınırken Karan'ın hiçbir şey umurunda değildi.

Düz bir yüz ifadesiyle dedesinin olduğu masaya doğru ilerliyordu. Yaşar amca bizi fark ettiğinde elini yavaşça kaldırarak gülümsedi. Karan başını yavaşça salladı. Yaşar amcanın yanında orta yaşlarda iki kadın, iki adam ve bir de Yaşar amcanın yaşlarında yaşlı bir adam vardı. Onlar da bize bakıyordu. Tıpkı içerideki herkes gibi.

"Hoş geldiniz," dedi Yaşar amca masaya vardığımızda. Birkaç meraklı göz sonunda bizden uzaklaşmış olsa da diğer meraklı gözlerin yoğun ağırlığını sırtımda hissediyordum. Ayrıca Karan o kadar ağır adımlar atmıştı ki, bunun yırtmacımın açılmaması için olduğundan adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Hoş bulduk," dedi Karan sade bir şekilde ve masadaki tüm adamlarla tokalaştıktan sonra bayanları başıyla selamladı.

Boyalı sarı saçlara sahip, açık mavi gözlü bir kadın elini bana uzatırken, "Merhaba şekerim," dedi gülümseyerek. "Harika görünüyorsun." Beni süzdü. "Üzerindeki Suzan Avcı'nın tasarımı değil mi? Bir eşi daha yok!" Gözleri kocaman açılmıştı, şoka uğramıştı resmen.

Suzan Avcı kimdi? Yüzüme geçirdiğim yapmacık ifade tıpkı bir kalıp gibi suratıma yapıştı ama dudaklarımı yukarı kıvırmama yetmedi. Soğukluğundan ödün vermeyen bir sahtelikle kadına elimi uzattım, diğer elim Karan'ın parmaklarının kilidi altındaydı şu an.

Kadının elini yavaşça sıktıktan sonra, "Teşekkürler," dedim mesafeli bir sesle.

Kadın sesimin tonundan rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama umurumda değildi. Şu an umurunda olan tek şey üzerimdeki özel tasarım elbiseydi.

"Karan, çok meşhur kız arkadaşın bu küçük hanım mı?" diye sordu orta yaştaki adamlardan bir tanesi. Elini bana uzatarak, "Merhaba güzel bayan. Ben Demir," dedi. Yanındaki kadın rahatsız bir şekilde adama baktığında ikisinin evli olduğunu anlayabilmiştim. Üstelik kadın bana bir merhaba bile dememişti ama bunun umurumda olduğunu da söyleyemezdim. Adamın bana uzattığı ele bakarken, Karan elimi daha sıkı tuttu. Parmaklarını parmaklarımdan içeri sokup, kemiklerime dokunmak istiyor gibi sıkmıştı.

Adamın elini havada bırakarak, "Merhaba," demekle yetindim. Adımı söylememe gerek var mıydı? Bence yoktu, bildiklerinden emindim. Dedikodular çoktan onların dünyasını sarmıştı, Karan onların dünyasında tanınıyordu. Benim aksime.

Yaşar amca bastonuna tutunarak bana yaklaştı, sevecen bir şekilde gülümseyerek, "Harika olmuşsun kızım," dedi tatlı tatlı. "Maşallah, nazar değmesin." Ardından gözleri Karan'ı buldu. "Hele şükür seni de farklı bir renkle gördüm."

"Dede." Karan'ın sesinde uyarı vardı.

Yaşar amca omuz silkerek önüne döndü ve yaşlı adama hitaben, "Bu da bizim gelin işte Hüseyinciğim. Okulu bitsin, yapıyoruz düğünü," dedi heyecanlı bir şekilde.

Adının Hüseyin olduğunu öğrendiğim koyu renk takım elbiseli adam, "Merhaba kızım," dedi gülümseyerek. "Benim oğlana da gelir inşallah sıra, bir türlü beğenmiyor eşek herif." Kızlar da çok meraklıydı ya onun oğluna... Göz devirmemek için kendimi tuttum.

"Benim oğlan da beğenmiyordu yahu," dedi Yaşar amca gülerek. "Karan'ı tanımıyor gibi konuşmasana. Her erkeği adam eden bir kadın mutlaka çıkıyor."

Bir süre konu Hüseyin Bey'in adının Hakan olduğunu öğrendiğim oğlunun üstünde dönmüştü. Kocasını benden kıskanan kadının adının Canan olduğunu öğrenmiştim, benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Umurumda da değildi zaten. Elimi sıkan sarışın ve açık mavi gözlere sahip olan kadının adı da Serpil'di, o diğerine nazaran çok daha samimi gelmişti gözüme. Hareketleri bakımından değil, daha samimi görünüyordu yalnızca.

Bu mekân Hakan'a aitti, henüz Hakan'ı görememiştim ve sanırım Hüseyin Bey'in dediği kadar vardı. Adam kendi mekânın açılışında yoktu resmen. Sorumsuzun tekiydi. Camdan kapı kayarak açıldığında, Karan elimi bırakmıştı çünkü hemen bir masa ilerideki bir adamla bir diyalog içerisindeydi. Ne konuştuğu hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu. Kapıdan içeri giren kişiye baktım, gördüğüm manzara sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Diğer Merve tırnaklarını çıkararak gelen kişiye kötü bir bakış attı.

Funda, üstünde zümrüt yeşili kısacık bir elbiseyle içeri girdi, yüzünde geniş bir tebessüm vardı. Açık renk saçlarındaki doğal dalgalar omuzlarına dökülmüştü, düzgün bacakları her kızı kıskandıracak kadar güzel görünüyordu. Yanında Yaşar amcadan biraz daha genç olduğunu düşündüğüm bir adam vardı, adam Funda'yı kısaca öptükten sonra bizim masaya yöneldi. Funda pürdikkat bana bakarken, yüzündeki tebessüm silindi ve adamı takip ederek, bizim masaya doğru yürümeye başladı.

"Yaşar Bey?" dedi adam sorar gibi. Yaşar amca adamı fark edince geniş bir gülümsemeyle, "Oo Tahsinciğim. Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim, siz nasılsınız?" Adam genişçe gülümsedi. Funda da hemen yanında dikiliyor, hiç hoş olmayan bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. Karan masadakileri görünce hemen yanımıza geldi, yüzü gerilmişti.

"İyiyim, sağ ol. Baba kız gelmişsiniz. Emine Hanım nerede?" Ah, babasıydı demek Funda'nın...

"Moda haftası yüzünden yurt dışına kaçtı, onu evde tutabilmek mümkün mü sizce?" Adam güldü, gülüşünde soğuk bir yakarış vardı. "Sağ olsun güzel kızım eşlik etti bana." Funda'yı kolunun altına çekerek yavaşça sarıldı. Funda'nın gözleri hâlâ bendeydi, rahatsız edici bir şekilde bana bakıyordu.

Karan bu bakışların bende yarattığı rahatsızlığı fark etmiş olacak ki, elini yavaşça omzuma atarak beni sardı. Bu masadaki herkesin dikkatini çekmişti, özellikle de Funda'nın babası Tahsin Bey'in.

"Vay, Karan," dedi Tahsin Bey yapmacık bir şekilde. "Kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Karan'ın gözlerindeki sertliği net bir şekilde gördüm. Omzuma dokunan elindeki sertlik tenimi parçalayacak kadar keskindi. Parmak uçlarında sakladığı bıçaklar tenime saplanmıştı. Öfkesi kontrolsüzdü, yine de buna rağmen saklamayı başarabiliyordu. Bu benim gözümde gerçek bir başarıydı. Ben öfkemi pek saklayamıyordum çünkü.

"Belki daha sonra Tahsin Bey," dedi Karan mesafeli bir sesle. Tahsin Bey'in kaşları çatılırken, "Tahsin amcadan, Tahsin Bey'e mi terfi ettik yahu?" diye sordu.

Karan cevap vermek yerine yavaşça bana baktı. "Dans edelim mi?" diye sorunca ânın şokuyla başımı sallayarak bunu kabul ettim.

Karan beni kaldırıp dans pistine yürütürken Funda'nın gözleri hâlâ üstümüzdeydi. Diğer Merve Funda'ya dilini çıkardı, aynısını ben de yapmak istiyordum ama o kadar da çıldırmamıştım henüz.

Garson herkese içki servisi yapmaya başladı, dans pisti boştu. Bu boşluğu dolduran iki gölge ikimiz olmuşken, Karan elini yavaşça belime sardı ve bedenimi bedenine yapıştırdı. Yüzünü boynuma yakın bir yere getirdi.

"Olabildiğince yapış bana. Bacağın açıldığı an buradaki herkesin gözünü oyarım."

Bedenim gerildi. "Pardon?" diye fısıldadım çatık kaşlarla. Burnunu boynuma bastırarak yavaşça hareket etmeye başladı. Birbirimize tamamen yapışmıştık, bedeninin kıvrımlarını bedenimde hissediyordum. Parmaklarının sert tutuşu belimi zorluyordu, tüm gözler üstümüzdeydi ve Funda'nın şu an çıldırdığına yemin edebilirdim.

"Diyorum ki, müthiş bacaklarını görmelerine izin verecek olursan herkesin kör olmasına neden olursun."

Tırnaklarımı onun boynuna saplamak ister gibi ensesine sıkıca sarıldım ve saçlarının bittiği yerde tırnaklarımı dolaştırıp yavaşça cildine batırdım. Dudaklarını ısırdığını fark edebilmiştim.

"Beni tehdit etme."

"Ben tehdit etmem Çakıltaşı."

"Bal gibi de tehdit ediyorsun Çakıl."

"Beni kışkırtma," diye fısıldadı ve belimde duran elini tehditkâr bir şekilde kalçamın biraz üstüne indirdi. Nefesim kesilirken, "Uslu bir kız ol," dedi aynı fısıltıyla.

Beni mahvediyordu, bunun farkında mıydı?

Babama zarar veren bir adamın kollarında, tamamen teslim olmuş, silahsız, buzdan kalesinin buzları kırılarak yere düşmeye başlamış, ruhu saklandığı delikten kafasını uzatan biriydim.

Kimine göre bir zavallı, kendime göre gerçekten güçlüydüm.

"Uslu bir kız olmayacağımı biliyorsun değil mi?" diye sordum nefesim hızlanırken.

Kendini bana biraz daha bastırdı, ayaküstü sevişen yapış yapış çiftlerden ne farkımız vardı şu an?

İnsanların meraklı gözlerinin ağırlığı altında Karan'la bu kadar yakın olmak hiç iyi değildi. Tamam, iyiydi ama iyi olmaması gere-

kiyordu. Bu saçma sapan, aptal, geri zekâlı ve olmaması gereken his bir an önce bedenimi terk etse iyi olacaktı.

"Sana uslu bir kız olmayı öğreteceğim."

"Bu imkânsız."

"İmkânsız şeylere imkân sağlayabilecek kadar güçlüyüm."

"Kendini beğenmiş," dedim bacağımı iki bacak arasına sokup, bedenimi geriye atarken. Karan'ın yüzü boynumda, sırtım geriye bükülmüş bir şekilde bir süre bekledim. Ardından narin bir şekilde geri çekti beni Karan, birkaç figür daha sergiledik. "Uslu bir kız değilim. Olmayacağım da."

"Dik kafalı," dedi gözlerini gözlerime dikerek, nefesi yüzüme çarpıyordu ve dudaklarımız birbirlerine çok yakındı tam da şu an.

"Sen kendine bak."

"Tamam işte, sana bakıyorum."

Sertçe yutkundum, o da sertçe yutkundu.

Bedenimi ona yaslarken, beni tekrar geriye doğru yatırdı ve belim büküldü, beni yavaşça çevirip dizini kırdı. Bedenimi biraz daha geriye itti, o da benimle birlikte hareket ederek üzerime doğru abandı. Saçlarımın zemine sürttüğünü fark ettim ama umursamadım. Karan beni hızla geri çekti ve bedenim bedenine çarparken uzun kuyruklu eteğim onun pantolonuna çarpıp iç gıdıklayıcı bir ses çıkardı. Bir alkış tufanı koptu, nefes nefese Karan'a baktım.

"Yaramaz velet," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Beni serbest bırakırken dağılan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Funda ile göz göze geldiğimiz an da Funda bakışlarını benden kaçırdı. Gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim, bir an duraksadım ve dans pistinin ortasında öylece Funda'ya baktım. Karan beni kolumdan tutup nazikçe çekerken, ayaklarım ona uymuştu ama gözlerim hâlâ Funda'daydı.

Masaya döndüğümüzde Tahsin Bey, "Beyler, Nurullah Bey bizi çağırıyor. Hanımlar otururken biraz o masaya mı uğrasak?" diye sordu ortaya konuşarak. Karan onunla ilgilenmiyordu. Funda Karan'ı izlerken, Karan ifadesiz gözlerle masanın yüzeyini inceliyordu.

"Tabii," dedi Yaşar amca. "Karan, hadi bayanlar otursun. Nurullah amcana bir merhaba de."

Karan bomboş gözlerle dedesine bakınca, "Karan, hadi," dedi Yaşar amca uyarıcı bir sesle.

Karan'ın gözleri tekrar masaya düştü, dişlerini sıktığını gördüm. Dedesine karşı koymadı ve masadaki tüm erkekler, biraz ilerideki bir başka masaya yöneldi. Ayakta duruyor olmanın verdiği rahatsızlıkla masanın ucuna tutundum, tabanlarım ağrımaya başlamıştı. Bu kadar güzel bir mekâna böyle pahalı masalar yapıyorlardı ama etrafına sandalye koymayı akıl edemiyorlardı. Yoktu böyle bir şey.

"Ben Karan'ı hep Funda ile hayal ederdim oysa," dedi adının Canan olduğunu öğrendiğim, beni kocasından kıskandığını düşündüğüm kadın bir anda. Pattadanak söylediği bu şey bir an için kalbimin kasılmasına neden olunca damağıma dolan zehir tadıyla zorlanarak yutkundum. Gözlerimi ifadesiz tutmaya, duyacağım şeylere odaklanmamaya çalışmıştım.

"Canan," dedi Serpil Hanım uyarır gibi. "Sırası mı şimdi bunun?"

Funda'nın güldüğünü duydum. "Sorun değil," dedi keyifsiz bir sesle. Benim açımdan gayet de sorundu. "Karan'ı seçimleri için yargılayamayız."

"Ne var canım? Yaşı yaşına, huyu huyunaydı vallahi. Ben çok üzüldüm sizin olmamanıza." Bu Canan sınırları fena zorluyordu.

Diğer Merve kaşlarını kaldırarak, *"Estetikten alnın düşmüş, gidip kocana sahip çık da bizim gibi genç birini bulmasın senin yerine, kart fasulye,"* diye homurdandı.

"Ben de üzülüyorum," dedi Funda, bakışlarını yüzümde hissettim. "Ama tüm bunların geçici bir heves olduğunu da biliyorum. Karan bir çocuk bakıcısı değil."

"Fundacığım..." Serpil Hanım şok olmuştu.

"Karan peynir reyonundan sorumlu bir market elemanı da değil," dedim net bir şekilde. Masadaki gözler şokla irileşirken kafamı kaldırıp Funda'ya uyarı dolu bir bakış attım. "Benim üstüme fazla oynama, bir çocuktan göremeyeceğin şeyler görürsün. Canın yanar."

"Hanımlar..." Serpil Hanım yavaşça omzuma dokundu. "Tamam, sakin olun. Canan, sen de biraz ağzını tutmayı öğren canım."

"Ben ne yaptım şimdi? Şu masadaki körpecik kızın bizim yanımızda ne işi var? Yaşı kaç? Yirmi? Yirmi bir?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Parası için olgun bir erkekle olan kızların gözümde hiçbir değeri yok!"

Gözlerim dehşetle irileşirken dudaklarım öfkeyle aralandı. Sinir harıl harıl damarlarımda akmaya, beni etkisi altına almaya başlamıştı. Parmaklarım benden yaşça çok büyük olan kadının bileğine dolanırken, acımasız bir kuvvet uygulayarak sıktım kadının bileğini. Canan acıyla inleyip dehşet dolu gözlerle bana baktı.

"Ne dedin sen?" diye sordum sert bir sesle. "Karan yirmi altı yaşında sadece. Farkında mısın teyze? Ne dedin sen, tekrar söyle!"

"Bırak bileğimi!"

"Ne dedin sen dedim sana?" diye bağırdım bir anda.

Tüm gözler bizim masaya döndüğünde herkes şaşkındı. Ama onun gibi bir sürtüğün böyle şeyler düşünmesi normaldi. İnsanlar düşünürdü, iğrenç şeyler düşünürdü ve düşündükleri iğrenç şeylerin kalıbına seni çok rahatça yerleştirirlerdi.

Kötüyü kötüleyenler bunun iyi bir şey olduğunu sanıyordu. Bu tıpkı, sırf öldü diye, hissetmez sanılarak otopsiye sokulan cansız beden gibiydi. Ruhun tavan arasındaki çığlıklarını kimse duymazdı.

"Sen bu dünyaya ait bile değilsin yabani!" diye bağırdı kadın acıyla. "Bıraksana!"

"Muhtemelen geldiğin yer bir teneke mahallesi," dedim aşağılayıcı bir şekilde. "Kocanın parasıyla bir boka benziyorsun. Bununla övünüyorsun. Estetik bile toparlayamamış yüzünü senin, leşsin, kişi kendisini başkalarında görmeye çalışır. Seninkisi o hesap. Karan'ın parası için onunla değilim, ayrıca Karan yirmi altı yaşında. Elli yaşında değil!"

Karan, kadını tutan elimin bileğini kavradı. Gözlerim kısaca ona döndü. Karan'ın da benim kadar öfkeli göründüğünü fark ettim.

Karan'ın gözlerindeki o kurşungeçirmez ifade, vahşi bir hayvanı bile ürkütecek cinstendi.

"Karan, şu kızı terbiye et!" diye bağırdı Canan bir anda. "Yaptıklarını gördün değil mi?"

"Ben benim kızımın yaptıklarının sonuna kadar arkasındayım," dedi Karan sert bir sesle. Gözleri doğrudan kadını odağına almıştı. "Burada parayla ruhunu satan bir kadının söylediklerini ciddiye alacak değilim. Sen onun..." Elimi tuttu ve Canan Hanım'a doğru uzattı. "Tırnağı bile olamazsın."

"Karımla ne biçim konuşuyorsun Karan?" diye çıkıştı Demir Bey.

Canan'ın yüzünün rengi değişmişti. Funda şok olmuş gözlerle doğrudan Karan'a bakıyordu.

"Senin karın benim kızımla ne biçim konuşuyor?" diye sordu Karan bir anda Demir Bey'e dönerek. "Siz evlisiniz ama biz değiliz diye mi bu rahatlık?"

"Ortada fol yok, yumurta yok. Sizin ne olacağınız bile belli değil, benim karımla bu tarz bir ses tonu ve böyle çirkin bir üslupla konuşamazsın! Bir yeni yetme için dostluğumuza..."

"Senin ar damarını sikerim orospu çocuğu!" dedi Karan bir anda, sesi o kadar tok çıkmıştı ki mekânın duvarlarını inletti. Ardından sesini takip eden hızda sert bir yumruk Demir Bey'in suratına kalıp gibi oturdu.

Demir Bey geriye doğru sendelerken tüm nefesler tutulmuştu ve birkaç çığlık dökülmüştü yabancı dudaklardan.

"Karan!" Bu ses Yaşar amcaya aitti.

Karan umursamadı. Yere düşen Demir Bey'i yakasından tutup havaya kaldırdı, gözlerindeki saldırgan siyah, gözünün beyazını bile kaplamıştı sanki. Tıpkı bir zehir gibi yayılmıştı gözlerine karanlık.

"Yeni yetme ha?" diye sordu Karan, âdeta kükrüyordu. Sesindeki tehlike yüzüne de yansımıştı. Dehşet dolu gözlerle olup biteni izlerken kendimi buraya ait hissetmiyordum.

"Her şey senin yüzünden!" diye bağırdı Funda, Canan'ı kollarının arasına çekerek. Canan elini ağzıyla kapatarak olanları izlerken Funda'ya sığınmıştı.

"Karan, sakin ol!" Tahsin Bey, Karan'ı geri çekmeye çalıştı, hatta birkaç adam daha Karan'ı geri çekmeye çalışmıştı ama başarısız olmuşlardı. Karan, Demir Bey'i bir kez daha yere çarptı. Sağlam bir tekmeyi Demir Bey'e geçirecekken Karan'ın kolunu tuttum ve onu geri çekmeye çalıştım.

Afallamış gözlerle bana baktı, öfkesi harelerine tıpkı bir mürekkep gibi yayılmıştı. Siyah gözlerindeki öfkenin zehirli kokusunu alabiliyordum şu an. Karan, sertçe yutkunduktan sonra etrafa çevirdi tehlikeli bakışlarını.

"Hepinize söylüyorum. Kulağınızı açın, iyi dinleyin." Sesi sertti. "Bir daha bana ait olan bir şey hakkında yersiz yorumlar yapacak olursanız... Yapacağım hiçbir şeyden ben sorumlu değilim."

Küçük bir sessizlik yaşandı.

Beni kolumdan çekerek mekânın çıkış kapısına doğru yürütmeye başladı. Herkes sessizce bizi izledi. Yaşar amca hiçbir şey söylememişti, mekândan çıktığımızda kumlu zemine bastığım için topuğum kıvrıldı ve tam bileğim burkulacakken Karan beni tutup dengemi sağladı.

"Çıkar şu soktuğumun ayakkabılarını," dedi dişlerinin arasından. Bir an şok olsam da onun dediğini yapıp ayakkabıları çıkardım ve elime aldım.

Hızlı adımlarla sahilin sonuna doğru yürümeye başladık. Dalgaların kıyıya vururken çıkardığı sesleri dinlerken sakince onu takip ediyordum.

"Karan?"

"Ne var?" Yürümeye devam etti.

"Böyle bir şey yapmana gerek yoktu."

Onun şiddete başvuracağı aklımın ucundan dahi geçmezdi, beni çok şaşırtmıştı. Aslında iki gündür beni durmadan şaşırtıyordu, ba-

bama zarar vermiş bir adam, bir başkasına zarar verince nasıl bu kadar şaşırabiliyordum ki sanki?

"Sikimde değil. Yaptım işte." Durdu ve bir anda bana doğru döndü. "Yaptım işte, tamam mı? Yaptım!"

Kaşlarımı çatıp bir adım geri gittim ama elini bırakmadım. "Sakin ol."

"Sakinim ben," dedi sert bir sesle.

Uzun kirpiklerinin ay ışığının altında gölgelendirdiği elmacık kemiklerine bakarken tüm gerçekleri yok saydım.

"Bu hâlde araba kullanma," diye fısıldadım. Gözlerim kenardaki kayalıkları aldı odağına. "Oturalım mı biraz?"

"Ne varmış benim hâlimde?"

Elini daha sıkı kavradım. "Şu an çok sinirlisin."

"Evet," dedi Karan kaskatı bir çeneyle. "Çok sinirliyim."

"Görebiliyorum."

"Beni sakinleştirmeye ne dersin?"

Gözleri hâlâ sert bakıyordu, kalbim atışını hızlandırırken, "Nasıl?" diye sordum titreyen bir sesle.

Şu an yalnızca o, ben ve dalgasını kayalıklara vuran deniz vardı. Islak kum ile aramızda bir metre vardı. Dalgalardan sıçrayan su damlalarını tenimde hissedebilmiştim, soğuktu.

"Öp beni."

Bir an karnıma giren bıçağın acısıyla sendeledim. Beklemediğim bu atağı karşısında ruhum saklandığı yapay deriden sıyrılıp ona soyunmuştu.

"Ne?"

Gözlerimin içine bakarken, "Duydun," dedi tok bir sesle. "Sakinleştirmek istiyorsan durma, şimdi öp beni."

Bir an ne yapacağımı bilemedim. Zihnimdeki oda çok dağınıktı, her yer her yerdeydi.

Kâbusların süslediği hayatımı masallara çeviren adama bakarken artık kendimle olan bağlantımı tamamen koparmış gibi hissediyordum. Parmak uçlarımda yükselirken Karan gözlerini bir an olsun

gözlerimden çekmedi. Dudaklarımı yüzeysel olarak yanağına bastırdım. Bir dalga daha yüksek bir sesle kıyıya vurdu, dalganın savurduğu tuzlu, soğuk damlalar tenime dokunmuştu.

Dudaklarımı yanağından çekmeden sertçe yutkundum. Geri çekilmeye başladığımda gözlerimiz birbirine tökezledi.

"Bunu kastetmemiştim," diye fısıldadı, sesinin gölgelerine sığınmış karanlık istekler vardı. Gözlerimi kaçırdım. Çenemi tuttu ve bakışlarımı ona çevirmem için zorladı beni.

"Kaçırma gözlerini," dedi tok bir sesle. "Sana siyahım ben dedim. Senden masum şeyler istememi bekleme benden. Ben bencil bir adamım."

Başımı iki yana salladım. "Değilsin."

"Öyleyim kız çocuğu."

"Bana ne," dedim omuz silkerek.

"İnatçı velet."

"Öyleyim."

Aniden şimşek çakınca ikimiz de duraksadık. Karan, "Yağmur yağacak," dedi karanlık bir sesle.

"Olabilir."

Beni yavaşça kendine çekti, ona karşı koymadım. Bedenim usulca bedenine sürtünerek ona yaslandı.

Eli belime kaydı ve belimin oyuntusuna tüm parmaklarını bastırırken, "Sen, ben, karanlık, deniz ve yağmur," diye mırıldandı. "Dans edelim."

Başımı yavaşça salladım. "Edelim."

Gözlerimiz ay ışığının yandığı yerde kesişti. Yırtmacı umursamadan çıplak bacağımı Karan'ın beline doladım, Karan beni yavaşça kendine bastırdı ve bedenimiz bir anda büyük bir hızla ayrıldı. Kuyruklu elbisemin kuyruğunu savurarak üç kez kendi etrafımda döndüm ve Karan beni bir kez daha kendine doğru çekerek bacağımı eline alıp beline doladı.

"Sana bir klişeden bahsetmemi ister misin?" diye sordu nefes nefese. Ağır ağır dans ediyorduk. Bir kez daha ondan uzaklaştım ve çok daha kuvvetli bir şekilde bedenine çarptım.

"Bahset."

"Yağmur kelebeği istiyor."

Bedenini bedenime çarptığı an soluğum kesilecek sandım.

Bacağımı bir kez daha beline dolarken beni yavaşça geriye itip burnunu boynuma bastırdı.

"Kelebek yağmurun kollarında," diye fısıldadım.

"Yağmur korkuyor," diye fısıldadığında tenime düşmeye başlayan yağmur damlalarının ruhuma bıraktığı siyah izleri hissettim. Yağmur başlamıştı.

"Kelebek korkusuz."

"Yağmur yağıyor," diye fısıldadı yavaşça.

"Kelebek ıslanıyor."

Karan aniden beni kucakladığında bacaklarımı onun ince beline doladım ve boynuna sıkıca sarıldım. Dudaklarımı dudaklarının biraz altına, çukurlu çenesine bastırdım. Dalga seslerine karışan yağmur sesini duyabiliyordum, kalbimin haykırış sesini duyabiliyordum. Onu dudaklarından öpmedim. Onu dudağı ile çenesinin arasındaki boşluktan, çenesindeki kuyudan öptüm, bir farklılık olsun istedim.

Dudaklarımı çenesinden çekerken yağmurun altındaki en güzel şeye baktım. Karan'ın kuzguni siyahı gözlerine.

Ne zaman onun kuzguni siyahı gözlerine baksam, içimde sonsuz sayfalı kara bir kitap yeniden yazılmaya başlıyordu. Siyah sayfalara düşen siyah kelimeler şeffaftı ve gözleri karanlığa alışmış biri olarak yazanları yalnızca ben okuyabilirdim.

"Islak kelebek."

İçimin en siyah sayfasında büyük harflerle onun adı yazıyordu.

2. SAHNE

Duştan çıktıktan yaklaşık on beş dakika sonra saçlarım hâlâ nemliyken ve bedenim duşun etkisiyle uyuşup uykum gelmişken, penye eşofmanımın geniş cebindeki telefonum tüm bedenimi zangırdatacak şekilde titremeye başladı.

Titreşim moduna aldığım telefonu cebimin içinden çıkarmaya çalışırken, bir yandan da elektrikli su ısıtıcısının içindeki sıcak suyu siyah, seramik kahve kupamın içine boşaltmaya çalışıyordum. Arayanın kim olduğuna bakma gereği duymadan telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Hey!" dedi karşı taraftaki tok ama tokluğunun yanında biraz da ince bir ses. Tuhaf bir ses tonu olduğuna yemin edebilirdim. Yüzümü buruşturarak telefonu omzumla kulağımın arasına aldım ve kupanın içine doldurduğum sıcak suyun kabarttığı buharın yüzüme çarpmasına izin verdim.

"Sen kimsin?"

"Açarken adıma bakma tenezzülünde bile bulunmadın, öyle değil mi?" Güldü. "Benim, Billur."

Ah. Sesini ilk kez duyuyordum. Diğer Merve dikkat kesildi, Billur'a karşı sempati duyuyordu, bunu hissedebiliyordum. Sanırım

bende de Billur'a karşı bir şeyler vardı, emin değildim. Yalnızca... O gerçekten iyi bir kızdı.

"Billur?" Kupanın içindeki kahveyi karıştırmak için bondi mavisi çekmeceyi açıp içinden bir çay kaşığı çıkardım, sıcak suyun içindeki kahveyi alaşağı olana dek karıştırdım, simsiyah bir renk elde ederken, "Sorun ne?" diye sordum.

Bir iç çekiş duydum. Sol bacağımın üstüne yüklenerek zifir karası kahvemi karıştırmaya devam ettim. Arkadan büyük arabalardan geldiğini tahmin ettiğim motor seslerini duyabiliyordum, otobüs terminali gibi bir yerde olduğuna kanaat getirmiştim.

"Sorun şu ki... Ne sorunu be? Fethiye'deyim şu an. Hadi gel ve beni al. Kahrolasıca bir yağmur başladı ve gözümdeki siyah boya yanaklarıma kadar aktı. Şu an kızıl bir Fars Kedisi'nden farkım yok, ah siktir. Sikik bir herif az önce lastiğinin yarattığı mükemmel dalgayla üstümü ıslattı. Mükemmel! Oradan bakınca bir sörfçüye mi benziyorum lan ben? Gel ve beni al, Fethiye Otobüs Terminali'ndeyim!"

Şaşkın bir şekilde duraksadım. Transa girmiş gibi kupanın içindeki kahveyi çay kaşığı ile karıştırmaya devam ettim, yarattığım kasırgaya benzer dalgayı izliyordum. İdrak gücümü bir an için kaybettiğimi düşündüm, diğer Merve'nin de çok farklı olduğunu söyleyemezdim.

"Ha?" diyebildim.

Billur'un arka planda arabalara sövdüğünü duyabiliyordum, ağzı gerçekten bozuktu. Hem de çok!

"Ne ha, kızım? Gelip alıyor musun beni? Fethiye'deyim diyorum, sen bana geçenlerde Fethiye'de olduğunu söylememiş miydin? Gel ve al beni, genç yaşta katil olmak istemiyorum. Ayrıca yemin ederim idrar torbam şişti, işemem gerek. Tuvalet arızalıymış!"

"İşemen gerektiğini neden bağırarak söylüyorsun?" diye çıkıştım, kaşlarım tamamen çatılmıştı. Sanki konuşmamız gereken onun idrar torbasıydı. Şu an asıl konuşmamız gereken Billur'un neden Fethiye'de olduğuydu.

"Siktir, şarjım bitiyor. Sesleri duyabiliyor musun? Gel ve beni bul buzdan meleğim, emin ol senin buzdan değneğine ihtiyacım var. Siyah kot, siyah tişört ve zincirli siyah botlarım var. Saçlarım kızıl, güneşi bile önünde diz çöktürebilecek kadar kızıl! Kor kızılı bebeğim! Gel ve beni al. Bir saniye, e sen beni fotoğraflarda gördün zaten... Lanet! Kapanı..."

Telefondakinin bir kaçık olduğunu, Billur'un böyle biri olmadığını düşünmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Tam olarak buydu. Billur. Sesini ilk kez duyduğum, birçok sırrımı paylaştığım mesaj arkadaşım. Kaçığın tekiydi ve şu an bilmediğim bir sebepten dolayı Fethiye'deydi. Kupayı dudaklarıma götürdüm, sıcağa alışan dudaklarım hafifçe sızladı. Dilimdeki sıcağın dramatik ayak izlerini hissettim, bastığı yeri dağıtıyordu, dilimdeki yumuşak dokuyu parçalara ayırıyordu sanki.

Defne'nin, "Selam," dediğini duydum. Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden ona baktım, mutfak kapısının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Altında dışarıdan yeni geldiğini belli eden giymeyeceğim türde işlemeli, çiçekli bir kot, üstünde barut rengi bir kazak vardı.

Anneme yaptıklarını unutmuş değildim ya da anneme yaptıklarımızı daha mı doğru olurdu? Defne'ye düz bir bakış attıktan sonra kahvemden bir yudum aldım.

"Selam," dedim isteksiz bir sesle. Annemin dayımlara gittiğini biliyordum. Babam denen adam da muhtemelen mağazasındaki genç tezgâhtarları süzüyordu. Bu düşünce midemi karıncalandırdı.

"Küs müyüz?"

"Ne zaman barıştık ki?" diye sordu diğer Merve, omuzlarını düşürdükten sonra sözü bana bıraktı ama hiçbir şey söylemedim. Hem şu an düşünmem gereken bir şey daha vardı. Hayır, iki şey. Birincisi, Karan'ın dün gece yumruklandığı adam onun başına bir bela açar mıydı? İkincisi, Billur şu an beni bekliyordu! Hem de çişi vardı. Bir an duraksadım, bu düşüncenin beni güldüreceğini düşündüm ve dudaklarıma bir düz çizgi emri gönderdim.

"Defne," dedim düz bir sesle ve siyah, seramik kupamı yavaşça tezgâha bıraktım. İlgi dolu gözlerle bana bakıyordu, kollarında ağladığı tek sığınağı da kaybetmek istemediği her hâlinden belliydi. "Ben birkaç saatliğine dışarı çıkıyorum, annem gelirse ona çok geç kalmayacağımı söyler misin?"

Defne'nin dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi.

"Onunla konuşmuyorum Merve."

Kaşlarımı çattım. "Annemden bahsettiğimizin farkında mısın? O dediğin bizim annemiz. Babama olan kinini anneme yansıtmandaki amaç?"

Defne güldü, neşesizdi. Altında yatan anlamları görebilmiştim, yaralıydı ve yarasının sarılmasını istiyordu. Hepsi buydu. Ama biz de yaralıydık. Annem ve ben. İkimiz de yaralıydık. Defne bu kadar çocukça davranmamalıydı, dişlerini anneme ve bana geçirmekten vazgeçmeli ve babamı hedef almalıydı.

"Bizi savunmadığı için olabilir mi? Tam bir korkak gibi davranıyor ve ben bundan çok sıkıldım Merve. Savunmasını istiyorum, arkamızda durmasını."

"Anlamıyorsun." Onun açık renk gözleri, benim koyu renk gözlerime takıldı. Bir süre sessizce bakıştık, yavaşça ona doğru yürüdüm. "Anlatsam da anlamayacaksın."

"Anlamak istemiyorum," diyerek beni onayladı, bakışları donuklaşmıştı. Yaşadığı dehşetin izlerini gözlerinde gördüm, babamdan nefret ediyordu. Çünkü onun gözlerinde gördüğüm, benim babama hissettiklerimden daha güçlü ve derindi. Ben babamdan nefret etmiyordum; ben babama karşı hissizdim. Ama Defne. O nefret ediyordu.

"Çok gecikmem," dedim yanından sıyrılıp geçerek, hiçbir şey söylemedi. Söylememesi benim adıma iyiydi, ona karşı tolerans gösterecek havamda değildim.

Odama geçip hızla giyindim. Siyah trençkotumu da üstüme geçirdikten sonra nemli saçlarıma Karan'ın o gece elleriyle kafama geçirdiği bereyi taktım, çantamı omzuma atıp hızlıca odamdan çık-

tım. Portmantonun dolabından siyah botlarımı çıkarıp ayaklarıma geçirdikten sonra odamın ve evin anahtarını kotumun cebine tıkıştırıp siyah şemsiyeyi alıp evden ayrıldım.

Hava pusluydu, göz gözü görmüyordu. Kapalı havaları seviyordum. Otobüs terminaline kadar yürümek uzun zamanımı alırdı, Fethiye küçük bir yer olabilirdi ama otobüs terminaline kadar yağmurun altında yürümeye hiç niyetim yoktu. Şehir otobüslerinden bir tanesine bindim ve tıka basa dolu, ter kokusundan durulmaz hâle gelmiş otobüsün içinde yaklaşık on dakikalık bir yolculuk yaptım. Otobüsün çıkış kapısından kendimi dışarı atarken neredeyse bayılacaktım. İnsanlar günlük rutinlerine duşu eklemeyi unutalı ne kadar zaman olmuştu?

Yağmur hafiflediği için şemsiyeyi açma gereği duymamıştım. Yolu ikiye ayıran bir köprü vardı, köprünün içi yosunlaşmış su ile kaplıydı. Terminale giden yolda eskiden pavyon olan ama şimdilerde kahve olarak kullanılan bir bina vardı, duvarları eski, yıpranmış ve boyası kavlamıştı. Hiç güvenli görünmüyordu.

Billur'un şarjının bittiğini biliyordum, arasam bile ona ulaşamayacaktım. Hızlı şarjın aklına gelmiş olmasını dileyerek beni aradığı numarayı aradım ama sidiğine odaklandığı için hızlı şarj elbette aklına gelmemişti. Telefonu kapalıydı. Bu demek oluyordu ki onu anlattıkları kadarıyla kendi imkânlarımla bulmak zorundaydım. Otobüs terminalinin girişinde bijuteriler, kafeler, çay ocakları vardı. Fethiye Otobüs Terminal'i küçük denilebilecek bir yerdi ama birçok şehrin terminalinden büyük olduğu kesindi.

Çay ocağının önündeki masalara kısaca göz gezdirdim ama fotoğraftaki, *halkalı, kızıl ve ben köşe başında kedi kesiyorum,* tipinde bir kız göremedim. Hızlıca kalabalığı yarıp otobüslerin olduğu kısma geçtim. Otobüslerin çaprazında taksi durağı vardı, yaşlı bir adam taksi durağının kulübesinde tatlı bir şekerleme yapıyordu. Kulübenin çatısından damlayan yağmur suyu fayans zemine damlıyordu.

Hemen ileride bir karışıklık olduğunu gördüm, bir güvenlik görevlisi kavgayı ayırmaya çalışıyordu. Her nedense o karmaşada beni

çeken bir şey vardı, o karmaşanın içinde bana ait bir şey olduğunu düşünmeden edememiştim. Karan burada olabilir miydi? Buna ihtimal yoktu. Hızlıca karmaşaya doğru yürümeye başladım.

Bir adamın, "Bu kız çıldırmış, ona hiçbir şey teklif etmedim!" diye bağırdığını duymuştum, yine de karmaşadan uzakta olduğum için tam olarak çözebilmiş değildim.

"Senin ağzına sıçarım!" diye bağırdı tanıdık bir kız sesi, ardından kızın siyah ojeli uzun tırnaklarını ve tıpkı tırnakları gibi uzun, kemikli parmaklarını gördüm. Adamın yüzünü hedef almıştı, adam geriye doğru kaçarken güvenlik görevlisi kızı kollarından tutup geri çekmeye çalıştı. O esnada yüzünü gördüm.

Kızıl saçları, iri gözleri, yuvarlak suratıyla hemen orada duruyordu. Simsiyah giyinmişti, kotunun kalça kısmında uzun bir zincir vardı. Botları da tıpkı kotu gibi zincirliydi. Siyah tişörtünün bir kolu omzuna doğru düşük ve uzunken, diğer kolu yalnızca dirseğini örtebilecek uzunluktaydı. İnce bileğinde siyah kayışlı bir saat, saatin etrafında siyah bilekler ve bileklerin aralıklarından bariz bir şekilde görünen dövmeler... Kızıl saçları ıslanınca daha koyu bir renge dönmüştü, göz makyajı bahsettiği gibi akmıştı. Bu kız Billur'dan başkası değildi.

"Düzgün konuş!" dedi adam uyarı dolu bir sesle. "Ben yalnızca sana yardım etmek istedim!"

"Amacın yardım falan değildi!" Billur'un yüzüne, bir kaplanın avını gördüğünde takındığı ifadeden çok daha yırtıcı bir ifade yayılmıştı, biraz daha zorlasa ağzından köpükler saçabilirdi. "Amacın düpedüz beni yatağa atmaktı ihtiyar! O buruşmuş aletini kendi kıçına sokmaya ne dersin?"

"Hey!" diyerek olaya giriş yaptığımda, güvenlik görevlisi dâhil olmak üzere herkes bize döndü. Billur'un beni gördüğü anda yüzünde oluşan ifade beni oldukça şaşırtmıştı. Şu an gerçekten ıslak, kızıl bir Fars Kedisi'ne benziyordu.

"Kahramanım!"

Billur güvenlik görevlisinin kollarından kurtularak bana doğru koştu ve hiç ummadığım anda beni kollarının arasına aldı, gözlerim kocaman açıldı, güvenlik görevlisinin saf şaşkınlığını görebilmiştim. Billur bana sıkıca sarılırken arkaya tehlikeli bir bakış attı.

"Seninle işimin bittiğini düşünme bile sapık ihtiyar!"

"Bu kızdan şikâyetçiyim!"

"Hâlâ konuşuyor! Git ve sarkmış hayalarını estetikle toparlat!"

Billur'u kendime doğru çekerek, "Sakin ol," dedim buz gibi bir sesle, teninde tatlı çikolatalı bir koku vardı ama Karan'ın kokusu kadar yoğun değildi, hatta Karan'ın acı kokusunun aksine, Billur'un kokusu fazla tatlıydı.

Birbirlerinin tam tersi şeklinde.

"Hanımefendi yerinizde olsam bu olayı bu kadar büyütmezdim. Şu an haklıyken haksız duruma düştünüz," dedi güvenlik görevlisi.

Billur bana iyice sokulduktan sonra, "Erkek dayanışması, ha? Kız kardeşin var mı? Ya da yeni doğmuş bir kızın? Sen ve senin gibilerden nefret ediyorum, gidin ve ölün. Ya da ölmeyin, toprağın sizin gibi çürümüşlerle kirlenmesini istemiyorum," dedi dişlerinin arasından.

Adam ona ne yapmıştı bilmiyordum ama sinirliydi, tatlı kokusuna rağmen hırçın ve gerçekten dengesizin tekiydi. Korkusuz olduğunu daha ilk dakikadan anlamıştım ve ilk dakikadan ilk kez gördüğüm bir kızı kollarımın arasına çekmiştim. Kızıl saçlarını suratıma çarparak bana döndü ve büyük, iri yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktı. Gözleri biraz mavi gibi görünse de, kesinlikle acı bir yeşil rengindeydi. Bir gözü daha mavimsiydi.

"İşeyebileceğim bir yer bulabilir misin?" diye fısıldadı. "Tam iki saattir tutuyorum ve biraz daha zorlarsam şehrini sel altında bırakabilirim."

Dudaklarım iki kez aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapandı. Başımı yavaşça sallayarak onun ince bileğini tutup terminalin içindeki çay ocağına yürüdüm.

"Gerçekten bir kafeye girmek aklına bile gelmedi mi?"

"Hey, ben uslu bir kızım. Usluca oturdum ve seni bekledim, burayla ilgili doğru dürüst hiçbir bok bilmiyorum."

Yüzümü buruşturarak omzumun üstünden ona kötü bir bakış attım.

"Biraz daha ahlak çerçevesinde konuşur musun? İki lafından biri küfür ve argo."

"Doğam bu bebek," dedi Billur kaşlarını çatarak, kavisli kaşları onun yüzüne sert bir ayrıntı olarak işlenmiş gibiydi. Donuk bakışlara sahipti, bunu sevmiştim ama gerçekten ağzı çok bozuktu, bunu yok sayabilirdim.

Billur çay ocağındaki lavaboyu kullanırken sırtımı bej rengindeki duvara yasladım ve çay ocağının içini kısaca kolaçan ettim. Eskiydi ama nostaljik bir havası olduğu için havalı görünüyordu, burayı sevdiğimi söyleyebilirdim. Kotumun cebindeki telefon tekrar titrediğinde telefonu çıkarıp kilidini kaydırdım ve yalnızca adını görmemle birlikte göğsümün kemiği eriyip kalbimin üzerini alçı gibi kapladı.

Gönderen: Karan Çakıl

Kelebekler bu kadar çok uyumamalı. Akşam oldu. Tüm hafta sonunu uyuyarak geçireceğini söyleme bana. (17:38)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Genelde geç yatıp erken kalkarım ya da hiç uyumam. Şu an uyumuyorum ve evde olduğumu söylemek kuyruklu bir yalan olacaktır. (17:40)

Billur lavabonun kapısını açıp çıktı. Tezgâhın önüne geçip tezgâhla ilgilenen adamla konuşmaya başladı. Eliyle camdan dolabın içindeki zeytinli poğaçaları işaret ediyordu.

Gönderen: Karan Çakıl

Neredesin? (17:41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Terminaldeyim. (17:42)

Gönderen: Karan Çakıl

Bir yere mi gidiyorsun? Terminalde ne işin var? (17:43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Bir yere gittiğim yok Çakıl. Bir arkadaşımı almak için buradayım. Şehir dışından geldi. (17:44)

Gözlerimi telefon ekranından uzaklaştırıp Billur'a baktım. Siyah kotunun cebinden bir miktar para çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı. Poğaça ve karton bardaktaki sıcak içeceği ile bana doğru yürümeye başladı.

Gönderen: Karan Çakıl

Arkadaş? Kimmiş o arkadaş? (17:45)

Bu soruyu sonra cevaplayabileceğimi düşünerek telefonu kotumun ön cebine sıkıştırdım, yaslandığım duvardan doğrulup omzuma astığım çantayı düzelttim.

Billur, "Poğaça?" diye sorarak ısırdığı poğaçayı ağzıma doğru uzatınca ona donuk gözlerle baktım. Omuz silkerek poğaçasını geri çekti ve büyük bir lokma daha aldı. "Valizim Kâmil Koç'un bilet gişesinde," dedi umursamaz bir tavırla. "Gitmeden onu alalım bebek."

Duraksadım.

"Valizin?"

Billur karton bardaktaki kahve olduğunu kokusundan anladığım içecekten bir yudum aldı.

"Dönücü değilim," dedi omuz silkerek.

Ona bir yabancı olduğunu belli etmek, aramıza bir sınır çizmek istiyordum ama bana o kadar çok tanıdık geliyordu ki, sanki onun damarında akan kana bile aşinaydım.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum tedirgin bir sesle. Omuzlarının düştüğünü net bir şekilde görebiliyordum şu an.

"Oturalım Buzlar Kraliçesi. Sanırım sana kısa bir özet geçmem gerekecek."

Çenesiyle boş masalardan birini işaret etti. Bej rengindeki deri kaplı sandalyeler eski görünüyordu, yüzeylerinde delik deşik izler

vardı. Masaya geçip karşılıklı oturduk. Gözlerimiz birbirlerini bulduğunda kısa, tatsız bir sessizlik yaşandı. Yağmur tekrar şiddetle yağmaya başlamıştı. Gözlerimi Billur'dan uzaklaştırdım, çay ocağının camdan duvarlarının dışında yağan yağmurun damlalarının camdan kayışını izlemeye başladım.

"Uzunca bir süre İzmir'e dönemem," dedi kahvesinden bir yudum alarak.

"Uzunca bir süre?" Bir suç mu işlemişti? Kanundan kaçıyor olabilir miydi?

Diğer Merve bu düşüncelerime dehşet içinde baktı ve *"Polisiye diziler izlemeyi bırakmamız gerekecek,"* diye fısıldadı kulağıma.

"Anneannem ve dedemle yaşıyorum. Dedemle kavga ettim ve uzunca bir süre onu görmek istemiyorum. Ne kadar uzun olur bilemem ama İzmir'de gidebileceğim hiçbir yer yoktu."

"Annen ya da baban?" dediğimde kaşlarını çattı, kaşının üstündeki gümüş demir hareket etti. Boynunda küçük bir kuş dövmesi vardı, ilgimi çekmişti. Tişörtünün altında saklanan dövmelerinden haberdardım.

"Babam küçükken ölmüş bebek," dedi düz bir sesle. Yüzümdeki kan çekilince, "Bana acımaktan vazgeç, hemen. Görebiliyorum," diye dalga geçti. "Annem başka bir adamla evlendi ve biliyor musun, üveylerden hiç hoşlanmam." Yapmacık bir kahkaha koydu ortaya, acıyı örtmeye çalıştığı o kadar ortadaydı ki...

"Yani o yüzden annene gitmedin?"

"Yes!" diye bağırdı ve birkaç göz üstümüze döndü. Sert bir soluk alarak, "İş bulana kadar seninle kalabilir miyim?" diye sordu.

Beklemediğim sorusu karşısında ani bir şaşkınlıkla irkilip ona kilitledim. Onu tam olarak tanımıyordum, tanısam bile biriyle odamı paylaşacak olma fikri hiç iç açıcı değildi. Evde ona verebilecek boş bir odam yoktu, evde söz hakkım bile yoktu, ona nasıl bir oda verebilirdim ki? Hem annem onun bu kılığını görürse kesin kalp krizi geçirirdi, onu bu kılıkta eve nasıl sokacaktım?

Dahası, sokmayı istiyor muydum? O oda benim mahremimdi!

"Katilmişim gibi bakmaktan vazgeçer misin?" dedi Billur bir anda. "Uykunda seni kesecek değilim, ayrıca lezbiyen hiç değilim."

"Ailemle yaşıyorum. Evde yalnız değilim ve fazladan bir odamız yok."

"Lezbiyen olmadığımı söyledim. Transseksüel de değilim. Olsaydım da sana mı kaldım?"

"Billu..."

"Asi, buna ihtiyacım var."

Sırtımı geriye atarak sandalyeye yaslandım. Yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Pekâlâ," diye kabullendim. "İş bulana kadar."

Kahvesinden büyük bir yudum alırken, "Evet," diye onayladı beni. "Ne dersin, sana kahve ısmarlamalı mıyım?"

"Rüşvete ihtiyacım yok."

Şu an mesajlaştığım kızla karşı karşıya oturuyor olduğuma inanamıyordum. Billur'un gözleri bir an için arkadaki camdan kapıya takıldı ve kaşları hayretle havalandı. Omzumun üstünden kapıya baktığımda, görmeyi beklemediğim şey tüm iliklerimde ateşin yanmasına neden oldu.

"Karan?" dedim şaşkın bir sesle.

Cam kapının ardında dikilmiş bizi izliyordu. Cam kapı kapalıydı, beni duymayacağından emindim ama dudaklarımın hareketinden ne dediğimi anlayacağını biliyordum. Kuzguni siyahı gözler gözlerime odaklanmıştı. Siyah saçları nemliydi, arabasından çıkıp buraya yürüyene kadarki sürede ıslandığı belliydi.

Karan cam kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

"Mesajıma kaç saatte cevap vermeyi düşünüyorsun?" dedi buz gibi bir sesle.

Gözleri doğrudan beni odağına almış, hemen dibimde dikiliyordu. Billur'un huysuz bir homurtu çıkardığını duydum ama önemsemeden Karan'a bakmayı sürdürdüm.

"Mesajını cevaplayacaktım," dedim kaşlarımı çatarak. "Ama önemli bir konu üstüne konuşuyorduk."

"Ne konusu?" Karan'ın kuzguni siyahları kısaca Billur'a dokundu ve ona tuhaf, donuk, buz gibi bir bakış gönderdi.

"Evden kaçışımdan bahsediyorduk," dedi Billur soğuk bir şekilde gülümseyerek, bir an birbirlerinden hiç ama hiç hoşlanmadıklarını düşündüm. "Bahsettiğin Karanlık Prens bu mu?" diye sordu Billur kısık bir sesle.

Soruyu yok sayıp gözlerimi devirerek, "Neden buradasın?" diye sordum Karan'a.

Karan, "Bunu daha sonra konuşalım," dedi, sesi sakindi. "Burada işiniz bitti mi?"

Kaşlarım tamamen çatılırken, "Bitti?" dedim sorar gibi. Billur'un sıkıntılı nefesini dışarı üflediğini duydum, bu konu onu pek de sarmamış gibi görünüyordu.

"Seni eve bırakayım o zaman," dedi Karan, siyah meleğin kanadından kopan ses boğuktu, ama aynı zamanda sert ve tehditkârdı da.

"Otobüsle dönebiliriz," dedim sakin bir şekilde.

"Dönebiliriz?"

"İkimiz," dedi Billur bir anda atlayarak. "Yeni oda arkadaşıyım."

"Güzel." Karan'ın ses tonu tam tersini söylüyordu, Billur'un görüntüsü ve benim görüntüm yan yana oldukça farklıydı, Karan'ın bu yüzden endişe duyduğunu düşündüm. "O zaman sizi eve bırakayım."

"Otobüs..."

"Bırakacağım Asi."

Aramızda asırlara konu olacak sert bir bakışma geçti, siyah gözlerinde itirazı bloke eden tehditkâr bakış, benim başkaldırmaya bayılan ruhumu tetikliyordu. Şu an ona bana emir vermemesini söyleyebilirdim ama bir yabancının önünde onunla sürtüşmek istemiyordum, kavgalarımız genelde uzardı ve ikimiz de susmak nedir bilmiyorduk.

Billur'un Kâmil Koç'un bilet gişesine bıraktığı valizini aldıktan sonra hep birlikte terminalin çıkışına yöneldik. Billur valizi sürüyordu ve Karan'ın ona yardım etme gibi bir girişimde bulunmaması

beni şaşırtmıştı. Zaten Billur'un da yardım istemediği her hâlinden belliydi. Tekerlekli valizi sürüklerken inanılmaz derecede umursamaz görünüyordu.

Karan Range Rover'ını bir tekerleğini kaldırım, diğer tekerleğini yolda duracak şekilde park etmişti. Siyah uzaktan kumanda ile arabanın kilidini açtıktan sonra Billur'un elindeki valizi kaptı ve bagaja tıkıp, bagajı sertçe kapattı. Billur yüzünde tuhaf bir ifadeyle Karan'a bakarken, ondan hoşlanmadığından emin olmuştum. Aslına bakılacak olursa, Billur genel olarak erkek ırkından hoşlanmıyor gibi görünüyordu.

Karan'ın yanındaki yolcu koltuğuna ben, hemen arkadaki koltuğa da Billur yerleşti. Bir an çay ocağında şemsiyemi unuttuğumu hatırladım ama bunun üzerinde durmadım.

Karan cipin motorunu çalıştırırken, "Sanırım koltuğunu ıslattım, pahalı bir şeye benziyor ama kusura bakma artık," dedi Billur burnunun kemerini sıkarak.

Karan kaskatı bir çeneyle, "Sorun yok," dedi ama sorun olduğunu görebiliyordum. Her an arkaya dönebilir, Billur'u arabadan aşağı atıp yola devam edebilir gibi görünüyordu.

Ben kafamda Billur'u nasıl eve sokacağımı tartarken Karan göz ucuyla bana baktı ve bakışının getirdiği elektrik çarpmış hissine kurban giderken ben de ona baktım.

Gözleri kısaca yüzümü süzdü, dudaklarımda kısaca takılı kaldı ve sert nefesini dudaklarından dışarı verirken, "Bu gece dışarı çıkabilir misin?" diye sordu, boğuk mavi gökyüzüne kısaca göz gezdirdim. Araba hareket ettikçe etraftaki görüntü bulanıklaşıp, arkada kalıyordu.

"Yine nereye?" diye sordum, omuzlarım düşmüştü.

"Sinemaya."

Dedesinden bahsetmediği için ayrıca şaşkındım, içimde düğümlenen ve boğazıma tırnaklarını geçire geçire tırmanan hissin varlığını yok saymak adına yutkundum.

"Billur'u eve sokmam gerek."

Bu kızı neden evime sokmam gerektiğini kendim de bilmiyordum. Karan ve Billur tanışma gereği duymamışlardı ama birbirlerinin adlarını en azından artık biliyorlardı.

"O zaman yarın?" dedi Karan, sert bakışlarını yüzüme sabitlemişti.

Arkadan bir çakmak sesi geldiğinde ikimiz de aynı anda omzumuzun üstünden arkaya baktık ve Billur'un ağzındaki sigarayı yakmaya çalıştığını gördük. Karan ani bir frenle arabayı durdurduğunda arka tekerleklerin çığlığı kulağımın içinde çınlamıştı.

"Sen ne bok yiyorsun?" diye sordu bir anda Karan.

Dudaklarım aralandı, Billur omuz silkerek, "Sigara içiyorum ihtiyar?" dedi ve yaktığı sigaradan derin bir nefes alarak sigara dumanını havaya üfleyip sırtını arabanın koltuğuna yasladı.

"Sigara içtiğini görebiliyorum, asıl sorun bu sigarayı benim arabamda içiyor olman. Söndür şunu."

"Çok sıkıcısın," dedi Billur. "Bir paket süt çıkarıp, yol boyunca onu içeceğimi falan mı sanıyordun? Kaç saattir sigara içmediğimden haberin var mı senin?"

Karan'ın çenesi seğirdi, arkadan iki araba korna çalıyordu.

"Ben bile kendi arabamda sigara içmiyorum kırmızı kafa. Söndür onu yoksa seni bu yağmurda dışarı atarım ve arabanın izini sürmek zorunda kalırsın."

Billur kusar gibi bir ses çıkardı.

"Daha yaratıcı olmalısın moruk."

Billur'a, "Şu sigarayı söndürür müsün?" dedim sert bir sesle. Bakışlarımı Karan'a çevirdim. "Seninle bir kez trafik konusunda tartışmıştık. Şu arabayı çalıştıracak mısın artık?"

Karan bana sert bir bakış atarak, "Bana moruk diyor," dedi. Bir an güleceğimi sandım ama bu isteğimi dudağımı ısırarak geri ittim.

"Terminaldeki adama neler dediğini tahmin bile edemezsin," diye fısıldadım. "Billur, şu sigarayı söndür!" Tekrar Karan'a baktım. "Sen de çalıştır şu arabayı."

"Çok sıkıcı bir çift," dedi Billur sigarasını söndürürken.

Çift. Yanaklarım ısındı. Gerçekten çift miydik ki?

Arabanın silecekleri yağmurun suyunu silerken Karan'la farkında olmadan bakıştık. Yol yayalarındı ama arkadaki sürücüler uzun süredir Karan'ı beklediği için çok kızgın olsa gerekti ki, durmadan kornaya basıp duruyorlardı.

"Yol araçların," dedi Billur. "Bakışmanız bittiyse hareket et artık moruk."

Karan, Billur'a ters bir bakış attıktan sonra arabayı çalıştırdı. Evin olduğu sokağa gelene dek durmadan düşündüğüm şey Karan'la olan ilişkimizin boyutuydu. Kabul edildiğimi düşünüyor olsam da tam olarak ne olduğumuzu bilmiyordum. Açıkçası bunu Karan'a sormaktan korkuyordum.

Karan, Billur'un valizini bagajdan çıkartmamış, ağır valizi Billur'a çıkarttırırken büyük bir keyifle onu izlemişti. Billur'a evi işaret ettim ve Billur valizi evin önüne doğru sürümeye başladı. Karan'la baş başa kaldım. Yağmur durmuştu ama etrafta ıslak toprak kokusu vardı ve kaldırımlar ıslaktı.

"Bu kız da nereden çıktı?" diye sordu bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi küçültürken. Sıcak nefesini saç diplerimde hissettim.

"Mesaj yoluyla tanıştık. Uzun zamandır mesajlaşıyorduk," dedim omuz silkerek. "Ailevi meseleler işte."

"Yalnızca mesajlaştığın birini evine almak ve onunla odanı paylaşmak ne kadar doğru?" Yüzünde allak bullak bir ifade belirdi. "Onun sağlam ayakkabı olup olmadığını bile bilmiyorsun."

"Ona güveniyorum desem?" dedim sorar gibi.

Karan buna şaşırmıştı. Buna ben de şaşırmıştım.

"Bende kalmasında bir sakınca yok, önemli olan annemin onu gördükten sonra baygınlık geçirmemesi. Kabul ediyorum, biraz garip biri ve gerçekten çenesini tutamıyor."

Karan gözlerini devirerek, "Gördüm," dedi bezmiş bir sesle. "Onunla on dakikadan fazla kalabileceksen eğer, sana gerçekten bir kez daha hayran kalırım velet."

Sertçe yutkunup gözlerimi kaçırdım. Bana hayran kalması düşüncesi bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu.

"Kızardın," diye fısıldadı. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda, yüzünde çözülmesi imkânsız bir ifadeyle doğrudan bana bakıyordu.

"Kızarmadım," dedim boğuk bir sesle. "Havadan sanırım."

Başparmağını yanağımda hissettim, soluğumu tutarak ona bakarken, Billur'un evin önüne tünemiş bizi izliyor olduğundan emindim.

"Yarın sinema iyi fikir," diye fısıldadım. "Şimdi gitsen iyi olacak, çevreden biri görürse yanlış anlar."

"Yarından önce görüşemeyiz mi demek oluyor bu?" Tuhaf bir ses çıkardı. "Beni başından mı savıyorsun Karakuyu?"

Ona düz tutmaya çalıştığım ama karman çorman olmuş bakışlarımı dikerken, uzun ve siyah kirpikleri nemliydi. Çok geçmeden yağmurun tekrardan atıştırdığını fark ettim. Aniden kotumun kemer geçirdiğim halkalarını yakalayarak beni kendine çekti, dudaklarımdan boğuk bir ses döküldü. Aramızdaki mesafe tamamen sıfıra indi ve dudakları alnıma dokunurken konuştu. "Yarın akşam sekizde." Dudakları bir süre alnıma dokunmayı sürdürdü. "Seni tam bu noktadan alırım kelebek."

Başımı hızlıca sallayarak ondan kaçmaya çalıştım ama kotumun halkalarını o kadar sıkı tutuyordu ki geri çekilmeye çalışırsam biri onun bana zorbalık ettiğini düşünebilirdi. Hem de hemen arkamızda, birkaç metre ötemizde evim vardı. Defne'nin pencereden dışarı bakma girişimi bir felaketle sonlanabilirdi.

"Tamam," dedim titreyen bir sesle. Sesim, resmen beni bırakması için yalvarıyordu ama Karan bunu anlasa bile kafasına eseni yapacak bir adamdı. Kaçış yoktu. Beni yavaşça serbest bırakmadan hemen önce dudaklarını sertçe alnıma bastırdı ve bu gözlerimi sıkıca yummama neden oldu.

Yavaşça geri çekilirken, "Daha çabuk görüşmek istersen bir telefon kadar uzağındayım ufaklık," dedi alaycı bir sesle. Gözleri he-

men arkama kaydı ve yüzünü buruşturdu. "Bu kaçığı sakın arkana takayım deme."

Billur'u eve soktuğumda evde ne Defne ne de annem vardı. Açıklama kısmını sonraya bırakabilecek olmanın getirdiği rahatlıkla odama yerleşmesini izledim. Ona yer yatağı yapabilirdim ama sanırım misafir olan o olduğu için benim yerde yatmam gerekiyordu. Kaşlarım çatıldı. Bu umurumda bile değildi. Yerde yatmaya hiç niyetim yoktu.

Billur çalışma masasının üstündeki kitapları karıştırırken, "Bir duş almalısın," dedim onu inceleyerek. "Birileri gelmeden duş al ve odaya kapan. Seninle ilgili yapmam gereken bir açıklama var. Annemin seni bir anda görmesi pek de iyi olmayacak."

Billur dudaklarını bükerek omuz silkti.

"Genelde anneler benden hoşlanmaz," dedi normal bir şeymiş gibi.

Onu banyoya gönderdikten sonra hızlıca bir fikir analizi yaptım, yanında valizinden birkaç parça kıyafet götürmüştü. Fermuarı açık duran valizindeki kıyafetler... Tuhaflardı... Pekâlâ, burası benim odamdı ve sanırım bir arkadaşımı ağırlamakta herhangi bir sakınca görmüyordum, onlar görecek olurlarsa da bunu sert bir dille eleştirip, gerekirse küçük bir tartışma yapabilirdim.

Annem eve geldiğinde Billur duştan çıkmıştı ve yatağıma çöreklenmiş, ıslak saçlarını kuruluyordu. Billur'a baktım. Bana boş bir bakış atıp saçlarını kurulama işlemine kaldığı yerden devam etti. Onun siyah ve kırmızı gözlere sahip kuru kafalardan oluşan pijama takımını annemin görmesini istemiyordum. Kadın benim yüzümden siyaha antipati duymaya başlamışken, Billur'u görecek olursa, içeride kedi keserek satanist ayini yaptığımızı düşünebilirdi.

"Sakın buradan çıkma," dedim kapıya yönelirken. Billur tamam dercesine kafasını salladı. Özel bir operasyonun içindeymişçesine kapıdan dışarı süzüldüm ve koridoru kolaçan ettim. Annemin paltosu portmantoda asılıydı, mutfak ışığının yanık olduğunu görünce

mutfağa yöneldim. Kalbim telaşla çarpıyordu, bunu neden bu kadar büyütmüştüm anlamıyordum.

Annemi doğrama tahtasının üstünde soğan doğrarken yakaladım. Sık sık burnunu çekiyor ve bileğinin tersiyle gözündeki yaşları siliyordu. Yumuş yumuş olmuş gözlerle mutfak kapısına bakarak, "Merve, sen misin?" diye sordu ve gözlerini hızlıca kırpıştırdı. "Ah. Sensin. Defne nerede?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "En son evde gördüğüme eminim ama şu an yok."

"Kim bilir nereye kayboldu," dedi annem keyifsiz bir sesle.

"Anne ben eve bir kız arkadaşımı getirdim," dediğimde gözleri yaşarmış olmasına rağmen resmen parıldadı.

"Eğlenmenize bakın," dedi sevecen bir tavırla.

"Anne, arkadaşım bir süre bizimle kalacak," dedim kolumu duvara yaslayarak. Annem bana kafası karışmış gibi baktı. "Aynı odayı paylaşacağız, sizi rahatsız etmeyecektir."

"Senin arkadaşın bizi neden rahatsız etsin ki?" diye sordu, bu beni şaşırtmıştı. "Ben durumu baban ve Defne'ye anlatırım, keyfinize bakın. Bizden çekinmesine gerek yok."

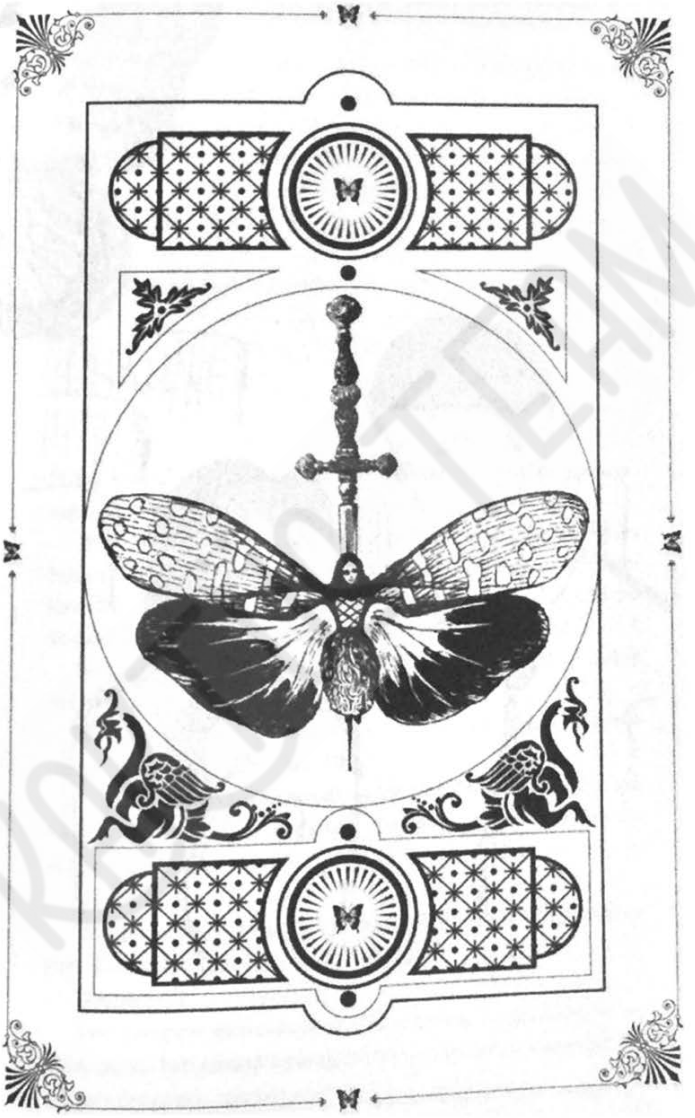
Şaşkınca kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Peki o arkadaşımın vücudunun her yerinde dövme varsa ve paso küfredip tırcı amcalar gibi sigara kullanıyorsa?" diye sordum, yani başlamışken tamamını getirmem gerektiğini düşünüyordum.

"Bu onun seçimi," dedi annem. "Tarzı beni ilgilendirmez."

Bu bir tür barış bayrağıydı, görebilmiştim. Yüzümde zoraki bir tebessümle anneme baktım, annem soğanları doğramaya devam etti. Derin bir nefes aldım. Ayaklarım çözüldü, ona doğru yürüdüm, onu belinden sıkıca sardıktan sonra yanağımı sırtına yasladım ve belki de benim için çok zor olan bir şeyi tekrarladım.

"Teşekkür ederim anne."

3. SAHNE

"Unut bunu," dedim net bir sesle. "Seninle aynı yatakta yatmayacağım."

Billur, "Beni yer yatağında yatıracak kadar gaddar olduğuna inanmak istemiyorum," dedi elinin tersiyle alnını örtüp, Türk filmlerindeki bir kareyi canlandırırken. "Hadi ama Buzlar Kraliçesi, bu koskoca yatakta tek başına kıçını büyütmene izin veremem."

Sert bir şekilde soluyarak, "Biriyle birlikte uyuyamam," dedim net bir sesle.

Diğer Merve'nin kıkırtısını duydum. *"Karan'la uyuyan da kimdi acaba?"* diye kıkırdadı bir kez daha.

"Tamam, ben bir ilk olurum, ne dersin? Beni dev kızıl bir Fars Kedisi olarak düşün ve bana sarıl. Soğuk kış gecelerinde benden vazgeçemeyeceksin."

"Unut bunu."

"Gerçekten sıcak tutarım," dedi Billur gözlerini Shrek animasyon filmindeki Çizmeli Kedi gibi büyüterek.

"Reddedildi."

Tam yatağıma giriyordum ki, Billur hızlıca yatağa atladı ve yatağın yayları bizi havaya zıplatıp tekrar yere indirdi. Huysuz bir homurtu çıkarıp ona ters ters baktım.

"İn yatağımdan," dedim tehditkâr bir sesle. Bir anda sırtını döndü ve yapmacık bir şekilde horlamaya başladı. Yatağın üstüne oturup kısık gözlerle onu izlemeye başladım. Sonunda onun gerçek bir baş belası olduğu kanısına vararak isteksizce kendimi yatağa devirip bedenimi uykunun kollarına teslim ettim.

Ertesi sabah kalktığımda işler çok daha kolaydı. Billur da benim gibi erken kalkıyordu, tek sorun penceremi açmıştı ve dişlerimi takırdatan soğuğun odama dolmasını sağlamış, pafır küfür sigara içmişti. Akşama kadar odamda takılmıştık, bu süre zarfında Billur'un sigara içmemesi için çeşitli tehditler savurmuş, onu yağmurda sokağa atacağımı söylemiştim. Bunu yapmayacağımı biliyordu ama yine de uslu durmuştu. Henüz onunla yüz yüze geleli yirmi dört saati bile tamamlamamıştık ama görünmez bir bağın bizi birbirimize bağladığını düşünüyordum. Bu düşünce korkutucuydu. Ben kendime bile tahammül edemezken, biriyle anlaşmam zordu.

Sinemaya gideceğimiz saat yaklaştığında ılık bir duş alıp elbise dolabının önüne geçtim. Karan Çakıl ile sinema... Bu konu hakkındaki tek dileğim vardı, o da bu sinema olayının dedesiyle bir ilgisi olmamasıydı. İstediğim tek şey, benimle gerçekten sinemaya gitmek istediği için sinemaya gitmesiydi. Bir etkenden ya da zorunluluktan değil.

"Onunla çıkıyor musunuz?" diye sordu Billur. Tam bir buçuk saattir elindeki telefondan korkunç sesler çıkmasına neden olan bir korku oyunu oynuyordu. Yanaklarıma basınç yapan kanı geriye itme isteğiyle elimle yüzüme yelpaze yaptım.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ayrıca birkaç dakika arkanı döner misin, üstümü giyeceğim."

"Şu an telefonla ilgileniyorum." Sesi umursamazdı, gözleri doğrudan telefon ekranını takip ediyordu. "Ee, çıkıyor musunuz?"

"Çıkmak çok çirkin bir kelime," dedim yüzümü buruşturarak.

"O zaman sevişiyorsunuz?" Billur tuhaf bir kıkırtı çıkardı. "Iyyyyy. Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Saçlarımı sardığım havluyu Billur'a attıktan sonra, "Böyle konuşmamanı söylemiştim," dedim uyarı dolu bir sesle.

"Onun sana nasıl baktığını gördüm," dedi muzip muzip. "Sana deli oluyor. Şahsen ben ondan pek hoşlanmadım ama onun senden delice hoşlandığına kanımı akıtarak yemin edebilirim."

"Sen satanistsin, değil mi?"

"Kedi kesmiyorum."

"Her satanist kedi kesmez."

"O zaman olabilirim."

"Dini inancın ne?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak bakışlarını bana çevirdi.

"Sana bunu söylememe gerek yok."

"Neden?"

"Sana namaz kıldığımı söylesem inanır mıydın?" diye sordu düz bir sesle, bakışları da sesi gibi düzdü.

"İnanmazdım," dedim açıkça. İnanılması güç bir şeydi.

"O zaman sana Müslüman olduğumu söylesem bile bana inanmayacaksın. Çünkü lanet olası önyargılar." Güldü, güçsüz bir kıkırtıydı. Bir şeyleri örtbas etmek ister gibiydi. "Ayrıca senin de namaz kılmadığından son derece eminim. Ama bir Müslümansın, öyle değil mi? İnsanlar karşısındaki insanı görüntüsüyle yargılamaya bayılır. Boş versene."

Gözlerimi devirerek elbise dolabına doğru döndüm.

"Bu akşam evde olmayacağım. Odadan çıkmasan iyi olur, annem sabah seni gördüğünde yüzü kireç gibi oldu." Kıkırdadığını duydum, cidden annem sabah onu gördüğünde bana çaktırmamaya çalışsa da, bembeyaz olmuştu.

"Karanlıklar Prens'inle buluşacaktınız değil mi?" diye sordu.

"Onun adı Karan."

"Ve bir ergene kapılmış gidiyor," dedikten sonra bir kahkaha koydu, ona düz düz baktım ama her nedense söyledikleri içimdeki bir tarafı canlı tutmayı başarmıştı.

Basit bir kombinde karar kılmıştım, basitti ama yine de içindeyken kendimi iyi hissedecektim. Hayatımın hiçbir döneminde sinemaya topuklular ve rahatsız dar şeylerle giden kızları anlayama-

mıştım. Sinema eşofman ve tayt tarzı şeylerle gidilip, yayılarak film izlenilen yer olmalıydı. Hoş, arka koltukta şapırtılı sesler çıkararak öpüşen çiftleri görene dek öyle düşünüyordum en azından. Büşra'yla onun zoruyla gittiğimizde, hemen arkamızda oturan çiftin iğrenç öpüşmesine tanık olduğumdan beri sinemaya gitmiyordum.

Siyah iç çamaşırlarımı, eğrelti yeşili kazağımı, haki renginde kotumu giydim. İlk kez siyahtan uzak iki renk tercih etmiştim ama tabii ki siyah paltom ve siyah botlarım ile durumu eşitleyecektim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra gözüme siyah bir kalem çektim. Dudaklarımı boş bırakmak istesem de, kuru soğuğun yarmasından korktuğum için vişne aromalı dudak nemlendiricisi sürdüm. Bu dudaklarıma hafif koyu bir renk vermişti ama doğal görünüyordu. Ellerim ve ayaklarımda hâlâ Bedirhan'ın sürdüğü ojeler vardı, siyah ojeleri sevdiğim için onları silmemiştim. Koluma babamın mağazasından arakladığım siyah kayışlı saati taktıktan sonra telefonumu ve anahtarlarımı kotumun cebine tıkıştırdım. Billur telefonuyla ilgileniyordu.

"Herhangi bir sorun olursa beni ara," dedim kapıya yönelerek.

Billur olur anlamında kafasını salladı ama yüzüme bile bakmadı. Bazen benden daha soğuktu, bu benim açımdan iyiydi. Bir süreliğine benim odamda, benimle yaşayacaksa; bir mesafe, ince bir sınır çizmeliydik ve o sınırları aşmadan kendimize ait olan noktada yaşamalıydık. Billur'un İzmir'i neden terk ettiği konusunda hâlâ net bir fikrim, tam olarak bildiğim elle tutulur bir bilgim yoktu. Birkaç gün kafasını dinlemesine izin verecektim ama ardından iş aramaya başlamalı ve bana her şeyi anlatmalıydı. Tamam, her şeyi değil. Buna mecbur değildi. Ama merak ediyordum.

Saatin sekiz olmasına on dakikadan az bir zaman kaldığı için hızlıca odamdan çıktım. Paltomun kuşağını bağlarken koridorun sonuna doğru yürüyordum ki, dış kapı aniden açıldı. Olduğum yerde dikilerek paltomun kuşakları elimde, kapıdakine baktım. Yüzümü ekşitmemek için zor tuttum kendimi. Babam paltosunu çıkardı ve elindeki ıslak şemsiyeyi portmantonun kenarına koyup paltoyu

portmantoya astı. Beni fark etmesi birkaç saniyesini aldı, kamuflaj yeşili gömleğinin bazı noktalarında yağmur damlalarının koyu renk izleri vardı.

"Dışarıya mı çıkıyorsun?" diye sordu, gözlerinde sorgulayıcı bir ifade belirmişti ama aldırmadım. Başımı sallamakla yetindim, sesimi duymasa da olurdu. Zaten meraklım da değildi.

"Arkadaşın seninle gelmiyor mu?"

"Gelmiyor," dedim düz bir sesle. Açıklamaya gerek yoktu, sağlam bir yalan uydurabilir ve onu kafamdan salabilirdim ama o, bunu bile hak etmiyordu. Annemin oturması gereken koltuğa nasıl o kadını oturtuyorsa, o kadından bir çocuk yapıp, o çocuğa rahatlıkla karışabilirdi. Ama bana karışamazdı.

"Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

Gözleri keskindi, bir atmacanınki kadar. Gözlerimi devirerek, başımı havaya kaldırdım ve tavandaki beyaz boyayı inceledim. Koridorun ortasında küçük bir avize vardı ve kristallerinde kendi yansımamı görüyordum. Babamın Tom Ford marka parfümünün keskin kokusu genzimi yaktı. Bu kokuya aşina değildim.

"Soramazsın."

"Bence buna hakkım var."

"Ne zamandan beri?"

"Terbiyesizlik etme," diye fısıldadı.

Ona alay dolu gözlerle baktım. "Döver misin?"

"Bana meydan okumaktan asla vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sorduğunda, gözlerime yayılan alay yavaşça silindi. Kalbimin büküldü. Acı oluk oluk bileklerimde akan kanın hapsolduğu damarlarımda tıkırdadı.

"Asıl sorun, sana meydan okuduğumu sanmanda. Ben sana meydan okumuyorum, ben seni yok sayıyorum."

Babama doğru yürüdüm, hiçbir şey söylemeden öylece dikiliyordu. Kapıyı açtım ve soğuk kendini yüzüme tıpkı bir tokat gibi çarparken babamın koluna değen kolumu geri çekmeden omzumun üstünden ona baktım.

"Hoşça kal baba," diye fısıldadım ve kendimi sokağın soğuk karanlığının kollarına bıraktım.

Sokak bu evden daha güvenilirdi.

Sokak lambasının beş ya da altı metre ilerisinde park hâlinde duran siyah cipi odağıma aldığımda, yağmur yeni durmuştu. Islak toprak kokusunu ciğerlerime doldurup, biraz önce olanları zihnimden kapı dışarı etmeye çalışırken, cipin ışıkları yüzümde patladı ve elimin tersini gözlerime siper ederek yüzümü buruşturdum. Attığım adımları hızlandırdım, bedenime yayılan ışığı yararak arabaya yöneldim.

Ön yolcu koltuğunun kapısını açtıktan sonra kendimi içeri attım ve gözlerimi ovuşturarak, "Bunu yapmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye homurdandım. "Gözlerim yanıyor."

Karan'ın eli, gözümü ovuşturduğum elimin bileğine kaydığında ürperdim. Bileğimi yakaladı ve kendine doğru çekti, bedenim de ona ayak uydurdu ve vücudumun bir kısmını Karan'a çevirmek zorunda kaldım. Tavan lambasını yakmamıştı, motor çalışır hâldeydi. Gözlerimiz bir okyanusun en dibinde balıkçı ağına takılan balık gibi birbirlerine takıldı. Tek sorun balık bendim, yakalandığım ağ ise o.

"Gözlerin ışıktan dolayı mı yanıyor Çakıltaşı?" diye sordu kadife pürüzsüzlüğünde bir sesle. Siyah melek kanatlarının tüyleri avuçlarıma düşmüş gibi irkildim.

Bir süre onun gözlerinin içine baktım. Gece yarısını üzerine giyinmiş sonsuz bir gökyüzü gibi bakıyordu.

"Gidelim mi?" diye sorduğumda, bunu sormama tek sebep, aramızda gitgide daha da büyüyen çekimdi. Kalbimin üstünde vals yapan duyguları kovmak, ciddi bir ortam yaratmak zorunda gibi hissediyordum kendimi.

"Gidelim."

Aracı sürmeye başladı. Cip dünkü otobüs terminalinin olduğu sokaktaki büyük Erasta Alışveriş Merkezi'nin önünde durduğunda emniyet kemerimi çözdüm ve bir süre karanlığı izledim. Hemen ileride AVM'nin bahçesinde büyük bir kalabalık vardı ve bahçe ren-

gârenkti. Süs havuzları, ünlü kahveciler, pastaneler hepsi bahçeye sıralanmıştı.

Karan, "Geldik," dedi tok bir sesle. O da benim gibi bahçedeki insanları inceliyordu.

Özsüt'ün içinden Damla ve Sude'nin çıktığını görünce bir an için gerildim. Damla ile Sude AVM'nin içine girip kayboldular, hemen ardından Karan ve ben de arabadan çıktık ve AVM'nin bahçesine yöneldik. Yan yana yürüyorduk, onun siyah deri ceketinin örttüğü kolu, benim paltomun örttüğü koluma sürtünüyordu.

"Alışveriş merkezindeki sinemayı seçmendeki amaç?" diye sordum gergin bir sesle.

"Çarşıdaki sinemadaki tüm biletler satılmıştı," diye açıkladı Karan. "İstediğim film için bilet bulamayınca alışveriş merkezindeki sinemayı aradım ve yer ayırttım."

"Peki bunun dedenle bir ilgisi var mı?" diye sorarken sesim gittikçe daha da şüpheci bir tını kazanıyordu.

Karan'ın kaşlarını çattığını göz ucuyla da olsa görebilmiştim. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu sert bir sesle.

Alışveriş merkezinin otomatik kapılarından geçerken kadın bir güvenlik görevlisi gülümsedi. Kadına yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Boş ver," dedim Karan'a hitaben. "Baksana, Demir Bey ile ne oldu?"

"Onu sikeceğim," dedi Karan. Tuhaf bir şekilde, beyefendi bir tınıyla söylemesi beni içten içe güldürmüştü.

"İyi dost olduğunuzu söylemişti."

"Siktirsin gitsin," dedi tekrar aynı rahatlıkla. "Alfabetik sıradaki duruşunu siktiğimin pezevengi."

Omzumun üstünden Karan'a baktım, yürüyen merdivenlere bakıyordu ve sanki onca küfrü eden o değildi de bir başkasıydı. Yüzünde sabit, sakin bir ifade vardı ve her zamanki tehlikeli stabilliğini koruyordu.

"Senin kadar ifadesizliğini koruyarak küfür edebilen birini daha görmedim ben," dedim hayret içinde.

Omzunun üstünden bana küçük bir bakış bahşetti.

"Ben de senin kadar ifadesizliğini koruyarak gülen birini görmedim. Gamzelerin tüm ihtişamıyla gözlerinde yine."

Yanaklarıma pembeliğin yayılmamasını umut ettim. Birlikte sinema salonunun olduğu kata çıktık. The Prince filminin posterinin asılı olduğu salona girmeden önce Karan gişeye uğramıştı. Dönerken elinde büyük boy bir patlamış mısır kutusu vardı. İçecek olarak ikimize de şekersiz kola alması beni şaşırtmıştı.

The Prince'ın ilgimi çeken en büyük yanı aksiyon içermesiydi. Las Vegas polis departmanından emekli olmuş bir dedektifin sahalara geri dönmesiyle alakalıydı. Konusunu kısaca okumuş, filmi izlemek için büyük heves etmiştim. Karanlık salondaki en arka sıranın ortasına yerleştik. Çarşıdaki sinemanın aksine burada yok denilecek kadar az insan vardı ve hepsi ön ya da orta koltukları seçmiş, bizden uzaktılar. Bir an için bunun planlı bir şey olduğunu düşündüm, ardından beni bu düşünceye iten şeye gülerek bu saçma sapan düşünceyi bir kenara ittim.

Karan kapıdan tarafa oturmuştu, ben onun ve salondaki kadifeden duvarın arasındaydım ama ortada olduğumuz için bir sıkıntı yoktu, bunalacağımı sanmıyordum. Kolamı ve pipetimi uzattıktan sonra büyük mısır kutusunu kucağına aldı ve beni göz ucuyla kısaca süzdü.

Işıklar tamamen söndü, salon karanlığa gömüldü ve ben yanımdaki en siyah ayrıntının Karan olduğunu bilerek gözlerimi renklenen sinema perdesine çevirdim. Birkaç saçma reklam, birkaç mış mış romantik film fragmanından sonra nihayet film başlamıştı ve ben de yavaş yavaş elimi büyük mısır kutusuna uzatmaya başlamıştım. Karan benden önce davranmış, birkaç mısırı ağzına atıp kütür kütür sesler çıkararak yemeye başlamıştı bile.

Bir aklım evde ve Billur'da olmak üzere filme odaklandım. Ara sıra Karan'ın yoğun, ona bakmam için beni zorlayan çekici bakışlarını profilimde hissetmiş, bu bakışların varlığıyla kuruyan dudaklarımı şekersiz kolamla ıslatmıştım. Sık sık yutkunuyor, salonda klima

çalışıyor olmasına rağmen oluk oluk terliyordum. Kollarımız birbirine değiyordu.

Elimi mısır kutusunun içine uzattığımda, onun eli elime sürtündü ve bir anda mısır kutusunun içinde el ele tutuştuk. Göğsüm sert bir adrenalin duygusuyla yükselirken gözlerim beyaz perdedeydi. Yağlı patlamış mısırların cıvık hissine rağmen eli sıcak ve temiz hissettirmişti bana.

Nefesim gittikçe hızlandı, parmaklarımız birbirine dolandı ve birbirimizin parmaklarını yüzeysel olarak okşamaya başladık. Ardından Karan'ın bakışlarını profilimde hissettim, çok geçmeden bakışlarını tekrar filme çevirdi ama parmaklarımız birbirlerinden ayrılmamıştı.

Ani bir aksiyon sahnesiyle kendimi geriye atıp pek de konforlu sayılmayacak sinema koltuğuna sırtımı yasladığımda, Karan'ın parmaklarıyla benim parmaklarım mısırların üstündeki dansını sürdürüyordu. Sertçe yutkundum. Karan bir anda elini elimden çekti. Kutudan büyük bir mısır tanesi çıkardı ve gözlerini bana çevirmeden, filme dikerek elini ağzıma uzattı. Gözlerim dudaklarımın yanında duran mısıra düşerken dudaklarımı araladım ve onun parmaklarına doluşan tuzu dilimde hissederek parmaklarının arasında tuttuğu patlamış mısır tanesini ağzıma aldım. Parmakları bir süre dudaklarımda oyalandı. Karan gözlerini filmden çekmese de alnının terlediğini göz ucuyla görebilmiştim. Parmakları dudaklarımdan çeneme indi, yavaşça geri çekildi. Nefes nefese ağzımdaki patlamış mısırı çiğnemeye başladım.

Karan bir anda bana bakınca ben de otomatikman ona baktım.

Hemen önümüzde silahlar patlıyor, alevler dört bir yanı sarıyordu ve filmin ışığı yüzümüzü aydınlatıyordu. Omuzlarımız ve kollarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirimizin dudaklarını yalayıp geçiyordu. Gözlerini kıstı, bir ölümün önümde bana göz kırptığını düşündüğüm saniyelerde sertçe soluyordum. Gözlerimiz birbirinde dolanmaktan vazgeçip bir anda dudaklarımızda dolan-

maya başladı. Bana yavaşça yaklaştığını hissettim. Nefesi artık daha sertti ve tenimi dağlıyordu.

"Film nasıl?" diye sordu, dudakları dudaklarıma yakındı, gözleri dudaklarımdaydı.

Geri çekilmek istiyor muydum? Bilmiyordum. Diğer Merve yine surların arkasına kaçmıştı, bu tür bir yakınlığa katlanamıyor, öleceğini düşünüyordu.

"Bayıldım," diye fısıldadım. Nefesim onun dudaklarına çarpınca alt dudağını yavaşça dişlerinin arasına alıp geri bıraktı. Bu hareketinin kalbimi patlatacağını düşündüm.

Alnını alnıma yasladı, alnı terliydi. Dudaklarımı öpeceğini düşünmüştüm ama bunu yapmamıştı, sanırım hazır olmadığımı düşünüyordu. Belki de beni zorlamak istemiyordu, bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Belki de ağzımız patlamış mısır yüzünden yağlıyken benimle öpüşmenin iğrenç olduğunu düşünmüştü. Bir an için bunun canımı yaktığını düşündüm, böyle bir şeye üzüleceğim kimin aklına gelirdi ki?

"Burada biraz daha durursam, hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmeyecek," dedi Karan fısıltılı bir sesle. Gözlerini kapatmıştı. Alnını alnımdan çekmiyordu, alnı çok sıcak ve nemliydi, gittikçe daha da nemleniyor gibiydi. "Buradan çıksak iyi olacak?"

"Neden?"

"Senin güvenliğin için." Sesi boğuktu.

Filmin yarısında Karan'la birlikte salondan çıkarken, yürüyen merdivenlerde Damla'yı görünce, Karan'ı asansörle inmeye zorlamış ve zorlamalarımda başarılı olmuştum. Kotumun içindeki telefon titredi, asansörlerin açılmasını beklerken telefonumu çıkardım.

Gönderen: Billur Bayraktar

Çişim var ve kız kardeşin dakikalardır tuvaletten çıkmıyor. Deliğe düşmüş olma ihtimali yüzde kaç? İtfaiyeyi mi yoksa sağlık ekiplerini mi aramalıyım? (21:52)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Eve geliyorum. Altına işemediğinden emin ol. Yatağımı ıslatırsan ölürsün. (21:53)

Asansörün kapısı kayarak açıldı. Bizimle birlikte benden birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm iki kız bizimle birlikte asansöre bindiler. Karan ile sırtımızı metal duvara yasladık, kızlar hemen önümüzde duruyordu.

Gönderen: Billur Bayraktar

Bu kadar çabuk mu? Onda kalacağını düşünmüştüm... Seninle ilgili iğrenç fantezileri olduğuna kanıtımı akıtarak yemin edebilirim. Öğk! (21:54)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Tam bir baş belası olduğunu düşünmeye başladım. Gerçekten. (21:54)

Gönderen: Billur Bayraktar

Sana saldırmaya çalışacak olursa onun o çok kıymetli askerlerine sağlam bir tekme indir ve üsteğmenin sonsuz bir uykuya dalmasını sağla. Sonra da arkama bakmadan topukla, suçu ben üstlenirim, korkma. Gelirken kahveli dondurma alırsan makbule geçer... (21:55)

Mesaja gözlerimi devirirken, kızlardan bir tanesi, "Aslıhan'ı duydun mu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Of Nesrin! Şu kızdan bahsetmek dahi istemiyorum. Kendinden on yaş büyük adamla evleneceğini duyana dek onu rakibim olarak görmüştüm. Kız sırf para için kendi yaşıtı Özkan'ı bıraktı ve adam sırf zengin diye kendinden on yaş büyük herifi kafesledi!"

Asansör bir an durdu. Küçük bir arıza olsa gerekti.

"Böyleleri midemi bulandırıyor," diye söylendi. "Kendinden o kadar yaş büyük birine nasıl ilgi duyabilirsin ki? Hele o adamlara ne demeli?" Kız kusar gibi bir ses çıkardı.

Aynı anda, "Iyy," dediklerinde dişlerimi sıktım. Onları dinlememeye çalışıyordum şu an. Söyledikleri zihnimde uğursuz bir fırtı-

nanın yaklaştığını belli eder cinsten uğultular yaratıyordu. Karan'ın dinlemesini istemiyordum. Aştığım tüm o duvarların üzerime yıkılmasını istemiyordum. Aramızda on yaş kadar büyük bir yaş farkı olmasa da onun olgun kadınlardan hoşlandığını duymuştum, bu duydukları onu benden iter diye korkuyordum.

"Bence adamdan çok kız suçlu," dedi diğer kız. "Erkekler hep böyle. Vampir gibiler. Bir vampirden onu ayıran en büyük özellik kurbanına verdiği pahalı hediyeler... Para uğruna kanını emdiren kurban, gözümde kurban değildir. Hiçbir aklı başında kız kendinden büyük bir adamla birlikte olmaz. On, on beş yaş nedir ya? Midemi bulandırıyor. Adam yakışıklı dahi olsa, onların aşkına asla inanmam. Tamamen çıkar ilişkisi. Taze et ve kalın bir banknot."

"Ben kendimden beş yaş büyük biriyle bile birlikte olmam."

Aramızdaki yedi yaş sanki kızın kurduğu bu cümlenin altında ezilmişti.

Her şey o saniyelerde gelişti, asansör tekrardan hareket etti ve Karan beni bir anda tutarak kendine doğru çekti. Dudaklarını dudaklarımın üstüne örterken kalbim bir insanın avucuna düşmüş kuş kadar ürkekti ve çırpınıyordu. Kızların bize baktığını hissediyor, hatta biliyordum. Karan'ın büyük avucu yüzümü kapladı, dudaklarındaki açlık dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Onun dudaklarındaki cehennemi keşfe çıktım.

Bir eli belimdeydi, diğer elinin büyük avucu yüzümü kaplamıştı. Asansörün kapıları açıldı, kızlar dışarı çıkarken Karan durmadı. Midemdeki bulantı derinlere gömülmüştü. Dudaklarım Karan'ın hâkimiyetini yüzeyine tıpkı bir oya gibi işlemişti.

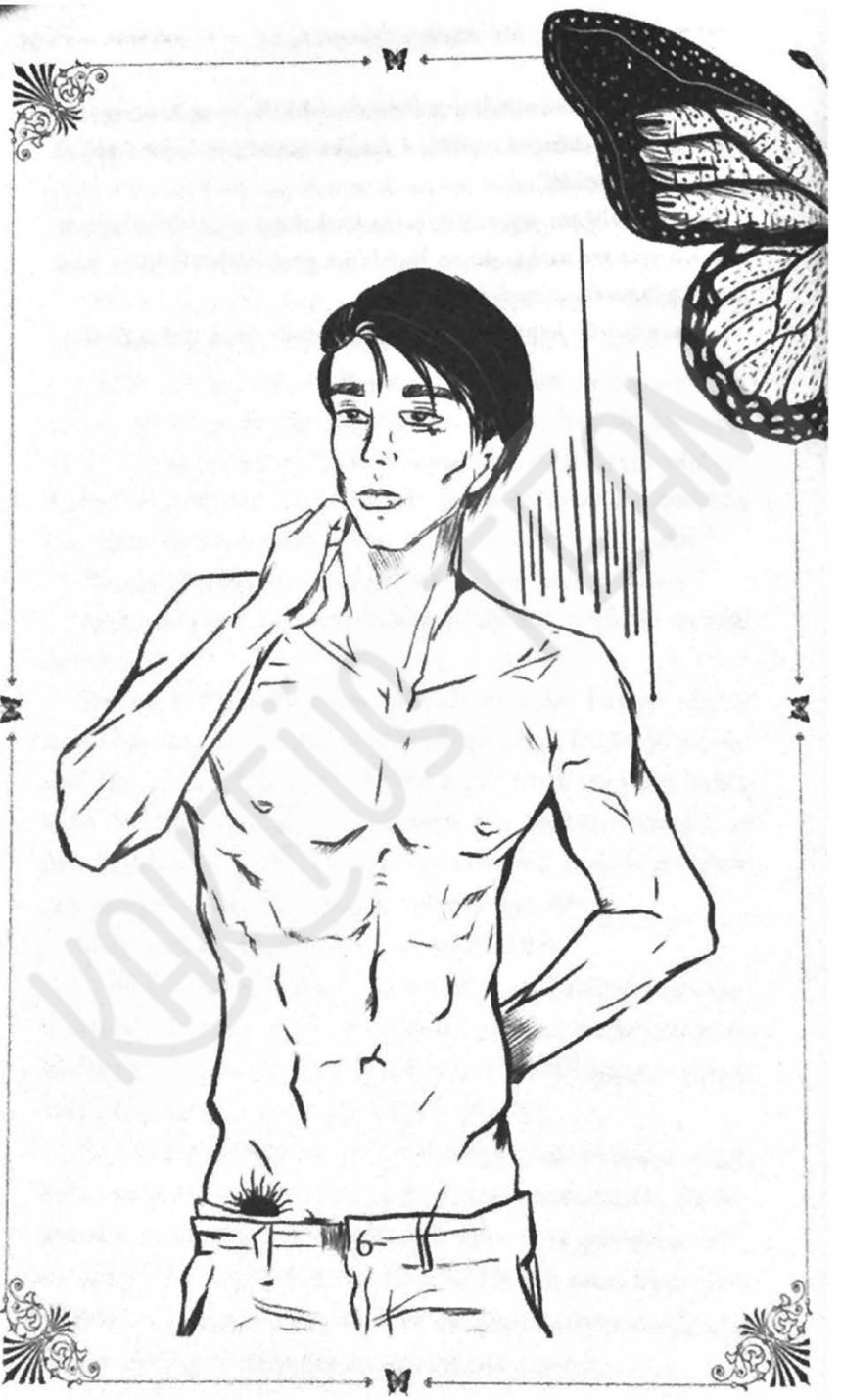
Asansörün kapıları açıktı, kızlar çıkmış gitmişti ve muhtemelen önünden geçen bir insan yığını vardı. Karan umursamıyor, dudaklarımdaki beklentisini yükselterek, çok daha aç ve çok daha muhtaç dokunuşlarla ağzıma hükmediyordu. Eli kalçamın biraz üstü, belimin oyuğundaki kaviste dolaşıyordu. Dudaklarımızdan boğuk iniltiler döküldü ve ardından bir hıçkırık sesi duyduk.

Dudaklarımız ayrılırken nefes nefeseydik. Aynı anda asansörün kapısındaki hıçkırığın sahibine bakarken asansörün kapısı kayarak kapanmaya başladı.

Son gördüğüm şey, pahalı çantasını koluna sıkıştırmış, titreyen bacaklarıyla zor ayakta duran Funda'nın gözlerinden dökülen oluk oluk yaşların çenesine inişiydi.

Ve asansörün kapısı kapandı, Funda görüş alanımızdan çıktı.

KAKTÜS TEAM

4. SAHNE

Cipin ön camından aşağıya ince sütunlar hâlinde kayan yağmur damlalarına bakarken, "O iyi olacak mı?" diye sordum, sesim sakindi. Cipi bir yol kenarına park etmişti, yağmuru izliyorduk ve ikimiz de sessizdik. Sessizliği bozan taraf ben olmuştum.

"Bizi ilgilendiren bir durum söz konusu değil," derken sesi hiç olmadığı kadar katıydı, bir an duraksadım ve ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım.

"O ağlıyordu Karan."

Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama bir insanın ağlamasından zevk alacak kadar iğrenç bir ruha sahip olduğumu da düşünmüyordum. Karan omuz silkti, ardından silktiği omzunun üstünden bana baktı.

"Önemli olan senin ağlamaman." Kaşlarımı çattığımda, "Yapma şunu Asi," dedi düz bir sesle. "O senin ağlamandan büyük zevk duyardı."

"Ama ben onun gibi değilim."

"Biliyorum, yine de bunu fazla kafana takıyorsun. Seni öpmek istedim ve öptüm, o da buna şahit oldu. Olmasa daha iyi olabilirdi ama elimden gelen hiçbir şey yok. Yakın zamanda atlatacaktır, Funda deli doludur. Ona uygun birini bulacak ve mutlu olacak."

Ben de öyle olmasını diliyorum, ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama mutlu olmasını da içten içe dilediğimi söylemesem yalan olurdu. Dudaklarımda Karan'ın karanlık tadı vardı, hâlâ ılıklığını koruyordu.

Gözlerimde belirgin bir huzurla, "Eve gitmem gerek," diye fısıldadım. "Pastaneye uğrayabiliriz değil mi? Billur'a kahveli dondurma sözüm var."

Karan gözlerini devirerek, "Şu kızın sana hükmetmesine izin verme," diye söylendi. "Ayrıca bu mevsimde dondurma yiyebilecek kadar mazoşist. Belki de hasta olmak ve senin onunla ilgilenmeni falan istiyordur." Kaşlarını çattı. "Rüyasında görür."

Bir an gülümseyeceğimi sandım ama dudaklarım titremekle yetindiler. Karan homurdanarak silecekleri çalıştırdı ve yağmur suyu etrafa saçılarak, camı berrak bir pürüzsüzlüğe bıraktı.

Eve geldiğimde, Billur yatağın bir köşesine tıpkı bir çocuk gibi kıvrılmış, cenin pozisyonunda uyuyordu. Altında siyah penye bir şort, üstünde vişne çürüğü renginde askılı bir tişört vardı. Dondurma kabının içinde olduğu poşeti çalışma masasının üstüne koyduktan sonra, başucu lambamı açtım ve siyah tüylü battaniye ile onu örttükten sonra ayakucuna oturdum. Dudağındaki halkayı çıkartmıştı ama kaşındaki ve burnundaki halka duruyordu, uzun kirpikleri siyah ve gürdü, muhtemelen kızıla boyadığı saçları da aslında tıpkı kirpikleri gibi simsiyahtı.

"İyi uykular," diye fısıldadım kendi kendime, derin bir iç geçirdi ama beni duymadığı, tatlı bir uykunun kollarında olduğu kesindi. Gözlerimde ben farkında olmadan beliren şefkatle onu izlerken, "Bela," diye mırıldandım. "Sen nereden çıktın şimdi benim başıma?"

Erkan ile konuşmuş, artık menajerlik yapmayacağımı söylemiştim, sorun etmemişti, hâlâ meleği olduğumu söylerken hattın diğer ucunda güldüğünü duymuştum. Ne kadar garipsemiş olsam da içten içe beni rahatlatan bu haber, günün en sıcak gelişmesiydi.

Dersten sonra kafeteryaya indim, çok aç hissediyordum. Uğultulu koridorun sonunda bir kız grubu toplanmıştı, aralarından hiçbirini tanımıyordum ama derin bir mesele konuşulduğu kesindi. Yanlarından sıyrılarak geçtikten sonra hızlıca merdivenleri indim ve tam kafeteryaya giriyordum ki, kafeteryanın ortasındaki masada Billur'un oturduğunu gördüm.

Siyah bir tayt giymişti, ayağında zincirli çizmeleri vardı, üstüne boğazlı, siyah yün bir kazak giymişti. Bir ayağı, diğer bacağının diz kapağının üstündeydi ve önünde dumanı tüten bir karton bardağın içinde kahve vardı. Kızıl saçlarını yandan bol bir şekilde örmüş, koyu bir göz makyajı yapmıştı. Sandalyenin başlığına astığı siyah deri çantasının üstünde siyah deri ceketi vardı. Kafeteryadaki herkes pürdikkat Billur'a bakarken, bu Billur'un umurunda değil gibiydi.

Beni görünce yavaşça elini kaldırdı ve genişçe sırıtarak, "Bebek!" diye bağırdı, bağırmasıyla birlikte tüm gözler ondan sıyrılıp, kafeteryanın kapısına, yani bana çevrildi.

Şaşkınlığımı yüzümün derisinden sıyırmaya çalışarak, "Billur," diye fısıldadım, dudaklarım sadece onun duyabileceği bir şeffaflıkla hareketlenmişti. Billur ayağa kalkmadan hızlıca onun yanına yürüdüm ve karşısındaki sandalyeyi fayansta sürüyerek çektikten sonra oturup, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum, sesim sakindi ama gözlerimi iri iri açmıştım.

"İş aramaya çıktım." Omuz silkti. "Annenden okulunun adresini öğrendim, sana uğrayayım dedim."

"Burası bir okul," dedim masaya biraz daha yaklaşarak. Etrafı kısaca kolaçan ettim, birçok meraklı bakış hâlâ üzerimizde dolaşıyordu.

"Ben de pavyon demedim?"

"Kafana göre buraya girip çıkamazsın Billur. Öğrenci kartın bile yok." Gerçi Karan'ın da yoktu ama o statüsü gereği midir bilinmez, istediği gibi girip çıkıyordu.

"Gevşe bebek. Kart falan soran olmadı. Okutacağım bir yerde göremedim açıkçası," dedi sırıtarak. "Ayrıca dondurmayı buldum,

sen harikasın. Aslında dondurma için teşekküre gelmiştim." Kaşlarını çatarak karşı masada ona dik dik bakan kıza, "Önüne dön," dedi dişlerinin arasından. Gözlerini bana çevirdiğinde, yine aynı masum tavrı takınmıştı. "Birkaç yerle görüştüm, arayacaklarını söylediler ama aramayacaklarını biliyorum. Biri beni arayacağını söyledikten sonra telefon numaramı bile almadı, inanabiliyor musun?" Kıkırdadı. "Ben de bozuntuya vermeden çıktım ama en azından burada sapık patronlar yok gibi."

"Mutlaka biri dönüş yapacaktır, umutsuzluğa kapılma," dedim bir anda. Kantinde değişmeli olarak çalışan Yaman Abi'ye dönerek, "Yaman Abi sadece peynirli bir tost alabilir miyim? Mümkünse kepek ekmeğine olsun," diye seslendim. Yaman Abi başparmağıyla onay işareti verdikten sonra bakışlarımı Billur'a çevirdim.

Ağzında sakız vardı, kahvesinden büyük bir yudum aldı ve ona düz düz baktığımı görünce, "Ne?" dedi omuz silkerek. "Sakızlı kahve gayet güzel oluyor."

"İlginç zevklerin var."

"Kepek ekmeğine sadece peynirle tost yaptıran bir tahta bacaklı mı söylüyor bunu?" Durdum ve ona alnında iki anteni olan eski bir uydu alıcısıymış gibi baktım.

"Normal ekmek tatlı geliyor," dedim yüzümü buruşturarak. "Ayrıca şu an aç karnındayım ve karışık bir tost yersem midem allak bullak olur."

Billur kaşlarını kaldırdı. "Ah," dedi dudaklarını büküp, tuhaf bir bakış atarak. "Sağlıklı kız."

Cidden, sağlıklı diye benden mi bahsediyordu? Ben sabahın köründe aç karnına kutu kutu kahve içen kızdım, sağlık benim adımın yanından bile geçemezdi.

"Gitsen iyi olacak."

"Akşam olanları anlatmadan şuradan şuraya gitmem bebek," dedi kafasını iki yana sallayarak. "O moruk sana herhangi bir cinsel aktivite girişiminde bulunmadı değil mi? Bulunduysa alırım façasını aşağıya."

"Hayır!"

"Ee, geceniz nasıldı?" Yüzüne şeytani bir tebessüm ekledi. "Ne tarz bir filme götürdü seni? Bol bol ağlayıp, öpüşen saçma sapan çift filmi mi? Yoksa bir hödük gibi ona sığınman ve seni ellemesi için bol vakit kazanabileceği bir korku filmine mi?"

Ona boş boş baktım.

"Aksiyon."

"Uuu!" Gözlerini kocaman açıp masaya uzandı. "Adamımız dürüst ve olduğu gibi desene. Nedense hâlâ o moruğa güvenmiyorum. Yirmi beşinden büyük, otuzundan küçük olduğu her hâlinden belli, o yaştaki adamların ilişkilerinde belli bir beklentileri olur. Ben son beklenti büyücüyüm. Seni zorladığı anda onu bana gönder, senin için onun ufak kıçını severek tekmeleyeceğim."

"Karan öyle biri değil ve ben de on dokuz yaşında yetişkin genç bir kadınım," diye çıkıştım aniden. Gözlerimi Billur'dan kaçırdım. "Artık gitmen gerek, ders bittiğinde eve geleceğim. O zaman konuşuruz," dedim.

"Kızardın mı sen?"

"Billur!"

Kıkırdadı, kahvesinden büyük bir yudum daha aldıktan sonra, "Onun sana deli olduğundan emindim ama şimdi senin de ona deli olduğundan eminim. Sana bir yanlış yapmadığı sürece sana destek olacağım bebek. Pardon, on dokuz yaşındaki genç ve yetişkin kadın diyecektim," dedi ve elini masanın üstünde kaydırarak elimin üstüne koydu. Avuç içlerinden elime akan güveni hissettiğimde bir an irkildim, bedenim tanıdıklık duymadığı bu yabancı duygunun teması yüzünden afallamıştı.

"Artık gitmelisin," diye söylendim ama onun varlığından rahatsızlık duyduğumu da söyleyemezdim.

"Kaç ders kaldı? Bir, iki? Seni burada bekleyebilirim. Ben tam kadrolu bir işsizim, biliyorsun."

Elimi elinin altından kurtardıktan sonra, "Beklemene gerek yok," dedim sabit bir sesle. Düz bakışlarımı onun iri gözlerine çevirdim.

Gözlerini devirerek, "Peki, peki. Gidiyorum, Buzlar Kraliçesi. Hem Dilek Sultan'a sözüm var, birlikte pankek yapacağız," diye mırıldandı. "Annen gerçekten diğer annelerden farklı, ona bayıldım."

Bir an duraksadım, diğer Merve de duraksamıştı. Annem ve Billur ile pankek yapmak?

Kaşlarım havalanırken, "Asi, konuşabilir miyiz?" diye soran Enis tüm dikkatimi dağıttı ve Billur ile aynı anda dibimizde dikilen Enis'e çevirdik bakışlarımızı.

"Enis, şu an hiç sırası değil." Gözlerimi devirerek bakışlarımı Billur'a çevirdiğimde, Billur tek kaşını kaldırmış, ruhsuz ve agresif bakan gözlerini Enis'e dikmişti.

"Tam şu an sırası diye düşünüyorum, konuşmamız gerek," diye bastırdı Enis. Zihnimdeki kaosun temelinde bir şeylere zorunda bırakılmak vardı ve ben bundan nefret ediyordum, birinin bana emir vermesine katlanamıyordum.

"Şu an bir başkasıyla konuşuyorum Enis."

"Sadece beş dakika."

Billur'un dudaklarından bir of yükseldi, ardından gözlerini devirerek tek elini masanın üstüne koyup dirseğine yaslandı.

"Şu an benimle konuşuyor, ikilesene."

Enis'in ela bakışları benden sıyrıldı, Billur'u odağına alırken dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmiş, çenesi kasılmıştı. "Şu an seninle değil, onunla konuşmaya çalışıyorum. Onun yerine cevap verme," dedi tehlikeli bir sesle.

Billur kaşlarını kaldırdı. "Onun verdiği cevabı da anlamıyordun, alt yazı geçmek zorunda hissettim kendimi."

"Geçmene gerek yok, onun verdiği cevabı gayet iyi anladım. Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma kızıl."

"Ay kıyamam sana ablacığım," dedi Billur sandalyesini ileri çekip, Enis'e yaklaşırken. Enis, Billur'a şaşkın bir bakış attı, gözlerinde oluşan soru işaretlerini görebilmiştim. "İlgi göremeyince köpürüyor musun sen? Başın okşansın, sırtın sıvazlansın mı istiyorsun? Kıyamam, gel ablan sevsin seni."

"Ne diyorsun kızım sen?" Enis'in sinirden boynu kızarmıştı, kaşlarını çatarak Billur'a ters bir bakış attı, tüm kafeteryanın gözü bizim masamızdaydı. Avucumun içini alnıma bastırdım ve gözlerimi devirdim, şu an tek istediğim onlar hırlaşırken bu masayı terk etmekti.

"Hoşt," dedi Billur kaşlarını çatarak. "Kızın senin kızındır, mıknatıs tutarım senin dudağındaki halkaya."

"Çattık!" Enis gözlerini devirerek, "Asi, iki dakika gelir misin?" dedi dişlerinin arasından. "Bak kalbini kıracağım arkadaşının."

Billur elini kalbinin üstüne koyarak, "Ah, kırdın şu an," dedi yapmacık bir şekilde. Ardından yüzündeki ifadeyi sabitledi. "Hadi ablası, ikile. Gelmiyor işte kız, kıt mısın yavrum sen?"

"Sabrımı zorlama," dedi Enis, sesi gergin, bakışları soğuktu.

Masaya tutunarak sandalyemi geriye doğru ittim.

"Tostun parasını ödersin Billur," dedim. "Derse gidiyorum ben, girmezsem notları alabilecek birini bulamam, birbirinizi yiyebilirsiniz."

Açlığımın üstüne büyük bir avuç açlık daha bastırdım ve o ikisini kantinin ortasında bırakıp sınıfa döndüm. Billur'un, Enis'in hakkından geleceğini bildiğim için sorun etmemiştim. Tuhaf bir şekilde birbirlerine benziyorlardı, gerek görünüş olarak, gerek agresiflik olarak.

Not çıkardığım o ders boyunca, her bir boşlukta yansımasını gördüğüm Karan'dan sabahtan beri herhangi bir haber alamamıştım, telefonumu birçok kez kontrol etmiş, sanki mümkünmüş gibi dersliğin kapısından giren her yüz de onu aramıştım.

Annem ve Billur tuhaf bir şekilde çok iyi anlaşıyorlardı, aslında annemin Billur'u ilk gördüğünde fenalık geçireceğini bile düşünmüştüm.

Akşama doğru banyodan çıkmış, siyah, tüylü ev ayakkabılarımı giyip, saçlarımı ıslak ve bol bir şekilde örmüştüm. Defne salonda dizi izliyordu, Billur ve annemin mutfakta olduklarını bildiğimden Defne'yi trans geçerek mutfağa yöneldim. Donuk bakışlarım mut-

fak kapısından içeriye, Billur ve anneme kayarken, yavaşça esnedim ve sol omzumu kapının pervazına yaslayıp onları izlemeye başladım.

Billur, kızıl saçlarını siyah bir tokayla tutturmuş, dağınık bir topuz yapmıştı. Üstünde omzu düşük, siyah bir kazak, altında siyah bir tayt vardı, taytın dizleri yırtıktı. Annem onun yanında limon çiçeklerinin olduğu elbisesiyle fazla hanım hanımcık kalıyordu ama yine de eğleniyor gibi görünüyorlardı.

Annemi uzun zamandır bu kadar aydınlık bir şekilde gülümserken görmemiştim, Billur kek kabının içinde bir şey çırparken, annem de ona tarif veriyordu.

Beni fark etmeleri beş dakikalarını aldı. Billur, "Buzlar Kraliçesi geldi," dedi ve kazağın açıkta bıraktığı omzuna yanağını sürterek, "Dilek Sultan'la pankek yapmaktan vazgeçtik, limonlu kek yapıyoruz. Sanırım elbisesi yüzünden canım limonlu kek çekti," diye iç geçirdi.

"Mervç kek türü şeyleri pek sevmez," dedi annem Billur'a hitaben. "Genelde tuzlu ya da sade şeyler yer, şeker ilaveli şeyleri yemiyor."

Billur yüzünü buruşturarak, "Ben de tatlı şeylerden pek hoşlanmam ama limonlu kek iyidir Asi," dedi. "Hadi ama bebek, bugün bir istisna yapabilirsin değil mi?"

Onlara baktım, güzeldiler. Zihnimde çalan çarklar durulmuştu, şu an görebildiğim tek şey onlardı, gülümsememek için kendimi zor tuttum. Başımı sağ omzuma yatırırken sol omzumla tamamen kapı pervazına abandım ve "Bir dilim limonlu keke varım," diye fısıldadım.

Annemin yüzünde aydınlık, derimi yakacak kadar parlak bir ışığın saçıldığı, geniş bir tebessüm oluştu.

Billur da göz kırpıp, "Budur!" dedi ve çırpma işlemine kaldığı yerden devam etti.

Onları kırmamak için yediğim limonlu kekin tatlısını gidermek için yanında acı bir kahve içmiştim. Karan'dan hâlâ haber yoktu, endişelenmeye başlamıştım. En azından bir mesaj atabilirdi, ama

bunu yapmıyordu. Onun bir üniversite öğrencisi değil, bir iş adamı olduğunu hatırlattım kendime, durmadan bana vakit ayıramazdı. Üstelik adı konmamış ilişkimizin boyutu hakkında hiçbir fikrim yoktu, iki kez öpüşmüştük, sinemaya gitmiştik, başka? Bir ilişki için bu ikisi yeterli miydi? Dizlerimi karnıma doğru çektikten sonra kendimi yatağa devirdim. Billur valizini karıştırırken parkenin üstünde bağdaş kurarak oturmuştu.

Bana bakmadan, "Seni aramadı mı?" diye sordu, gözlerimi onun sırtına dikerek yavaşça yutkundum. Diğer Merve kırgın gözlerle etrafa bakıyordu, tek isteği telefonun çalması ve Karan'ın onu -*bizi*- dışarı davet etmesiydi.

"Yoğun bir adam," diye mırıldandım. "Hem seninle bunu konuşmayacağım. Bugün Enis'le ne oldu? Onun hakkından gelebildiğini umuyorum."

Billur bana omzunun üstünden bir bardak dolusu şekerli su içmek zorunda bırakılmış gibi baktı.

"O ufaklık gerçekten sinir bozucuydu Asi. Sana ilgisi var, değil mi? Kesinlikle bizim moruk ondan katbekat daha iyi. Seninle kafayı bozan erkekler... Biraz tuhaflar."

"Kimsenin benimle kafayı bozduğu yok."

Gözlerimi yumduğum anda siyah perdede yüzü beliren adamı özlediğimi hissettim. Küçük bir kız çocuğu gibi davranmamalıydım, bu tarz şeylerin bana yakışmadığını biliyordum, yine de onu görmek istiyordum.

"Onun aramasını bekleme, sen ara. Ne çok talepkâr ol ne de ben nazlı bir kızım tavrını takın. Kendin ol, gerektiğinde yaklaş, gerektiğinde kaç. Kuralına göre oysana kızım. Hadi, ara şu herifi." Arkaya doğru ona ait bir kazağı tam suratıma hedef alarak attı. "Ara onu!" diye bağırdı.

"Onu aramam için hiçbir sebep yok!"

"Ona deli olman dışında mı?"

"Billur!" diye bağırarak bana attığı kazağı ona attım, Billur'un kaşları onaylamaz bir ifadeyle yukarı kavislendi. "Belki de senin ara-

manı istiyordur, bunu akıl edemiyorsan aldığın yüksek notların gözümde hiçbir değeri kalmaz, cidden. Yeni nesil aşk romanları senin gibi salakları bilinçlendirmek için, biliyorsun değil mi?"

"Sensin salak."

Telefonum aniden çalmaya başladı.

Kalbim göğsümün içinde tıpkı bir sabun gibi kaydığında, Billur'la göz göze geldik.

"Dayanamadı hasretine," dedi genişçe sırıtarak. Komodinin üzerinde duran telefona uzanırken elim ayağım birbirine dolanmıştı. Arayan numarayı tanımıyordum, bir an omuzlarım düştü. Billur valiziyle uğraştığı için bunu görememişti.

Memnuniyetsiz bir şekilde, "Efendim?" diyerek açtım telefonu. *Alo* demek bana hep komik ve garip geliyordu.

"Kız? Sen misin?" Tanıdık sese kulak kesilirken yatağın üzerine bağdaş kurarak oturdum.

"Siz kimsiniz?"

"Benim kız Bedro. Ay Allah cezanı vermesin, benim gibi bir mega starın sesini nasıl tanımazsın? Benim ses tellerim Bülent Ersoy'un ses tellerinden sonra ikinci mucize ayol."

Yüzümde, *az önce limon yaladım,* ifadesi oluşurken, Billur omzunun üstünden bana baktı ve ifademi görünce kaşlarını çatarak, *ne oldu,* dercesine başını salladı.

Ona işaret parmağımla beklemesini işaret ettikten sonra, "Sen benim numaramı nereden buldun?" diye sordum. Bedro'nun, yani Bedirhan'ın beni aramak için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Hem cidden numaramı nereden bulmuştu bu herif?

"Kilimciden. Ay yemin ediyorum kıt bu kız." Arkadan bir şeyin yarattığı rüzgârın uğultusu geldi. Sanırım şu an tüylü bir yelpazeyle yüzünü serinletiyordu. "Kızım, ben her müşterimin numarasından CV'sine kadar bilirim. Karan Bey'den aldım numaranı, seni aramamı söyledi."

"Kendisi aramıyor, başkalarına aratıyor," diye homurdandı diğer Merve, başımı sallayarak onu onayladım.

"Kız, orada mısın küçük memeli?"

"Buradayım," dedim dişlerimin arasından. "Neden aramanı söyledi Karan Bey?"

Karan Bey'i vurgulayarak söylemiştim, Billur'un tuhaf bir ses çıkararak güldüğünü görünce ona düşmanca bir, *önüne dön,* bakışı attım.

"Bundan sonra senin tüm kişisel bakımların bende kız," dedi Bedirhan. Kendini beğenmişin tekiydi. "Saçın, başın, bakımın her şeyin bana aitmiş. Kız herif senin saçına başkalarının dokunmasına bile izin vermiyor, ne şanslısın mendebur."

"Ne?"

"Kız salak tahta bacaklı, diyorum ki, adam senin saçının telini paylaşamıyor. Allah iyiliğini vermesin, ne yaptın kız sen bu herife? Bana bak, yarın bana geliyorsun. Bekliyorum bak, cilt bakımın var iki haftada bir. Ayrıca o çalı süpürgesi saçlarını da her ay bir parmak keseceğim, haberin olsun."

"Gelemem ben yarın falan," dedim düz bir sesle. Ayrıca ne demek benim tüm bakımımı bu adama devrediyordu? Ben onun malı mıydım, bana çok bakımsızsın falan mı demek istiyordu?

"Ay ben çok meraklıyım senin mahkeme duvarı suratını görmeye bak, ay bak bana geliyorlar yine soldan soldan! Kız Buket tansiyon ölçerimi getir, üçüncü çekmecede, kız kör müsün sen?! Allah iyiliğinizi vermesin." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Kız, bana bak mendebur, yarın geliyorsun bana. Benden sonra da seni Karan Bey'in şoförü alacakmış, onun evine götürülecekmişsin. Kız, evlenmeden elletme sakın bak, zoru oyna, köprüyü geçene kadar ayıyı dayı yapacaksın. Ah ah, öyle ayıya can kurban gerçi. Evlen, her şeyi üstüne geçirt, sonra ellet." Tüm bunları şaka adı altında söylemiş olsa da cinsiyetçi şakalarına gıcık olduğum için telefonu yüzüne kapattım.

Gözlerimi tavana kaydırarak, "Emredersin," diye homurdandım. "Ayağına çağırıyor bir de, zorba, hükmedici, yaşlı ergen."

Telefon aniden titredi.

Gönderen: 05xx xxx xx xx

Ay suratıma telefon kapattı! Hadsiz karı! Senin o saçlarını cımbızla tek tek yolarım. Yarın çok geç kalma. Bana bak ketum karı, düzgün giyin. Herifin gözünü, gönlünü aç. Bu arada beni Bedro Özoğlu diye kaydetmezsen ölürsün. Ya da efendi hazretleri diye de kaydedebilirsin. (23:48)

Bedirhan'ın numarasını telefona kaydederken ateş eden gözlerle telefon ekranına bakıyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Billur.

Yatağa devrilip gözlerimi tavana diktim. "Kuaför," diye homurdandım. "Bayağı değişik bir kuaför. Yarın onda olmam gerekiyormuş."

"Yarın kuaföre mi gidiyorsun?"

"Güzellik salonu."

"Ben de geleyim," dedi. Göz ucuyla ona baktım, bana saçlarının uçlarını göstererek, "Kırıklarım var, ayrıca dip boyam gelirse kırmızı siyah Yozgat Spor gibi dolanırım ortalarda," dedi, yüzü limon suyu içmiş gibi buruşmuştu.

"Sen bilirsin," dedim sakince. Yatağın diğer ucuna doğru yuvarlanıp battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim. "İyi geceler," diye fısıldadım. Yarın Bedirhan onu delirtecekti, en azından gecesi iyi geçse iyi olurdu. Belki de Billur, Bedirhan'ı delirtirdi. Tam emin olamıyordum.

Telefonu elime alıp yatakta küçücük kaldım. Mesaj bölümüne girip dişlerimi sıkarak hızlıca bir mesaj yazdım.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Senin tehditkâr biri olduğunu, bir zorba olduğunu, emirler verip durduğunu söylemekten sıkılmayacağım. Yine de Bedirhan'a aratmak yerine kendin arayıp haber verebilirdin. Bedirhan'ı arayabiliyorsan beni de arayabilirsin. Bu hiç hoşuma gitmedi. (00:08)

Gönderen: Karan Çakıl

Seni özledim velet. Er ya da geç bu mesajı atacağını biliyordum. İyi geceler. (00:10)

Telefonu sol göğsümün üstüne bastırıp iyice yatağa gömüldüm ve pencerenin dışından içeri sızan turuncu sokak lambasının çizdiği şeritleri izlemeye başladım. Uyku bir kavanozun içinde tıkılı kalmıştı ve benim o kavanozu açabilecek kadar güçlü bileklerim yoktu. Billur haklıydı, Karan ilk adımı benden beklemişti.

Uykunun kıyılarıma vurmasını beklerken düşündüğüm tek şey oydu.

Ertesi gün benim için her şey daha zordu. Tüm gün vizeler için not toplamıştım. Damla'nın sinir bozucu bakışlarına maruz kalmış, Enis'ten kaçmış ve hiçbir şey yememiştim. Ayrıca tam iki koca gündür onu göremiyor, göremedikçe daha da geriliyordum.

Karan Çakıl, hayatımda ekmek ve su kadar gerekli bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Kampüsten çıkarken, Billur'u ilerideki binanın duvarına yaslanmış, bir bacağını kırıp duvara dayamış, tüm ağırlığını diğer bacağına vermiş bir şekilde sigara içerken bulmuştum. Ne kadar güvenmem gerekiyordu bilmiyordum ama kıyafet seçimini ona bırakmıştım ve şu an omzuna asılı duran spor çantada tamamen onun seçtiği parçalar vardı. Beni fark edince sigarayı tuttuğu elini kaldırdı.

"Bebek!"

Hızlıca onun yanına doğru yürürken, Enis ve turuncu kafalı, çilli, adını bir türlü hatırlayamadığım arkadaşı da kampüsün içinden çıktılar. Enis'in bakışları bize trans dönünce, Billur'un dirseğini yakalayıp yavaşça çekiştirdim. Billur bir an düşecek gibi olsa da toparlandı.

"Kızım dur," diye homurdandı. "Yeri öptüreceksin bana."

"At şu sigarayı elinden," diye söylendim, sigaranın yakıcı kokusu yüzünden yüzümü buruşturmuştum. "Hadi gidelim."

"Biraz daha ayrı kalmaya tahammülün yok, anlıyorum," dedi Billur kıkırdayarak.

Omzuna sert bir şekilde vurup, "Aptal aptal yorumlar yapma da yürü," diye söylendim.

Billur, Enis'in bize doğru baktığını fark edince, "N'aber ablasının güzeli?" diye bağırıp, Enis'e doğru el sallayınca, Enis kaşlarını çatarak, "İşine bak!" diye bağırdı.

"Boyun 1.80'se, 1.79'un atar be ablasının güzeli," dedi Billur genişçe sırıtarak. Elini omzuma atıp beni kendine çekti. "Hadi gidelim bebek."

Birinin bana sarılması, bana yakın davranması kabul edebileceğim bir şey değildi; insanlar yalnız doğar, yalnız yaşar ve yalnız ölür politikasına uyuyordum ama son zamanlarda politikamı alaşağı eden iki isim vardı hayatımda.

Karan ve Billur.

İstemeyerek de olsa Bedirhan'ın güzellik salonunun önüne geldiğimizde Billur ikinci sigarasının izmariti yere attı ve kalın tabanlı botlarıyla sigaranın üzerine basıp sigarayı söndürdü. Kafasını kaldırıp çatık kaşlarla binaya baktı, yüzünde garip bir ifade belirirken, "Yavru, burası sence de biraz fazla lüks değil mi?" diye sordu. Haklıydı. Bir üniversite öğrencisinin elini kolunu sallayarak girebileceği bir yer değildi, sosyetenin tercih edeceği türden bir yerdi ama elimiz mahkûmdu işte.

"Biraz mı?"

Gülerek bana baktı. "Tamam, köküne kadar lüks anasını satayım," dedi dürüstçe.

İçeri girip asansöre bindik. Asansörün aynasına yaklaşıp saçma sapan yüz ifadelerine bürünen Billur'u izlerken kollarımı göğsüme toplamış, sırtımı metal duvara yaslamıştım. Asansörün kapıları kayarak açıldığında Billur çatık kaşlarla önümüze sunulan süslü lobiye baktı. Kaşlarını kaldırıp küçük bir ıslık çaldığında lobide yürümeye başlamıştık.

"Vay anasını be," dedi dudaklarını öne uzatarak. "Adamlar yapıyor."

- Lobide ağır bir kadın parfümü kokusu alıyordum. Hatta bir değil, birçok kadın parfümü kokusu birbirine karışmıştı. Birbirine karışan bu parfümlerin çok pahalı markalara ait olduğunu ciğerimi ya-

kan yoğun aromalarından anlayabilmiştim. Babamın mesleğinden dolayı kıyafetlerin ve kozmetik ürünlerinin dilinden anlıyordum, onu hatırlamak boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Adının Buket olduğunu bildiğim kız bize doğru yürürken, yüzünde geniş bir tebessüm belirmişti. Üstünde şifon bir elbise vardı, lacivertti ve açıkçası pek beğenmemiştim. Ayrıca maşalı saçları pek de doğal durmuyordu. "Hoş geldiniz," dedi Buket narin bir sesle. Billur ona şüpheli bakışlar atarken, "Bedirhan Abi... Şey yani... Bedro da sizi bekliyordu," dedi, gülümsemesi yavaşça silindi.

"Ay Allah iyiliğinizi vermeye!" diye bağırdı kibar erkek sesi. Billur'la hayretler içinde sesin geldiği yöne baktığımızda lobinin girişinde Bedirhan'ı gördük. Boynunda tüylü bir şey vardı, assolist sanatçılara benziyordu.

Billur burnunun kemerini sıkarak, "Bu ne lan?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

"İnsan," derken yüzüm ifadesizdi. "Sanırım."

"Şüphelerim var."

"Benim de."

"Kaç kez söyledim size!" diye bağırdı Bedirhan fıstık yeşili tüylü şeyi savurarak, yeşil birkaç tüy beyaz ve temiz fayansa döküldü. "Işığın açısı önemli diyorum, ilhamımı kapatıyor, isteğimi köreltiyor! Allah iyiliğinizi vermesin sizin, bir sanatçıyı öldürüyorsunuz. Gecekondudan villalar yaratan bir güzellik tanrısının çakralarını kapatıyorsunuz. Buket! Tansiyon aletimi getir kız çarpık bacaklı!"

"Tamam Bedirhan Abi... Bedro." Kız telaşla bize doğru döndü. "Şey, bu yine delirdi. Sizi şöyle içeri alayım, hemen geleceğim."

Billur ile dehşet dolu gözlerle Bedirhan'ın lobiyi birbirine katışını izlerken yaptığımız tek şey başımızı sallayarak kızın bizi yönlendirdiği geniş salona geçmek oldu. Burası geçen sefer makyajımın yapıldığı yerdi, bej renginde deri koltuklar, taşlı aynalar, fazla süslü bir dekorasyona sahipti. Tam olarak Bedirhan'a uyuyordu.

Billur ile yan yana duran koltuklara oturduk, gözlerim kısaca aynadaki görüntüme takılı kaldı. Billur hâlâ gördüklerinin etkisindeydi, bunu bariz bir şekilde görebilmiştim.

"O şey buraya gelmez değil mi?" diye sordu Billur kollarını birbirine bastırıp, üşüyor gibi yaparak. Bedirhan onu korkutmuş gibiydi.

"Üzgünüm ama gelecek."

Tek kaşını kaldırdı.

"Senin Karanlık Kart Prens ne biçim insanlarla takılıyor? Deliydi o herif."

Özlem ikinci kez dalgasını harabeme çarparken çatısı çökmüş harabemin duvarları acıyla çatladı, kavlamış duvar boyası döküldü ve tuğlalardan sızan nemi kalbimin damarlarında hissettim.

"Bayağı ilginç insanlarla," diye söylendim.

"Ben o şeyin bir insan olduğundan da şüpheliyim Asi. Sadece tüy gördüm çünkü."

"Bunu duyarsa canına okur, ondan her şeyi beklerim," dedim gözlerimi devirerek. "Bulaşılmaması gerekenler kategorisinde birinci sırada, onunla uğraşılmaz."

"Hah, o daha beni tanımamış!"

Yaklaşık on dakika sonunda Bedirhan ve Buket itişip kakışarak *-ya da Bedirhan kızı itip kakarak-* içeri girdiler.

Bedirhan şarap kırmızısı rengindeki tişörtünü düzeltip omuzlarını silkeledikten sonra, "Kız, memesiz," dedi yavaşça sırıtarak. "Hoş geldin, çok lazımdın."

"Ah, ben de seni çok özledim," dedim yapmacık bir şekilde. "Şu işi çabucak bitirelim, hiç havamda değilim."

Bedirhan gözlerini devirdikten sonra bakışları kısaca Billur'a takıldı ve gözlerini dehşete düşmüş gibi kocaman açıp yüzünü buruşturdu. Billur da tek kaşı havada Bedirhan'ı incelerken bacak bacak üstüne atmıştı.

"Kız, o ne çirkin bir saç rengidir, kafası tutuşmuş papağan gibi görünüyorsun şu an," dedi Bedirhan kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak.

"Bunu bana boynuna Muazzez Abacı tüyü takan bir tuhaf canlı türü örneği mi söylüyor?" diye sordu Billur, sesinde mizahtan eser yoktu, ciddiyeti beni şaşırtmıştı.

"Ay bir de hazırcevap, Ağaçkakan'ın Türkiye şubesi seni," dedi Bedirhan gözlerini kısarak. "O saçlarını usturaya vururum senin, dazlak kafayla dolaşırsın iki sene. Ay Buket, ilgilen bu cehennem süpürgesi saçlı mendeburla. Kız, memesiz. Kalk hadi, yüz bakımını yapacağım."

Billur bana dönüp, "Buna güvenip yüz bakımı yaptıracağını söyleme. Krem diye kezzap sürer bu senin yüzüne," diye fısıldadı, gözlerinde saf dehşet vardı.

Bilmem kaçıncı kez gözlerimi devirdikten sonra, "O zaman saçlarını ona emanet etmeyeceğin için şanslısın, kız daha uysal görünüyor," diye fısıldadım ve yavaşça ayağa kalktım. "Ne kadar hızlı olursak, o kadar çabuk biter bu işkence."

"Ay asıl işkence sensin, Allah bana, yüce Bedro Özoğlu'na peygamber sabrı versin," dedi Bedirhan gözlerini devirerek. "Ay ne buldu bu kör olmayasıca, yakışıklı, seksi, gizemli, paralı, olgun herif sende acaba. Memen olsa gam yemeyeceğim. Ay bir dakika... Allah asıl Karan Bey'e Peygamber sabrı versin. Hatta sana da versin. Ayol ikinize de versin. Çaki ve Gelini. Iğğğ."

"Biraz daha konuşursan," dedim en tehditkâr sesimle. "Seni o boynundaki şeyle boğarım. Morarıp, gözlerin yuvalarından çıkana kadar. Tamam mı?"

Bedirhan'ın gözlerinde korkunun gölgeleri büyüdü, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi ve bir adım geri gidip, "Ay ne geriliyorsun, hem ne tehdit ediyorsun sen beni?" diye söylendi. "Hiç de bir şey yapamazsın, sırık bacaklı. Aslında... Senden umarım. Kız sen yaparsın." Gözlerini kaçırdı. "Sussam mı ben şimdi bilemedim, ay ne korkacağım ben senden. Ateş olsan memen kadar yer yakarsın."

Bedirhan yüz bakımımı yaptıktan hemen sonra saçlarımı yıkamıştı, saçlarımı yıkarken çekiştirip yolması dışında hiçbir şey söylememiş, canımı sıkacak bir şeyler yapmamıştı. Billur'un yanına döndüğümde, saçlarının uçlarını kestirmiş, fön çektirmiş, bacak bacak üstüne atmış beni bekliyordu. Bedirhan hızlıca saçlarımı kuruladık-

tan sonra nemlendirici spreyi sıktı ve büyük, kalın dişli fırça tarağı saçlarımın arasına daldırdı.

Aynadaki görüntümüzü izlerken, Bedirhan saçlarımı tarıyor, arada bir tarakla kafama yavaşça vurup, "Gudubet," diye söyleniyordu.

Telefonum titreyince kalbim panikle büküldü ve Bedirhan'a çaktırmadan sırt çantamın ön gözündeki telefonumu çıkarıp, diz hizama indirip, ekran kilidini açtım.

Gönderen: Karan Çakıl

Şoför şu an seni aşağıda bekliyor. Hazır olduğunda seni alacak. (17:59)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Emredersiniz Çakıl Bey. (18:00)

"Kız kıpır kıpır bir durmadın ha. Çakacağım şimdi tarağın sapıyla kafana!"

Gözlerimi yavaşça aynaya doğru çevirdim, ateşini etrafına yayan ruhsuz gözlerle ona baktığımda sertçe yutkunduğunu gördüm. "Bakma bana öyle Exorcism gibi. Ay vallahi böyle kafayı 360 derece döndüreceksin diye çok korkuyorum ben şu an," dedi, sesinde endişe ve korku vardı.

Gönderen: Karan Çakıl

Bu bir emir değil Karakuyu. (18:04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Eğer bu bir emir değilse, emirleriniz nasıldır çok merak ediyorum Çakıl. (18:05)

Gönderen: Karan Çakıl

Emir verdiğim konuları öğrenmen için önce on sekizini doldurman gerekiyor, velet. Şimdi uslu bir kız ol ve işin bittiğinde senin için yolladığım araca binip bana gel. Seni bekliyorum. Sabırsızca. (18:07)

Yanaklarıma oturan kanın cildimin içinde fokur fokur kaynadığını hissettim. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp yavaşça ısırdım.

Bedirhan zaten düz olan saçlarımın uçlarını almış, ardından düz bir fön çekmişti. Saçlarım şu an daha sağlıklı görünüyordu. Billur'un çantada getirdiği kıyafetleri giymek için kabinlere yöneldim, Billur da benimle gelmişti ve kabinlerin önündeki büyük, sandık şeklindeki kadife koltuklardan birine oturmuştu. Bana uyacak bir şeyler getirmiş olmasını umut ederek fermuarı açtım ve tüm parçaların siyah olduğunu görünce rahat bir nefesi dudaklarımdan dışarı bırakıp omuzlarımı düşürdüm.

"Çok şükür," diye fısıldadım. "En azından ortak bir noktamız var."

Siyah, boğazlı, uzun kollu, dar, beli açıkta bırakan penye bir kazak, siyah dar paça bir kot, siyah traktör topuk bir bot, botun derisinden siyah, zincirli bir çanta. Hızlıca üstüme geçirdikten sonra aynadaki görüntümü gözden geçirdim, siyah bir göz makyajı yapmıştım, dudaklarımı boş bırakmayı tercih etmiştim. Belim ve karnım açıktaydı ama çok değildi, abartılı değil aksine güzel görünüyordu. Traktör topuklar yürümesi en kolay topuklu ayakkabılardı sanırım, onları sevmiştim.

Duvarları kadife, boğucu bir şekilde kadın parfümü kokan kabinen çıktıktan sonra Billur sert bir ıslık çalarak, "Bebek, bu kez üstüne atlayacak," dedi başını iki yana sallayarak, gözleri iri iri açılmıştı. "Harika görünüyorsun."

"Güzel seçim," diye mırıldandım. "Bana hitap eden şeyler getirmişsin."

Hemen yan tarafımızda bir alkış sesi yükseldi.

"Kız gagalak bacaklı, ne güzel olmuşsun. Vallahi herifin salyası paçasına akacak, tabii senin üstüne de akabilir, bilemiyorum..." Elini ağzıyla kapatarak tuhaf bir ses çıkararak kıkırdadı. "Kız boyundan uzun bacağın var, anan direkt olarak bacak doğurmuş."

"Çok komik," dedi Billur başını kaldırıp yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

"Sen sus kız Cehennem Süpürgesi. Tipe bak."

"Aynen canım. Konuş sen, dinliyoruz biz," dedi Billur. Bakışlarını bana çevirdi. "Ayrıca bu Bayır Gülü haklı yavru. Salyalarını üstüne akıtmasına asla izin verme."

"Bayır Gülü?" Bedirhan omzunu iki kere sektirerek güldü. "Kız hakaretin güzelliğine bak, ağzında yumurta çırparım senin, tipsiz."

Billur gözlerini devirdi. "Hasbinallah."

"Ay imanlı kedi kesen."

"Bu gidişle seni keseceğim ben."

"Ay kız deme öyle bak, siz iki arkadaş ağır psikopat gibi duruyorsunuz, uykularımdan edersiniz beni bak. Yaparsınız siz. Katil ruhlu küçük karılar. Ay tansiyon aletim, ay Buket, ay polis!"

Güzellik salonunun önünde duran siyah Mercedes Benz ilgimi çekmeyi başarmıştı, içinde duran kırklı yaşlarının sonunda olduğunu düşündüğüm adam kapısını açarak araçtan dışarı çıktı. Jilet gibi giydiği siyah takım elbisenin içinde bir şoförden çok, bir iş adamına benziyordu. Beni fark edip yavaşça selamladığında, Billur kolumu tutarak beni aniden kendine doğru çekti. Yüzümü buruşturdum da ona karşı koymadım.

"Zenginliğin gözü kör olsun," diye söylendi. "Bana bak, dikkat et kendine."

"Beni yemeyecek."

"Aksine bu gece seni yiyeceğini düşünüyorum ben, güzellik. Fıstık gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. Acaba evde tek mi olacaktık? Dedesi de olacak mıydı? Çalışanlar vardı, bu kadar gerilmemeliydim.

"Küçük Hanım?" dedi şoför bize doğru yürürken. "Merhaba efendim. Ben Yaşar Bey'in şoförü Turgut. Karan Bey'in isteği üzerine size eşlik edeceğim."

Adamla istemeyerek de olsa tokalaştıktan sonra, "Merhaba," diye mırıldandım, ardından gözlerim cilalanmış gibi parlayan arabaya takıldı. Cillop gibiydi.

"Merhaba," dedi Billur bir anda araya girerek. "Babalık, bu kız sana emanet." Omzuma vurup beni adama doğru itti. "Onun başına bir şey gelirse senden bilirim. Peşini bırakmam, kâbusun olurum, bilesin." Bakışlarını bana çevirdi. "Ben Dilek Sultan'ı hallederim, yine de telefonunu açık tut ve çok geç kalma. Ha, geç kalacak olursan haber ver, sana kapıyı açarım, anahtar sesine uyanmasınlar. Ya da açmam, kapının önünde zıbar soğuktan. Hadi ben kaçtım."

Hızlıca başımı sallarken, "Tamam," diye onayladım onu, çok hızlı konuşmuştu ve ilk kez gözüme çok sempatik görünmüştü. Billur eğilip yanağıma küçük bir buse kondurdu, kan akışım tersine döndü, irkilerek geri çekildim ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Kaç kez söylemem gerekecek," dedi göz kırparken. "Ben en azından şimdilik bir eşcinsel değilim, sadece buzları eritmeye çalışıyorum. Git ve eğlen, pişman olacağın bir şey yapma. Bir sorun olursa beni ara veya WhatsApp'tan konum at. Tüm suç aletlerimi toplayıp o koca adamın evini basarım ve onu anasından doğduğuna pişman ederim."

"Yapacağına hiç şüphem yok." Bakışlarımı Tahsin Bey'e çevirdim. "Teşekkürler Turgut Bey. Ben Merve," dedim kibar tutmaya çalıştığım ölçülü sesimle. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Şanslısın moruk," dedi Billur yüzünü buruşturarak. "Yüzüme bir kez olsun tanıştığımız için memnun olduğunu söylemedi."

Turgut Bey hafifçe tebessüm etti.

"Memnun oldum efendim. Gidelim mi Merve Hanım?"

"Ah, tabii." Billur'a çevirdiğim gözlerim endişeyle kısıldı. "Tek başına evin yolunu bulabilecek misin?" diye sordum.

Alay eder gibi bir ifade takındıktan sonra, "Tek başıma iş aramaya çıktım, okulunu buldum, Fethiye'nin kitabını bile yazabilirim şu an. Sen beni takma kafana, bir şey olursa beni ara," dedi ve beni arabaya doğru itti. "Hadi, bekletme moruğu."

Turgut Bey Mercedes'in kapısını açtıktan sonra arka yolcu koltuğuna yerleştim. Turgut Bey de hızlıca sürücü koltuğuna geçti ve hiç hız kaybetmeden arabayı çalıştırdı. Her ne kadar aklım Billur'da

kalmış dahi olsa onu göreceğim için mayhoş bir heyecan tüm bedenimi ısıttı.

Siyah kelebekler uzun, ihtişamlı kanatlarını çırpmaya başladı ve lacivert ile siyah arasına kalan gökyüzünü izlemek için başımı cama yasladım. Yol altımda kayıp giderken düşündüğüm tek şey bir çift kuzguni siyahı göz ve gecenin karanlığını kıvrımlarına hapseden hacimli kirpiklerdi.

"Baksanıza," diye mırıldandım bir anda. Turgut Bey'in bakışları dikiz aynasından arkaya doğru kaydı, başımı camdan çekmeden, "Yaşar amcanın ne zaman Kayseri'ye döneceği konusunda bir bilginiz var mı acaba?" diye sordum, bu sorunun bana sunacağı cevap beni korkutuyordu.

Turgut Bey hafifçe öksürdü.

"Küçük Hanım, bu konu hakkında pek bilgi sahibi değilim ama yakın zamanda döneceğini düşünüyorum. Sık sık telefonlar alıyor, Kayseri'de Yaşar Bey'e ihtiyaç var gibi görünüyor. Fethiye'ye geldiği zamanlar kendilerinin özel şoförlüğünü ben yapıyorum ama Kayseri'ye Yaşar Bey ile dönmüyorum. Burada, torunu Karan Bey'in yanında çalışan bir şoförüm. O yüzden Kayseri hakkında pek bir bilgi sahibi olduğum söylenemez."

"Anladım."

"Şey, neden sormuştunuz?"

"Hiç," dedim yavaşça omuz silkerek. "Küçük bir merak diyelim. Bu arada Yaşar Bey de evde olacak mı?"

"Hayır," dedi Turgut Bey nazik bir ses tonu kullanarak. Gerçekten nahif bir ruhu olduğunu düşünmüştüm, direksiyonu tutuşu bile asildi, onu biraz olsun sevmiş olabilirdim. "Karan Bey tüm çalışanlarına izin verdi, Yaşar Bey bir toplantı için şu an İzmir'de."

"Tüm. Çalışanlarına. İzin. Verdi. Derken?"

Diğer Merve surların arkasına kaçmaya hazırlanırken dehşet içindeydi, kocaman bir evde baş başa kalmak mı? Buna hazır değildik, üstelik bu denli yakınlaşmışken... Nefesimin daraldığını hissettim, kötü bir düşünceye ev sahipliği yapmak istemesem de, Billur

ve Bedirhan'ın ahlaksız imaları kafamın içinde, benim hastalıklı zihnimde küçük bir tünel kazmaya başlamıştı bile.

"Ah, evet. Karan Bey size sanılandan daha çok daha fazla değer veriyor Merve Hanım."

Sanılandan çok daha fazla değer... Gözlerimi altımızda akıp giden yola çevirdim, sokak lambalarının cılız turuncu ışıkları arabanın içine ince sütunlar hâlinde sızıyor, bedenimi karanlıktan aydınlığa çekiyor, aydınlıktan tekrar karanlığa itiyordu. Evin önüne geldiğimizde Turgut Bey kapımı açtı.

Siyah geceyle temas edip iliklerime kadar soğuğu ceplerime doldururken, Turgut Bey'e, "Teşekkürler," diye fısıldamakla yetindim.

Kollarımı ovuşturarak geniş bahçeye kısaca göz gezdirdim, her şey daha önceki gibiydi. Havuzun etrafındaki çiçekler, heykeller, bahçedeki ağaçlar... Havuzun mavi ışıklandırmasının yanından geçerken Turgut Bey bana eşlik etti. Adımlarımın emin düşmesi için topuklarımı sıkarak attığım adımlar bahçenin mermer yüzeyinde tıkırdıyordu.

Turgut Bey havuzun önündeki camdan kapıyı kaydırarak açtıktan sonra, "Bu taraftan," dedi sakince gülümseyerek. "Yolun geri kalanını kendiniz kat edebilirsiniz diye düşünüyorum küçük hanım. Benim görevim bu noktada bitiyor. Karan Bey içeride sizi bekliyor olacak. İyi akşamlar diliyorum."

"İyi akşamlar. Teşekkür ederim."

"Rica ederim efendim."

İçerisi kasvetli görünüyordu, ışıktan mahrum kalmış gibiydi. Tahsin Bey havuz istikametine doğru yürürken bir süre aralıklı cam kapıdan içeriye baktım, sonrasında cesaretime bir balona üflüyormuş gibi üfleyip onu şişirerek büyüttüm ve içeri doğru kararlı bir adım attım. Bir ayağım dışarıda, bir ayağım içeride derin bir nefes aldıktan sonra bedenimi tamamen Karan'ın inine soktum.

Karanlık holde sarsak adımlar atarak yürürken, cesaret zarımın en hassas kıvrımına iğne batırılmıştı ve özenle şişirdiğim cesaretim bir anda sönmüştü. Bir an arkama bakmadan kaçmak istediğimi

düşündüm, sonrasında onu gerçekten özlediğimi hatırladım ve diğer Merve sırtımı sıvazlarken, onun bu gereksiz yakınlığını sessizlikle karşıladım.

Holün sonunda bir koridor vardı, bu koridorun sonunun salona çıktığını biliyordum, adımlarımı güçlendirerek loş ışığın özüne doğru yürüdüm ve dar koridora girdim.

Koridor nilüfer çiçeği gibi kokuyordu, duvarlarda pahalı tablolar vardı. Salona girdiğimde, salon bomboş ve ışıksızdı. Etrafı aydınlatan tek ayrıntı henüz yeni yanmaya başladığı her hâlinden belli olan şömine ateşiydi. Kızıl, turuncu alevler geniş salonun duvarlarını aydınlatıyor, eşyaların gölgelerinin devleşmesine neden oluyordu.

İlk fark ettiğim değişen kanepeler oldu, çok daha geniş duran siyah kanepeler şömineden iki üç metre uzağa yerleştirilmiş, hoş bir görüntüyü gözler önüne sermişti. Evin içi sıcaktı, sokağın aksine... Gözlerim kısaca salonun etrafında turladı. Karan'ın varlığını aradım. Görünürlerde olmasa bile şu an onunla aynı evin içinde nefes alıyorduk.

Yeni yanmış ateşin önünde durdum. Şömine siyah taştandı, siyah taş tezgâhın üstünde Karan'a ait olduğuna emin olduğum ödüller, teşekkürler, madalyalar vardı. Üç kalın ciltli kitap, Nutuk ve en üst rafta, tüm kitapların üstünde bir Kur'an-ı Kerim... Bilinçsizce dudağım yukarı kavislendi.

Merdivenlerde bir tıkırtı duydum, beni izleyen bir çift kademsiz gözün sırtımdaki ağırlığını hissettim. Zemheri bir gecede, dolunaya muhtaç kalmış yavru bir kurt gibi irkilerek karanlığa kaçmak isterken, kendimi bir avcının tüfeğinin namlusunun ucuna bakarken bulmuş gibiydim. Nefesim hızlandı, nabzım kulaklarımı okşadı ve kalbim anlık bir basınçla göğsümde sekti.

"Gelmişsin." Ölümü sırtına alan o meleğin sesi evin duvarlarında yankılandı. Gözlerimi ateşten çekmedim, ateşin çıkardığı çatırtıların bir benzeri kalbimden geliyordu şu an.

"Geldim."

"Hoş geldin." Sesi düzdü, buna rağmen içinde barındırdığı birçok duyguyu havada yakalamış, içime hapsetmiştim.

"Hoş buldum." Ateşten daha yüksek bir çıtırtı yükseldi, farkında olmadan omuzlarım havalandı ve yavaşça sıçradım. Bunun nedeni basit bir ateş değildi, biliyordum.

"Kızgın mısın?" diye sordu, sesi bu kez daha sakindi. Tıpkı bir nehrin kıyısında akan duru, berrak, tatlı su gibi.

Derin bir nefes alırken, "Ne için?" diye sordum yavaşça.

"Tehditkâr ve zorba bir adam olduğum için."

Sesinde mizahtan eser yoktu, omzumun üstünden yavaşça ona doğru döndüğümde Karan'ın üstünün çıplak olduğunu gördüm, altında ise dar siyah bir kot vardı. Uzun bacaklarını tamamen sarmış, bir mankeni kıskandıracak fiziğinde kusursuz bir görüntü sergilemişti.

Merdivenin baştan dördüncü basamağında dikiliyordu, bir eli tırabzanlardaydı, diğer elini ensesine atmıştı ve ıslak saçlarının altındaki pürüzsüz, ince ensesini ovalıyordu. Saçlarından damlayan su boğuk bir patika yolu çizerek boynuna, oradan da kaslı göğsüne aktı. Esmer tenine inen su şeffaf bir elmas gibi parlıyordu, yutkunma isteğini bastıramadım.

"Belki biraz," diye fısıldadım. Karan beni baştan aşağıya süzdü, o bunu yaparken diğer Merve kıstığı gözleri ve araladığı dudaklarıyla Karan'ı süzmekle meşguldü. İfadesiz tutmaya çalıştığım yüzüm, onun bu eşsiz görüntüsü yüzünden ifadesizlik pelerinini yırtmış, tüm dikkatini ona vermişti.

Gözleri dar pantolonumda dolaştı, ardından karnımdaki açıklığa hoşnutsuz, yakıcı bir ifadeyle baktı; siyah gözlerini kısmıştı, biçimli siyah kaşlar hafifçe çatıldı ama büyüteçle bakıldığında görülebilecek kadar şeffaf bir kavisti. Yine de onu görebilmiştim.

"Güzel pantolon," derken sesi boğuktu. Ardından gözlerini kısarak tekrar karnıma baktı. "Güzel bel."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Bedenimi tamamen Karan'a doğru çevirdim. "Beni arayan kişinin sen olmasını tercih ederdim,"

dedim düz bir sesle, bakışlarım da bu düzlüğü takip etti. Karan kaşları çatık bir şekilde siyah gezegenlerini karnıma dikmiş, hoşnutsuz tehlikeli bakışlarını belimde dolaştırıyordu.

"Bu kazağı giymemiş olmanı tercih ederdim." Sesi düzdü, bakışları bir şahininkinden farksızdı, tehlike siyah bir duman olarak harelerinden kalktı ve is tabakası bedenimi hedef aldı.

"Ama bu kazağı giydim."

Bakışlarını belim boyunca kaydırdı, üstümde yavaşça tırmandı ve gözlerimi odağına alırken kıyamet siyahları ruhsuz ve tehlikeliydi, gözleri ilk kez bu kadar kısık, bakışları ilk kez bu kadar zehirliydi.

"Bir şeyler yedin mi?"

"Dersten çıktığım gibi o kaçık adamın güzellik salonuna gittim Karan. Ve bunun tüm sorumlusu sendin, o yüzden bir şeyler yemediğimi gayet iyi bildiğini umuyorum."

Şömineden daha sert bir çatırtı yükseldi.

Karan yalnızca dudaklarını oynatarak, "Bir şeyler yiyelim," dedi.

Ruhsuz bakışlar gözlerimden ayrılmadan kalan basamakları da indi, salonun ortasına yürürken ayakları çıplaktı, güzel ellere ve ayaklara sahipti.

Bakışlarımı ona çevirmeye çalışarak, "Bu tavrından hiç hoşlanmadım," diye söylendim. Aslında şu an hoşlanmadığım hiçbir şey yoktu, onu gördüğüm için mutlu hissediyordum.

"Küçük pençelerini tenime geçirmek yerine..." Karan duraksadı ve adımlarını büyüttü, her bir adım aramızdaki mesafenin ölçüsünü azaltıyordu. Nefesimi tuttum, tam önümde durduğunda, ruhsuz siyah bakışlar tamamen yüzüme, gözlerime çakıldı. "Kollarımın arasına girmeye ne dersin?"

Beni bir anda kendine çekti, hiç beklemediğim bu atağı karşısında şaşkına uğradım, beni tamamen kendine bastırdı ve yüzüm onun çıplak göğsüne yaslanırken, kollarını bana sıkıca doladı.

Acı çikolata kokusu zehirli bir aromayla ciğerlerimin kapılarını araladı, dirseklerinin yardımıyla kendine yol açtı ve tamamen içime

sindi. Nemli göğsüne yaslı duran sol yanağım karıncalanmıştı, ısınan yanağımın ısısını göğsünde hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Dudaklarını saçlarıma bastırdığını hissettim.

"Aptal bir çocuğu özledim ve beni aramasını bekledim. Tüm gün. İki gün boyunca." Sesindeki şefkatin simsiyah kanatları vardı, ruhuma doğru kanat çırpıyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim, parmaklarım yavaşça onun çıplak sırtına kaydı, nemli sırtına dokunduğumda tüm kasları kasıldı, sırtındaki bariz kas tabakası sertti, parmaklarımın uyuştuğunu hissettim.

Ona dokunmak, bir buz parçasının lavaboya düşüşü gibiydi. Eriyecek, ızgaralardan akıp gidecek, hiçliğe karışacaktın.

"Bana bir şey söyle Asi," dedi, sesi sakindi. Çenesini tamamen saçlarımın arasına gömdü.

"Çok... Güzel kokuyorsun," dedim boynuna iyice sokularak.

"Susma," derken sesi şaşkındı. "Devam et kız çocuğu. Hadi."

Kendimi geri çekmeye çalıştım, bana daha sıkı sarıldı. Buzdan kalemin bir parçası daha şiddetli bir gürültüyle kopup yere çakılırken ruhumun da onun bedenine çakıldığını hissettim.

Sanki ruhum bir çiviydi ve onun ince derisi de bir duvar. Çakılıyordum ona, en keskin yerimden.

"Biraz daha," derken derin bir nefes aldı, saçlarımı kokladığını fark ettim. "Nasıl bu kadar..." Sustu.

"Devam et," derken nefes nefeseydim.

"Sesini kes," dedi düz bir sesle, bana daha sıkı sarıldı ve kaburgalarım daha büyük bir istekle sarsıldı. Onun içine girmek, kemiklerimiz birbirine geçene dek sarılmak istiyordum. Arsızca. Ona çekiliyordum.

"Emredersin," diye homurdandım ama boynundaki kokuyu içime doldurmaya da devam ettim.

"Yabani kedicik."

"Zorba."

"Hırçın kelebek."

"Gıcık," dedim kısık bir sesle, burnum boynuna sürttükçe nefesim kesikleşiyordu.

"Velet seni."

Burnumla yavaşça boynuna vururken, "Sinir ediyorsun beni," diye huysuzlandım. "Emirler verme bana, sinir oluyorum."

"Sinir etmek için yapıyorsam ya?"

"Başarıyorsun o zaman."

Tuhaf bir ses çıkardıktan sonra beni yavaşça serbest bıraktı. Kuzguni siyahı gözlere bakmak için kafamı kaldırdım, ayağımdaki yüksek topuklu botlara rağmen ondan kısaydım. Sertçe yutkundum, gözlerimi kaldırarak ona bakarken, siyahın tonlarını her bir kıvrımında taşıyan yüzünü aydınlatan kızıl ateş, onu olduğundan biraz daha karanlık göstermişti. Uzun kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşüyordu, kirli sakalı uzamıştı, gece siyahı, ıslak saçları ateşin rengiyle parlıyordu. Büyük eliyle çenemi kavradı, kafamı tamamen kaldırdı ve yüzümü gözlerinin önüne serdi. Yavaşça yutkunurken, kalbim derimi parçalayacak kadar kuvvetli atıyordu. Dilim damağım kurudu, dudaklarımın derisi kavlayıp yere dökülecek sandım. Mızrak siyahı gözler parlıyor, kara gezegen tüm ışıklarını yakmış yüzümü inceliyordu.

"Ruj sürülmemiş, güzel." Cevap vermeden pürdikkat onun gözlerini izlemeye devam ettim. Gözleri kısaca dudaklarıma dokundu, kısacık bu süre zarfında tüm dengem sarsılmıştı. "Ama kazaktan hiç hoşlanmadım," derken sesi tehditkârdı.

"Ben sevdim," derken doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. Omuzlarımı dik tutmaya çalışarak, "Kazağı," diye tamamladım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Köpeklerin saldırısına uğramışsın gibi görünüyor. Ya da kumaşın geri kalanına paran yetmemiş gibi," diye fısıldadı, gözleri alaycıydı ama sesindeki tehdit o kadar netti ki, içime gri bir sis bulutu şeklinde oturmuştu.

"Köpekler beni sever, ben de onları. Ayrıca paramın yetmediği bir kumaşın yarısını kesip verecek bir mağazayla henüz karşılaşma-

dım," dedim gözlerimi gözlerine dikerek, alt dudağı yavaşça titredi ama gülümsemedi.

"Çok bilmiş."

"Öyleyim," diye fısıldadım.

"Ne yemek istersin?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalıştığını fark etmiştim. Gözleri birkaç kez dudaklarıma misafirlik etmişti ama kısa dokunuşlardı, hemen geri çekilmişti.

"Fark etmez ama... Salata olabilir." Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama sonra bunun yersiz olduğunu hatırladım, ürkek bir ceylan gibi davranmak hiç bana göre değildi.

"Salata," derken yavaşça başını salladı. "Sezar salatası?"

Ateşin çıtırtısı bir kez daha yüreğimi ağzıma getirirken, bunun nedeni temas hâlinde olduğum adamdı, biliyordum.

"Hayır, daha hafif bir şeyler."

"Pekâlâ," dedi tok bir sesle. Çenesiyle hemen yan tarafımızdaki kanepeleri işaret ederek, "Otur, birkaç dakikaya burada olurum," dedi. Kaşlarımı çattığımı fark ettiği anda, "Kaşlarını çatmadan," diye ekledi ve çenemi yavaşça sıkıp, bıraktı. Ardından usulca burnumun ucuna dokunup, "Kanepelerimi kemirme, tamam mı?" diye takıldı bana. Yüzümü buruşturarak ona baktım, kaslı omuzlarını gerdi ve parmaklarını çıtlatıp salonun çıkışına yöneldi. O çıkarken gözlerim sırtına takılı kalmıştı, bir kalemle çizilmiş kadar ilahî görünen sırtına.

Güzel adam vesselam.

Karan elinde bir kâse salatayla döndüğünde koltuğa tünemiş, öylece oturuyordum. Hemen önümdeki camdan sehpanın üstüne kâsedeki salatayı bıraktı, kâsenin içinde gümüş olduğundan emin olduğum parlak bir çatal vardı. Diğer Merve bu zenginliğe gözlerini devirdi, ben de aynısını yapmak istedim ama bunun yerine kafamı kaldırıp ona küçük bir bakış gönderdim, hemen önümde dikiliyordu, saçları hâlâ nemliydi.

"Ye," dedi, sesinde ufak bir emir tınlaması yakaladım, kaşlarım yavaşça çatılırken gözlerimi önümdeki salata kâsesine çevirdim. Se-

ramik kâsenin içinde çeri domatesler, mısır, peynir ve marul vardı. Üstünde parıldayan zeytinyağını görebiliyordum, gerçekten acıkmıştım.

Sehpanın üstüne uzandım ve salata kâsesini aldım, Karan da hemen yanıma oturdu. Salatayı yavaşça yemeye başladım, Karan'ın bakışlarını profilimde hissedebiliyordum, dikkatlice beni izliyordu.

"Bu kadar dikkatli bakmasana," diye huysuzlandım salata kâsesini dizimin üstüne koyup, elimle sabitleyerek. "Eğer karnın açsa, sen de bir şeyler ye. Bu kadar dikkatli bakmana gerek yok."

"Bana hâlâ kızgınsın velet."

"Değilim," dedim, gerçekten değildim. Kızmak istiyordum ama başaramıyordum.

"O zaman benimle salatanı paylaş," diye fısıldadı, sesi kulak boşluğumda küçük çaplı bir rüzgâr yarattı. Dudaklarım düz bir çizgi şeklinde gerilirken kalbim bir kez daha atışını hızlandırdı.

"Tabii."

"Çok bonkörsün," diye takıldı, sesinde saf alay vardı. "Benimle paylaşmanı bekliyorum," diye fısıldadı.

Kâseyi ona doğru uzatırken, "Al," diyebildim, sesim nasıl çıkmıştı bilmiyordum ama avuç içlerim terlemişti ve ellerim titriyordu. Karan kaşlarını çatarak ona uzattığım kâseye baktı, ardından bakışlarını gözlerime çevirdi. Siyah gezegenler hiç memnun bakmıyordu.

Gözlerindeki kuyruklu yıldızlar çarpıştı ve büyük bir hızla uzay boşluğuna düşerken arkalarında parlak bir iz bıraktılar.

Kâseyi elimden aldıktan sonra bir kenara bıraktı, kolunu koltuğun başlığına atıp yavaşça omzuma dokundu. Bakışlarımı hızlı bir şekilde önüme çevirdim, bana öyle dikkatli bakıyordu ki ruhumdaki dikişler patlıyordu.

"Şu an bir gevezeye göre fazla suskunsun," diye fısıldadı, sesi karanlıktı.

"Neden burada olduğumu merak ediyorum," dedim nefes nefese. "Neden ev?"

"Ne?"

Sertçe yutkunarak ona yandan bir bakış attım.

"Neden evdeyiz?"

Karan'ın koyu renk gözlerinin bebeği uzay boşluğunda asılı kalmış bir karadelik gibi yavaşça genişledi. Beni içine çekip yutacağını, yok edeceğini düşündüm. Belki de çoktan onun gözleri tarafından yutulmuştum.

"O tuhaf şekilli beyninin içinde neler dönüyor bilmiyorum ama kötü bir amacım yok," dedi. "Ama bu zamanla aklından geçenleri gerçekleştirmeyeceğim anlamına da gelmiyor."

Bana bakarken gözlerini dahi kırpmıyordu. Sesindeki o karanlık ima göğsümün kemikten kafesinin aralıklarından sızıp kalbimin üzerini siyah bir tabaka olarak kapladı. Sertçe yutkunup gözlerimi yüzünden çektim, bakışlarım yavaşça göğüs kaslarına doğru kaydı. Bakışlarım göğsünün düzgün görüntüsünde dolandı, biraz daha aşağı indi ve duraksadım. Kasığının sol kısmındaki dövme tekrar dikkatimi çekti.

"Dövme..." diye fısıldadım, bakışlarımız şöminenin yarattığı aydınlıkta kesişti. "Güzelmiş."

Karan'ın gözlerinin göbeğinde yanan ateşi izledim. Şöminede yanan ateş onun karanlık aynasının üzerinde parlıyordu. Dolgun dudaklarının düz bir çizgi şeklinde gerildiğini fark etmiştim ama yine de gözlerimi gözlerinden çekmedim. Dövmesinden bahsetmem onu biraz rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Öyledir," dedi, sesi buzdan bir kalenin kapısı gibiydi.

"Bir anlamı var mı?"

"Var," dedi kuru bir sesle. "Her dövmenin bir anlamı vardır."

"Peki anlamı nedir?"

"Kara güneş."

Duraksadım. "Kara güneş?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Karan'ın çenesi seğirdi, bakışlarını benden koparıp yanan ateşe çevirdi, uzun kirpikleri bu açıdan biraz daha uzun, gölgeli ve capcanlı görünüyordu.

"Işığın karanlığı. Işık saçan güneşin, kabullenemediği karanlık oğlu. Kara güneş."

"İlginçmiş."

"Öyle," dedi gergin bir sesle.

"Bir nevi gizli kalmış bir gezegen diyebiliriz," dedim bir anda.

Karan'ın siyah gözleri birkaç saniye yüzümde dolandı.

"Doğru," dedi, sesi garipti. "Güneş denilmesini hak etmiyor."

Duraksadım.

"Güneşi sevmem," diye fısıldadım. "Karanlık güzeldir."

"Öyle mi?"

"Evet."

Sertçe yutkundu. "Kazağın canımı sıkıyor."

"Benimse aksine çok hoşuma gidiyor."

"Asi, ciddiyim," derken sesi sertti. Bedenimi tamamen ona doğru çevirdim, bakışlarımı ateşin aydınlattığı güzel yüzüne odakladım.

"Ben de ciddiyim Karan," dedim cesur bir şekilde.

Gözlerini kıstı, dolgun dudakları yavaşça aralandı ve bana biraz daha yaklaşıp akıl sağlığımı parçaladı. Düşünceler boyut atlarken, gözlerimi onun gözlerinden çekmedim ve cesaret kırıntılarını avuçlarımla topladım.

"Fazla cesursun kedi yavrusu."

"Evet," dedim, sesim alaycıydı. "Öyleyim."

"Her konuda cesur olmanı isterim," dedi, sesinde mizahtan eser yoktu. Yutkunmak istedim ama yutkunursam kendimi yenilmiş sayardım. Biraz geri çekilmek için belimi geriye doğru atacaktım ki, büyük elleriyle çıplak belimi yakaladı ve tensel temasımızla birlikte donuyormuş gibi titredim.

Aldığım soluk boğazıma kesikler atarak ilerledi. Parmak boğumlarında akan kanın yoğunluğunu belimde hissediyordum, Karan yavaşça üstüme abandı, parmaklarım onun çıplak, hâlâ nemli olan kaslı göğsüne dokundu.

Kaya gibi sert, baba gibi şefkatliydi.

"Bak, gördün mü? Her konuda cesur değilmişsin," dedi nefes nefese. Yüzlerimiz çok yakındı ve ateşe gölge düşürmüştük, ikimiz de zifiri karanlık görünüyorduk, yine de parlayan gözlerini seçebilmiştim.

"Ben cesurum, sadece bu ani bir ataktı." Sesim titriyordu, *lanet olsun.*

Sertçe yutkundu, âdem elması usulca hareket etti. Burunlarımız arasında üç, bilemedin dört santim kadar bir aralık vardı. Parmaklarını belime biraz daha bastırdı, gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. "Beni özlediğini söylemedin," dedi, sesi boğuktu. "Bu beni kızdırdı."

"Hı?"

"Ah Asi. Beni çok kızdırıyorsun," diye fısıldadı, gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurlarını doldurdu. Gözlerini açmadan, "Beni her anlamda kızdırıyorsun velet," dedi. Sesine saklanan sırlar tenimde şehvetli bir rüzgârın esmesine sebep oldu.

Bir an için onun yüzüne dokunmak istedim, onu özlemiştim. İki gün ya da iki saat fark etmezdi. Bu iki yılla eş değer gibiydi. Ruhumun iniltisini duyabilmiştim, saklandığı yerde Karan'ın adını sayıklıyordu. Belim geriye doğru bükülmüştü, parmak boğumlarını hissederken o da üstüme abanmıştı ama duruşu tehditkâr değildi. Yavaşça yutkundum, parmaklarım zarifçe onun kaslı göğsünden yukarı, boynuna kaydı.

Ona dokunmak... Saten bir çarşafın üstünde çırılçıplak uzanmak, bir kadifeye avuç içlerini bastırmak gibiydi. Gözlerini açmadı, bundan cesaret aldım. İnce boynuna dokundum, boynunun bir zarı andıran derisinin altında atan damarları parmak uçlarımda hissettim. Muazzamdı. Sonra yavaşça yüzünü avuçladım, Karan'ın kirpikleri titredi, gözlerini açmadan bekledi. Yüzünü avuçlarımın arasında tutarken çok değerli bir hazinenin yerini bulmuş, ona sahip olmuşum gibi hissediyordum. Daha önce bir hazineye sahip olmamıştım. Bu adam dışında.

"Kirli sakalın uzamış," diye fısıldadım, sesim acı çekiyor gibiydi.

"Tıraş olmadım."

Başparmağımı yanağında gezdirdim, kısa, siyah sakalları parmaklarımı dürttü, acı verici değildi, aksine onun varlığını hissettiriyordu. Karan'ın yüzü gevşedi. Yine de sert görünüyordu.

"Yakışmış."

"Benim gibi çekici bir adama her şey yakışır kız çocuğu," dedi, sesi pürüzlüydü.

"Kendini beğenmiş."

Başparmağımı bir kez daha sakalı boyunca kaydırıp okşadım, yüzünü avucuma bastırdı.

"Öyleyim," diye fısıldadı.

Uzun, siyah kirpikleri yukarı doğru hareket etti. Alt ve üst kirpikleri birbirinden ayrılırken, siyah gözleri, istiridye kabuğunun içinde saklanan siyah bir inci gibi yavaşça kirpiklerinin arasında belirdi.

"Cesur olmanı istiyorum," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Zihnimin tıpkı deprem oluyormuş gibi sallanmaya, zihnimin içindekiler temeli sağlam olmayan binalar gibi bir bir yıkılmaya başladı.

"Nasıl?" diye sordum, kalbim ağzımda atıyordu şu an.

Bir anda ayağa kalkıp elini uzattı.

"Böyle," dedi, gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Bana uzattığı eline baktım. "Bana güveniyor musun?" diye sordu, sorusu şömine-de yanan ateşten daha sıcaktı. Başımı hızlıca salladım. "Güzel. Gel benimle."

Elim eline doğru kaydı. Benim küçük elim onun büyük avucunun içinde kayboldu, elimi sıkıca tutup kavradı. O an beni hiç bırakmayacağına inandım. Tutuşu beni buna inandırmıştı.

"Şu an uysal, küçük bir kedi yavrusu gibi görünüyorsun Asi Karakuyu," dediğinde gözleri gözlerime mühürlü duruyordu. Yavaşça ayağa kalktım. Beni çekerek hole doğru çıkardı, arkasında olmama rağmen elim elinin içindeydi, sanki bedenimi ben değil de o hareket ettiriyor, beni o yönetiyordu.

Duvarları boydan boya cam olan, cam kapısı balkona açılan yere geldiğimizde, "Botlarını ve çoraplarını çıkar," dedi kesin bir dille.

Duraksadım. "Neden?"

"Bir kez olsun sorgulamadan söylediğim şeyi yapamaz mısın?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı. Benim de kaşlarım ânında çatıldı ama bu kez ona karşı koymadım, yavaşça eğilip botlarımı ayağımdan çıkardım, istemeyerek de olsa çoraplarımı da çıkarıp botlarımın içine koydum. Botlarımı tek elime aldım ve kafamı kaldırıp ona baktım, beni izliyordu.

"Oldu mu?" diye sordum ters bir sesle.

"Oldu," dedi, sesi keyifliydi. Gözlerimi devirdim.

"Gözlerini devirirken şaşı kalacaksın bir gün, gözün beynine doğru kayıp gidecek."

"Komik."

"Komiklik olsun diye söylemedim yavru keçi," derken sesi eğlendiğini belli eden bir tınıyla yükselmişti. Bir an durdum ve ona düz düz baktım. Yavru bir keçiyi öpmüştü, bunun farkında mıydı acaba?

"Bakma öyle." Sesi ciddileşti. "Hadi." Beni ileri doğru çekti ve tekrar önüne döndü, birkaç adım attıktan sonra cam kapıyı kaydırarak açtı, gece böceklerinin sesi içeri doluştu. Sert bir rüzgâr çıplak karnıma çarptı, karnımın kasıldığını hissettim. Ürpermiştim.

Mükemmel bir mimari tasarıma sahip olan bahçeye çıktığımızda, Karan gözlerini havuza dikerek, "Soğuğa dayanıklısın değil mi?" diye sordu, ardından duraksadı. "O kadar yağmur altında kaldın, hasta olmadın."

Çarpıntım tavana yükselirken, "Soğuğu severim," diye fısıldadım ama şu an sıcağı da seviyordum. Avucunun içindeki elim yanıyordu ve terliydi, bu güzel hissettiriyordu.

"Güzel," dedi ve yavaşça ahşap merdivenleri indik, birkaç merdivenin sonunda havuzun önündeydik. Işıklandırmadan dolayı havuzun dibini görebiliyordum, havuzları sevmezdim, denizler daha güzeldi ama şu an bu havuz da gözüme güzel görünmüştü.

"Botlarını kenara bırak Çakıltaşı."

"Neden?"

"Mahvolmalarını istemezsin, gayet güzel bir çift."

Kaşlarımı kaldırdım. Tam dudaklarımı aralayacakken Karan elimdeki botları alıp kenara bıraktı. "Şimdi," dedi yavaşça doğrularak. "Seni o kazaktan kurtaracağım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni çekti, bedenim bedenine doğru çarparken gözlerim kocaman açıldı ve tam o esnada havuzun dibine çekildik. Suyun yüzeyinin bahçenin mermerlerine taştığını biliyordum, bedenimiz suyun dibine gömülürken çıkan patlama sesini duyabilmiştim. Ciğerlerimi yakan klorlu su şoka uğramama neden olurken hızla ağzımı kapadım.

Havuzun gitgide daha da dibine inerken Karan'ın çıplak omuzlarına tutundum. Suyun içi aydınlıktı, onu çok net bir biçimde görebiliyordum. Muzip bakan siyah gözlerini kırpmadan büyük elini bel oyuntuma bastırdı ve beni suyun içinde kendine doğru çekti. Bacaklarımı yavaşça hareket ettirip ona biraz daha sokulduğumda aslında hâlâ şok içerisindeydim.

Büyük bir panik dalgası bedenimi ele geçirirken bacaklarımı onun beline doladım. Saçlarım suyun içinde yılan gibi kıvrılıyor, arada bir ikimizin önüne doğru geliyordu. Karan'ın gözleri yüzümü inceliyordu, başımı iki yana sallayarak yüzümü buruşturdum, burnumdan kabarcıklar çıkıyordu. Karan aniden beni yukarıya doğru çekti. Kafamın suyun yüzeyine çıktığı anda derin bir nefes alıp kocaman gözlerle gökyüzüne baktım. Yıldızlar gökyüzünün çarşafının üzerini ateşe vermiş, gökyüzü âdeta yanıyordu.

Tırnaklarımı omzuna batırarak kendimi biraz daha yukarı iterken, "Sen kafayı mı yedin?" diye çemkirdim. Bana ıslak, gür kirpiklerini hafifçe kırpıştırarak baktı, öyle ağır kırpıştırmıştı ki, bir an söyleyeceğim her şeyi unuttum. Havuzun soğuk suyuyla ıslanan saçlarım, yüzeye çıkmanın etkisiyle buz kesmişti. Gecenin sert soğuğu ıslak saç diplerime avucundaki çakıları batırıyordu.

"Hayır, kafayı yemedim. Seni o kazağın içinden çıkarabilmem için bir sebep yarattım."

Suyun içindeki bacaklarımız birbirine sürtünüyordu.

Dikkatimi oradan uzaklaştırmaya çalışarak, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü seni kazaklarımın içinde görmek istiyorum."

Ona öylece bakakaldım. Birkaç saniye suyun soğuğunun etrafında akıp dondu.

"Sanırım üşüyorum," diye fısıldadım, çenem titremeye başlamıştı. Karan bana biraz daha yaklaştı ve kollarını omuzlarıma sararak beni kendine çekti, alnım onun çenesine değerken gözlerimi bir kısmı suyun yüzeyinde olan ıslak boynuna diktim.

"Soğuğu sevdiğini söyleyen sendin."

"Seviyorum. Ama bu üşümediğim anlamına gelmez."

"Umarım kotunun cebinde telefonun yoktur Çakıltaşı," derken sesi eğleniyor gibiydi. Rahat bir nefes aldım. "Telefonum çantada."

"Güzel. Akıllıca bir hareket."

"Karan, gerçekten üşüyorum."

"Pekâlâ, ben amacıma ulaştım zaten." Beni yavaşça itti, belim havuzun mermerine temas ettiğinde, havuzun mermeri ve onun arasında sıkışmıştım. Gözlerimiz birbirine takıldı, gecenin karanlığını yırtan havuz ışığı ve onun gözlerindeki muzip karanlık beni büyülemişti. "Üşümeni istemem."

Gözleri kısaca dudaklarıma dokundu, dudaklarım aralanmıştı. Koltuk altlarımdan tutup beni kaldırırken hiç zorlanmamıştı. Havuzun dışına çıktım, mermerine oturdum ve ayaklarım suyun içindeyken titreyerek Karan'a baktım.

O, havuzdan çıkmak yerine kulaç atarak havuzun diğer ucuna gitti ve ardından dibe dalıp, gözden kayboldu. Onun suyun içinde kayıp giden bedenini görebiliyordum, ardından tekrar suyun içinden çıktı ve bana doğru iki büyük kulaç attıktan sonra havuzun merdivenlerini kullanma gereği duymadan kenardaki mermerlere abanarak kendini yukarı çekti. Su vücudundan sicimle aktı, tüm

kasları kasılmıştı. Tek seferde havuzdan çıkmayı başardı. Ağırlaşmış ıslak kotuyla bana doğru yürümeye başladığında titreyerek ona bakıyordum. Oturduğum yerde küçücük kalmıştım. Sert rüzgâr bedenimi tırmalıyor, kanımın ilerleyişini yavaşlatıyordu.

Elini uzattığında ona düz bir bakış attım. "Hasta," diye söylendim.

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Allah Allah," dedi dalga geçer gibi. Elini salladı. "Kalk hadi."

"Kilitlendim," dedim dehşet içinde. "Titriyorum!"

İlgi akıtan bakışları yüzümün çemberinde dolaştı. Bana doğru uzandı, sanki bir kilo pamuk kadar hafifmişim gibi beni kolayca kucakladı. Karşı koymak istedim ama bunu yapamadım. Bedenim onun kollarında gevşedi ama yine de çok üşüyordum. Kolunda atan damarı dizimin alt tarafında hissedebiliyordum kucağındayken. Yürümeye başladığında bedenimizden akan sular yürüdüğümüz zemine izlerimizi bırakıyordu.

Çenem birbirine vururken, "Bunu yapmak yerine bana kazaklarından birini vermeyi teklif edebilirdin," dedim, tüm kaslarımın üstüne buz dökülmüş gibi hissediyordum.

"Karşı çıkacağını ikimiz de biliyoruz, boşuna dil dökme bana." Gözleri doğrudan ileriyi izliyordu, gözlerimi kaldırarak ona baktım, kucağında ufacık kalmıştım.

"Çok üşüyorum budala."

"Biliyorum."

"Ruhsuz," dedim kaşlarımı çatarak. "Kötü adam."

"Bana diyene bak," derken gözleri hâlâ ileriyi izliyordu, büyük adımlar atarak ahşap merdivenleri tırmandı ve ayağıyla cam kapıyı kaydırarak açtı. "Sesini kes, ısınmana yardım edeceğim."

"Hayvan."

"Teşekkür ederim."

Bedenim soğuktan sıcağa geçtiğinde sertçe yutkundum, dişlerim sızlıyordu. Yüzümü buruşturdum.

"Tamam, indir beni. Kendim yürüyebilirim," diye söylendim. Karan beni umursamadan yürümeye devam etti. "Sana diyorum!"

"Bak, benim boyum 1.94. Beni zorlama, yüz doksan dört santim yüksekten yere bodoslama bırakırım seni. Kırarsın kaval kemiğini."

Kaşlarımı çattım ama yapacağına şüphem yoktu, o kadar ciddi bir duruşu vardı ki, ondan her şeyi beklerdim. Sessiz kaldım. Bedenimiz evin döşemelerini ıslatırken, Karan beni sıcak salona soktu. Ateş artık daha hırçın, daha sıcaktı. Şömineye kayan gözlerimle birlikte, yavru köpek bakışlarım devreye girdi. Hemen oraya gitmek, ısınmak istiyordum. Sıcağı sevmiyordum ama gerçekten inanılmaz derecede üşüyordum. Karan salonu trans geçerek bizi merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri aheste adımlarla tırmanmaya başladığında gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı.

"Uyuklama," diye söylendi.

Derin bir nefes alarak, "Emredersin," diye homurdandım.

Karan'ın odasına girdik, havuzun ışıkları pencereden içeriye vuruyor, elbise dolabını ve duvarları aydınlatıyordu. Karan ıslak olmamı umursamadan beni yatağın üstüne bıraktı, ardından gardırobunu açtı ve siyah, boğazlı yün kazağı çıkarıp yatağın üzerine attı.

Kendine de siyah bir eşofman ile iç çamaşırı çıkardıktan sonra, "Banyoya geçiyorum, bunu giy," dedi.

Kazak bol ve uzundu, bana tıpkı mini bir elbise gibi olacağı kesindi. Karan'ın banyoda olması güvende olduğum anlamına gelmezdi. Elbise dolabının kenarına saklanarak üstümdekileri çıkardım, sutyenimi çıkarmak zorunda kalmıştım ve bu iç çamaşırlarıyla duracak olursam, sancılı günler beni bekleyecekti. Çekinerek Karan'ın iç çamaşırlarının olduğu şifonyerden gözlerimi kapatarak rastgele bir boxer çektim ve koyu gri, siyaha çok yakın bir tonda olan boxerı bacaklarımdan geçirdim. Bu yaptığım şeyden utanıyordum ama buna mecburdum. Beni buna o mecbur etmişti. Kazağı da üstüme geçirdikten sonra aynadaki görüntüme baktım. Karan'ın kazağı bana bayağı büyük gelmişti, bacaklarımın büyük bir kısmını örtüyordu ve ellerim kazağın bol, uzun kollarının içinde kaybolmuştu. Islak saçlarımı kazağın içinden çıkararak, dışarı attım ve bozulan fönüme yüzümü buruşturarak baktım. Bedirhan bu hâlimi

görseydi beni öldürürdü. Göz makyajım yanaklarıma akmıştı. Çok kötü görünüyordum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bir boxerlarını çalmadığım kalmıştı."

Yanaklarım ısındı. Seri bir şekilde dönerek iç çamaşırlarımı kazağım ve pantolonumun arasına sıkıştırdım ve ıslak kıyafetlerimi büyük bir top boyutuna getirdim.

Çok geçmeden banyonun kapısı açıldı, Karan siyah, bol bir eşofmanla içeriden çıkmıştı. Gece karası, kuzguni tellere sahip siyah saçları ıslaktı, ensesindeki siyah havluyu saçlarına daldırdı ve yavaşça kuruladıktan sonra gözlerini kısaca üstümde gezdirdi. Bacaklarıma bakarken siyah gözlerinde boğuk bir parıltı görür gibi oldum, bu utancımı körükledi ve damarlarım arsız bir hisle sızladı. Yatak odasındaydık. Onun yatak odasında. Üstü çıplak, altında düşecek gibi duran bir eşofman vardı ve ben üstümde onun kazağı, altımda onun boxerıyla onun karşısında savunmasızca dikiliyordum. Billur bu hâlimi görseydi Karan'ı öldürebilirdi. Bana doğru küçük ve ağır adımlar atmaya başladı, gözleri gözlerime tırmandı. Yavaşça yutkundum, aramızda sütunlar çizen havuz ışığı vardı ve havuz suyunun küçük hareketleri ışık dalgası yapıyordu.

"Bunu sevdim," dedi, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirmişti. Başımı önüme eğdim, çenesi saç diplerime yakın bir yerdeydi. "Minicik kalmışsın."

"Aşağı inelim," diye fısıldadım, gözlerim kaslı göğsünde, dövmesinde ve bazı bazı boynunda dolaşıyordu. Karan'ın bakışlarını alnımda, burnumda ve profilimin bir kısmında hissettim.

"Neden?" Sesi karanlıktı. Kanım ürperdi.

"Üşüyorum çünkü."

"Burası sıcak."

Bakışları yoğundu. Gözlerini düşürmüş, dikkatlice yüzümü izliyordu. Başımı tamamen eğme isteğiyle sarsıldım ama yapamadım.

"Bence değil, hâlâ üşüyorum," diye yalan söyledim, içerisi ılıktı.

"Üşüyorsan, çaresi var."

Sesi artık daha karanlık, boğuk, tehditkâr vaatlerle doluydu. Boğazımdaki yumru büyüdü, küflü bir çivi düşüncelerimi sarsarak zihnimin duvarına çakılmaya başladı. Her çekiç darbesinde mantığımdan kopan kanlı bir parça yere düşüyordu.

"Neymiş o?"

"Kollarım."

Yutkundum. "Karan, aşağı inelim."

"Benden korkuyor musun?"

Nefesim hızlanırken, "Hayır," diye fısıldadım.

"Neden gözlerime bakmıyorsun Asi?"

Kalbim kendi kendini parçalayacak güçte bir tekmeyle göğsüme savruldu. Göğsüme baksa, kalbimin şeklini görebilirdi.

"Çünkü sen çok uzun boylusun, boynum ağrıyor benim."

Eli yavaşça çeneme kaydı, dokunuşuyla bozguna uğrayıp gözlerimi kırpıştırdım. Çenemi yavaşça hareket ettirdi ve kafamı kaldırdı, gözlerimi odanın bir başka köşesine çevirdim. Karan'ın kalın, ciltli kitapları odağıma girdi. Kalbimin sesi odanın içinde yankılanıyordu sanki ama bunu duyanın tek ben olduğumu da biliyordum. Karan'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, kendimi sıktım, ona bakmak istiyordum ama ilk kez bir şey bu kadar çok korkutuyordu beni.

"Gerildin," diye fısıldadı.

"Yoo."

"Bana bakamıyorsun."

"Alakası yok."

"Bana bak o zaman."

"Neden?"

"Gözlerini görmek istiyorum. Bana bakarken."

Gözlerimi kırpıştırdım, ciltli kitaplara pürdikkat baktıktan sonra gözlerimi yavaşça Karan'a doğru kaydırdım, dudaklarım aralıklıydı ve sık nefesler alıyordum. "Baktım."

Çenemi yavaşça okşarken, "Aferin kızıma," dedi kısık bir sesle. Diğer Merve saklandığı yerde ayaklarını yere vurup, çığlıklar atıyordu.

"Bana evcil kedinmişim gibi davranma."

"Senin yabani bir kedi olduğunu biliyorum Çakıltaşı."

"Ben yabani değilim."

"Evet, şu an ürkek bir kedisin." Acı nefesini alnıma, saç diplerime bıraktı. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, eğleniyor gibi bir hâli vardı.

"Ben ürkek hiç değilim!"

Bakışları donuklaştı, gözleri kısıldı.

"O zaman öp beni."

Farkında olmadan dudaklarımdan içeri sesli bir nefes doldurdum ve dudaklarım aralandı, gözlerim irileşti, göğsüm kabardığı yerde öylece durdu.

Karan'ın gözlerindeki pus perdesi genişlerken, "Beni öpebilir misin?" diye sordu, sesi boğuktu. "Bu kadar cesur musun?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyordum, kelimeler dudaklarıma sırtını döndü ve boğazımdan aşağıya, kalbime doğru dökülmeye başladılar.

Bana iyice yaklaştı. "Asi?"

"Bana kendinle ilgili bir şeyler anlatırsan, seni istediğin kadar öpeceğim," dedim bir anda, ardından kendi söylediklerime şaşkınlıkla baktım, bunu gerçekten ben mi söylemiştim? Karan'ın afalladığını gördüm, siyah gözlerinden belli belirsiz, karman çorman bir ifade genişledi.

"Asi, sen gerçekten çok inatçı ve gözü kara bir kızsın." Başını iki yana salladı, siyah gözlerini gözlerime dikti. "Ve çok meraklısın."

"Bir şeyleri bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum. Senin hakkında."

Başparmağını yanağıma kaydırdı, dokunuşuyla dağıldım ve yüzümü onun avucuna bastırdım.

"Buna hakkım var Karan."

"Aşağı inelim küçüğüm," dedi bir anda, kalbim yerinden oynadı. "Ama Asi, o öpücükleri bir bir alırım, biliyorsun."

Yanaklarım ısınırken, "Benim sözüm söz koca adam," diye homurdandım.

Sesini hafifçe inceltip, "Benim sözüm söz koca adam," diye taklit etti beni.

Dudaklarımı büzüp kaşlarımı kaldırırken, "Çok komik," diye homurdandım.

"Çok komik," diye taklit etti bir kez daha.

"Karan."

"Sen gerçekten gözü kara, cesur, inatçı ve meraklı bir kızsın. İnce, alımlı bacaklarını görüyorum ve üstünde yalnızca benim kazağım var. Farkında mısın?" Kararmış gözlerle bana baktı. "İç çamaşırlarımı karıştırmak tam sana göre bir hareket."

"Ya!"

Biliyordu! Uyanık herif, anlamıştı! Moraran yanaklarımı ondan saklamak için ellerimi çıplak göğsüne vurdum ve onu itmeye çalıştım. Beni kendine doğru çekerken, sinirden ve utançtan kıpkırmızı, hatta mosmordum.

"Tamam velet. Sakin ol."

Kolunu omzuma atarak beni odadan çıkardı, yakınlığımız artık beni germiyordu. Salona indiğimizde Karan geniş siyah kanepenin üstüne tünedi ve ben de onun yanına oturdum. Bir süre, belki de uzunca bir süre karanlığın bizi yoğurmasına izin verdik. Ateşin sesini dinledik. Şöminenin kızıl ve tiz ışığının karanlığa açtığı savaşa şahit olduk. İkimizin de gözleri aynı yere odaklıydı, baktığımız yerde birbirimizi görüyor gibiydik ama ikimiz de aynı boşluğa bakıyorduk. Bomboşluğa.

Nefes alırken çıkardığı huzur verici ses, ateşin melodisi ve karanlığın uğultusu... Karnımda siyah bir gül tomurcuklandı, yavaşça boğazımı temizledikten sonra, "Bekliyorum," diye fısıldadım. "Beni geçiştirme."

Burnundan sert bir nefes aldı. "Seni geçiştirmiyorum velet."

"Velet," diye homurdandım.

"Kendim hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorum Asi," dedi, sesi sertti. "O yüzden biraz çeneni kapa, ben de bu konuşmaya odaklanayım."

Ağzıma görünmez bir fermuar çektim. Karan bir süre sessiz kaldı, ardından yavaşça öksürdü, ateşten acılı bir çatırtı yükseldi.

"Birsen Tezer sever misin?" diye sordu, konu bir anda değişmişti. Kaşlarım çatıldı.

"Konumuz Birsen Tezer değil."

"Biliyorum. Sever misin?"

"Genelde Post Rock dinliyorum Karan. Birsen Tezer dinlemedim hiç."

"Dinle o zaman." Yavaşça yutkundu. "Ruhunu temizler."

"Dinlerim," diye fısıldadım, merak etmiştim açıkçası. Karan bakışlarını yavaşça bana çevirdi, onun bana baktığını hissedince ben de otomatikman ona baktım ve siyah kadifeyi andıran bakışlardaki ıstırabı gördüm.

"Karan..." Sesim boğuktu. "Pekâlâ, anlatmak zorunda değils..."

Bir anda kolumu tutup beni kendine doğru çektiğinde afalladım, beni kucağına çekti ve bacaklarımı iki yana açmamı sağlayarak dizine oturttu. Islak saçlarım göğüs boşluğumdan aşağı döküldü, birkaç saç telinin arkasına saklanarak Karan'a baktım. Yüzümüz çok yakındı, parmaklarını belime yerleştirdi ve kazak yukarı sıyrıldı. Bacaklarımdaki çıplaklık midemi burktu, kendimi kötü hissetsem de hareketsizce Karan'ı izledim.

"İlk kez terk edildiğimde yaşımın kaç olduğunu bilemeyecek kadar küçüktüm."

Duraksadı. "Sonra öğrendim. Yaşımı. O ölünce."

Biri kalbime yumruk atmıştı sanki. Uysalca ona baktım, gözlerim donuktu, ellerimi yavaşça çıplak omuzlarına yerleştirdim ve usulca başımı aşağı yukarı salladım.

"Annem tarafından terk edildim Çakıltaşı. İntiharından önce beni terk etmişti."

Gözleri keskin, sesi güçlüydü ama ruhu cayır cayır yanıyordu. Ruhundan yükselen çıtırtıları duydum. Bir kez daha başımı salladım. Yavaşça.

"Gelmesini umut ettim, her zaman. Her sabah onun odasına koşardım, yatağı boş olurdu. Balkona koşar, yolu kolaçan ederdim. Yolda tembel bir kedi, çöpleri toplayan yaşlı bir adam ve savrulan yapraklardan başka hiçbir şey göremezdim." Omuz silkti ve güler gibi bir ses çıkardı ama gülmedi. "Sonra bir gün geldi Çakıltaşı."

Yavaşça yutkundum. "Geldi."

"Geldi." Sertçe yutkunup gözlerini yumdu. Gözlerini tekrar açtığında orada yangını gördüm. "Keşke gelmeseydi."

"Anlatmak zorunda değilsin."

Tamam, bana annesinin intihar ettiğini söylemişti ama bu kadar ayrıntıyı, tam olarak hissettiği acıyı öğrenmeye hazır mıydım?

"Babam annemin geldiğini duyunca eve döndü, babam da annemden sonra evi terk etmiş, beni dedeme bırakmıştı. Yirmi altı gün boyunca aileydik. Yirmi altıncı gün bir davet oldu kumsaldaki bir mekânda. Siyah bir takım giydirmişti bana dedem, takımın paçaları uzundu, ayağıma takılıyordu. Mekânın tuvaletinde gizlice şortumu ve tişörtümü giymiştim." Kaşlarını çattı. "Anneme o davete katılmak zorunda olmadığını söylediler ama annem inatla katılmak istedi. Ona sıkıca sarılmış, bir daha gitmemesini söylemiştim. Bana cevap vermemişti ama beni öpmüştü Çakıltaşı. Düşünebiliyor musun, beni öptü ve sıkıca sarıldı. Bir kadın tüm masum şefkatini küçük bir erkek çocuğuna verdi, sonra o masumiyeti derisinden sıyırarak kopardı. Geride donuk bir şefkat bıraktı."

"O gece tam olarak ne oldu?"

"Annem bembeyaz bir elbise giymişti, etekleri rüzgârla uçuşuyordu. Babamla birlikte davetin olduğu mekâna girdiklerinde bir şekilde oradan sıyrıldım ve kumsala kaçtım. Her çocuk kumsaldayken çakıl taşlarıyla oynamayı sever Asi."

Bakışlarını bir süre gözlerimde dolaştırdı, sessizleşmişti. Sonrasında geniş bir nefes aldı.

"Saatin nasıl geçtiğini anlamadım, dalgalar çarpıyordu ve genzimi yakan yoğun, parçalayıcı bir tuz kokusu vardı. Sonra onu gördüm. Kayalıklara çıkmıştı, çok yüksekteydi. Uçurumun tepesindeydi. Onu görünce sevindim, biraz da endişelendim. Beni aramaya çıktığını, bulamayınca korktuğunu düşündüm ve çok endişelendim. Elimi kaldırıp ona el salladım, beni görmedi. Anne diye bağırdım, bana baktı Asi. Bana baktı. Gözlerimiz büyük bir dalganın ortasında birleşti."

Ellerim yavaşça yüzüne kaydı, onun ilahî güzellikteki yüzünü avuçlarımın arasına alıp yavaşça başımı salladım. Aşağı yukarı.

"Bana baktı, gözlerimin içine. Beni gördü Asi. Onu gördüğümü gördü. Buna rağmen..." Dişlerini sıktı. "Kendini boşluğa bıraktı. O düşerken uçuşan beyaz tülleri gördüm. Bedeni saniyeler içinde çakıl taşlarının arasına çakıldı. Sadece beş saniye içinde bembeyaz çakıl taşları kızıla boyandı. Suya damlayan mürekkep gibi."

Alnımı alnına yasladım. "Devam etmek zorunda değilsin."

"Ona anne dedim diye mi kendini aşağı bıraktı?"

"Hayır," diyebildim. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum.

"O gece... Onun ruhu bir çakıl taşının içine hapsoldu. İntihar eden birini ne cennet kabul eder ne de cehennem. Onun ruhunu kabul eden tek şey..." Boğazlı kazağımı yavaşça aşağı çekip, çakıl taşı kolyemi dışarı çıkardı. "Bu oldu."

"Karan..."

"Babam gitti." Düğümlendim. Ona öylece bakakaldım. "Beni bıraktı ve gitti, ondan bir daha haber alamadım. Sorgulamadım da zaten. Bir çocuk annesini kaybettiğinde, diğer tüm gerçekleri bir köşeye itiyor. Ama yine de... Beni bu kadar kolay arkasında bırakmamalıydı, değil mi?"

Siyahın içindeki siyah, tam şu anda küçük bir çocuk gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Ne yaşadığını, ne hissettiğini bilemezsin," diye fısıldadım. "Belki de canı çok yandı, katlanamadı. Acıya senin kadar elverişli değildi. Senin kadar güçlü değildi belki de..."

"Ben onun oğluydum kız çocuğu. Beni arkasında bıraktı. O ihtiyardan başka hiç kimse beni umursamadı. Hiçbir zaman. Okulda, davetlerde, tanıdıklarımın olduğu her yerde bir süre bana zavallıymışım gibi baktı herkes. Hastalıklıymışım gibi. Bu ne demek biliyor musun? Babana karşı bir şey hissetmiyor olabilirsin, o senin gibi bir kızı hak etmiyor olabilir ama baban senden kaçmadı Asi."

Sessiz kaldım, Mehmet Karakuyu beni geride bırakmazdı. Tamam, o iyi bir baba değildi. Bizi önemsemiyordu, kırıyordu, aldatıyordu... Ama... Biliyordum ki bir gün anneme bir şey olsa, babam bizi bırakmazdı.

Karan'ın alnına alnımı sürttüm, burunlarımız da sürtünmüştü. Gözlerimi yumdum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Ona teşekkür etmeyi sevmediğimi biliyordu, gerildiğini hissettim. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime bastırırken, "Yalnız değilsin," dedim, sesim buruktu.

"Ah velet. Yalnız olmaktan korktuğumu falan mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Yalnız olmak güzel," dedim usulca. "Ama şu an yalnız değilsin."

"Kötü bir çocukluk geçirmiş olabilirim ama karanlığımın bununla alakası yok," derken sesi ciddiydi. "Doğduğum günden bu yana... Ki birazdan yirmi yedi yaşına gireceğim, o günden beri siyahım ben. Annemin karasıydım."

Duraksadım. "Ne?"

"Birazdan... Yaklaşık beş dakika sonra yirmi yedi yaşına gireceğim."

"Sen..." Gözlerim hemen yan taraftaki üstünde abajur olan komodine kaydı, komodinin üstünde dijital, tarih gösteren bir saat vardı. Tam üç dakika sonra kasım ayına girecektik, gözlerimi kırpıştırdım.

Birazdan yirmi yedi yaşında olacaktı.

Karan'a baktım. "Kasım ayına gireceğimizi tamamen unutmuşum," dedim yavaşça.

Dudaklarını yanağıma bastırdı, siyah çilekleri yanağım boyunca kaydı ve çenemi buldu. Dudaklarını onun deyimiyle sınırına bastırdı, burnundan verdiği sert nefesleri hissedebiliyordum. Dudaklarını çenemden kaydırdı, boynumun ince çizgisine bir yol çizdi, o yol boyunca dudaklarını bir an olsun tenimden çekmedi.

"Yeni bir yaş eziyetten başka hiçbir şey değil. O yüzden hiçbir yeni yaşımı kutlamadım, kutlamayacağım da. Ama kendime güzel bir hediye vermek istedim. Seni istedim. Evime."

Dudaklarını boynumdan çekmeden konuşmuştu.

"Karan..."

Saat on ikiye vurduğunda, Karan dudaklarını boynumdan çekti. Gözlerimin içine baktı. Yüzünü tekrar avuçladım ve dudaklarımı alnına yaklaştırdım, alnına küçük bir öpücük bıraktım, bu yaptığım şey için kendimi cezalandıracaktım, bu bir çılgınlıktı. Diğer Merve kalbini tuttu, şu an sadece ikimiz vardık. Kimse yoktu. Ne annesi, ne babası, ne babam, ne annem, ne Defne, ne Billur, ne Yaşar amca... Sadece ikimiz.

"Karan Çakıl, iyi ki doğdun." Dudaklarımı alnından kaydırdım, burnuna küçük bir öpücük kondurdum. Cesurca. Karan sessizce beni izliyordu. Burnunun ucunu üçüncü kez öperken, "İyi ki," diye fısıldadım.

Diğer Merve gözlerini kıstı, ardından o da fısıldadı. *"İyi ki."*

Sertçe yutkundu. "Bana Ali de," dedi aniden. Duraksadım. Gözlerinin içine bakarken allak bullak olmuştum.

"Ne?"

"Bana bu gece Ali de."

"Ama senin adın...

"Benim adım Karan Ali," dedi aniden. "Ama Ali'yi hiçbir yerde kullanmıyorum. Kullanılmasına izin vermiyorum."

Şoka uğramış bir şekilde öylece ona bakakaldım. Siyah gözlerinde bir geçmiş vardı, henüz geçmediği harelerine oturan yaraların kabuklarının kenarından damlayan kandan belliydi. Dudaklarım aralandı ama konuşmama izin vermedi. Kafasını yavaşça boynuma

yerleştirdi, burnunu boynumdaki kalın damara bastırıp derin bir nefes aldı.

"Ali ismini yalnızca annem kullanırdı," diye fısıldadı, sesi öyle kırgın gelmişti ki, kırılan çocukluğu ruhuma battı.

Parmaklarım yavaşça onun saçlarına doğru kaydı. Saçlarındaki asi telleri yavaşça okşarken boğazım düğüm düğümdü.

"Ali," diye fısıldadım, cam kırıkları nefes boşluğumdaki deliğe saplanmaya başladı. "İyi ki."

Bana tutundu, yüzünü tamamen boynuma gömerken bana ihtiyacı varmış gibi tutundu, bana sığındı, bana kendini bıraktı.

"Bana sadece sen Ali de."

Kuyunun en dibini görmüş, tırnaklarını kuyunun nemli duvarlarına saplayıp köklerinden kırmış bir kızın, kuyunun dibindeki mağarayı fark edişinin hikâyesiydi bu. Yukarı tırmanma isteği yersizdi. Yerin altında ona sunulmuş bir dünya, örümcek ağından bir perdenin arkasında onu bekliyordu. Ali... Annesinin ona Ali diye seslendiğini öğrendiğimde kalbimin içinde büyük bir çukur açmış, açtığı çukura yirmi altı tane çakıl taşı gömmüştü. Kollarımı onun bedenine sardım. Bu dünya kimsesiz ruhların mahzeniydi, mahzenin anahtarı ölümdü ve toprağın altına gömülen hiçbir beden, ruhunun gideceği ilk yeri asla bilmezdi. Işık Çakıl'ın bedeni toprağın altına gömüldüğünde paramparçaydı belki ama ruhunun parçalanan cesedinden farksız olduğunu sanmıyordum. Geride bıraktığı yakılmış bir çocukluktu ve o çocuğun yanık cesedi şu an genç bir adamın bedenini mezarı olarak kullanıyordu.

Ali. Anlamı yüce, ulu demekti.

Gözlerimi yumup dudaklarımı onun saçlarına bastırdım. Ulu bir adamın yüce acısıyla kavruluyordum.

Komodinin üstündeki ev telefonu çalmaya başladığında Karan bir süre hareket dahi etmeden kollarımda bekledi. Telefon sustu, ardından tekrar ısrarla çalmaya başladı. "Önemli bir şey olabilir," diye fısıldadım. Karan sert bir soluk aldı. Elimi komodinin üzerine

doğru uzattım ve telefonu alıp ona verdim. Yüzünü boynumdan çekmeden telefonu açıp kulağına bastırdı.

"Karan Çakıl," dedi, sesi boğuk ama resmiydi. Kısa bir sessizlik yaşandı. "Ne?" Sesindeki afallamışlığı tattım. Yavaşça boynumdan uzaklaştı. Yüzü buz kesmişti. Karşı tarafı dinledi. "Durumu nasıl?"

Kalbim korkuyla teklerken, "Sorun ne?" diye fısıldadım.

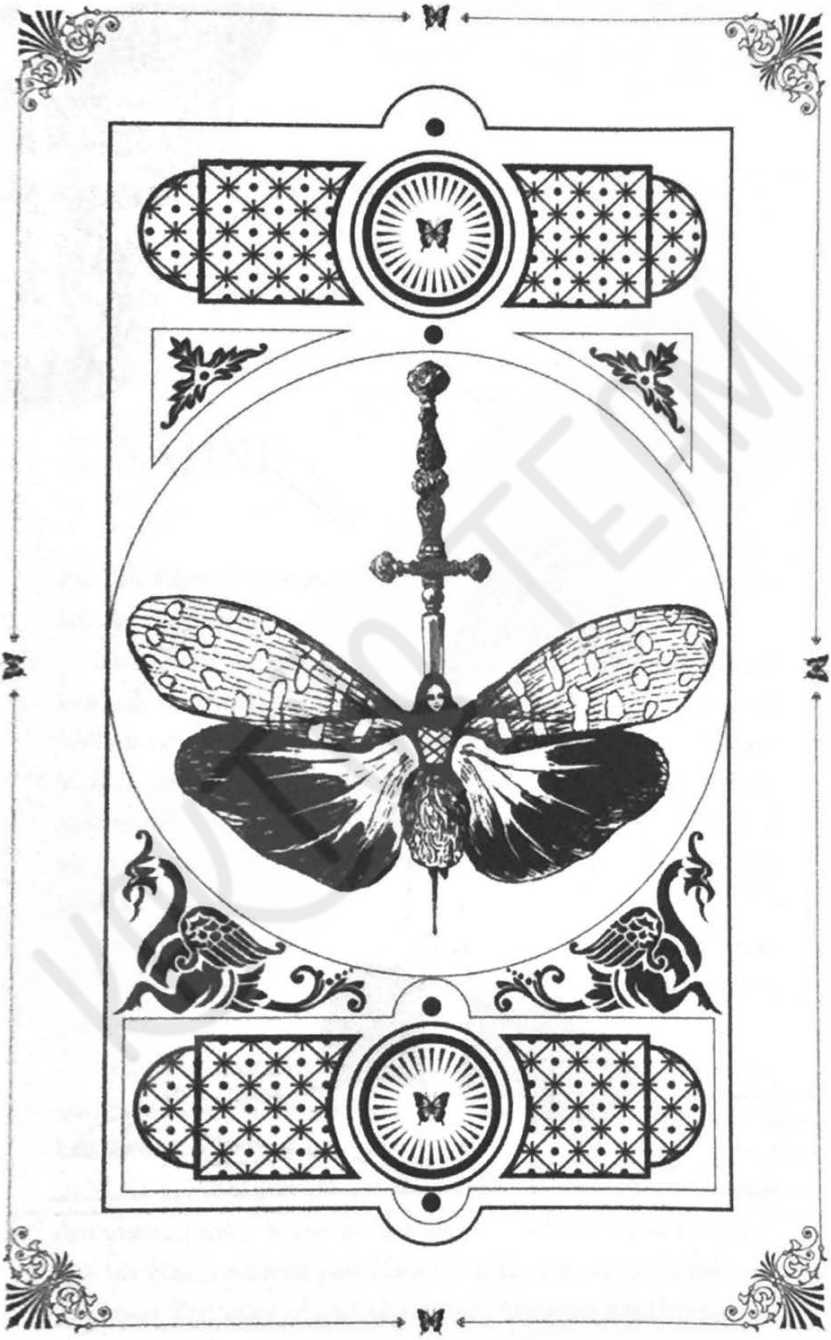
Sıkılı dişlerinin arasından, "Geliyorum," dedi.

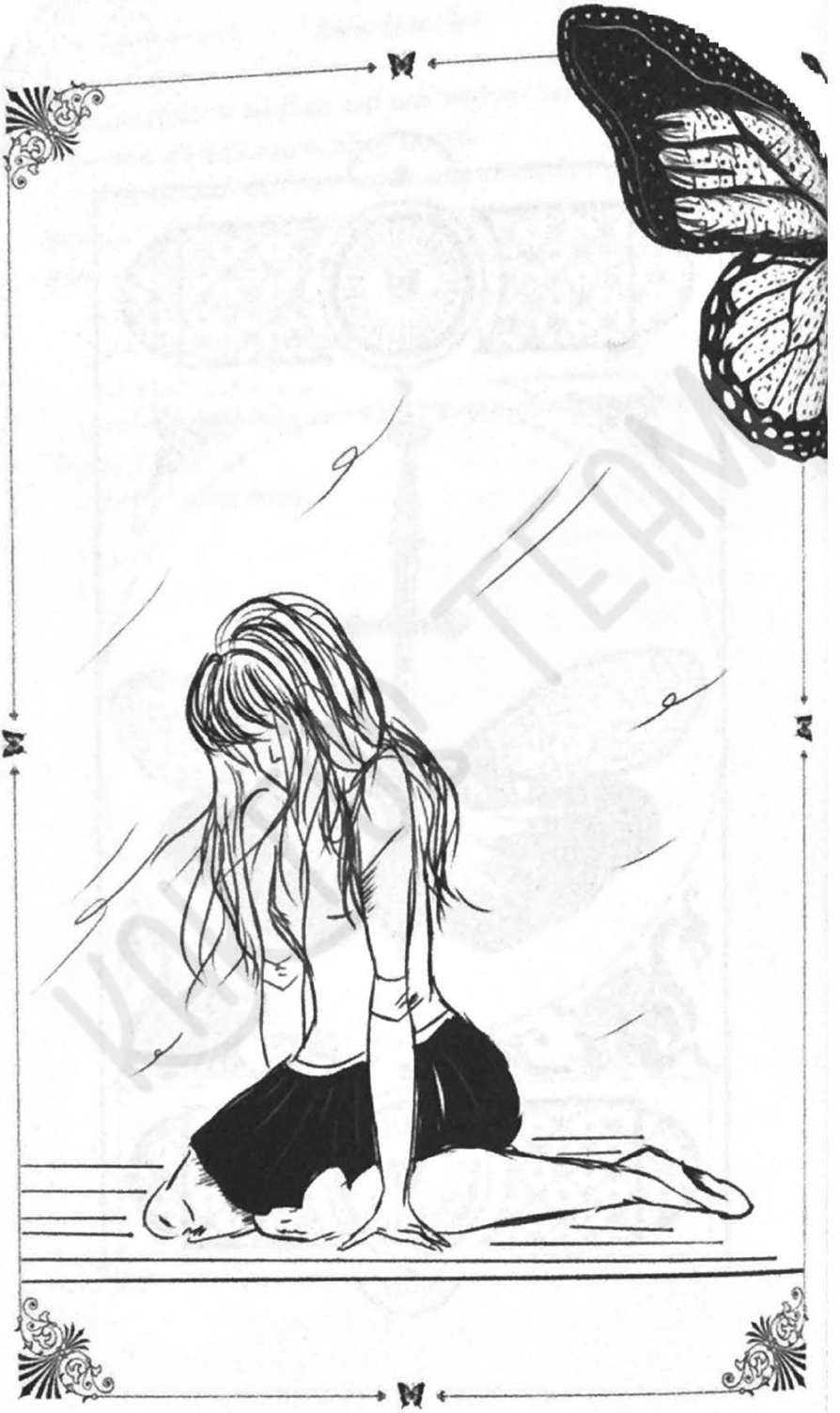
"Karan sorun ne?"

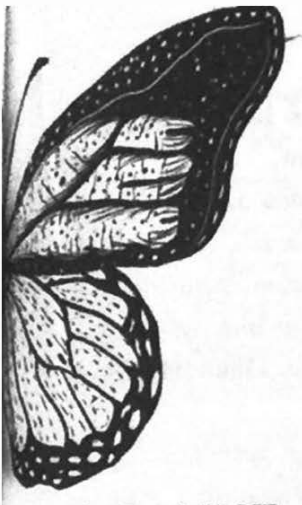
Telefonu komodinin üstündeki yerine bırakırken, gözlerini gözlerime sabitledi.

"Funda intihar etmiş."

KAKTÜS TEAM

5. SAHNE

Buzdan kalemin duvarlarının önüne oturup kendimi anlattığım zamanlar olurdu.

Bazen öyle şeyler anlatırdım ki, anlattıktan sonra o şey anlatırken çok kolaymış gibi görünse de, yaşayınca ne kadar ağır olduğunu bir kez daha kavrardım. İnsanın kendisiyle yüzleşmesi bir yabancıyla yüzleşmesinden çok daha zordu. Söylenen bir yalan bir şekilde açıklanabilirdi ama yaşanan kırılma noktaları eğer kendi hayatınıza ait parçalardan oluşuyorsa, açıklama yapmak babasız bir çocuk doğurmak kadar çaresiz ve çıkmazda hissettirirdi.

İnsanın kendisine yenilmesi kadar gurur kırıcı bir şey daha yoktu. Yenildiğin kişinin aynaya baktığın zaman gördüğün kişi olması çok zordu.

Göğsümün altına yayılıp nefes çukurumda biriken acıyla yutkundum. Yolun köşesindeki kaldırımlara aynı aralıklarla dizilen sokak lambalarının turuncu ışıklarının altında ilerleyen aracın içi bir aydınlanıyor, bir gecenin kollarına sıkıca sarılarak karanlık tarafından yutuluyordu. Saçlarım hâlâ ıslaktı. Üzerimde Karan'a ait siyah yün bir kazak, altımda yine Karan'a ait bir eşofman vardı. Eşofman düşmesin diye ipini sıkıca bağlamıştım. Ayağımda bana bir numara

büyük bir spor ayakkabı vardı, bu ayakkabının Karan'ın çalışanlarından birinin kızına ait olduğunu öğrenmiştim.

Sürücü koltuğunda Turgut Bey, arka koltukta da Karan hemen yanımda oturuyordu. Bakışlarım yavaşça Karan'a doğru kaydı, gözlerimi kısıp onun profilini izlemeye başladım. Yüzüne yayılan gerginlik gecenin karanlığında yere düşmüş bir bira şişesinin parçalanan camının parlak kırıklarına benziyordu. Onun da bakışları yavaşça bana doğru döndü.

Sokak lambalarının ışığı yüzünü çizgi çizgi aydınlatıyordu. Eli yavaşça elime doğru kaydı, dizimin üzerinde duran elimi avucunun içine alıp yavaşça sıktı. Yavaşça yutkundum, gücüm sönmüş bir balondan farksızdı. Elimin üzerindeki elinin üzerine diğer elimi koyup gücümü toparlamaya çalıştım.

"Sorun yok," dedi gözlerimin içine güven veren gözlerle bakarak.

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallayıp gözlerimi ön cama çevirdim. Karan beni kendine doğru çektiğinde ona karşı koymadım. Sırtımı geniş göğsüne yaslamamı sağladı. Çenesini saç diplerime bastırıp sertçe yutkundu; yutkunuşunun sesi zihnimin içindeydi.

Zihnimin gerilerinde, siyah bir suyun yavaş yavaş kıyıyı dövdüğü, yosunlu kayalıkların yakıcı kokusunu gecenin meltemine katarak etrafa savurduğu bir yerde, siyah bir yıldız parladı. Funda, Karan için intihar edecek kadar çok seviyordu onu. Bana göre bu tamamen bencillikti. Bir insanı seni sevmeye mecbur bırakmaktı. Oysa gerçek hisler böyle olmamalıydı.

Araç Fethiye'nin özel hastanelerinden birinin bahçesinde durdu. Turgut Bey, "Geldik efendim," dedi gözlerini dikiz aynasından arka koltuğa dokundurarak.

Gözlerimi aracın ön camından dışarı, hastanenin giriş kapısına diktim. İçeri girmek istemiyordum. Sıkıntı o kadar yoğun bir şekilde kalbime oturmuştu ki, sanki hiçbir zaman geçmeyecek, her zaman aynı yerde asılı kalacaktı. Karnıma ağrı girmişti, midem bulanıyordu ve olduğum yerde öylece kalmak istiyordum. Karan beni

yavaşça serbest bıraktı, kendi tarafındaki kapıyı açarken bana yandan küçük bir bakış attı.

Hareket etmeden, dümdüz bakışlarla ona baktığımı görünce, "Sen de gel," dedi, sesi kısıktı.

"Burada kalmam daha iyi olacak."

"Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Senin tek gitmen daha doğru olacak. Yanında beni de içeri sokman biraz tuhaf olabilir."

Gecenin sert rüzgârı ve yakıcı soğuğu aracın içini dövdü. Tenim kazağın altında kabarırken, Karan bir bacağını dışarı attı ve elini bana uzatarak, "Benimle geliyorsun Çakıltaşı," dedi, sesi, *eğer gelmezsen seni kucaklar ve zorla götürürüm,* der gibiydi.

Birlikte arabadan çıkıp hastanenin girişine doğru yürürken soğuk rüzgâr nemli saçlarımın arasında fısıldadı. Tenim ürperdi, Karan'ın gergin omuzlarına baktım. Benden birkaç adım önde gitse de elim onun avucunun içindeydi. Acil servisin cam kapıları iki yana kayarak açıldı ve bedenim daha sıcak bir ortama geçti. Biri sarışın, diğeri kumral iki kız granit büyük bir masanın arkasında, bilgisayarların önünde duruyorlardı. İkisinin de üstünde aynı gömlek, yakalarında isimlerinin ve hastane adının yazdığı bir yaka kartı vardı. Sarışın kız Karan'ı fark ettiğinde, kemik tipi gözlüklerini burnuna kadar indirerek, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi yorgun ama saygılıydı.

"Funda Kırgız'ın durumu hakkında..." Karan cümlesinin devamını getiremeden, biri arkasından, "Karan," dedi, bu tok erkek sesi tanıdıktı ama yüzünü görmeden notunu veremezdim. Parmaklarımız gevşese de, birbirimizin ellerini bir an olsun bırakmadık. Omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda Funda'nın babasını gördüm, lacivert takım elbisesinin siyah kravatını aşağı indirmiş, gömleğinin ilk üç düğmesini açmıştı ve darmadağın görünüyordu.

"Tahsin Bey?"

"Hoş geldin evlat," dedi Tahsin Bey. Koyu renk gözleri kısaca beni süzdükten sonra başını yavaşça sallayarak selam verdi.

"Funda'nın durumu nasıl?" Karan'ın sesi düzdü, o kadar düzdü ki, sanki bunu hiç umursamıyormuş da, sormak için soruyormuş gibiydi.

Bilinçaltım ânında bu durumu analiz etti; Karan'ın intihara meyilli insanlara karşı hislerini sorguladım. Cevapsız kalmıştım.

Funda'ya karşı herhangi bir sempati beslemesini, ona acımasını istemiyordum. Funda gibi birinin ölüme meyilli olduğunu düşünmüyordum, tüm amacının belki de ilgi çekmek olduğunu fısıldayan tarafın sahibi diğer Merve'ydi. Belki de diğer Merve haklıydı.

"Midesini yıkadılar, durumu daha iyi. Normal odaya alındı," dedi Tahsin Bey, sesi soluktu. Gözleri bir kez daha beni odağına alınca bakışlarımı bilinçli olarak ondan uzaklaştırdım. "Karan, Funda'nın durumunu biliyorsun, bunu neden yaptığını da..."

"Bunu daha sonra konuşalım," dedi Karan mesafeli bir sesle. Tahsin Bey'in bakışlarının sertleştiğini gördüm ama herhangi bir tepki vermedi.

Hastanenin bekleme holünde deri kaplamalı sandalyeler vardı, hastanenin genel havası beyaz olsa da, duvarlardaki rengârenk tablolar, bu soluk ortama biraz olsun renk katmış gibiydi. Yine de hiçbir şey değiştiremediğini söyleyebilirdim, çünkü burada bir dakika içinde biri ölüyorken, bir yenisi bu korkunç yere gözlerini açıyordu.

"Onu görmek ister misin? Emin ol seni görmek ona iyi gelecektir, yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı var Karan. O hâlâ benim küçük kızım, onun iyi olmasını istiyorum."

Karan'ın parmakları, parmaklarımı daha sıkı kavradı.

"Tabii ki," dedi mesafeli bir sesle. "Hangi odada kalıyor?"

"Bir üst katta... Karan, kız arkadaşın benim yanımda kalsa?"

"Benim yanımda olması en doğrusu olacaktır. Funda'yı kandırırsam, bu ileride onun için daha sancılı günleri doğurmaz mı? Şu an onu yalancıktan mutlu etmemi beklemiyorsunuz değil mi, Yıldıray Bey?" Karan'ın sesindeki ciddiyet bacaklarımı uyuştururken

parmaklarımız terlemişti. Masanın arkasında oturan hemşirelerin dikkatli bir şekilde üçümüzü izlediğini fark ettim, hemen iki sandalye ötemizde, kucağında çocuğunu tutan turist kadın da büyük bir dikkatle bizi izliyordu.

Tahsin Bey bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça başını salladı. Şu an onun iç dünyasını hayalimde canlandıramıyordum, yaşı kaç olursa olsun, yetişkin bir kadın olmuş bile olsa, Funda onun kızıydı. Bir an için Funda'nın babasının gözlerindeki endişeyi kıskandığımı hissettim, ardından bu histen nefret ettiğimi fark ettim.

"Lütfen onu çok incitme Karan. Biliyorsun... Senden vazgeçmesi zor olacak. Canının yanmasını istemiyorum." Bakışları bana kaydı. "Lütfen ona kızma," dedi, bakışlarında bana karşı kaldırılmış bir baş görsem de bunun üzerinde durmadım. "O gerçekten hassas bir kişiliğe sahip."

Karan beni tutup, asansörlerin olduğu kısma doğru çekerken, "Kaç numaralı oda?" diye sordu.

Tahsin Bey bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yüz altmış sekiz," dedi yavaşça. "Sana güveniyorum Karan."

Karan hiçbir şey demeden beni asansörün içine çekti. İçeri girdiğimizde asansörün kapısı kayarak kapandı ve asansör hafifçe sarsıldıktan sonra üst kata doğru tırmanmaya başladı. Karan sırtını metal duvara yaslamıştı, elim hâlâ avucunun içindeydi. Gözleri doğrudan asansörün metal kapısını hedef almıştı, konuşmuyordu. Asansörden yükselen mekanik zil sesiyle birlikte kapılar kayarak iki yana açıldı, çok daha beyaz ve temiz görünümlü bir hole girdiğimizde koridor bomboştu. Hasta yakınlarının beklemesi için konulan deri kaplamalı sandalyelere öylece göz gezdirdim.

Yüz altmış sekiz nolu odanın önüne gelince koyu gri rengindeki ahşap görünümlü metal kapıya baktım ve ardından bakışlarımı Karan'a çevirdim. Karan bir süre kapıdaki numaraya baktıktan sonra mekanik bir hareketle siyah bakışlarını bana çevirdi ve omzunun üstünden bana birkaç saniyeyi kapsayan ama birkaç yılımı esir alacak bir yoğunlukla baktı.

"Bu geceyi telafi edeceğim," dedi sert bir sesle.

Başımı yavaşça sallayarak, "Ben gelmesem daha iyi olabilir," diye mırıldandım.

"Bence artık gerçekten gelmen gerekiyor," dedi, bunu söylerken sesindeki kararlılık beni şaşkına uğratmıştı. Gerçekten gelmem mi gerekiyordu? Neden?

Kapının yuvarlak kulpunu çevirdi, karnımdaki tüm kasların kasıldığını hissettim ama Karan'ın elini bırakmadan, gerçekle yüzleşmeyi bekledim. Odağıma önce bembeyaz bir oda, ardından camgöbeği renginde çarşaflar, hemen ardından da bileğine bağlı bir serumla yatakta yatan Funda girdi. Karan kapıyı yavaşça kapatırken, Funda yorgun bakışlarını yavaşça bize çevirdi ve yüzündeki kaslar tüm işlevini kaybederken bir bıçak sivri ucunu ona hedef alarak, son hızda bedenine saplanmış gibi irkildi.

Açık renk gözlerinde parçalanan rengârenk vazoların cılız parıltısını gördüm. Funda'nın kuruyan, hafif mor dudakları aralanacaktı ki, Karan boşta duran elini kaldırarak onu susturdu.

"Bir şey söylemene gerek yok Funda," dedi sakin bir sesle.

"Karan..." Funda'nın sesi yorgundu. Omuzlarına birkaç tonluk sandık bağlamışlar gibi Karan'a bakarken, bakışları Karan'dan ayrıldı ve yavaşça beni odağına aldı. "Onun burada ne işi var? Dışarı çıksın Karan. Onu burada istemiyorum!"

Kaşlarımı çattım ama hiçbir şey söylemeden Funda'ya bakmaya devam ettim. Sıktığı dişleri ve çöken yanaklarıyla bana kin dolu bakışlar atarken, serumun bağlı olduğu elinin avucunu sıkmış, yumruk hâline getirmişti. Düz bakışlarımı yavaşça yumruğuna indirdikten sonra, çok daha ağır bir hareketle gözlerine çıkardım. Gözleri kara bulutları topluyordu, her an ağlayacakmış gibi bakarken o gözlerde bana duyulan kini gördüm.

"O olması gerektiği yerde," dedi Karan sakin bir sesle. "İyi misin?" diye sordu, sesi ruhsuzdu.

"İyi değilim," dedi Funda acı içinde. "İyi değilim ve sen bunu görmüyorsun Karan. Ne yapmam gerekiyor? Ben bu hâldeyken

bile elini tutup onu buraya getiriyorsun. Amacın ne? İçimi parçalıyorsun!"

"Amacım bir şeyleri fark etmen için sana yardımcı olmak," dedi Karan. Kuzguni siyahı gözlerini yumdu, uzun kirpikleri göz çukurlarına kadar örterken, dolgun dudaklarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Sadece bunu gerçekten sana yakıştıramadım Funda. Daha güçlü bir kadın olduğunu düşünmüştüm."

Funda paramparça gözlerle ona bakarken yüzünde saf pişmanlığı gördüm. O an bir şeyler gözümün önünde şimşek gibi çaktı ve ben tüm bunların Karan'ın ilgisini çekebilmek için düzenlenmiş bir tezgâh olduğunu anladım.

Karan elimi sıkıca tuttu. "Bildiğini biliyorum," dedi düz bir sesle. "Bunu bizim çevremizde yaşayan herkes bilir Funda. Ama bunu kullanacağını hiç düşünmemiştim, belki de sana konduramamıştım, bilmiyorum." Siyah gözlerini açtı, kapkara kuyularında boğduğu geçmiş, kuyudan taşan gece renginde su gibi aktı harelerinden. Kuzguni siyahı gözler ilk kez bu kadar yakıcı bir şekilde bakıyordu. "Sen ölümü istemedin Funda. Senin istediğin kazanmaktı."

Funda hiçbir şey söylemeden irileşmiş gözlerle Karan'a bakıyordu. Açık renk saçları yastığının etrafına dağılmıştı, boynunda küçük tektaş bir kolye vardı, bunun dışında üstündeki bir hastane geceliğiydi.

Şakaklarına kayan gözyaşını gördüğümde, "Karan..." diye fısıldadım ve Karan gözlerini yumarak, "Bir saniye Çakıltaşı," dedi. Gözlerini tekrar açtığında saf siyah zümrütleri Funda'ya bakıyordu.

"Onu buradan çıkar," dedi Funda dişlerinin arasından. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Beni onun önünde küçümseyemezsin."

"O burada kalıyor."

Karan'ın avucunun içindeki elimi kurtarmaya çalışarak, "Bırak çıkayım," diye fısıldadım. Karan omzunun üstünden bana düz bir bakış attı, siyah bakışları ayaklarıma bir ip gibi dolanırken çırpınmak yerine kaşlarımı çattım ve ona aynı düzlükte baktım.

"Çıkmıyorsun. Benimlesin."

"Onu hemen çıkar Karan," dedi Funda.

"Söyleyeceklerim bitmedi Funda," dedi Karan. "Sen bu yaptığın şeyle bir başka adamı kandırabilirsin ama beni asla. Seni tanıyorum, çok uzun zamandır tanıyorum. Gerçekten ölmek isteyen birinin bakışları yok sende. Üstelik gerçekten ölmek isteyen biri ölürdü. Sen kazanan taraf olmak istedin." Avucunun içinde elimi yavaşça havaya kaldırdı ve simsiyah gözleriyle Funda'ya baktı, şiddetli bir yağmur hastane odasının penceresinden aşağı sel suyu şeklinde akmaya başlamıştı. "Ama üzgünüm, kazanamadın."

"Karan..." Funda'nın dudakları aralandı, artık gözyaşları yastığına akıyordu. "Sen benim canımı mı yakmaya geldin?"

"Senin canını ben yakmadım. Sen can yakmaya çalışırken, kendi canını yaktın."

"Beni..." Funda burnunu çekti. "Onun yanında küçük düşürdün. Sana ihtiyacım olduğu bir anda onun elini tutarak girdin buraya. Bunu unutmayacağım Karan."

"Beni geçmişimle vurmaya çalıştın," dedi Karan. Başını sol omzuna düşürerek, ona gözlerini kısıp, acıyan gözlerle baktı. "O bir kız çocuğu olabilir ama... Bana bunu yapmazdı. Ben elini tutabileceğim birini buldum Funda. Umarım sen de bir an önce bulursun da şu tehlikeli oyunlara bir son verirsin. Ne cenneti gördüm ne cehennemi... Ama ikisine de gidememek, sanırım en kötüsü olurdu. Çünkü biliyorsun, yanarsın ve günahının kefaretini öder, cennete koşarsın. Ama ruhunu arafa satmış biri, o boşlukta asılı kalmaya mahkûmdur."

Funda gözyaşlarının arasından Karan'a bakarken Karan yavaşça arkasını döndü ve bana yandan küçük bir bakış atarak, "Hadi gidelim," dedi, elini sıkıca tutarak arkamı dönerken, Funda'nın bana olan bakışlarını uzun zaman zihnimden silemeyecek gibiydim.

"Pişman olacaksın," dedi Funda acı içinde. "O kendi yaşıtı birini bulduğunda, çok pişman olacaksın Karan."

Sadece yedi yaş. Sadece yedi yaştı. Neden bu kadar küçümseniyordum?

Funda'ya, acıyan, öfke dolu koyu kahverengi gözlerle baktım.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama sana acıyorum," dedim üzerine basarak.

"Defol!" diye bağırdı gözyaşlarını önemsemeden. "Defol git!"

"Kalmaya da meraklı değilim zaten."

"Bu, burada bitmedi," dedi Funda, Karan kapıyı açıp beni dışarı çekerken. "Bu, burada bitmedi!"

Karan hiçbir şey söylemeden kapıyı Funda'nın yüzüne kapattı. Dar, beyaz koridorda derin bir nefes alarak bir süre olduğum yerde dikildim. Beynim uğulduyordu, suçluluk duygusu az önce bıraktığım yerde değildi. Kuş olup uçmuştu, belki de sazlıkların arkasından beni izliyordu. Karan elimi bıraktıktan sonra büyük avuçlarını yüzüme bastırdı. Onun büyük avuçlarının içinde küçücük kalan yüzümü kaldırarak yorgun kahverengi gözlerle ona baktım.

Siyah, kısık bakışları bir süre gözlerimi izledi. Başparmağı yanağımda dolaştı, dudakları ince bir çizgi şeklinde gerilmiş olmasına rağmen hâlâ dolgun ve baş döndürücü görünüyordu.

"Beni sevdiğini söyleyen her kadın bana bunu yapar Asi," dedi sakin bir sesle. Sesinin aksine, siyahın bir zehir gibi harelerine yayıldığı kademsiz gözleri sertti. "Senin böyle bir şey yapmayacağını bildiğim için peşinden geliyorum belki de. Gücün için. Siyah kanatlarında taşıdığın güce ihtiyacım var."

Annesi ona onu sevdiğini söylemişti, yine de gözlerinin önünde ölüme kucak açmıştı. Karan küçücük bir çocuktu, annesine ihtiyacı vardı ve annesi onu sevdiğini söylediği hâlde, ona bunu yapmaktan çekinmemişti. Şimdi de Funda onu sevdiğini öne sürerek aynı şeyi yapmaya kalkmıştı, Funda'nın amacı ölüm değildi, ölüm her bedene yakışmazdı. Kimi bedene eşsiz taşlardan işlemelerle dolu bir elbise gibi otururken, kiminin üstünde defolu bir elbise gibi dururdu. Kuşkusuz ölüm Funda'nın üstünde defolu duruyordu.

Diğer Merve buzdan kalenin arkasındaki duvarlara yaslandı ve sırtını buzdan duvar boyunca omurgası titreyene kadar kaydırıp, yere oturdu. Ben onun gözünde güçlüydüm. Karan Çakıl'ın gözünde güçlüydüm. Yanağımı onun büyük avucuna bastırırken bütün

uzuvlarımın kendine ait bir mantıkları varmış gibi kelimelere döktüler bunu.

Siyah kanatlarımdaki güç. Beni tüketecek kadar büyük bir güç. Belki de ben kendi gücüme karşı koyamıyordum.

"Beni eve bırakabilir misin?" diye sordum, gözlerim kapalıydı. Karan'ın büyük avucundan yükselen sıcaklığı hissettim, avuçları bile acı çikolata kokuyordu ama avuçlarındaki koku daha yoğun ve sıcaktı. Bir cezvenin içinde kaynatılan çikolata parçacıkları gibi.

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

Gözlerimi araladım ve kirpiklerimin arasından ona baktım, uzun kirpiklerimin örttüğü gözlerimden açtığım aralıktan bile öyle güzel görünüyordu ki... Diğer Merve kederli bakışlarını görmemem için yüzünü dizlerine bastırdı ve dizlerini göğsüne kadar iyice çekti.

"Çok geç oldu, eve gitmem en doğrusu." Bana, tıpkı benim gibi kısık gözlerle bakarken aramızdaki tek fark onun kapkara gezegenlerinde yanan kara ateş, benim kahverengi, solgun ve her an soğuk bakan gözlerimde yanmıyordu.

"Sen nasıl istersen."

Birlikte asansöre binip, sessizlik içinde alt kata indiğimizde, Tahsin Bey hastane lobisinin önündeydi. Gecenin karanlığına açılan cam kapı bir kez daha kayarak açıldı ve Yaşar amca gümüş işlemelerle kaplı bastonu, siyah takım elbisesi ile içeri giriş yaptı, hemen arkasında esmer, açık kahverengi gözlü, uzun bir adam vardı. Karan'dan birkaç yaş küçük, belki de Karan'la aynı yaşlardaydı. Adamın saçları üç numara tıraşlıydı.

Yaşar amca, Tahsin Bey'in yanına doğru yürürken genç adam bizim yanımıza gelmişti.

"Sergen?" dedi Karan kaşlarını kaldırarak. "Senin şu an Kayseri'de olman gerekmiyor muydu?"

Demek Sergen bu adamdı. Adam bana kısaca bakıp başıyla selam verdikten hemen sonra, "Yaşar Baba'nın İzmir'de fazla kalamadığını, orayı sevmediğini biliyorsun abi. Aradı, beni zorla oraya getirtti. Sonra da dönmeme izin vermedi, beni de buraya sürükledi."

Karan başını yavaşça salladı. "Her neyse."

"Kız nasıl abi?"

"Ölmemiş," dedi Karan umursamaz bir sesle. "Biz kaçıyoruz Sergen. Bizi fark etmedi şu an. Dedemi hiç çekebilecek kafada değilim."

Hastaneden ışık hızıyla çıktığımızda tuttuğum nefesi bıraktım. Karan siyah Mercedes Benz'in anahtarlarını Tahsin Bey'den alırken, "Dedem burada Turgut. Sen onlarla dön, olur mu?" dedi ve Turgut Bey'den bir cevap dahi beklemeden sürücü koltuğuna geçti. Turgut Bey başını sallayarak geri çekilirken ben de ön yolcu koltuğunun kapısını yavaşça açtım ve kendimi arabanın içine yerleştirdikten sonra kapıyı kapatıp, emniyet kemerimi bağladım.

Emniyet kemerini bağladıktan hemen sonra arabanın motorunu çalıştırdı ve kolunu koltuğun üstüne atarak arkaya baktı, arabayı geri geri çıkarırken, bakışları bir atmacanınkinden farksızdı. Araba yola çıktığında, küçük bir u dönüşü yaptı ve dar, karanlık yolun beyaz şeridini takip ederek, arabayı ileri doğru sürmeye başladı.

Soluk soluğa nefes alan sessizliğin üstüne gölgeler şeklinde düşen turuncu sokak lambalarının ışığı, arabanın içini bir yakıp bir söndürürken, göz ucuyla Karan'a baktım. Parmakları direksiyonu sımsıkı kavramış, boğumları bembeyaz kesilene kadar asılmıştı. Düz ve pürüzsüz yolda yağ gibi ilerleyen tekerleklerden rahatsız edici hiçbir ses çıkmıyordu, araba da en az bizim kadar sessizdi.

"Karan," diye mırıldandım sessizce. Bir süre sessiz kalsa da, omzunun üstünden bana baktığında bakışlarını fark eder fark etmez ben de tekrar ona baktım. Sokak lambasının turuncu ışığı bir kez daha yüzünde yandı ve söndü.

"Evet?"

"İyi misin?"

Kaşlarını çattı, bir süre hiçbir şey söylemeden yüzüme baktıktan sonra bakışlarını yola çevirdi ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "Evet?"

"Emin misin?"

"İyi olmamam için bir sebep mi var Çakıltaşı?" Gözlerini yoldan çekmeden konuşmuştu.

"Yok," diye fısıldadım.

"O zaman?"

"Tamam."

"Tamam, ne?" diye sorarken sesi sakindi, göz ucuyla bir kez daha bana baktığında, gözlerimi devirerek önüme döndüm ve ellerimi dizlerimin üstüne koyup, ojeli parmaklarımı izlemeye başladım.

"Tamam işte, uzatma."

"Uzattım mı?" Karan'ın sorusunun sonundaki soru işareti o kadar netti ki, sanki bilerek vurgu yapmıştı.

Sessizce, "Karan, amacın ne?" diye sordum.

"Hiçbir amacım yok, bir soru sordun ve ben de cevap verdim. Neden alınganlık ediyorsun Çakıltaşı?" diye sordu, artık yola değil, bana bakıyordu.

"Durdur arabayı," dedim gayet sakin bir sesle.

Şu an bana bu şekilde ters cevaplar vermesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım. Diğer Merve de bu kez benim yanımdaydı, kısa bir anlığına ciddi anlamda incinmiş hissettim. Onu özlemiştim, bu benim için alışılagelmedik bir duyguydu, onun için yine yalan atmış ve yanına gelmiştim. Şimdiki tavrında haklı olduğu hiçbir nokta yoktu, Funda'ya o ilaçları içiren ben değildim. Ağzına ben tutmamıştım.

"Ne?"

"Arabayı diyorum, durdur. Sağır mısın?" Sesim bu kez sakin bir sertlikle rüzgârını Karan'ın gece karası saçlarının arasından asi tellerini uçuşturarak estirdi.

"Çakıltaşı, ne saçmalıyorsun?"

"Şu arabayı durdurur musun Karan?"

Sert bir nefesi dışarı verdim ve ona omzumun üstünden, kaşlarımı çatarak baktım. Bakışları bir süre gözlerimde oyalandıktan sonra arabayı yavaşça durdurdu.

"Durdurdum?" dedi sorar gibi.

Kapıyı açıp kendimi gecenin karanlığına bırakırken, Karan'ın da kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığını duydum ama aldırmadım. Kollarımı göğsümde toplayıp adımlarımı hızlandırarak, karanlık, dar sokakta yürümeye başladım. Karan'ın da arkamdan yürüdüğünü biliyordum ama umursamadım.

"Allah aşkına nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan. Ona bakmadan hızlıca yürürken, kaşlarım hâlâ çatıktı. "Çakıltaşı?" Sesi karanlık ve dar sokakta tıpkı bir rüzgâr gibi uğuldadı. Bacaklarıma dolanan siyah ipleri hissettim, sesi sanki kapkara bir zincir olmuş, bileklerime dolanmış, ondan uzaklaşmama engel olmuştu.

Duraksadım ve kaşlarım çatık hâlde, omzumun üstünden ona baktım.

"Beni küçük bir çocukmuşum gibi tersleyemeyeceğin bir yere."

Uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirerek bana baygın bir bakış attı ve bana doğru büyük bir adım attı. Uzun bacaklarının attığı bir adım, benim beş adımıma bedeldi. "Seni terslemedim."

"Bana neden hiç öyle gelmedi?"

"Sana gelmesi istediğin gibi algıladığın için olabilir mi?" Bana doğru bir adım daha attığında, kollarım göğsümde toplu bir şekilde ona doğru döndüm. Hemen yan tarafımda geniş bahçeli villalar vardı ve ben bu daracık yolda kapana kısılmış gibi hissediyordum. Tamamen önümde dikildiğinde, "Seni terslemedim Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle. Aramızda bir kafa boyu kadar bir mesafe vardı, kokusu gecenin soğuğuna karışarak burnumdan içeri dolup, ciğerlerimi ruhani parmaklarıyla araladı.

Gözlerimi yüzüne dikerek, "Beni terslemeye hakkın da yok zaten Çakıl," dedim sert bir sesle. "Sana iyi olup olmadığını sordum. Bu insani bir davranıştı, terslemeyi hak edecek bir şey yapmadım."

Bana doğru bir adım daha attığında, artık aramızda mesafenin baş harfi bile kalmamıştı. Dudakları alnıma dokunduğunda, başımı önüme eğmeye çalıştım ama büyük elleri çenemi kavrayarak, başımı önüme eğmeme engel oldu. Gözlerimiz karanlığın koynunda bir araya gelirken, siyah okyanusunda yükselen dalgaları gördüm. Sıcak nefesi yüzümü okşuyordu.

"Seni asla terslemem," dedi sakin bir sesle. "Asla."

"Beni tersledin..."

"Terslemedim," diye fısıldadı. "Sadece gergindim ve senin güzel ağzın ek mesai yapacak zamanı buldu, hepsi bu."

"Canımı sıkıyorsun."

Dudakları alayla titrerken, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Funda seni seviyor," diye fısıldadım, bu her nedense canımı yakmıştı. Sanki Funda'nın duyguları bir bıçaktı ve Karan'ı hedef almadan hemen önce benim kalbime saplanıyor, kalbimi deşip kan revan içinde bırakırken, Karan'a ulaşabilmek için beni parçalamaya çalışıyordu.

"Sen?"

Siyahın asaletini taşıyan kısık gözler, gözlerimde uzun bir süre oyalandı. Merak, siyah okyanusunda dalga dalga kabarıyor, benim siyah çakıl taşları ile dolu kıyılarıma çarpıyordu. Hemen dibimizden bir araba geçti, beyaz far ışığı kısa süre bedenimizi yıkadıktan sonra gözden kayboldu ve yine karanlıkla baş başa kaldık.

Ucu hevesli kelimeler dilimin arkasına saplanırken Karan'a bakakaldım. Bir adım geri attım, gözlerimiz hâlâ birbirlerinden ayrılamamıştı. Birkaç damla yağmur suyu saçlarımın arasına süzüldü, yağmur çiseliyordu ama çok yoğun değildi. Merhametten yoksun siyah gözleri, istediği cevabı alana dek sınırlarımı zorlayacakmış gibi büyük bir kararlılıkla gözlerimin içine bakarken, bir adım daha geriledim ve tam ona sırtımı dönecekken, bir pranga gibi bileğimi saran koca eli beni yakalayıp kendine doğru çekti. Dizlerimdeki tüm kararlı bağlar çözülüverdi.

"Bırak," diye inledim. Büyük, kaslı kolları beni sıkıca sardı ve çenesini saçlarıma bastırırken, "Asla bırakmam," diye fısıldadı.

Ellerim onun göğsünün üstünde asılı kaldı, avuç içlerimi kazağının yünlü dokusuna bastırsam da, bu ondan kurtulabilmek için eyleme döktüğüm bir şey değildi, bu yalnızca kendimi ondan korumaya çalışmamın elime bıraktığı sıfırlardı.

Kulaklarımda uğuldayan tek şey onun kalbinden yükselen karanlık ninni değil, saçlarımı uçuşturan rüzgârdı da aynı zamanda.

Rüzgârın uçuşturduğu saçlarım, Karan'ın yüzüne çarparken, Karan bundan hiç de rahatsız değil gibiydi.

"Sen çok asi bir kelebeksin," diye fısıldadı, sıcak nefesi saç diplerimi yakarken diğer insanlara koyabildiğim ama ona koyamadığım mesafeye küfürlerimi bir taşın ucuna bağlayarak fırlattım.

Sertçe yutkunduğunu işittim. "Sanırım artık eve gitsen iyi olacak," derken sesi boğuktu. Dudaklarını saçlarımdan uzaklaştırdığında, kendimi terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi hissederek, gözlerimin bebeğine oturup harelerime dağılan hüznü silmeye çalıştım.

Ondan bir adım uzaklaştıktan sonra, "Bence de," diye fısıldadım. Bu gece yeterince macera yaşamıştım, bir an önce evime gitmeli ve yorganın altına girip, uyuyana dek kendime, ruhuma ve düşüncelerime işkence etmeliydim. Karan'ın arabasına doğru yürüdük, açık kapılardan içeri girdiğimizde, kapıları açık bıraktığımız için içerisi dışarıdan farksızdı.

Cip ara sokaklardan geçerken başımı arabanın camına yaslayarak ağaçların kasvetli görüntüsünü izledim. Üst yola çıktığımızda oturduğum sokağa yaklaşmanın verdiği rahatsızlıkla huzursuz bir şekilde gözlerimi kıstım. Tüm sokağa sıralanmış, aralarında beşer metre olan uzun sokak lambalarının altından rüzgâr gibi geçtik ve araba evimin olduğu sokakta, her zaman durduğu yerde durdu.

Sokak bomboştu, tüm evlerin ışıkları sönüktü. Sokak lambasının aydınlattığı ışık huzmesinin etrafında uçuşan yağmur tanelerini izledim bir süre.

Ardından emniyet kemerini çözdüm ve "Kazağı ve pantolonu bir ara alırım," dedim kısık bir sesle, gözlerim ona değil, sokak lambasının etrafında uçuşan yağmur tanelerinde dolaşıyordu.

"Kazağı unut, pantolonu yarın sana teslim ederim," dedi sabit bir sesle. Bir an duraksadım ve kaşlarım havaya kalktı.

"Ne demek kazağı unut?"

"O kazağın yarısı yok." Omzunun üstünden bana kısık bir bakış attı. "Menekşe'ye söyleyeceğim, onu el bezi yapsın."

"Menekşe de kim?"

"Yardımcılarımdan bir tanesi," dedi düz bir sesle.

"Kazağımı istiyorum Karan."

Kolunu arabanın koltuğuna yaslayarak bana doğru abandı, kesilen nefesim ve irileşen gözlerimle ona baktım. Burunlarımızın arasında yalnızca birkaç santim varken gözlerini gözlerime dikti ve "Unut o kazağı Çakıltaşı," dedi sakin bir sesle. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpmıştı.

"O kazak Billur'a ait," diye söylendim.

"Umurumda değil. Ayrıca o şeyin seninle aynı odayı paylaşması yeterince canımı sıkıyorken, bir de ona ait olan şeyleri giyip ekstra can sıkıntısı yaratma, velet."

Biraz geri çekilmeye çalışarak, "Yine emirler veriyorsun. Tam bir diktatörsün," diye homurdandım. Bana biraz daha yaklaştı, kuyruklu bir yıldız kalbimden ayak bileğime kadar büyük bir iz bırakarak kayıp gitti. Alnını alnıma yasladı ve alnıyla alnımı yavaşça eşeledi. "Siz diktatörsünüz, tehditkârsınız ve tam şu anda ilk vazgeçişinizi yaşadınız. İyi geceler Karan Bey," diye fısıldadı eğlenceli bir sesle. Yüzümü buruşturdum ve bunu hatırladığı için kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim.

"İyi geceler Asi Çakıltaşı."

"İyi geceler Diktatör Çakıl."

Tam alnımı alnından çekecektim ki, burnuma küçük bir buse kondurdu ve üzerime abanarak benden taraftaki kapıyı açtı.

"Güzel rüyalar gör kız çocuğu," diye fısıldadı geri çekilirken.

Yavaşça arabadan çıktım, ona bakmamaya özen göstererek aramıza kapıyı örttüm. Hafif hafif çiseleyen yağmurun altında eve doğru yürürken, kuzguni siyahı gözlerin sırtımda olduğunu biliyordum.

Kapının önüne geldiğimde, çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve büyük bir yavaşlıkla anahtarı kapı deliğine çevirip, gözlerimi yumarak kilidi çevirdim. Kapı küçük bir tık sesi çıkararak açılırken alt dudağımı ısırdım ve araladığım kapıdan kendimi içeri sızdırdım. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım, yavaşça gözlerimi araladım ve kalbim olduğu yerde iki ters takla attı. Billur hemen karşımdaki duvara yaslanmış, bir ayağı duvara doğru kırık, diğer ayağının

üstüne verdiği ağırlığı onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi küçük bir kâsenin içindeki dondurmasını kaşıklıyordu.

"Ödümü kopardın!" diye fısıldadım gözlerimi kocaman açarak.

Çay kaşığını ağzından çıkarırken dondurmayı yuttu ve yüzünü buruşturup, "Çok soğuk!" diye kıvrandı.

"Sen bu saatte niye ayaktasın?"

Omuz silkip, çay kaşığını kâseye daldırdı. "Seni bekledim."

"Niye, sen kaçık mısın?"

"Elbette öyleyim," dedi ve abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Dilek Sultan bizi basmadan önce odaya mı geçsek?" diye sordu ve koridorun diğer ucuna baktı. Yatak odasının ışığı yandığında ikimiz de irkilerek odaya doğru koştuk.

Billur, komodinin üzerinde duran ahşap abajurun ışığıyla odayı aydınlattıktan hemen sonra, yatağın üstünde bağdaş kurarak oturdu ve gözlerini üstüme dikti.

"Seni bu senden beş beden büyük kazak ve erkek eşofmanıyla göndermediğimden o kadar eminim ki," dedi gözlerini kısarak.

Dolabın kapağını açarken, "Uzun mesele," diye homurdandım. Askıların altında kalan siyah, ince penye bir kazak ve siyah bir tayt çıkardıktan sonra dolabın kapağının arkasına geçerek üstümdekileri çıkarmaya başladım.

"Aman, hiç görmediğim şey, sanki bende yok o sakladığın şeylerden," diye homurdandı Billur.

Hızlıca taytı ve penye kazağı üstüme geçirdikten sonra saçlarımı tepeden bir topuz yapıp kendimi yatağın üstüne attım.

Yorganı üstüme çektim, Billur'a sırtımı döndükten sonra, "İyi geceler," diye fısıldadım.

"Saat sabahın dördü Asi," dedi Billur, gözlerini devirdiğinden emindim. "Üstelik eve başka kıyafetlerle döndün."

"İyi geceler."

"Asi."

"Billur, iyi geceler."

"Buram buram siyah bir aura tütüyor üstünden. İyi bir şeyler olmadığından eminim. En azından son iki üç saattir pek de iyi şeyler yaşamamış gibisin," diye fısıldadı ve sonrasında elindeki kâseyi komodinin üstüne bırakıp yatağa devrildi. "İçinde biriktirdiğin şeylerle uyumanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, o yüzden anlat şunu."

Tam eşelediğim toprağın altına girecekken, Billur ensemden yakalamıştı resmen. Bir süre yorganın içindeki karartıyı izledim, Billur sessizleşmişti ama bu kez düşüncelerim çıngarı kopartmışlardı.

Yorganla baş başa olduğumu düşünmeye çalışarak, "Karan'a âşık bir kadın var," diye fısıldadım. Billur cevap vermedi ama yine de dinlediğini biliyordum. Surların arkasında saklanan ruhumun uzaklaşmadan hemen önce bıraktığı ayak izlerini takip etmeye başladım. "Karan'la yaşıt, güzel bir kadın." Kısa bir sessizlik. "Bugün Karan için canına kastetti."

"Sonra?" Billur sertçe yutkundu. "O dümbelek de buna kanıp ona mı gitti yoksa?"

"Hayır," dedim, yatağın içinde iyice küçülüp cenin pozisyonu alırken. "Yani gitti ama beni de aldı yanına... Biraz ağır konuştu o kadınla."

Billur güler gibi bir ses çıkardı. "O zaman düşünmeni gerektirecek hiçbir şey yok bebek," diye fısıldadı. "Şimdi huzurlu bir uyku uyuyabilirsin bence. İyi uykular." Abajuru kapattığını duydum ve aynı saniyeler içinde oda, pencereden sızan sokak lambasının fersiz ışığıyla bizi aydınlatamayacak kadar büyük bir karanlığa gömüldü.

Ertesi gün elimde kahvemle kulaklığımın biri kulağımda, diğer teki göğsümden aşağı sarkmış şekilde yürüyordum. Gökyüzü mavi, pembe ve mor rengini bir arada kullanmış bir ressamın tuvali gibi görünüyordu. Yağmur yeni dindiği için şehri esareti altına alan o huzur verici kokuyu solurken adımlarımı hızlandırdım. Arka arkaya park edilmiş üç araba, bir okul servisi, bir de trafik polisi motosikleti vardı, bunun dışında yol bomboş ve dardı. Arabaların arasından sıyrılarak geçtikten sonra, köşe başında sigara içen tiplerin olduğunu fark ettim. Artık yolu değiştirmek için çok geçti.

"Sen Enis'in yenisi değil misin?" diye sordu topluluğun içinden birisi.

Bir an için duraksadım ve söylediklerini idrak etmeye çalıştım.

"Pardon?"

"Sen diyorum, güzelim. Enis'in yenisi değil misin?"

"Sabah sabah ucuz sigara kafa mı yaptı sende?" diye sordum alay dolu bir sesle. Diğerleri hafif bir tebessümle bizi izliyorlardı, esmerlerden bir tanesi kıkırdadığında, benimle konuşan sarışın ona ters bir bakış attı.

"Sen işletmeden Enis'in hatunu değil misin?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Yürü git sabah sabah canımı sıkma benim," diye söylenerek gözlerimi devirdim ve tam kulaklığımı takacakken çocuk eliyle durmamı işaret etti.

"Her yerde seninle birlikte olduğunu söylüyor?"

Kahverengi gözlerime sis gibi çöken karanlıkla sarışına bakarken, dudaklarım üç, dört kez aralandı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapandı.

"Ne?"

"Duydun," dedi omuz silkerek. "Birlikteymişsiniz. Seni merak ettim. Nasıl biri olduğunu..."

"Birlikte falan değiliz," diye bağırdım aniden. Enis'i parçalarına ayırmak isteyen parmaklarımın diplerinde saklanan pençeler birazdan derimi parçalayacak ve gün yüzüne çıkacaktı sanki.

Sarışının bana cevap vermesini bile beklemeden iki kulaklığı da kulağıma takıp, hızlı adımlarla sokağın sonuna yöneldim. Adımlarım kaldırıma taşı çatlatacak kadar güçlü düşüyordu. Bahçede Enis, Gamze ve farklı bölümlerden birkaç kişinin oturduğunu gördüm.

Bakışlarımı Enis'in üstünde sabitleyerek banka doğru yöneldiğimde Gamze sarı saçlarını kulağının arkasına itip, şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

İçimde kaynayan adrenalinle Enis'in koluna yapışmadan hemen önce, "Kalk!" diye bağırdım. Enis irileşen ela gözleriyle bana bakar-

ken, Gamze birkaç adım geriledi. Parmaklarım Enis'in kolunu kavradığında, Enis tek kaşını kaldırdı ve kaşındaki gümüş halka hareket ederken parladı.

"Sorun ne?" diye sordu şaşkın bir sesle, onu biraz daha sert çekerken, "Kalk!" diye bağırdım.

Bahçedeki tüm öğrenciler pürdikkat bize bakıyordu. Enis'in yanından ayrılmayan kızıl kafalı çocuk Gamze'ye soru işareti dolu gözlerle baktı, Gamze'nin de şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Enis yavaşça kalkarken, "Asi, sakin ol," dedi gözlerini kısarak, ardından etrafa kısa bir bakış atıp, "Sorun ne?" diye sordu.

"Sen sorunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun!" diye hırladım, tırnaklarımı üstündeki bordo gömleği yırtacak gibi koluna bastırarak. "Sağda solda benimle birlikte olduğunu mu söylüyorsun sen? Ne zamandan beri beraberiz biz halkalı?"

Enis'in gözlerinden koyu renk bir şaşkınlık geçti, Gamze koluma yavaşça dokunarak, "Sakin ol," diye fısıldadı.

Kolumu Gamze'nin elinden sertçe çekerek kurtarırdım. "Sen karışma!" diye bağırdım. Kanımda, tıpkı bir polis arabasının tepesindeki yanıp sönen ışık gibi dolaşan sinir, tüm hareketlerimi ekseni etrafında çeviriyordu. "Sana, bana bulaşmamanı söyledim Enis," dedim adının üstüne basarak. "O aptal kafanda ne kurguladın bilmiyorum ama sen ve ben, iki farklı kaleyiz ve bir saray balkonundan bakıldığında yan yana görünmemizin imkânı yok. Adını ve adımı yan yana duymak bile istemiyorum." Kolunu sıktım. "Anlatabildim mi?"

Enis hiçbir şey söylemedi. Ela gözleri içimden bir şeyler sıyırıp, sıyırdığı şeyden kendine bir pay çıkarmak ister gibi bakıyordu. Dişlerini sıktığında, tıraşlı yanağı içeri çöktü ve gözlerini yavaşça kırpıştırdıktan sonra göz ucuyla etrafa baktı. Farklı bölümlerden öğrenciler de dahil olmak üzere herkes bize bakıyordu.

"Anlatabildim mi?" diye tekrarladım.

"Yanlış yapıyorsun," dedi.

"Enis, anlatabildim mi?"

"Asi..."

"Enis, son kez söylüyorum," derken, gözlerim de, sesim kadar ciddiydi. "Sen ve ben diye bir şey yok, olmayacak da. Bu saçmalıkların içinde adımın geçmesini istemiyorum."

"İstediğin ne?" diye sordu, sesi ima doluydu. Kanımın birkaç saniye içinde buz tuttuğunu, buzların kırılıp damarlarıma saplandığını hissettim. Gözlerim tüm sertliğiyle doğrudan Enis'e bakarken, elim hâlâ kolundaydı. "O mu?"

Dişlerimi sıktım, damaklarımın acıdığını hissediyordum. Sesli bir şekilde adını söylemesi, tüm okula rezil olmam demekti. Ceza olarak yanında staj yaptığım yirmi yedi yaşındaki iş adamı... Evet, istediğim buydu. "Evet," dedim. "O."

Enis'in ela gözlerindeki parlak aynanın sarsıldığını gördüm. Tuttuğum kolundaki pazılar genişlemiş, sertleşmişti. Yavaşça yutkundu, âdemelması belli belirsiz hareket etti ve uzun kirpikleri ela gözlerini usulca örttü.

"Kolumu bırak," dedi sakin bir sesle, gözleri hâlâ kapalıydı.

Parmaklarım gevşerken, "Bu konu burada kapandı," dedim sakince. "Yoluma çıkmanı istemiyorum."

Sırtımı dönüp, okulun giriş kapısına yöneldiğimde, bahçedeki tüm öğrencilerin gözleri üstümdeydi. Boşalan kahve kutusunu çöp kovasına fırlattıktan sonra, tam okul kapısından içeri giriyordum ki, Enis arkamdan seslendi.

"Senin bana ait olman için her şeyi yapacağım Asi Merve!" diye bağırdı. Adımlarım bıçak gibi kesilirken, etrafımdaki herkes kocaman olmuş gözlerle ona bakıyordu. "Bu sabah, bu okulun önünde duran herkes şahit olsun ki... Sen bana ait olacaksın."

Oradan hızla uzaklaştım. Ders boyunca neredeyse herkesin meraklı bakışlarına maruz kalmış, Büşra'nın can sıkan sorularına göz devirmiştim. Notları temize geçtiğim defterin son sayfasına çizdiğim uzun kanatların etrafını siyaha boyarken, düşüncelerimin etrafına tıpkı bir mürekkep gibi yayılan soruların uçlarını birbirine bağlayarak zihnimin balkonundan aşağı sarkıtmak istedim. Siyaha boyadığım kanatların üstünden geçerken kalemin siyah ucu kırıldı ve beyaz sayfaya küçük bir iz yolu çizerek sıranın üstüne sıçradı.

İnsanların parmakları ruhumda tıpkı bu defterin üstünde bırakılan kalem izleri gibi izler bırakmıştı. Karan, beni çizen o siyah kurşun kalemdi. Parmakları kurşundu, ruhu kalem. Belki de tam tersi. Parmakları kalemdi, ruhu kurşun. Üstümden her bir geçişi, kanadıma açılan bir kurşun yarasıydı, tuhaftır ki ne kadar çok üstümden geçerse, o kadar çok kazanıyordum rengimi.

Bazen kazanmak için yaralanmak gerekti.

Telefonumun titrediğini fark ettim.

Gönderen: Karan Çakıl

Müsait misin? (13:49)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Dersteyim. (13:50)

Gönderen: Karan Çakıl

Derste olan birine göre fazla hızlı cevap vermedin mi? (13:51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Dersteyim ve hızlı cevap verebiliyorum. (13:51)

Gönderen: Karan Çakıl

Ben de aptal bir toplantıdayım ve sana mesaj yazabiliyorum. Ne çok ortak noktamız var. (13:52)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Kazağı ve pantolonu bana ne zaman ulaştırabilirsin? (13:53)

Gönderen: Karan Çakıl

Kazağı unut, pantolonu akşam getiririm. (13:54)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

O kazağı geri istiyorum Çakıl. (13:54)

Gönderen: Karan Çakıl

O kazak çoktan Menekşe'nin el bezi oldu Çakıltaşı. (13:55)

Yüzümü buruşturup, bir süre mesaj ekranına ateş eden gözlerle baktım. Telefonun ekran kilidini kapattıktan sonra spor çantamın ön gözüne attım ve hemen ardından notlarımı okumaya başladım.

Okuldan çıktığımda yağmur çiselemeye başlamıştı, şemsiyemi almadığım için kendimi zerre suçlu hissetmiyordum. Islanmak benim için güzeldi. Yünlü hırkama sıkıca sarınarak okul bahçesinin demir kapısından çıkarken yol kenarında park hâlinde duran tanıdık araba vücudumdaki tüm tüylerin dikilmesine neden oldu.

Babam.

Dikilmiş arabaya bakarken, arabanın silecekleri çalıştı ve yağmur suyunu etrafa sıçratarak ön camdaki buğuyu temizledi. Ardından silecekler durdu ve babamın siluetini gördüm. Koyu bakan kahverengi gözler beni fark ettiğinde, arabanın camından mekanik bir ses çıktı, cam aşağı doğru kayarak indi ve babam kafasını camdan dışarı çıkardı.

"Merve?" Ona bakmadım. "Yağmur yağıyor. Acele et, bin şu arabaya." Birkaç kişinin bize baktığını fark ettim, kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyordum. Defne'nin bugün dersleri benim derslerimden önce bittiği için o çoktan eve gitmiş olmalıydı, çevreme kısaca bakındıktan sonra spor çantamı düzelttim ve sarsak olduğunu düşündüğüm, kaldırımlara sağlam düşen adımlarla babama yöneldim.

Arabanın açık camının önünde durup, gözlerimi indirerek babama baktığımda, "Binsene," dedi babam, kahverengi gözlerini yüzüme dikerek.

"Neden buradasın?"

"Yolumun üzeriydi," dedi umursamaz bir sesle. "Yağmur yağıyor. Bin artık. Islak köpek gibi gitme eve."

Köpek gibi.

Durup ona bomboş gözlerle bakarken gülsem mi ağlasam mı şaşırmıştım. Karnımı ağrıtan varlığının yok olmasını diledim.

"Islak köpek gibi eve gitmeyi tercih ederim," dedim sakince. "Yine de sağ ol baba."

Kaşlarını çattığını gördüm. Aramızdaki mesafe gitgide çoğalıyordu sanki. Damarlarımdaki kan, onun damarlarındaki kana çekiliyor

olsa da ben ondan en uzak noktaya itiyordum kendimi. Bakışlarımı onun bana benzeyen gözlerinden ayırmaya çalıştım.

O gözler tıpkı benim gibi bakıyordu. Ruhunu kaybetmiş gibi.

Benim ruhumun ipinin ucunu kaçırmama sebep, o gözlerin sahibiydi.

"Asilik yapacağına bin şu arabaya da gidelim," dedi dişlerinin arasından.

"Binmeyeceğim, yürümek istiyorum." Gözlerimi devirdim. "O arabaya asla binmeyeceğimi sana daha önce söylediğimi hatırlıyorum üstelik."

"Merve," dedi babam aniden sertleşen bir sesle. "Bin şu arabaya."

"Binmiyorum şu arabaya."

"Hemen."

"Bana emirler verme," dedim sakin bir sesle. Enis'in bizi izlediğini arabanın arka yolcu koltuğu camındaki yansımasından gördüğümde, tamamen gerilmiştim. Elinde sigarası, bina duvarına yaslanmış, pürdikkat bizi izliyordu. "Git buradan, yürümek istiyorum. Bari burada tatsızlık çıkarma."

"Şu an tatsızlığı çıkaran sensin," derken sesi tehlikeli bir boyut kazanmıştı. "Benim asabımı bozma, bin şu arabaya."

"Ne yaparsın binmezsem? Arabadan iner herkesin içinde döver misin?" Başımı iki yana salladım. "Yapmadığın şey mi baba zaten bu? Liseye giderken tüm arkadaşlarımın önünde evire çevire gebertmedin mi beni?"

Bana öylece bakakaldığında sırtımı hızla ona doğru dönüp yürümeye başladım. Attığım her adım kalbimin üzerine denk geliyordu sanki.

Saçlarımın arasında yağmurun tırnak izlerini hissettim. Burnum boyunca akıp, dudaklarımda kendini sallandıran yağmur damlalarını elimin tersiyle silerken adımlarımı daha da hızlandırdım ve karşıdan karşıya geçip ara sokaklardan bir tanesine saptım. Kızaran burnumu çekerken, arkamdan gelen arabanın yavaş adımlarını duyabiliyordum.

Ara sokakta biraz daha hızlandım ve ondan kurtulmaya çalıştım. Bir el kolumu yakaladığında, dudaklarımda eğreti duran haykırış dışarı fırladı ve kendimi geri çekmeye çalıştığımda, babam arabanın camından uzattığı elini sıkılaştırıp, kolumun etini çürütecek bir güç harcayarak beni çekmeye başladı. Araba hareket ediyordu ve o beni çekmeye devam ediyordu, bakışlarımız buluştuğunda deliye dönmüş kahverengi gözleriyle kucaklaştım.

"Hırçınlıklarından bıktım!" diye bağırdığında araba yavaşlamıştı, sürüklenir gibi yürütülürken kolumu onun elinden kurtarmaya çalıştım. O kadar sıkı kavramıştı ki, kolum uyuşmaya başlamıştı. Kolumdaki tüm kan yukarı çekilmiş gibiydi. Acıyla inledim ve kendimi elinden kurtarmaya çalıştım.

"Bırak!" diye bağırdım. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak şu kolumu, acıtıyorsun!"

"Bineceksin bu arabaya! Benim sözümü dinlemeyi öğreneceksin! Sana insan olarak yaklaşmaya çalıştıkça, o küçük pençelerinle beni tırmalamaya çalışıyorsun!"

"Binmeyeceğim!" diye bağırırken, hâlâ kolumu kurtarmaya çalışıyordum. "Bırak! Bırak kolumu!"

"Bu arabadan inersem senin kafanı betona çarpa çarpa parçalarım!"

Acıdan parçalanıyordum. Fiziksel bir acıdan bahsetmiyordum, çok başkaydı. Şu an hissettiklerim, geçmişte hissettiklerimin sırtına binmişti.

"Bırak!"

"Sana bin şu arabaya dedim küçük orospu!" diye bağırdığında aracı hızlandırdı, bir an aracın lastikleri ayaklarımın üzerinden geçecek sandım. Kolumu bırakmadı. "Bineceksin! Okutuyorum lan sizi, okutuyorum. Nankör köpekler! Ananızdan farkınız yok sizin! Ekmeğimi yiyorsunuz lan, benim paramla hayatta kalıyorsunuz! Ben olmasam ablanın da senin de sonlarınız belli küçük şırfıntılar! Sizin başınızı okşamak istedikçe, kuyruğunuza basıyormuşum gibi hırladınız lan bana!" Deli gibi bağırırken bir yandan da kolumu o kadar

büyük bir kuvvetle asılıyordu ki, artık kolumu hissetmiyordum. Acı içinde çırpınırken, arabanın lastiğine sert bir tekme indirdim.

"Sen iğrenç bir adamsın," diye fısıldadım. "Sen iğrenç bir babasın."

İnsanlığı bu kadardı, ancak bu kadar merhamet görebilirdim ondan, o hep aynıydı. Yağmur hızlanırken, kolumu kurtarmak istedim ve babam bu kez iterek kolumu serbest bıraktı. Aniden ittiği için tökezleyip, kaldırım taşına takıldım ve yere kapaklanırken, kafamı taşa çarpmamak için avuç içlerimi yere siper ettim. Avuç içlerim taşa çarpıp, büyük bir yanma hissiyle uyuştu, siyah çorabın açıkta bıraktığı dizlerim de parçalara ayrılmıştı.

Yarılan dizimden sızan sıvının dizlerimden çorabıma doğru aktığını hissettim.

"Bu kadarlıksın sen!" diye bağırdım avuçlarımla taşı sıkarken. "İçimi çürüttün benim! Bu kadarlıksın sen! Ruhumu çürüttün!" Deli gibi bağırıyordum, saçlarım yeri süpürüyordu. İçimin çığlıklarını duysun istedim, nasıl kanadığımı, nasıl yırtıldığımı görsün istedim. Göğsümün kemikten gömleğini nasıl ikiye ayırdığını görsün istedim. Duysun istedim. Kim olduğunu bir de benim ağzımdan duysun istedim. "Seni ölene kadar affetmeyeceğim baba! Senden nefret ediyorum baba! Hâlâ sana baba diyebildiğim için, kendimden de nefret ediyorum baba. Bu dünyada özgürsün ama ahrette iki elim de yakanda Mehmet Karakuyu!"

Yağmur hızlandı. Babam hiçbir şey söylemiyordu. Öylece beni izliyordu. Parmaklarımla taşı öyle sıkı kavramıştım ki, kemiğimi kaplayan etin çürük acısını, üstüne asit dökülmüş gibi ikiye ayrılışını hissediyordum. Canım yanıyordu. Canım bu kez bir kenara çekilmiş, benim için yanıyordu.

Aracın kapısını açıp bana doğru uzandığını hissettiğim anda kendimi geriye çekerek, yaralı parmaklarımı taşta kaydırdım ve saçlarımın arasından ona baktım. Gözlerimde parçalanan geçmişi onun yüzüne çarpmak istedim. Tüm kırıklar yüzünü delsin geçsin, içini yırtsın istedim. Babam benim parçalandığım gibi parçalansın istedim.

"Merve," dedi, sesi şaşkındı.

"Bana Merve deme," dedim, dişlerimin arasından. "Merve öldü. Bana dokunma. Merve'ye daha fazla dokunma. Asi'ye daha fazla dokunma. Bana artık dokunma! Çek ruhumdan ellerini baba. Canım yanıyor! Çek ellerini!"

Aracın kapısını açıp bana doğru uzandığını hissettiğim anda kendimi geriye çekerek, yaralı parmaklarımı taşta kaydırdım ve saçlarımın arasından ona baktım. Gözlerimde parçalanan geçmişi onun yüzüne çarpmak istedim. Tüm kırıklar yüzünü delsin geçsin, içini yırtsın istedim. Babam benim parçalandığım gibi parçalansın istedim.

Babam dizlerinin üstüne çökerken, gözlerinde karman çorman bir ifade belirmişti. Ellerini saçlarının arasından geçirip dizlerinin üstünde bana baktı. Öfkesi bir fırtınadan daha kısa, bir hortumdan daha sert bir şekilde esmiş, dindiğinde ise yarattığı harabelere bakıp, şaşkınlığın iniltisini hafif bir meltemle gözlerimin önüne sermişti.

"Artık canımı yakma," diye fısıldadım. "Artık olmaz."

"Merve..."

"Git," diye fısıldarken sesim güçsüzdü. "Merve öldü. Git."

"Kızım."

"Kızım deme bana!" diye bağırdım; bu, yaralı bir hayvanın feryadı gibiydi. Sanki bir avcı beni can evimden yaralamış, sonrasında da yarama çare olmak için parmaklarını kanamama bastırmış gibi hissettiriyordu.

"Kalk ayağa," diyebildi.

"Git!" Saçlarım, nefesimin rüzgârıyla uçuştu. "Git..."

"Seni böyle bırakamam!"

"Beni böyle, bundan daha beter hâldeyken defalarca bıraktın!"

Dişlerimi kırmak ister gibi birbirine bastırırken, nasıl bu kadar aşağılık olabildiğini sorguladım. Kafamda oluşturduğum tek baba modeli oydu, onun yüzünden zihnimdeki her baba potansiyel bir enkazdı. Dizlerim yanıyor, avuçlarım acıyordu. Kan. Kaldırım taşına izler bırakan kızıl uğultu benim kanımdı.

Burnumu çektim ve yanan gözlerime kızdım, ağlamak yoktu. Bu adam için tek bir damla gözyaşını, acı denizine damlatmayacaktım. Babam ayağa kalktığında, artık ona değil, kaldırım taşındaki kan izine bakıyordum. Siyah çorabımın tini kaçmıştı, iki dizim de paramparçaydı. Yaralı avuçlarımla kendimi kaldırım taşının üstüne çektim ve tümseğe oturdum. Babam arabasına doğru giderken yüzüme düşen saçlarımın arasından onun ayaklarını görebiliyordum. Uzun, siyah saçlarım, irî bukleler hâlinde gözlerimin önündeydi, yağmur suyu saçlarımı ıslatmış ve ağırlaştırmıştı.

Babamın kapıyı çarpışını duydum, gazı köklediğini, yalnızlığımın uğultusunun dört bir yandan beni ele geçirdiğini, yağmurun iniltisini, dizlerimin, avuçlarımın ve kalbimin sancısını... Hepsini duydum. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım, yağmur yavaştı, tıpkı gözlerimi kırpışım gibi. Burnumdan verdiğim sıcak nefes parçalanan dizlerime çarpıyordu. Aralanmış dudaklarım boşluğa düşmüş gözlerimle öylece kaldırım taşlarına bakarken, sokakta benden başka hiç kimse yoktu.

Ruhumun duvarlarının kavladığını hissettim. Kavlayan ruh duvarımdan dökülen kabuklar kelimelerimdi. Dilim kalbime inmişti, kalbimde bir konferans başlamıştı ama denesem, tek bir kelime dahi edemezdim. Tüm yükü kalbim ve ruhum sırtlanırken, beynim çöldeki bir fırtınanın ortasında kalmış gibiydi. Düşünceleri birbirine ayırmaya çalışıyor, bir çözüm yolu arıyordu. Kalbimin yaptığı ise, aranan çözüm yoluna gülmekti.

Çözüm yolu diye bir şey yoktu. O yolun sokağı çıkmazdı.

Yavaşça ayağa kalkarken, avuçlarım, dizlerim ve kolum sızlıyordu. Çantamı düzelttikten sonra bir adım atmaya çalıştım, ayak bileklerim titredi. Aksak bir şekilde attığım adımla yüzümü buruşturarak kaldırıma çıktım ve dar sokakta küçük adımlar atarak yürümeye başladım. Ayak bileklerime kadar yoğun bir acı hissediyordum, muhtemelen düşerken ayak bileğimi burkmuştum. Yüzümü buruşturarak, acıyı içime gömdüm ve adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. Nafileydi.

Yürüyen bir cenaze gibi iki adımda bir sendeliyor, tam düşecekken duraksayıp gökyüzüne bakıyor, yağmurun yüzüme düşmesine izin veriyordum. Çorabımın üstündeki şortumda bile kan lekeleri vardı. Nasıl olmuştu? Düşünmedim.

Nefret. Ona karşı asla duymayacağımı düşündüğüm o duygu içimde kıvılcımlanmış, tıpkı bir asma ağacının sarmaşıkları gibi her yanıma dolanarak çürük üzümlerini ruhuma sarkıtmıştı. Ondan nefret bile edemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar kafamın içinde parçalara ayrılırken, nefret saklandığı kozadan kafasını çıkarmıştı. Evin önüne gelene dek birçok davetsiz bakışın rahatsız edici varlığıyla savaşmıştım.

İnsanlar merak ederdi. Her zaman. Her şeyi.

Haddi olmayan şeyleri.

Dik dik bakarlardı. Sokakta ağlayamazdın mesela, bakarlardı. Sokakta bağıramazdın da, bakarlardı. Sokakta gülsen bile dönüp bakarlardı. Çünkü çok fazla insanlardı. Hep bakarlar, konuşurlar ve yargılarlardı.

Titreyen bacaklarımın üstünde zor duran bedenime hâkim olmaya çalışarak, sırt çantamın ön gözünden anahtarlığının ucunda kelebek olan anahtarımı çıkarıp kapının deliğine soktum, iki kez çevirdim. Kapı tok bir ses çıkararak açıldığında, annemle karşılaşmamayı dileyerek koridora sızdım. Bu gece sondu. O hakaretlere boyun eğemezdim. Annem ve Defne için bile olsa. Ben son tekmemi biraz önce yemiştim.

Ürkek gözlerle etrafı kolaçan ederken Defne'nin odasının kapısı bir anda açılınca, yüzümü buruşturarak kapıya sırtımı döndüm ve gözlerimi duvara diktim.

"Merve?" Defne'nin sesi şaşkındı.

"Evet?"

"Sorun ne?" Kaşlarını kaldırdığını göremesem de hissetmiştim. Dişlerimi sıkarak duvara baktım ve derin bir nefes alıp, gözlerimi yumdum.

"Hiç."

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Başım ağrıyor Defne. Daha sonra."

Defne elini babamın çekiştirdiği koluma atıp, kolumu çekerken acıyla inledim ve Defne'ye karşı koyamadım. Yüzüm Defne'ye döndüğünde Defne gözlerime değil, dizime ve avuçlarıma, tini kaçan çorabıma baktı.

"Merve!" Gözleri kocaman açılırken, açık renkli gözlerinde dehşetin kareleri tıpkı bir yapbozun birbirine uyuşan parçaları gibi oturdu. "Bu ne? Ne oldu sana böyle?"

Başımı iki yana sallarken, kaşlarım çatılmıştı. "Bağırma, abartılacak bir şey yok. Düştüm."

"Düştün?" Defne pek de inanmış gibi görünmüyordu. "Düştüğünü saklayacak kadar çocuk olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi net bir sesle. "Biriyle mi kavga ettin? Şortun, çorabın paramparça. En önemlisi dizlerin, dizlerin paramparça!"

"Kimseyle kavga etmedim."

Odamın kapısı açıldığında, Billur kafasını kapıdan uzattı ve beni görmesiyle, yüzünün buz kesmesi bir oldu. İri yeşil, mavi gözleri kocaman açılırken dudakları aralandı ve sert kavisli kaşları çatıldı.

"Neler oldu lan sana böyle?" diyerek odadan çıkıp, kapıyı çarptı. Annem de çiçekli mutfak önlüğüyle mutfak kapısında belirdi ve elindeki bulaşık köpüğüne bulanmış su bardağı yere çakılıp, büyük bir gürültüyle parçalara ayrıldı.

"Merve! Ne oldu?" Annem bana doğru koşarken, başımı geriye atarak inledim ve "Hadi ama," diye homurdandım. "Büyütmeyin bu kadar. Düştüm."

Billur mesafeli bakışlarını dizlerimde gezdirirken, kanmadığı o kadar belliydi ki. Gözlerimi kaçırdım ve anneme odaklanmaya çalıştım, beni köpüklü ellerine aldırmadan kollarının arasına çekti, bir an yadırgasam da, buna izin verdim ve kollarının arasına girdim. "Kuzum, çok acıdı mı canın? Nerede düştün böyle?"

"Kaldırıma takılıp yere kapaklandım, büyütme," diye homurdandım. Annemin omzunun üstünden bir kez daha Billur'la göz göze geldim.

Billur kollarını göğsünün üstünde topladıktan sonra, "Kaldırım Mehmet Bey olabilir mi?" diye sordu, gözleri sertti. Annemin bedeninin kaskatı kesildiğini hissettiğimde, dudaklarım aralanmıştı. Defne'nin öfkeyle bana baktığını gördüm.

"Bunu o mu yaptı?" Annemin sesi dümdüzdü. Beni serbest bıraktığında, bakışlarımız buluştu. "Bunu sana... Baban mı..."

"O benim babam değil," dedim net bir sesle. "Biyolojik olay umurumda bile değil, onunla biz iki yabancıyız."

"Sana bunu o herif mi yaptı?" Defne'nin sesinde ayna patlamış gibiydi. "Sana yine zarar mı verdi?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Billur ve biz gidiyoruz zaten," dedim yavaşça geri çekilip, sırtımı duvara yaslarken. Billur başını sallayarak yanıma geçtiğinde, Defne'nin dudakları aralandı. Annem tepkisiz, öylece bana bakıyordu.

"Nereye? Gitmesi gereken biri varsa, o da o. Sen hiçbir yere gidemezsin." Defne anneme baktı. "Değil mi anne?"

Annem hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu.

Billur elini annemin omzuna koyarken, "Dilek Sultan," diye fısıldadı. Annem irkilse de cevap vermedi. "Sence de bu kez haddini aşmadı mı?"

İçimde biraz güç varsa, siyah kanatlarımda biraz olsun dayanma takati varsa, hepsinin annemin omuzlarına konmasını istedim.

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu annem.

"Yanında ben varken, ona kimse hiçbir şey yapamaz," dedi Billur net bir sesle. "Ben onunlayım, beni biliyorsun Dilek Sultan."

"Bir başınıza ne yaparsınız?" Annem kendiyle konuşuyor gibiydi.

"Gitmelerine izin mi vereceksin? Bu kadar çok mu korkuyorsun kocandan?" diye bağırdı Defne. "Kardeşimin hiçbir yere gitmesine izin vermem! Daha on dokuz yaşında!"

"Bir iki hafta sonra yirmisine girecek," dedi annem. Acı çekiyor gibiydi. "Ona bu hayatı yaşatmaya hakkım yok." Gözlerini yumdu. "O ne sana ne de bana benziyor Defne."

Billur, Defne'ye bakarken gözleri sertti.

"Beni tam olarak tanımadığınızı biliyorum, yine de Dilek Sultan'ın bana güvendiğini hissediyorum. Asi'yi tanıyorum. En başından beri. Onunla aramdaki şeye güveniyorum. Ona güveniyorum. Yarın ya da diğer gün zaten gidecektim ama bu şartlar altında arkadaşımı bu evde bırakamam. Onun hâline bak. Gözlerine bak Defne. Sen yaralısın, Dilek Sultan yaralı. Ama Asi... Sizden daha yaralı. Onu burada bırakamam."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, Billur'a bakarken, bir an için karşımda Karan duruyormuş gibi hissetsem de bu benim hayal gücümün yarattığı bir illüzyondu.

Sessizliğime sessizlik ekledim ve acıyan avuçlarımı birbirine bastırıp, "Burada kalmak istemiyorum anne," dedim yavaşça. "Bir işe girerim, benim için zor değil."

"Sen okuyorsun, çalışmana izin veremem," dedi annem dolmuş gözlerle. "Allah benim belamı versin." Yüzünü köpüklü elleriyle örterken, artık ağlıyordu. İçime dökülen kaynar suyun, ruhumdaki cızırtısını işittim. "Elinizi tutup çıkamıyorum şu evden, Allah benim belamı versin!"

Ona doğru bir adım attığımda Defne artık hiçbir şey söylemeden sadece izliyordu. Kanlı avuçlarımla annemin köpüklü ellerini tuttum, deterjan avuçlarımı yaksa da, önemsemedim.

"Sen bana sebeplerini anlattın. Haklıydın," diye fısıldadım. "Kendini suçlamayı kes. Ama... Benden burada kalmamı isteme. Yapamam. Sen de söyledin, bir iki hafta sonra yirmi yaşına basacağım. Küçük bir çocuk değilim, beni yutabilecek kadar büyük bir şehirde de yaşamıyoruz. Lütfen... Benim için onunla kavga etme, çünkü o buna değmez. Sana söz veriyorum, bir gün bu evden kurtulacaksın. Söz veriyorum. Üniversiteyi bitirdiğimde çok çalışacağım, sana iyi bir hayat vermek için çok çabalayacağım."

"Kızım..." Acıyla karışık bir duygunun kollarında anneme tutundum.

"Ağlama," diye fısıldadım. "Eğer başaramazsam geri döneceğim." Dönmeyecektim. Başaramasam da dönmezdim. Umurumda değil-

di, bu evde yaşamaktansa, sokakta yaşardım. Diğer Merve annemin gözyaşlarına bakarken, dudaklarının derisini sıyırıyordu.

"Bir saat bile olsa... Vazgeçtiğin an döneceğine... Beni hep arayacağına söz ver."

"Gitme," dedi Defne kısık bir sesle. "Yapamazsın aptal. Yapamazsınız. Üniversite öğrencisisin, çalışmıyorsun, sadece on dokuz yaşındasın. Nasıl gidersin?"

"Gitmezsem işler çığırından çıkacak," dedim net bir sesle.

Annemin kollarından ayrılırken, Billur annemin saçlarını yavaşça öpüp, "Bana güven," diye fısıldadı.

Annem güvenirdi. Küçücük bir sokak kedisine bile güvenecek kadar saf bir yüreğe sahipti. Billur'u seviyordu.

Gidecektim. Bu kez gururumu da valizime koyup, bu evden gidecektim.

Odaya geçtiğimde, annemin hıçkırıklarını duyabiliyordum. Billur'un yüzüne bir an olsun bakmadan, yatağın altındaki siyah tekerlekli valizi çektim ve gümüş rengindeki fermuarını asılarak çekip açtım. Billur da kendi valizini düzenliyordu. Büyük bir sessizlik, annemin hıçkırıklarıyla bölündü. Kazaklarımı, şortlarımı, pantolonlarımı, iç çamaşırlarımı ve neredeyse dolabımdaki her şeyi bu içi geniş valize sığdırdıktan sonra valizin bir diğer küçük eşini çıkarıp, kitaplarımı ve ayakkabılarımı doldurdum. Ayakkabılarımın kitaplarıma zarar vermemesi için aralarına küçük bir bez örtmüştüm. Kumbaramın içinde kilitli olan, beni neredeyse dört, beş ay idare edebilecek kadar yüklü olan parayı çıkardıktan sonra sırt çantamın içine attım ve sonunda nefes alabildiğim bir zaman diliminde Billur'la göz göze geldik. Valizinin üstüne oturmuş, beni izliyordu.

"Canın acıyor mu?" diye sordu ruhsuz bir sesle, annemin hıçkırıklarını duymazdan gelmek için ellerini kulaklarına bastırmıştı.

"Acıyan bambaşka yerlere sahibim," diye homurdandıktan sonra, "Hadi," dedim ve odanın çıkışına yöneldim.

Odadan çıktığımızda annem iki gözü iki çeşme koridorda dikiliyordu. Kollarıyla hırkasının önünü kavuşturmuştu. Defne yoktu.

"Kalabilirsin," dedi annem burnunu çekerek. "Bunu da atlatabiliriz."

"Anne." Durdum ve gözlerimi yumdum. "Bugün neler yaşadığımı bilmiyorsun."

"Senden bunu istemeye hakkım yok, biliyorum," dedi, sesi boğuktu. "Ama yine de gitmeni istemiyorum. Fethiye küçük yer, herkes seni tanır, kimse sana zarar vermez, Billur seni korur, hatta kendini kendin bile korursun, biliyorum ama..." Gözyaşlarını sildi. "Çok bencilce biliyorum ama..." Hıçkırdı. "...gitmeni istemiyorum."

"Sen de benimle gel," dedim bir anda. Annem duraksadı. "Çalışırım," diye bastırdım. "Çok çalışırım. Defne'ye de sana da bakarım. Bu gece bir otelde kalırız, yarın ilk işim bir iş ve ev bakmak olur. Yemin ederim. İkinizi de bakarım. Siz de gelin bizimle."

Annemin dudakları aralanırken, Billur elini omzuma attı. Bir an gerilsem de, dokunuşundan kaçınmadım.

"Ben de varım, şimdilik bizi idare edebilecek kadar param da var. Dede Bey'le ne kadar limoni olsak da sık sık para yatırıyor hesabıma. Hem bugün, yarın işe de başlayacağım. Gel be Dilek Sultan."

Annem parlayan yaşlı gözlerle bana bakarken, onun için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ona garanti olabilir, sırtını bana yaslamasını sağlayabilirdim. Yine de o ürkek bakışlar silinmedi yüzünden.

Dudakları bükülürken, "Gelemem," diye fısıldadı. "Olmaz. Yapamam."

"Anne..."

"Merve'm, gelemem."

Siyah, yuvarlak saate baktıktan sonra başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Üstümde hâlâ parçalanmış şortum, tini kaçmış çorabım vardı ve dizlerimdeki kan kurumuştu.

"O zaman benden kalmamı isteme anne."

"İstemeye hakkım yok Merve," dedi annem başını önüne eğerken. "Seni hiçbir zaman savunamadım değil mi?" diye sordu. "O

kadar güveniyorum ki sana... Bizsiz daha mutlu olurmuşsun gibi geliyor. Başının çaresine bakan hep sen oldun, yanındayken uzaktık sana. Şimdiden sonra yanında olmasak da olur, değil mi?" Burnunu çekti. "Seni savunamadım ben."

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok. Seni seviyorum. Sen benim annemsin. Neler yaşadığını biliyorum, seni haklı buluyorum. Evet, kırıldım. Hırpalandım anne. Çok canım yandı, sustum. Şimdi gidiyorum ama seni hayatımdan çıkarmıyorum. İstesem de yapamam, sen benim parçamsın. Farklı bir şehre de gitmiyorum üstelik. Buradayım. İkimizin şehrinde. Senin bir parçan olarak dünyaya geldiğim bu küçük şehirde. Ama artık olmaz." Başımı iki yana sallarken içimdeki çatırtıları duyabiliyordum. "Artık olmaz anne."

"Uç kelebeğim. Bu evin ağına takılıp kalmıştın, uç ve kaç buradan. Kanatların kopmasın," dedi annem dolu gözlerinin arasından. "Bu yağmurların seni ıslatamayacağı yerlere uç." Burnunu çektiğinde, söyledikleri boğazıma takılmıştı. Kelebeği ıslanmıştı, her anlamda. Kelebeğinin siyah kanatları parçalanmıştı. Erimişti. "Sana güveniyorum."

"Biliyorum," dedim başımı hızlıca sallarken. "Teşekkür ederim." Diğer Merve burukça gülümsedi.

Annem elbisesinin cebinden kalın bir şekilde dürülmüş bir tomar para çıkardığında, Billur valizini çoktan kapıya kadar sürümüştü. Başımı iki yana sallayarak, elimi annemin elinin üstüne koydum.

"Olmaz," dedim kaşlarımı çatarak. "Durmadan kavga ediyorsunuz, çıkıp gittiğinde dayımın seni ezmesini istemiyorum. Paran cebinde kalsın, buna ihtiyacım yok. Benim birikmiş param var, halledeceğiz. Billur'u da duydun."

"Var param," dedi kaşlarını çatarak. "Al şunu. Hep geleceğim yanına, ben varken çalışmana gerek bile yok. Bakarım ben sana." Parayı avucuma sıkıştırırken yanaklarıma uzandı ve gözyaşlı yanağını yanağıma bastıra bastıra kokladı beni. "Dikkat et kendine. Erman Abi'ni hatırlıyorsun değil mi? Eroğlu Otel'in sahibi. Oraya gidin, çok sever seni o. Gözüm arkada kalmaz hem. Oraya gidin, ne olur.

Ben ev soruşturacağım sizin için, Erman da soruşturur, çok sever o seni."

"Tamam," dedim, boğazımdaki yumruyu yutarak. "Anne, artık gideyim.

Annemin zorla verdiği parayı hırkamın cebine iliştirdikten sonra, yüzünü yaralı avuçlarımla avuçladığımda, dudaklarını bükerek baktı bana. "Gidiyorum, Erman abinin oteline. Gittiğimde seni arayacağım. Her şey yoluna girecek."

Başını hızlıca salladı.

"Ağlamak yok." Bir kez daha başını hızlıca salladı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Burnunu çekti. "Arayacaksın."

"Söz."

Dudaklarımı onun alnına bastırdığımda, artık ağlamıyordu. Evden ayrılmamız biraz sancılı sürmüş olsa da, taksiye bindiğimizde artık çözülmüştüm. Billur, taksiciye annemin söylediği otelin adını söyledikten sonra sırtını koltuğa yaslayıp, omzunun üstünden bana baktı. Gün neredeyse batmıştı, boğuk mavi, siyahla pençeleşiyor, koyu mor bulutlar birbirlerinin üstüne binip, belli belirsiz parlamaya başlayan yıldızların üstünü örtüyordu.

Başımı taksinin camına yasladım ve altımda akıp giden yolu izlemeye başladım. Bugün, benim için bir şeylerin sonu, bir şeylerin de başlangıcıydı. Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından o kadar emindim ki. Acılarıma gem vurmayı öğrendiğimden beri, hep tek başıma kıvranmıştım kasvetli yorganların üstünde. Hep tek başıma kılıç çekmiştim, kalkansız bir şekilde kanlı savaşın ortasında. Altımda kaybolup giden beyaz şeritleri izlerken, Fethiye'ye çöken karanlığa şahit oldum. Aynı karanlık yıllar önce içime çökmüş, güneş bir daha semtime uğramamıştı.

"Güneş neden batar biliyor musun?" diye sordu Billur, göz ucuyla ona baktığımda, bu kez o da başını cama yaslamıştı.

"Yeniden doğmak için mi?" diye sordum, bu bir klişeydi, herkes tarafından bilinirdi.

"Hayır," derken yavaşça güldü, gülüşü ruhsuzdu. "Karanlığa âşık olduğu için."

Duraksadım. "Güneş niye doğar biliyor musun?" diye sordu bu kez.

"Niye?"

"Şafak sökerken, karanlıkla bir kez olsun birbirlerine dokunabildikleri için."

"Benim ışığım ve karanlığım birbirlerine hiç dokunamadılar."

Billur güldü. "Benim de."

Otele yerleştiğimizde Billur'un zoruyla ılık bir duş almıştım. Annemi arayıp iyi olduğumu haber verdikten sonra yatağın üzerine oturup gözlerimi beyaz duvara diktim. "Annen ağlıyor mu?" diye sordu Billur, sesi kısıktı.

"Bir süre ağlayacaktır."

"Sonra susar," derken gözleri durgundu. "Kimse kimse için sonsuza dek gözyaşı akıtmaz."

"Evet."

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Emin misin diye sormayacağım."

"Peki."

"Emin misin?" Gözleri hâlâ telefondaydı, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettiğimde, bakışları büyük bir ağırlıkla beni yakaladı. Telefonu yatağın diğer ucuna bıraktıktan sonra, yatağın üstüne vurarak, "Buraya gel," diye fısıldadı. Ona düz düz baktığımda, "Gel," diye ısrar edip, avucuyla yatağın üstünü dövmeyi sürdürdü.

Ona boyun eğip önüne oturdum. Billur ıslak saçlarımı taramaya başladı. Birkaç damla su sırtım boyunca aktı, fırçanın sivri dişleri omzuma sürtündü.

"Babalar yaradır çocuklarına," diye fısıldadı, saçlarımı tararken. "Ben benimkini hiç tanımadım. Ama yine de yara bana, oradan biliyorum."

"Belki de tanımaman senin için daha iyi."

"Belki de," diye fısıldadı.

"Bok herifin teki olabilirdi," diye mırıldandım. Billur kıkırdayarak saçlarımdan fırçayı bir kez daha kaydırdı.

"Kesinlikle. Benim gibi bir kızın babası bok herifin teki olsa gerek. Annem çok hanım hanımdır, hiç benzemeyiz. Babama benziyorum ben kesin..."

"Sana benziyorsa bence iyi biridir," dedim omuzlarımı düşürürken. Gardım inmişti, şimdilik. Belki de bu gardı indirebilmeyi başaran ikinci kişi olduğu için ona karşı koyamıyordum, bilmiyordum. Sadece... Canım yanıyordu ve Billur da üflüyordu işte.

"İyilik görecelidir, tıpkı güzellik gibi." Sesi durgundu. Saçlarımın arasından parmaklarını geçirip, yavaşça silkeledikten sonra, saçlarımı fırçalamaya devam etti. "Her neyse, seninki aradı mı?"

"Benimki?"

"Kim olduğunu biliyorsun." Saçlarımı bir kez daha fırçaladı.

"Pantolonu getirecekti, öyle söylemişti. Sanırım evin önüne gelince o arar," dedim endişeli bir sesle.

"Boşuna evin önüne gitmesin, ara şu moruğu," dedi düz bir sesle. Islak saçlarımı bol bir şekilde örmeye başladı. "Ayrıca ne demek pantolonu getirecek? Peki ya kazak? Botlar da yoktu döndüğünde..."

"Kazak..." Gözlerimi devirdim. "Şimdilik onu unut."

"Ha?"

"Sonra uzun uzun konuşuruz," diye homurdandım.

Telefonum aniden çalmaya başladığında, Billur'un göremesem de gözlerini devirdiğini hissettim.

"Bu herifin bizim üstümüze bir ses dinleme cihazı falan iliştirmediğinden emin miyiz?" diye homurdandı.

Diğer yatağın üstünde, çantamın yanında duran telefona uzandıktan sonra, telefonun diğer ucundakinin kim olduğunu önemsemeden açıp kulağıma götürdüm.

"Efendim?"

"Evin önündeyim."

"Ama ben evde değilim," derken sesim gergin ve bitkindi.

"Biliyorum." Sesi soğuk ve biraz da sinirliydi.

Duraksadım. "Nereden biliyorsun?"

"Oteldesin," dedi düz bir sesle. "Ve şimdi bir hesabı dürmeye gidiyorum." Dudaklarım aralandığında, "Sakın bana cevap verme," dedi düz bir sesle. "Evin önünde durduğumda, annenin ve ablanın bağırışlarını duydum. Her şeyi biliyorum Çakıltaşı. Her şeyi."

"Karan..."

"Olduğunuz oteli biliyorum," dedi düz bir sesle. "Birkaç saat içinde sizi oradan alacağım. Beni bekleyin."

"Karan," dedim keskin bir sesle. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana vurduğu doğru mu?" Sesi dümdüzdü. O kadar düzdü ki, o düzlükte kurşun sesleri yankılanıyordu ve bir beden delim deşik hâlde, ağır çekimde yere düşüyordu.

"Hayır," dedim gözlerimi yumarak. "Karan, sen karışma."

"Sana vurdu mu?"

"Karan."

"Bana cevap ver!"

Sesinin tokluğu telefonda daha net ve yalındı. Yutkunamadığımı hissettim. Ne yapacaktı? Yine babamı mı tartaklatacaktı? Ya da bu görevi kendi mi üstlenecekti? Bunu istemiyordum, o herif umurumda değildi ama işime karışılmasını istemiyordum.

Gözlerimi yumdum. "Doğrudan yanıma gel. Ekstra olarak hiçbir yere uğrama Çakıl."

"Sana vurdu mu Asi?"

Göremesem de öfkeyle gözlerini yumduğunu hissedebilmiştim.

"Karan, yanıma gelmeni istiyorum. Onun değil, benim," derken sesim ilk kez bu kadar güçlüydü ona karşı. İstiyordum. Siyahımı. Şimdi. Tamam, belki onu yatıştırmak için aniden dudaklarımdan dökülmüştü, ama bu, bu konunun doğruluğuna gölge düşüremezdi.

"Bana bir cevap ver," derken sesi sertti.

"Yanıma."

"Sikeyim!" diye bağırdı bir anda, ardından bir şeyin çarpma sesi duyuldu. Direksiyonu yumrukladığını fark ettim. "Geliyorum Çakıltaşı. Geliyorum."

Gözlerimi yumdum. İçim allak bullaktı. "Tamam." Telefonu kapattığında, bir süre boşluğun sesini dinledim. Telefon hâlâ kulağımdaydı. Telefonu yanağım boyunca kaydırıp, havlunun üstüne bıraktığımda, Billur'un gözlerinin içine baktım. "Buraya geliyor."

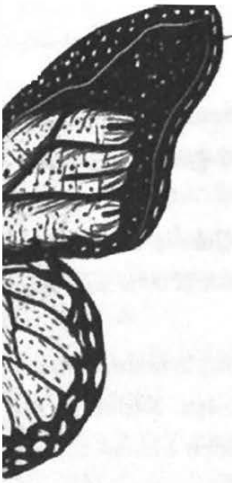
"Tam tahmin ettiğim gibi. Giyin hadi. Onu üstünde minicik bir havluyla karşılarsan seni o minicik havlunun içindeyken teselli etmeye çalışacak ve ben de onu öldüreceğim. Hem de tarağımla." Tarağını havaya doğru salladı.

Çok geçmeden üstümde koyu gri, yünlü bir kazak, altımda dizleri yırtık koyu lacivert bir kotla lobideydim. Dizleri yırtık kotu seçme sebebim, parçalanmış dizimin kumaşla temas edip, daha çok canımı yakmaması içindi. Hâlâ nemli olan ve uçları dalgalanmış saçlarımı sol omzumun üstünde topladıktan sonra, lobideki siyah deri koltuğun üstüne tünedim ve birkaç dakika sonra ahşap kapı açıldı.

Karan Çakıl.

6. SAHNE

Simsiyah kravatsız takımının, siyah saten gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı, siyah takım ceketi kaslı kollarının daha geniş görünmesine neden olmuştu. Yüzü tıraşsız, saçları temiz ve bakımlıydı.

Gözleri kısaca kalabalık lobiyi taradı, Billur resepsiyonun önünde dikiliyor, görevliyle konuşuyordu. Avuçlarımı birbirine bastırarak, Karan'ın beni görmesini bekledim. Çok değil, birkaç saniye sonunda siyah gözler bana döndü, sert bir kasırgayı andıran kuzguniler bir anlığına yumuşarken, büyük adımları bana yöneldi. Ayağa kalktığım anda, iki koca adımla önümde bitti. İri ama kısık bakan siyah gözler, upuzun kirpiklerinin arasından bana ilgiyle, biraz da merakla bakarken, hiç düşünmeden beni kollarının arasına çekti. Gözlerimi yumdum ve yüzümü acı çikolata kokulu sıcacık göğsüne bastırdım, boynundaki siyah cevşeni görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, sesinin rüzgârı saçlarımın arasında esti.

"Evet," dediğimde, diğer Merve başını iki yana sallayarak, *"Hayır!"* diye haykırdı.

Karan, dudaklarını saçlarıma bastırırken, kollarını bana daha sıkı doladı ve incinen kolumun sancısıyla hafifçe inlediğimde, bir anda geri çekildi. Siyah gözlerinde dehşet vardı. Bakışı ucu dağlan-

mış bir şişi kalbime bastırdı. Gözümü ovuşturmak, belki de biraz olsun bakışlarından kurtulabilmek adına elimi gözüme götürdüğümde, bakışlarında siyah bir şimşek patladı.

Kapkara bir yıldırım iskeletime düşerken, "Çakıltaşı!" diye haykırarak elimi havada yakaladı ve elimi avuçlarının arasına alıp, avucumu açtı.

Gözleri hâlâ kanlanmayı sürdüren parçalanmış avucuma sabitlenirken, dudakları gerilmiş, çenesi kaskatı kesilmişti. Katilin kurbanına bakışı gibiydi, avuçlarıma bakışı. Gözlerinden uzanan ucu kör bıçakları gördüm. Simsiyah sapları vardı, gümüş rengindeki metal, kanın kızıl rengine boyanmıştı.

"Onu öldüreceğim," derken, gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da kararmıştı. Gözlerini yumdu ve başını geriye attı. "Yanlış," diye hırladı. "Ölmek için bana dua edecek."

"Sakin ol," diyebildim.

"Sana vurdu mu?" Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bana vurmadı." Gözlerimi avuçlarının arasında duran avuçlarıma çevirdim. Ben şu an kapkara bir bataklığın en dibindeydim, kesik ayak parmaklarım o bataklığın çamurlu zeminine değiyordu. Bunu ona anlatsam, anlar mıydı?

Yaralı avucuma dudaklarını bastırıp, kuzguni siyahlarını kısarak gözlerimin içine baktı. "Gidiyoruz," dedi tok bir sesle. "Burada kalmana izin vermem."

"Burada kalacağım Karan. Artık o eve dönemem."

"O eve dönmene izin vereceğimi falan mı sanıyorsun Çakıltaşı? Elbette o eve dönmeyeceksin. Bana gidiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Böyle bir şey olmayacak. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Güler gibi bir ses çıkardı ama yüzünde mimik oynamadı. Kara kıyametlerini gözlerime misina ipiyle dikerken, "Sikseler olmaz," dedi tok bir sesle. "Seni burada bırakmıyorum."

"Bırakmıyorsun. Ben kalmak istiyorum."

"Bu kez inadın zamanı değil. Tamam, senin inatlarına deli oluyorum, bayılıyorum ama şimdi sırası değil Çakıltaşı. Şimdi hiçbir şeyin sırası değil. Benimle geliyorsun, olay bitmiştir. Benimlesin." Avucumu avuçlayıp, büyük eliyle kapattı. "Benimlesin."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz."

"Olacak."

"Senin evinde kalamam," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Bu kadarı olmaz."

"Sana benim yatağıma gir demiyorum, evimde kal diyorum. Ne var bunda?" diye bağırdı bir anda. Lobideki tüm gözler üzerimize döndüğünde omuzlarım düşmüş, olduğum yerde neredeyse bir milyon kat küçülmüştüm. Dişlerimi birbirine bastırdım ve elimi onun avucundan kurtarmaya çalıştım. Bırakmadı.

"Haddini aşma," diye mırıldandım. "Düzgün konuş."

"Benimlesin. Bu kadar."

Billur, "Bence de onunla gitmelisin," dediğinde, onun yanımıza ne ara geldiğini anlayamamıştım bile. Birkaç meraklı göz hâlâ üstümüzdeydi, umursamadım.

"Seni burada bırakamam."

"Onu benim de burada bırakmaya niyetim yok, seninle olduğunu biliyorum ve sen de benimlesin." Karan'ın kuzguni siyahları o kadar keskindi ki, bir adım geri atabilecek mesafe bile tanımamıştı bana.

"Hey, hey, hey," dedi Billur yüzünü buruşturarak. "Ben sahipsiz bir sokak köpeği değilim. Bana acımana gerek yok, al ve götür onu."

Karan, omzunun üstünden Billur'a ters bir bakış attığında, Billur tek kaşını havaya dikerek ona düz düz baktı. "Benimle geliyorsunuz Halkalı Möğ Kız."

"Halkalı ney kız dedin sen?" Billur şaşkına uğramıştı. Diğer kaşı da havaya kalkarken, ikimiz de duraksadık.

"Möğ Kız." Karan yüzünü buruşturdu, bakışlarını tekrar bana çevirdi. "İlla sana gelmem diyorsan, seni şimdilik emanet edebileceğim bir yer var, benimle gelmelisin."

Vazgeçmeyecekti. Tartışmayı kaldıramayacak kadar dolu hissediyordum üstelik. Omuzlarımı düşürürken, "Billur'suz bir yere gitmem," diye mırıldandım.

"O da geliyor."

"Hey, benim yerime karar vermesene moruk," diye homurdandı Billur.

"Geliyorsun," dedi Karan. Sesi tehditkârdı. Bakışları da öyle. Sesinin altında yatan anlamlar, Billur'u bile ürkütecek kadar tehdit doluydu.

Her ne kadar gönülsüz olsam da, Karan'ın zoruyla valizlerimiz aşağı indirilmiş, otelden çıkışımız yapılmıştı. Siyah Range Rover, otelin kapısının önünde park hâlindeydi, Karan, geniş bagaja valizleri tıkarken, çoktan ön yolcu koltuğuna tünemiş, emniyet kemerini bağlamış, kafamı cama yaslamıştım bile. Billur arka koltukta uyukluyor, bir yandan da, "Bu herif zorba," diye homurdanıp duruyordu.

Kapıyı açıp, sürücü koltuğuna yerleşti ve kapıyı kapattıktan sonra emniyet kemerini bağlayıp sert gözleriyle dikiz aynasından arabanın arka tarafını kolaçan etti. Arabanın motorunu çalıştırdı. Direksiyonu sağa kırıp doksan derece döndükten sonra dershanenin olduğu taraftan dümdüz ilerlemeye başladı. Karan hiçbir şey sormuyor, hiçbir şey söylemiyordu. Yine de kapsamlı bir sorguya alınacakmışım gibi hissetmekten alamıyordum kendimi.

En sonunda sessizliği bölmek adına, "Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda, Karan otoyola çıkmıştı. Araba yağ gibi kayıyor, gürültüsüz bir şekilde ilerliyordu. Sıklaşan trafik ışıklarını ve levhaları izlediğimde, Fethiye'den az da olsa uzaklaşmışız gibi hissetmiştim.

"Gittiğimizde görürsün," dedi Karan, bakışlarını yoldan ayırmıyordu. Sesi hâlâ sertti.

Araba büyük bir villanın önünde durduğunda, gözlerimi kısarak camdan dışarıya baktım. Villanın demir kapısı kaba dursa da, havuzun ve villanın uyumu baş döndürücüydü. Havuzun etrafındaki çiçekleri, değerli olduğundan emin olduğum aksesuarları görebiliyordum. Villanın bahçesinden içeri girdiğimizde, Karan ikimizin de önünden yürüyordu.

Billur ıslık çalarak bahçeye bakarken, dirseğimle yavaşça onun karnına vurdum ve "Ne be?" diye homurdandı.

Karan kapının zilini çaldı. Kapının önünde büyük saksının içinde bir ağaç, bir de kadın heykeli vardı. Sonra kapı açıldı. Saçlarının önüne doladığı pembe bigudiler, elinde büyük tüylü, fuşya renginde bir yelpaze ve uzun, lacivert bir sabahlıkla Bedirhan kapının önünde dikiliyordu. Yüzüne açık mavi bir şey sürmüştü ve bizi gördüğü an ağzı kocaman açıldı.

"Memesiz kazulet? Cehennem Süpürgesi? Karan Bey?" Eliyle ağzını örttü ve şaşkın şaşkın bana baktı. "Hayırdır inşallah?"

"Ciddi misin?" diye bağırdı Billur bir anda. "Şaka, değil mi?"

Karan, omzunun üstünden Billur'a baktı.

"Ondan başka güvenilir birini tanımıyorum."

"Olmaz," dedim yüzümü buruşturarak, çok geçmeden Billur da aynı tepkiyi verdi. "Katiyen olmaz."

"Ay ne olmaz, ne olmaz? Bana da deyin biriniz," dedi Bedirhan gözlerini büyük büyük açarak, ardından yüzünü buruşturup tuhaf bir ifade takındı. "Ay daldım, kapıda bekletiyorum dağ gibi herifi ve küçük karıları. Girin içeri, girin," dedi ve geri çekilip, geçmemiz için yer açtı.

Salon, en az Karan'ın evinin salonu kadar genişti. Geneli rengârenk yastıklarla bezeli krem renginde mobilyalarla döşenmiş olan salonda bir şömine, büyük bir kitaplıkla birleşik televizyon ünitesi vardı. Bedirhan zıplayarak geniş kanepelerden bir tanesine oturduğunda, Karan gözlerini devirerek çift kişilik kanepeye oturdu ve ben de yanına oturdum. Billur ürkek bakışlarını Bedirhan'dan çekmeden, hemen Bedirhan'ın yanına oturdu. Bedirhan onu ısıracakmış gibi bakıyordu.

"Bu saatte, hayırdır inşallah Karan Bey?" diye sordu Bedirhan, sesi endişeliydi.

"Kızları kısa bir süreliğine sana emanet ediyorum," dedi Karan tok bir sesle. "Burada kalacaklar."

Bedirhan, ekşi yoğurt yemiş gibi bakarken tek gözü seğirdi ve dudakları titredi. "Ha?"

"Burada," dedi Karan üstüne basarak. "Kalacaklar."

Bedirhan'ın dudakları aralandı, sol gözü hâlâ seğiriyordu. "Bu Cehennem Süpürgesi de mi?" diye sorarken, sesi korkunçtu.

"Evet, o da."

Bedirhan bir süre sessiz kalsa da karşı koymadı. İçimde bir şeylerin ucunu kaçırmıştım, darmaduman hissediyordum. Karan'ın bedeninden yükselen öfkenin kokusunu alabiliyordum, şu an önemli olan o değildi, şu an önemli olan benim nasıl ayakta duracağımdı. Evin içindeyken tek başımaydım, savaştığım doğruydu, ayakta kalabiliyordum. Peki, evin dışında da devam edebilecek miydim? O laflardan sonra onun evinde barınabilmemin imkânı yoktu üstelik.

Sessizlik, şömineden yükselen küçük çıtırtıyla taçlanmıştı. Bedirhan yelpazesiyle yüzünü yelledikten hemen sonra, "Kız hayvanlık bende," dedi yüzünü buruşturarak. "Dışarısı soğuktur, kıymetlileriniz donmuştur sizin şimdi. Bir kahve yapayım mı size?" Karan'a bakınca, bir an ciddileşti. "Şey, siz de bir fincan kahve içer misiniz Karan Beyciğim?"

Karan yavaşça başını sallarken, omzunun üstünden bana baktı. "Sen bir şey yedin mi?" diye fısıldadı, kaşları çatıktı. Başımı yavaşça iki yana salladıktan sonra, "Hayır, canım bir şey de istemiyor zaten," diye mırıldandım.

Bedirhan ayağa kalkarken, gözlerini kısarak pantolonuma baktığında, bir an gerilsem de, gözlerinden geçip giden şaşkınlık duraksamama neden oldu. Gözleri pantolonumun yırtıklarından görünen açık yaralardan ayrılıp gözlerime tırmandığında, bir süre gözlerimin içine baksa da, hiçbir şey söylemeden salonun sonundaki kapıya yöneldi.

"Ben birer fincan kahve yapayım bize," dedi gözden kaybolmadan hemen önce. Sonra bir anda kafasını kapıdan çıkardı ve "Kız, Cehennem Süpürgesi. Hiçbir şeyime elini sürme, tepeni delerim senin. Patilerini kırarım. Saçlarını vileda diye kullanırım senin," diye çemkirdi.

Billur yüzünü buruştururken, "Hastalık kapmaya niyetim yok, hiçbir şeyine el sürmem senin," diye homurdandı. Bedirhan yüzü-

nü buruşturup Billur'a çirkin bir bakış attıktan sonra tekrar ortadan kayboldu. Bedirhan'ın yokluğu yeni bir sessizliğe gebe kalmıştı. Billur tırnaklarıyla oynuyor, Karan sert gözlerle şömine ateşini izliyordu.

Göz ucuyla ona baktığımı fark ettiğinde, o da bana baktı ama bakışı o kadar karanlıktı ki, kara gezegenlerindeki siyah ışığı yakması için avuçlarımı kanatarak dua etmek istedim. Kara gezegenler, daha büyük bir karanlığa gömülmüştü. Bu karanlık, sevdiğim karanlığın aksine, hiç parlak değildi. Kuru ve ruhsuzdu.

"Bu konu burada kapanmadı," derken, sesi o kadar kısıktı ki, Billur'un duymadığından emindim. Yutkunmakta güçlük çektim.

Sessizce ona bakmayı sürdürdüm. Sessizlik yeleği yine üstündeydi ama bu kez sessizliğinin altında yatan anlamlar beni bile ürpertiyordu. Bedirhan elinde bir tepsiyle salona döndüğünde, yüzündeki mavi maskeyi yıkamıştı. Tepsiden bana uzattığı büyük fincanı avuçladıktan sonra sırtımı rahatsız bir tavırla koltuğa yasladım ve kahvemden büyük bir yudum aldım.

"Karan Bey, isterseniz bu gece siz de benim misafirim olun," dedi Bedirhan yavaşça, sonrasında rengârenk kahve kupasının içindeki kahveden büyük bir yudum aldı. "Hem saat bayağı ilerledi hem de belki burada olmanız daha iyi olur." Gözleri kısaca beni süzdüğünde, Bedirhan'ın anlayışlı bir insan olduğunu düşündüm ama yine de Karan'ın burada kalması iyi bir fikir miydi, işte bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu gece burada olmam daha iyi olacak," dedi Karan düz bir sesle. "Kızlar birkaç gün burada kalsın, sonra ben bir çaresine bakacağım."

"Kendimiz halledebiliriz," diye konuya daldığımda, Karan bana değil, Bedirhan'a bakıyordu. Kahve kupasını tutan parmakları sıklaştı, avuçlarının arasında duran kahveyi dudaklarına götürürken, "Elbette halledebilirsiniz ama şu an ben halletmek istiyorum," dedi tok bir sesle.

"Buna gerek yok."

"Buna ben karar veririm," derken hâlâ bana bakmıyordu. Dişlerimi sıktım ve kahveme odaklanmaya çalıştım. Bedirhan gergin bir şekilde Billur'a bakarken, Billur da aynı şekilde ona bakıyordu.

Ne zamandan beri benim hakkımdaki kararları o veriyordu? Yüzümü buruşturdum ve düşüncelerimi bu gecelik yutmaya çalıştım, kafamda pençelerini beynime geçiren yeteri kadar düşünce vardı zaten, biraz daha genişlemeye mümkün değil, katlanamazdım.

"Öncelikle benim bir iş bulmam lazım," dedi Billur yanaklarının içini şişirerek. "Sonrasında zaten her şey çorap söküğü."

Karan ifadesiz bir şekilde Billur'u dinlerken, aslında hiç de dinlemiyor gibi görünüyordu. Siyah, biçimli, gür kaşlar çatıldı, bakışları bir süre ahşap parkelerin üstünde oyalandıktan sonra, siyah bakışlarının radarı tekrar şömine ateşini odağına aldı. Elindeki siyah fincan iki elinin büyük avuçları arasında duruyordu. İşaret ve orta parmağını kulptan geçirmişti.

"Seni yanına işçi diye alacak adamın aklından şüphe ederim ben," dedi Bedirhan yüzünü buruşturarak. "Şu tipe bak, gelen müşteriyi kaçırırsın sen be."

"Ya iki dakika bana bulaşma, yeminle tersimdesin, çarparım ağzının ortasına," dedi Billur kaşlarını çatıp elinin tersini kaldırarak. Bedirhan koltuğa sinerken, "Ay iyi be, ne hırlayıp tıslıyorsun hemen, ne güzel oturuyoruz şurada," diye çemkirdi.

"Bedirhan." Karan'ın sesi o kadar toktu ki, Bedirhan ânında tüm dikkatini Karan'a çevirdi. Karan, önümüzde duran büyük cam sehpanın üstüne fincanını bıraktıktan sonra parmaklarını dizlerinin üstünde birbirine geçirip yumruk yaptı ve bakışlarını sehpanın üstündeki fincana odaklayarak konuşmaya devam etti. "Senin şu salonda yanına bir yardımcı lazım değil miydi?"

Bedirhan gözlerini tavana dikip, işaret parmağını yanağına bastırarak, "Evet," diye mırıldandı ve bakışlarını Karan'a çevirdi. Yavru bir köpek gibi baktı. "Ne olduydu ki Karan Beyciğim?"

"Tamam işte, kızıl kafadan iyisini mi bulacaksın? Yarın gelsin başlasın." Karan omuz silkerek başını geriye attı ve koltuğa yaslandı.

"İkinizin de ihtiyacı söz konusu. Senin bir yardımcıya, onun da bir iş verene ihtiyacı var."

Billur da Bedirhan da aynı anda oturdukları yerden sıçrarken, ikisinin de gözlerinde dehşetin torpil gibi patladığını gördüm.

Aynı anda, "Hayatta olmaz!" diye bağırdılar.

"Ay ben Buket'e zor katlanıyorum, sıkıp öldüresim geliyor kızı. Bununla hiç olmaz, hem bu beni öldürür, Buket gibi değil bu." Göz ucuyla ürkmüş bir şekilde Billur'a baktı. "Şu tipe baksana, Ya Rabbel Âlemin, hapishane koğuşunda haraç kesen şişçi küçük karılara benziyor."

"Bedirhan, ciddi bir konu konuşuyorum. Soytarılığın sırası değil," dedi Karan sert bir sesle. "Deneyin, olmazsa yollarınızı ayırırsınız."

"Hayatta olmaz moruk."

"Karan, insanları zorlama. İkisi de istemiyor işte," dedim kaşlarım tamamen çatılırken. Karan cevap vermedi ama Bedirhan'a bakışını gördüğümde, tek bir bakışıyla oturduğu yerin hâkimi olduğunu, insanları yönetebildiğini anladım.

Bedirhan ani bir manevrayla, "Tamam, yarın gelsin başlasın," dedi, gözlerinde gördüğüm şey şüphesiz korkuydu.

"İstemiyorum," dedi Billur üstüne basarak.

Bedirhan omzunun üstünden Billur'a kaşlarını çatarak baktı. "Ben de sana çok meraklı değilim küçük karı. Geleceksin, başlayacaksın, tel tel ayırırım o cehennem süpürgesi saçlarını senin. Benim başımı belaya sokma. Geleceksin."

"Gelmem."

"Ay gelmem diyor, sana fikrini soran mı oldu? Tipe bak. Kız muhtaçsın, muhtaç. Ben de sana el verenim, el uzattım sana, el." Yavaşça Billur'a doğru eğilip fısıldadı. "Kız bana bak, bu karşında oturan herif var ya, yedi sülaleni satın alır. Çok konuşma, kapat o kör olmayasıca çeneni. Anlaşamadık, yollarımızı ayırdık deriz, salak karı." Karan duymazdan gelirken, Billur gözlerini devirmekle meşguldü.

Bedirhan, Billur'la itişe kakışa onu üst kata, misafir odasına götürdüğünde, biz hâlâ koltuğun üstünde oturuyorduk. Bir süre sessizliği dinledik. Karan düşünceliydi.

"Benim evime gelmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. Sanki benimle değil duvarla konuşuyordu. Belki de kalemin buzdan duvarları o kadar gözle görülürdü ki, duvarla diyalog kurmak Karan için daha mantıklıydı.

"Evet, eminim."

"Burada birkaç gün idare edin o zaman, bir çaresine bakacağım," dedi düz bir sesle.

"Annem Erman Abi'yle konuşacak, bize uygun bir ev bulacaklardır," derken sesim ruhsuzdu, ikimiz de salonun bir başka köşesine bakıyorduk. L şeklindeki krem renkli kanepenin köşesinde duran komodinin üstünde Bedirhan'ın bir fotoğrafı vardı, yüzünde saçma sapan bir ifadeyle çekilmiş olmasına rağmen gülümsüyordu.

"Eğer gidip orada olanları kendi kulağımla duymasaydım, bana anlatmayacaktın, değil mi?" Sorusu bir bıçak gibi salonun ortasına düştüğünde, bir an için nefes alamadığımı düşündüm. Bedirhan ve Billur'un ettiği kavganın silik seslerini duyabiliyordum. Muhtemelen nevresim takımıyla alakalı bir kavgaydı.

Billur bir anda, "İşemem lazım!" diye bağırdığında, Karan'a bakamadım.

Bedirhan tuhaf bir çıkararak bağırdı. "Ay benim canımın içi, güzel kıçımı ödüllendirdiğim pofuduk döşemeli klozetimin etrafını çiş yapacak! Çık oradan kız, kızıl katliam!"

Sesler kesildiğinde, kulaklarıma kadar kızarmıştım.

"Susacak mısın?"

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum. Sorularıma cevap vermene gerek yok, sadece konuş, bir şeyler söyle."

"Neden?"

"Sesini duymaya ihtiyacım var."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp göz ucuyla Karan'a baktım. Ona uzattığım bütün çaresizlik yumağını kendi elleriyle çözüyor,

çözmeyi başardığı ve serbest bıraktığı iplikleri bana uzatıyordu. Bense, bana uzattığı iplikleri alıp tekrar karman çorman bir yumak hâline getiriyordum. Profilinden bile görünen siyah gözlerini örten uzun kirpiklerini kırparken gözlerini sehpanın üstündeki fincandan çekmedi.

"Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Karan."

"Birkaç gün uzaklaşmak ister misin? Yani istersen bir yerlere gidebiliriz."

"Fethiye'de kalmak istiyorum, annemi daha fazla endişelendirmek istemiyorum."

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Üstüne gelmek istemiyorum. Ama senden öğrenmem gereken şeyler var," dedi düz bir sesle. "Aksi takdirde yapacaklarımın hiçbir sınırı olmaz, bilesin."

Bir sınırı olmadığını zaten biliyordum. "Sadece yanımda ol şimdilik. Hiçbir şey yapma. Yanımda olman yetecektir," dedim açık bir şekilde.

Başını yavaşça salladı, ifadesi sakindi. "Yanındayım."

Tüm gücümü toplayıp Karan'a doğru kaydığımda, şaşırsa da hareket dahi etmemişti. Başımı onun kaslı omzuna yasladıktan sonra acıyan avuçlarımı yumruk yapıp dizlerimin üstüne koydum. Gözlerim boşluğa düştü, saçlarım da onun omuzlarına dökülmüştü.

Kalbim, kötü, Çin yapımı porselenler gibiydi. Rafa konurken biraz sert davranılsa, kenarı çatlıyordu.

Karan iç geçirerek kolunu omzuma attı ve beni kendine çekip kolunun altına aldı. Başımı göğsüne yaslarken güçlü kolları tarafından kuşatma altına alınmıştım. Bedirhan'ın hafifçe öksürdüğünü duyduğumda geri çekilmek istesem de kokusu beni öylesine mayıştırmıştı ki, kendimi geri çekemedim.

Lacivert sabahlığının ipini sıktıktan sonra, "Size de misafir odasını hazırladım Karan Bey," dedi mahcup bir naziklikle. "Memesiz... Yani Merve Hanım da dinlensin hem biraz."

"Sen git yat Bedirhan," dedi Karan. "Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Örtünebileceğimiz bir şey varsa, getirebilir misin? Bahçeye çıkmayı düşünüyoruz."

"Tabii de, hava yağışlı," dedi Bedirhan eliyle ağzını örterek. "Kıçınız dona... Yani üşürsünüz."

"Verandanın altında olacağız, bir sıkıntı olmaz."

Bedirhan bir süre tereddütte kalsa da, üst kata bize örtünebileceğimiz bir şeyler almak için gitti. Uykulu gözlerle kendimi Karan'ın kollarından çekip yavaşça doğrulurken gözümü ovuşturdum ve ben gözümü ovuştururken, Karan'ın gözleri de yarım bir şekilde açık duran avuç içime odaklandı.

Bakışlarından çekinerek avucumun içini yumruk yapıp kapadım. Bedirhan elinde siyah, tüylü bir battaniyeyle salona dönmüştü. Battaniyeyi koltuğun üstüne bıraktıktan sonra, "Ben artık yatayım," dedi esneyerek. "Yarın yine pestilimi çıkaracak benim hiçbir şey beğenmeyen botokslugiller. Size iyi geceler."

"İyi geceler," dedim yavaşça esnerken.

Bedirhan gözleriyle tuhaf bir dil kullanarak bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Gözlerini iri iri açıyor, Karan'ı gösteriyor, gözlerini daha da irileştirip, kafasını yukarı doğru olumsuz yönde sallıyordu. Dudaklarını içine çekip yok etmişti. Gözleriyle durmadan aynı şeyi tekrarlarken, Karan'la göz göze geldi ve esniyor gibi yaparak salondan ayrıldı.

Karan siyah battaniyeyi tek eliyle kucakladıktan sonra birlikte salondan ayrıldık. Geneli ahşap ağırlıklı olan verandanın önünde havuz vardı. Verandada ayaklarını uzatarak oturabileceğin deri, küçük bir yatağı andıran bir koltuk vardı. Karan koltuğa bacaklarını uzatarak oturduktan sonra bana da yanında bir yer açtı. Çekinerek de olsa yanına kıvrıldım, üstümüze battaniyeyi örttü. Hafif çiseleyen yağmur, ışıklandırmalı havuzun içine düşüyor, havuzu dalgalandırıyordu. Koltuk dar olduğu için, bir bacağım Karan'ın bacağının üstündeydi neredeyse. Çekinmedim. Havuzdan yükselen mavileşmiş ışık dışında, bahçe zifiri karanlıktı. Verandanın ahşap kirişlerinden aşağı sular damlıyordu.

Yağmurun birbirine kattığı çimen ve toprak kokusunu içime doldurdum, Karan kolunu kafamın altından geçirdi ve beni tamamen kendine çektikten sonra, "Üşüyor musun?" diye fısıldadı.

"Sanırım."

Battaniyeyi biraz daha yukarı çekip beni sıkıca sardı. "Şimdi?"

"Daha iyi," diye fısıldadım. Elimi onun göğsüne koyduktan sonra başımı da göğsüne kaydırdım ve rahat bir pozisyon yakaladıktan sonra yağmurun dalgalandırdığı havuzu izlemeye başladım.

"Güzel." Sesi kısıktı. "Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Sanırım."

"Bana üzerinde oynanmamış cevaplar vereceksin değil mi?" diye sorduğunda, kafamı oynatmadan, gözlerimi kaldırarak ona baktım. Siyah gözler havuzun yüzeyinde dolaşıyor, yağmuru izliyordu. Büyük ellerinin uzun parmaklarını saçlarımın arasına kaydırdığında omurgamdan bir ürperti yükselip enseme yayıldı.

"Bir yalancı değilim."

Gözlerini yavaşça indirip gözlerimin içine baktı.

"Bir yalancı olmadığını biliyorum."

"O zaman?"

"Yaşadığın şeyin ya da şeylerin, dile dökülmesi kolay olmayan şeyler olduğunu da biliyorum."

"Sen sor o zaman, ben cevaplayayım Karan."

Derin bir nefes aldı, burnundan aldığı nefesi tekrar burnundan verirken, gözlerini gözlerimden çekmedi. "Sana vurdu mu veledim?"

İyelik eki. Gözlerimi gözlerinden çekemesem de şu an aslında gözlerim her yerdeydi. Köşede yağmurun damlaları yüzünden hareket eden limon ağacı yaprağı, havuzun üstünde üç büyük daire çizen yağmur damlası, verandanın kirişlerinden damlayan ve ahşaba düşüp koyu renk halkaları çizen su damlaları...

Peki, bana vurmuş muydu? Evet. Her anlamda evet. Psikolojik anlamda ondan sağlam bir dayak yemiş, ruhumun tüm kemiklerini kırmasına göz yummuştum. Fiziksel olarak anlatamayacağım kadar çok şiddet görmüştüm. Bugün olanlar bir kâbus gibiydi, varlığın-

dan hâlâ şüphe duyuyordum. Beni arabayla sürüklemiş, dizlerimin ve avuçlarımın parçalanmasına neden olmuştu. Üstelik dizlerim ve avuçlarımı kurban etmeseydim, şu an o taşa kafamı çarpmış da olabilirdim. Bir an keşke çarpsaydım diye düşündüm, belki şu an ruhum bir toz bulutuna takılır, buraları terk ederdi, Mehmet Karakuyu ise ona yadigâr bıraktığım vicdan azabıyla yaşamak zorunda kalırdı.

Dalgınlığımın özüne inen yumruğu, Karan'ın bir meleğin kara kanatlarından düşen siyah tüyü andıran sesi indirmişti.

"Sana vurdu mu?" diye tekrarladı sorusunu, gözlerim tekrar siyah gözlerine odaklanmayı başardığında, bakışlarının birkaç ton daha karardığını gördüm.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "O an olanlar... Bana vurduğunu söyleyemem. Sadece zorbalık yaptı ve ben de karşı koydum."

Kalbinin üstünde duran elimin üstüne büyük elini koyduğunda, elim onun büyük elinin altında kaybolmuştu. Avuçlarından elime akan rengi hissettim.

"Sana ne tür bir zorbalık yaptı?"

"Kolumu çekti," diye mırıldanırken kaşlarımı çattım ve bakışlarımı onun boynuna indirdim. Gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. "Arabaya bindirmek için. Kolumu elinden kurtarmaya çalıştığımda öfkelendi. Tam olarak hatırlamıyorum. Sonra elinden kurtulmaya çalışırken yere düştüm."

Bana ettiği hakaretleri Karan'a söyleyemezdim. Bunu kendime bile söyleyemiyordum. Ne kadar ezildiğimi, nasıl aşağılandığımı ona nasıl anlatırdım ki? Ruhumun yere çakılışından ona nasıl bahsedebilirdim ki?

Ruhum, içinde sakladığı sırlarla çırpındı. Boğuluyordu. Ruhum, kuru bir okyanusun dibinde boğuluyordu.

"Kolun o yüzden acıyor," dedi, sesi granit kadar sertti. Bunu daha çok kendi kendine söylemiş gibiydi, bana değil de bir düzlüğe. Gözlerini yumdu, simsiyah kirpikler bir gecenin, bir gündüze sarılışı gibi örttü göz çukurlarını. "Bedeninden çok, ruhunu yaraladı yine, değil mi?"

"Karan," dedim huzursuz bir sesle.

"Beni öp," dedi boğuk bir sesle, sesindeki boğukluğun etrafından öfkenin kara dumanı tütüyordu.

"Ne?"

"Hemen," dedi boğuk bir sesle. "Yoksa kendime hakim olamayacağım ve o herifi öldüreceğim."

"Karan."

"Asi, öp."

Yavaşça çenesine uzanıp, sınır ihlali yapmadan dudaklarımı çenesine bastırdım. İrkildi, bir süre dudaklarımı çenesindeki çukurda beklettikten sonra, kendimi yavaşça geri çekip, yüzümü boynuna gömdüm. Burası. İşte tam burası beni tüm kötülüklerden korurdu.

"Ben kimsenin anlamayacağı bir sızıyı sana anlattım," diye fısıldadı, sesi saçlarımın arasında bir kasırga kopardı. Yağmurun şakırtısını, verandanın tavanına çarpan su sesini, nefesinin sesi buğulandırıyordu. "O yüzden sen de, kimsenin anlamayacağı sızılarını bana anlat."

"Bir sana anlatıyorum," diye fısıldadım açıkça.

"Bir bana anlat." Kolları, battaniyenin altından belime tıpkı bir yılan gibi dolandı. "Bir bana."

"Ona bir şey yapma," diye fısıldadım. "Sen çok güçlü bir adamsın, biliyorum. Onu bitirebilirsin, her şeyini elinden alabilirsin, bunu söylemesen bile, bunu yapabilecek gücün olduğunu biliyorum. Ama yapma Karan."

"Ben çok güçlü bir adamım," diye doğruladı beni. "Ama sen de çok güçlü bir kadınsın." Tuhaf bir ses çıkardı. "Güçlü bir kız çocuğusun."

"Ona bir şey yapma," diye fısıldadım. Ona olacak hiçbir şey zerre umurumda değildi, düşse, bir tekmeyi belki de benden yerdi ya da yemezdi. Kalleş değildim. Ama şu an onun kanatlarının altında yaşayan, bana ait iki şey vardı: Annem ve Defne. Karan'ın bitirdiği tek hayat, o herifin hayatı olmazdı. O herifin hayatı bittiği an, Defne ve annemin de hayatı biterdi. Bunu göze alamazdım.

"Ona bir şey yapacak olmam seni endişelendiriyor mu?"

"Onun için endişelenmiyorum," diye fısıldadım, nefesim boynuna çarptı ve dudaklarıma ayna tutulmuş gibi geri döndü. Boynunda derin bir nefes aldım. Güvenliydi. On dokuz yıldır, ilk kez bu kadar güvendeydim. "Sadece yapma."

"Küçük kızımın avuçlarını kanattı," dedi ruhsuz bir sesle. İrkildim. "Dizlerini de." Derin bir nefes aldığında, göğsü havalandı ve beni de beraberinde havaya taşıdı. "Ruhunu da."

Elimi Karan'ın yüzüne kaydırırken yüzümü boynundan çıkarmadım. Yanağındaki sakal izlerini avucumun içiyle yokladıktan sonra, güzel yüzündeki her bir kıvrımı avucumun içiyle taradım. Burnunu, kirpiklerini, keskin elmacık kemiklerini, erkeksi yüz hatlarını... Karan, elimin üstüne elini kapattığında, avuçlarım dudaklarının biraz altındaydı. Elini hareket ettirdi ve avucumu dudaklarına bastırırken burnumu boynuna gömüp gözlerimi sıkıca yumdum. Açık yarayı öptüğünü hissettim. Acımamıştı. Yara karıncalandı. Sanki tüm geçmişim avucuma toplanmıştı.

Dudaklarını yaradan çekmeden, "Bu ufacık avuçları parçalamaya hakkı yoktu Çakıltaşı," diye fısıldadı. "Bu ufacık avuçların küçük sahibini parçalamaya hakkı yoktu."

"Yoktu," diye fısıldadım, dudaklarım boynuyla temas etti. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözümü yakan gerçeği geri itmeye çalıştım. Cehennem gibi bir hasret, boynuyla dudaklarım arasına konmuştu.

"Sana söz veriyorum, seni bir daha incitemeyecek," dedi, sesi o kadar ciddiydi ki, anayasadan bir madde okumuş gibiydi.

"Beni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim Karan."

"Seni bir daha incitmeyi aklının ucundan bile geçiremeyecek. Onun aklını sökerim beyninden," dedi tok bir sesle. Avucumu serbest bıraktığında, beni sıkıca kavrayıp, kaburgalarına sokacak gibi sarıldı. "Sana dokunduğu yerden parçalarına ayırırım onu."

"Karan."

"Küçücüğüm."

"İyi ki..." Sustum. Uzunca bir süre. Buna izin verdi. Susmama. Yutkunduğumda, boğazımdaki nem tükürük değil, acıydı. "...varsın."

Vücudunun derecesi hızla eksilere düşerken, yağmur hızlanmış, gök yavaşça gürlemeye başlamıştı. Beni serbest bırakmadı, kaslarının altımda seğirişini hissediyordum. Uzun kollar beni tutsak etmişti.

"Sen de iyi ki varsın velet," dedi, sesi acı çekiyor gibiydi.

"Canım yanacak," diye fısıldadım, artık aramızdaki şeyin silik ismini okuyabiliyordum.

Başını salladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Hem de çok."

"Korkmuyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadı kulağıma doğru.

"Zorba, tehditkâr, gıcık, zengin züppe, diktatör," diye fısıldadım ve tamamen boynuna saklandım. Battaniyeyi tamamen üstümüze çektiğinde, bir an gülümsediğini düşündüm ama bu karanlık bir içgüdüydü. "Korkmuyorum. Yansın."

"Çok cüretkârsın."

"Sen tüm kapılarımı açtın belki de," diye fısıldadım uykulu bir sesle.

"Ben senin kapını açmasaydım, bir başkası açardı. Ama sen benim kapımı çalmasaydın, başka kimse açmaya cesaret edemezdi cesur kelebek." Burnunu saçlarımın arasına daldırdı. "Asi kızım benim."

"Konuşma böyle. Canımı sıkıyorsun. Ufacık çocukmuşum gibi."

"Ufacık çocukmuşum gibi," diye taklit etti beni. "Çocuksun tabii, ama bu bir gerçeği değiştirmez."

"Hangi gerçeği?"

Saçlarımda derin bir nefes daha aldı.

"Acıdan kıvranan çocukluğumu unutuyorum şu çocuğun saçlarını koklayınca."

Acıyla birbirine bastırdım dişlerimi. Yağmurun kokusu, onun çikolata kokusuna karıştı. Acıdan kıvranan çocukluğuna uzanmak, kocaman siyah gözlerin sahibi olan küçük oğlan çocuğuna elimi uzatmak istedim.

Öyle bir yola çıkmıştık ki, ikimizin de canı yanacaktı. Bu ringi kan revan içinde bırakan dövüşün ilk yarısıydı, ikinci yarıda rakiplerden biri ölmeden dövüş sonlanmayacaktı.

"Karan," diye fısıldadım, uykuya dalmak üzereyken.

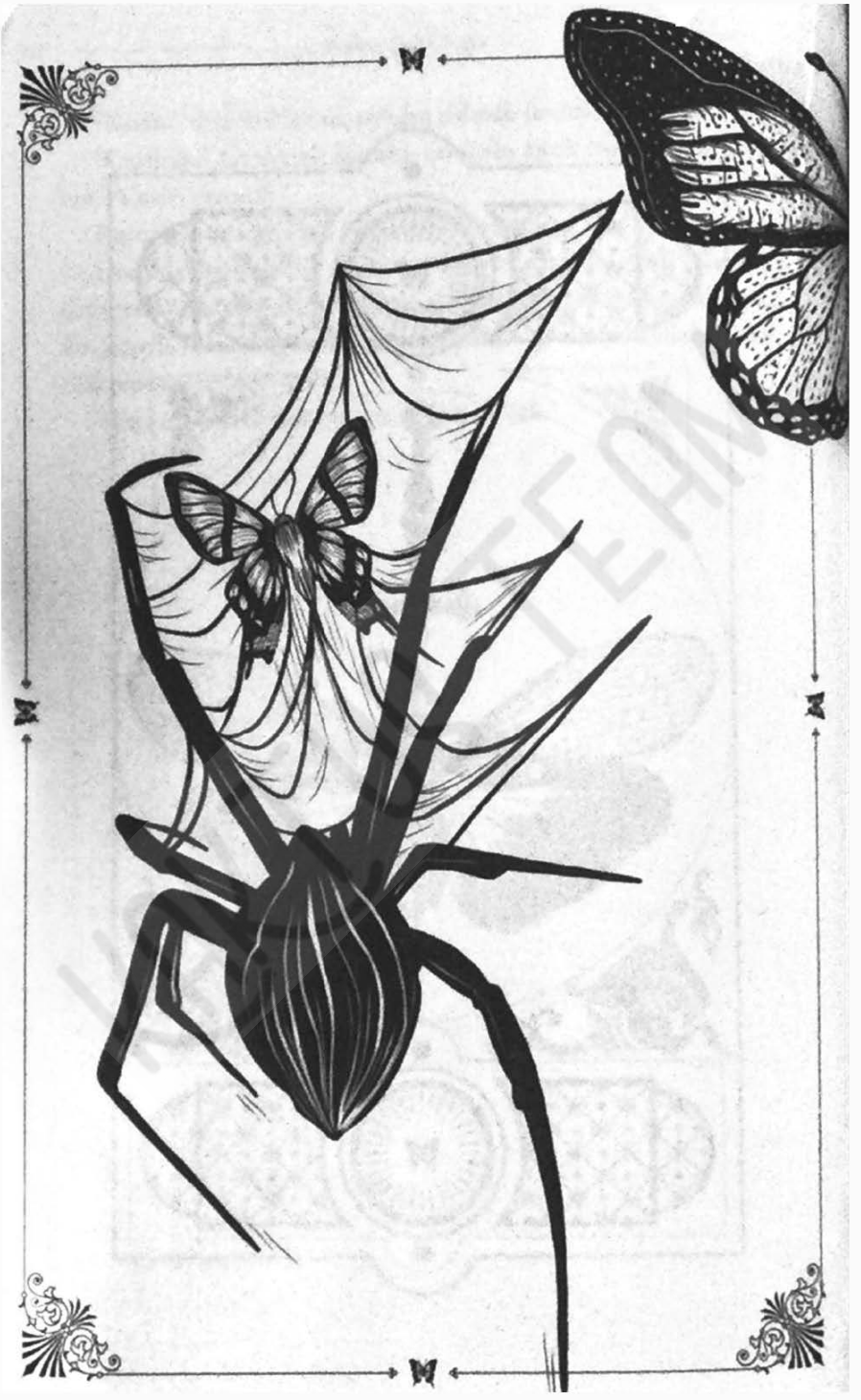
"Çakıltaşı." Gözlerimi kaldırıp cennetin siyah mağarasına baktım. "Canın yanacak."

Başımı yavaşça sallarken bunu kabullenmiştim. "Canım yanacak."

Dudaklarında silik bir tebessüm hislerini çarmıha gerdi. Kapkara yaprakları ikiye, üçe, dörde, beşe ayrılarak içi yarılan karagül, tüm ihtişamıyla tomurcuğundan fırlayıp açarken, gözlerim dudağındaki silik tebessüme takılı kaldı.

Yalnızca dudaklarını oynattı. "Hem de çok."

7. SAHNE

Bir melek nasıl olurdu da kanatsız olabilirdi?
Durma, kanat beni melek.

Bedenimin dünya üzerindeki o silik varlığına çarpan gün ışığını hissediyordum. Sıcak, sert, dalga dalga hâkimiyet yayan bir şeye sıkıca sarılmıştım. Saçlarım yüzümü örtüyordu ama yüzümü örten siyah saç telleri, güneşin telleri aralayarak ince sütunlar hâlinde kapalı göz kapaklarıma ilişmesine engel olamıyordu.

Nefesim, ciğerlerim boyunca iki büyük yarık açarak karışladı içimi. Gözlerimi ağır ağır açmaya çalıştığımda odağımda siyah bir kumaş parçası belirdi, ardından kumaş parçasının aralığında parlayan bronz ten ve burun deliklerimin etrafını sızlatan o yoğun, sıcak ve acı çikolata kokusunu duydum. Bir süre idrak edebilmek için kendime süre tanıdım. Tanıdık, tuhaf bir karıncalandırmayı bedenime yayan o baskıyı sırtımda hissedebiliyordum. Büyük bir avuç beni kafeslemişti. Huysuzca yüzümü buruşturdum, ardından o acı tadı duyacağımı bile bile sertçe yutkundum. Metalik tadı aldım ve bu, uyandığımda hep aldığım o iğrenç tattı. Gündüzün perdesinin çekildiğini ilan eden, gecenin bittiğini yüzüme vuran bir tattı. Gözlerimi yavaş yavaş yukarı tırmandırdım. Etrafımda hafif hafif uğuldayan rüzgâr, yaprakların üstünde kalan yağmur damlalarını

sallayarak yere döküyordu. Güneş çok sıcak olmasa da yüzünü göstermişti ama görüntüsü soluktu. Kuşların sabahı ilan eden şakımalarını duydum, bir an için bana güzel bir ânı hatırlattı. Kollarında olduğum adamın sıcaklığı kadar güzel bir ânı.

Onu gördüm.

Bir eli başının altındaydı ve pazıları genişlemiş, gömleğini yırtacak gibi şişmişti. Siyah saçları darmadağındı, hafif gün ışığı yüzünden, siyahı, tıpkı geceleyin ay ışığı sayesinde parıldayan okyanus gibi ışıl ışıldı. Gür, siyah ve alabildiğine parlak kirpikleri parlıyordu; o kadar uzunlardı ki, göz çukurlarına kadar uzanmışlardı. Dudaklarımı kirpiklerine bastırmak istedim. Ardından bu isteği ulaşamayacağım bir yere kaldırdım, onu incelemeye devam ettim.

Kaşları gürdü, simsiyahtı ve onun erkeksi hatlarının üstünde biçilmiş kaftandı. Parmaklarım, iznim dışında havalandılar, farkında olmadan yüzüne dokunmuştum bile. İşaret parmağım belirgin elmacık kemikleri boyunca kaydı; bir tüy kadar hafif dokunma sebebim, onun uykusunu bölmemek için değil, ona yakalanmamak içindi. Parmaklarım gözünün altındaki o erimiş dikiş izine benzeyen uzun, ince ize dokundu. Ağır ağır aldığı her nefes, onun kaslı göğsünü yukarı kaldırırken, kucağında olduğumdan dolayı ben de bu hareketlerden payımı alıyordum. Öyle bir şeyin içine düşmüştüm ki, düşünecek vaktim bile yoktu ama yine de bu adamı izleyerek koca bir ömrü kapının önünde bırakabilirdim.

Tuhaftı.

Çok fazla olması gerektiği gibiydi ama böyle olmaması gerektiğini de biliyordum. Benim doğamda böyle şeyler yoktu. Bu hisler tenimin üstünde yabancıya ait bir giysi gibi duruyordu.

Girdiği eve ölümü getiren bir ölüm meleğine benziyordu.

Kirpikleri yavaşça titredi, kalçalarıma kadar inen yumuşak battaniye bacaklarımın terlemesine neden olmuştu. Eli, belimin kavisi boyunca kaydı ve omuriliğimden yukarı tuhaf bir his ayaklanıp, bedenim boyunca büyük ayak izleri bırakarak dolaştı. Dili, alt dudağında gezindi ve çenesini yukarı dikerek erkeksi bir homurtu çı-

kardı. Islattığı alt dudağı parlarken düşüncelerim boyut atladı. Kulaklarım ısındı, kalbim hızlandı. Parmağım, burnu boyunca kaydı ve burnunun ucuna dokundum. Kaşları çatıldı ama uyanmadı.

Onun tenini keşfe çıkmıştım, dokunduğum her yerden parmak uçlarıma hazineler saplanıyordu. Şu an nasıl görünüyordum kim bilirdi? Uyurken ya da uyandığında onun kadar güzel görünmüyordu hiç kimse. Bu kesime ben de dâhildim, uyandığımda Halka filmindeki kuyudan çıkan kız Samara'dan farksız olduğumu gayet iyi biliyordum, bunu bir de ondan duyup, hiç şişmeyen öz güvenimi tamamen yerin altına gömemezdim.

Ona dokunmak sanki bir merhemdi ve ben ona dokundukça, yaralar kapanmasa da acısı diniyordu.

Bu adamın ayak izlerini, ruhumun yollarında görmek isterdim.

Yavaşça hareket ettiğimde belimde duran avuç bana tamamen baskı yaptı ve ani baskı yüzünden dengemi koruyamayıp onun göğsüne sertçe çarptım. Karan uykulu bir ses çıkardı. Âdem elması titredi, sertçe yutkundu.

"Uyu Çakıltaşı," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

"Sen uyanık mıydın?"

"Kıpır kıpır durmuyorsun," dedi, sesi pürüzlüydü.

"Pardon," dedim iğneleyici bir sesle. "Bırakırsan kalkacağım."

"Uyu."

"Uykum yok. Uyandım. Uyandıktan sonra tekrar uyuyamam ben."

"Bu benim ne kadar umurumda? Uyu." Gözlerini açmadan konuşuyordu, sesi şimdi daha da gürdü. Karman çorman olmuş siyah saçlarıyla, asi olan ben değildim de oydu şu an.

"Senin ne kadar umurunda olduğu benim ne kadar umurumda? Uyandım ve tekrar uyumayacağım."

Tek gözünü açtı. Simsiyah bir güneş bembeyaz karlarla kaplı dağların arkasından kendini gösterdi. Parlak gözleri cennet karasıydı. O kadar derin bir koyuydu ki, gözbebeğini bile zor ayırt edebiliyordum Nefesim kesildi. Uzun kirpikleri gözlerinin beyazını

gölgelendiriyordu. Gözünün beyazı hafif bir şekilde kızarmıştı, yine de simsiyah gözlerinin etrafında bir kar yığını vardı sanki.

"Sabah sabah huysuz olanlardansın, anlaşıldı," diye homurdandı.

"Sen kendine bak," diye çemkirdim. Kendimi yavaşça doğrultmaya çalıştığımda Karan bir kez daha kendine bastırdı beni. Avuçlarımın üstünde göğsüne düştüm. Avuçlarımı gömleğinin kumaşına bastırırken, sağ avucum kalbinin üstünde durmuştu. Kalbi muazzam bir ritimle atıyordu. Dağılan saçlarım, uzun, siyah, buzdan saçaklar şeklinde onun göğsüne, parmaklarımın etrafına döküldüler.

Bakışlarım yavaşça ayaklandı, hazineye doğru yürüdü ve düşüncelerim dağılıverdi. İki gözü de açıktı, dudakları daha da şişmiş ve koyu vişne rengine boyanmıştı. Kısık siyah gözleri kirpiklerinin altına saklanmış, parlak vaatleri karanlık sislerle ören bir bakışı yüzüme odaklamıştı. Kalbim çırpındı, öyle böyle bir çırpınmak değildi bu.

Bakışlarımız birbirinin çemberinde büyüdü. Bir asrı gerisinde bırakan o ilk takvim yaprağı aramızda süzülüp tam ortamıza düştü. Ağaçtaki yaprakların rüzgârın uğultusuyla hışırdadıklarını duyabiliyordum. Aynı zamanda aramızda çarpan o tuhaf nabzın sesini de duyabiliyordum. Büyük eli bana doğru uzandı. Kalbim, kuş çıkmazındaki o yavru güvercin gibi yalpaladı.

Yüzüme düşen siyah saç telini arkaya itti, yüzüm onun gözlerinin siyah aynasına yansıdı. Sertçe yutkundu. Elini saçımdan çekmedi ve bakışmamız bir türlü sonlanmak bilmedi. Yağmurun toprakla tek vücut olurken bıraktığı o iç gıdıklayan koku, etrafımızda bizi saran bir çember hâlinde asılı duruyordu. *Beni öpecek miydi?*

Bakışlarının bıçaklarına yansıyan o keskin görüntüde bunu görüyordum. Beni öpmek istediğini onun gözlerinde görebiliyordum. Karan'ın bakışları daha da kısıldı, kuzguni siyahı gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu ve Allah bilir ya, bu bakış içimdeki o küçük ateşi körüklüyordu.

Ruhumun derinlerinde kor hâlinde duran o ışık parçası bir anda alev aldı. Karan Çakıl'ın gözlerine bakmak, içi kor parçalarından dağ yaratmış bir uçurumun dibine atlamak gibiydi. Yanardın, yandığını hissederdin, seni yakan ateşe tutulup ateşi dilerdin.

Büyük avucu yanağıma kaydı. İrkildim ama geri çekilmedim. Parmaklarımın ucundaki sinirler uğulduyordu. Başparmağıyla göz çukuruma dokunurken büyük avucunu yanağıma bastırdı. Yüzüm avucunun içinde küçücük kaldı.

"Yüzün balık gibi şu an," dedi bir anda. Bir an duvara toslamışım gibi afalladım. "Gözlerinin altı şişmiş, dudakların da öyle. Yüzüne tavayla vurulmuş gibi görünüyorsun."

Kaşlarım çatıldı. Öyle göründüğümü zaten biliyordum ama bunu bu kadar ifadesiz bir şekilde söylemesine gerçekten gerek yoktu. Herifin kucağında, alık alık ona bakıyordum.

"Tipe bak." Kaşlarım iyiden iyiye çatılınca avucunu yanağımda kaydırdı. "Sinirli balık."

"Komik."

"Komik olmaya çalıştığımı falan mı düşünüyorsun kız çocuğu?" diye sordu gözlerini kısarak. Bir an için, o gözlerde bambaşka bir şey gördüm. Bir ışık. Cayır cayır yanan siyah bir ışık.

"Hayır," diye mırıldandım. "İstesen de olamazsın."

"O zaman?"

"Öyle. Sen kendine bak hem," diye çemkirip doğrulmaya çalıştım. Avucu beni durdurdu, yüzümü okşadı ve gözlerim aptal bir kedi gibi kısıldı. Neredeyse mırlayacaktım!

"Şu an nefes kesici göründüğümü bildiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu yanağım avucunun içinde erirken.

"Egoist."

"Sadece dürüst bir adamım," dedi kesik bir nefes vererek.

Bir an onunla göz göze geldik. İkimiz de farkında olmadan sertçe yutkunduğumuzda yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim kalmıştı, sıcak nefesi sus çizgimdeki yarığı dolduruyordu.

"Karan Beyciğim?" dedi kibar ama kalın bir ses. Sesin cam kapının arkasından geldiğini anladığımda her şey için çok geçti. Kendimi geri çekemedim ve Karan'la tekrar birbirine odaklanmış olan gözlerimiz irileşti. Bir şeyin yere çarpıp patladığını duydum. "Ay tövbe estağfurullah! Kör olmayasıca nadide gözlerim bunlara da mı şahit olacaktı? Gidip lazerle gözlerimi yıkatmak istiyorum şu an."

Kendimi hızla geri çektim. Bedenimi Karan'ın dizlerine kaydırdım, üstünde oturuyordum. Karan istifini bozmadan uzanmaya devam ederken başını yavaşça çevirdi ve Bedirhan'a baktı. Ben de ona uyarak bakışlarımı Bedirhan'a çevirdim. Bedirhan, üstünde lacivert sabahlığı, ayağında koyu kırmızı pelüş ev terlikleri, saçında bigudisi, eli ağzında, kocaman gözlerle bize bakıyordu. Hemen önünde yere akan ve küçük bir göl şeklini alan beyaz sıvıya baktım. Beyaz sıvının etrafında parçalanmış cam kırıkları vardı.

"Günaydın Bedirhan," dedi Karan gayet rahat bir sesle.

"Gün aydı aymasına Karan Bey ama benim bildiğim çocuk geceleri yapılan bir şeydir. Gündüz vakti, evimin önünde... Ay adım çıkacak peze..."

"Sabah sabah sesin ne çok çıkıyor senin öyle," dedi Karan doğrulurken. Aniden doğrulduğu için burun buruna geldik, hâlâ adamın dizlerinin üstündeydim. Kendimi geri çekecekken Karan beni belimden tutarak mesafeyi kapattı. "Sakin ol Çakıltaşı. Seni yemeyeceğim."

"Ay yeseydiniz bir de," dedi Bedirhan dehşet içinde. "Benim önümde! Ay bir de benim evimde!"

"Çok konuşuyorsun," diye homurdandı Karan. Bedirhan'a ters bir bakış attı. Cam kapı bir kez daha kayarak açıldığında gelen kişinin kim olduğunu bildiğim için kafamı bahçe kumlarına gömmek ve bir bitki olarak yaşamak istiyordum şu an.

"Yok artık," dedi Billur. "O ne biçim bir pozisyon lan?"

Kaşlarımı çattım. "Ya..."

"Neden ikiniz de sanki şu an çocuk yapıyormuşuz gibi tepkiler veriyorsunuz? Size bilmediğiniz bir şey söyleyeyim mi? Çocuğu üstümüzde giysiler varken yapamayız," dedi Karan. Beni yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı ve gömleği zorlayan kaslarını ortaya çıkararak gerindi. Dar kalçaları daha da daraldı, uzun bacakları yukarı kaykıldı ve Karan eklemlerini kütürdetti.

Mosmor olmuş suratımı onlardan gizlerken tekrar koltuğa sindim ve bakışlarımı havuza çevirdim. Gün ışığı havuzun üstünde

titriyordu ve rüzgâr birkaç yeşil, sarı yaprağı havuzun içine savurmuştu. Yapraklar, havuzun üstünde cansız bedenler gibi yüzüyordu.

"Ne yaptığınızı anlatmanızı istemiyorum, inanın. Ne haltlar yediğiniz hakkında ufacık bir tahminde bulunmak dâhi istemiyorum. Lütfen." Göz ucuyla Billur'un elini havaya kaldırdığını gördüm. "Ruh sağlığımı tehlikeye atacak herhangi bir imada bulunmanızı da istemiyorum, lütfen."

"Billur," diye homurdandım ona ters ters bakarak.

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Herifin kucağına tünemiştin."

"Biz sadece uyuyorduk."

"Az önce gayet uyanık görünüyordunuz," dedi Billur. "Ya da siz uyumayı çok yanlış anlamışsınız."

"Kimseye açıklama yapmak zorunda değiliz bence," dedi Karan bir kez daha gerinerek. Kaşlarını çattı ve şöyle bahçeye bir göz gezdirdi. Kapkara bir şahini andıran bakışları o kadar keskindi ki, o bakışlarla birkaç ağacı kökünden sökebilir, ortasından kesebilirdi.

"Açıklama yapmanızı beklemedim, hatta o açıklamanın kıyısından dâhi geçmek istemiyorum. Şu an düşündüğüm tek şey açlığım. Bu herifin evinde yiyecek bir şeyler vardır umarım. Çünkü ben bir buzdolabını tek başıma mideye indirebilecek kadar açım şu an," dedi Billur, üstünde siyah bir tişört vardı ve tişört ince, uzun kolluydu. Altında koyu gri bir tayt vardı, tişörtü kalçalarını örtüyordu ve saçları darmadağındı. Bedirhan ona şöyle bir göz gezdirip, yüzünü ekşitti.

"Bu şey senin saçlarındır," dedi Bedirhan, Billur'un kızıl bir kuş yuvasını andıran saçlarına bakarak. "Senin o saçını başını yolardım da, dua et kafan bir kilo patates kızartacak kadar yağa sahip şu an. Iyy! Pis karı. Yürü, benim nadide, sultanlara yaraşır soframa bu kafayla oturamazsın. Git pisliğinden arın, yürü. Yürü!" Billur'u omuzlarından itti. "Pis mendebur seni. Kafaya bak. Kızıl cehennem."

Billur omzunun üstünden Bedirhan'a ters bir bakış gönderirken dişlerini sıktı. "Çek o patilerini üstümden," diye hırladı. "Ahtım olsun kırıveririm o bileğini."

Bedirhan ateşe dokunmuş gibi irkilerek köşeye çekildi ve yumruklarını kaldırdı. "Hadi gelsene, gelsene," dedi, narin bir şekilde yumruklarını sallayarak.

Billur kaşlarını tamamen çatıp, ellerini havaya kaldırdı. "Hasbinallah!"

"İmanlı kedi kesen. Yürü kız bitli!"

İkisi gözden kaybolduğunda Karan hâlâ bahçeyi inceliyor, bir yandan da ensesini ovalıyordu. Elini ensesine attığı için pantolonundan çıkan gömleği yukarı sıyrıldı ve kasığındaki o dövme gün yüzüne çıktı. Kasıklarının belirgin hatlarına bakarken, bir an durakladım. Damarları inanılmaz kalındı. Beni şu şekilde yakalasa, kesin bir sapık olduğumu düşünürdü. Kasıklarının üstündeki belirgin kasların biraz altında narin, incecik tüyler vardı. Farkında olmadan alt dudağımı ısırdım. Bu çok fazla erkeksiydi.

"Nereye bakıyorsun sen?" diye sordu bir anda. Bakışlarım panikle Karan'ı buldu. Kaşlarını çatmış, sorgu dolu bir şekilde bana bakıyordu.

"Dövmeye."

Karan kaşlarını kaldırdı. "O kadar dikkatli?"

"Evet," diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. "Hoş bir dövme. Bildiğim kadarıyla abdest geçmiyor ama... Günah yani. Sanıyorum sen bayağı inançlı biriydin."

"Evet, günah," dedi tehlikeli bir sesle. Bakışlarını yanağımda hissediyordum. "Ama abdest geçiyor, sadece bilerek kendine zarar verdirdiğin için günahı var."

"Günaha girecek bir tipe benzemiyorsun," diye mırıldandım. "Yani... Benziyorsun ama..." Boka batıyordum şu an. "En azından tanıdıktan sonra bu kanıya vardım, görüntün bir gangster gibi olsa da Kur'an-ı Kerim okuyorsun."

"Fazlasıyla günaha giren bir tipim," dedi aynı tehlikeli sesle. "Bu dünya üzerinde günaha girmeyen tek bir insan evladı gösteremezsin bana. Günah bizim ruhumuzun DNA'sında var."

"Ama inançları olan biri..."

"İnançları olan herkes diğerleri gibi günaha girer Çakıltaşı. İnançlar işlediğin günaha pek de engel olamıyor. Kalbindeki maneviyat duygusu ne kadar güçlüyse, o kadar sağlamsın. Ama insanız, etten, kemikten, kandan ve iradesizlikten oluşan canlılarız. Bu dünyada herkes bir kez olsun günahı tadar."

Ona şöyle bir baktım. "Sen iradesiz bir adam mısın?"

Gözlerini kısarak gözlerimin içine baktı. "Bazen."

Kendimi bir aynaya benzetiyordum. Asılı durduğum zeminden şiddetle yere düşmüş, çok sert bir şekilde düşmüş olmama rağmen kırılmamıştım ama biliyordum, bu düşüşten sonra artık şansım yoktu, bir yere hafifçe çarpmam bile çatlayıp kırılmama neden olacaktı. Bazen Karan'ı da kendimi benzettiğim o aynaya benzetiyordum. Bizi tekrar o duvara asmanın hiçbir manası yoktu.

"Şimdi gitmem gerek," dedi gözlerimin içine bakarak. "Akşam uğrayacağım. İstersen bugün derse gitme. Zaten geç kaldın sanırım. Bedirhan'a söylerim, sizi rahat bırakır. Zaten onun da işe gitmesi gerekiyor. Sizi boğmaz."

Başımı yavaşça salladım. Kendimi şu an çok mahcup hissediyordum. Bedirhan'ın evinde kalan bizken, ondan nasıl rahatsız olabilirdik ki? Şu an onun gözündeki tek rahatsızlığın biz olduğumuzdan da emindim. Yanaklarım tuhaf bir baskıyla yandı. Bakışlarımı dizlerimin üstünde duran ellerime düşürdüm. Avucumun içini açıp, yaralarıma bakmak ve babamın yaptıklarıyla bir kez daha yüzleşmek istemiyordum.

Karan yanıma yürüdü, hemen önümde durdu ve koltuğun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Saçlarım yanaklarımın etrafından aşağı dökülüyordu. Saçlarıma dokundu, gözlerimi kıstım ama ona değil, ellerime bakmaya devam ettim. Acaba tam şu an ona Ali desem tepkisi ne olurdu? Bir yanım buna yalnızca o gecelik izin verdiğini söylüyordu.

"Geleceğim," diye fısıldadı. "Tamam mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Tamam."

"Bak bana," diye fısıldadı tekrardan. Bakmadım. Başparmağı çeneme kaydı ve yavaşça kafamı kaldırdı. Göz göze geldik. Simsiyah gözlerini gözlerimin göbeğine dikti. "Güvendesin, tamam mı? Sana bir daha dokunamayacak. Her şey iyi olacak Çakıltaşı." Yutkundu. "Ya da şu her şey iyi olacak masalını bir köşeye itelim. Her şeyin iyi olmayacağını ikimiz de biliyoruz bence. Sadece... Her şeyin iyi olması için daima burada olacağım. Yanında. İyi olmadığında, iyi olması için. İyiyken, iyi kalabilmesi için. Tamam mı küçücüğüm?"

Ben babamdan görmemiştim böyle sahiplenmeyi.

Başımı tekrar yavaşça salladım. "Tamam."

Eli enseme kaydı ve ensemi tutup beni kendine çekti. Alnını alnıma yaslayıp burnundan derin bir nefes aldı ve nefesi verirken gözlerini yumdu.

"Etrafında olacağım. Hep."

"Hep mi?"

"Hep."

Elim onun yanağına kaydı ve yavaşça sakallarını okşadım. "Teşekkür ederim Karan Ali Çakıl," diye fısıldadım.

Alnını hafifçe alnıma vurup sertçe yutkundu. "Velet."

"Yetişkin."

"Döneceğim," dedi alnını alnımdan çekerken. "Evden çıkmayın, olur mu?"

"Çıksak bile gidecek bir yerimiz yok, sanırım çıkmayız," dedim gergin bir sesle.

"Sanırım değil. Çıkmayın Çakıltaşı." Kaşlarımı çattım, dudaklarımı tam aralıyordum ki, "Evet, evet," dedi başını iki yana sallayarak. "Tam bir diktatörüm ve emirler yağdırıyorum."

"İnsanın kendini bilmesi güzel."

Yavaşça doğruldu. "Gidip emirler yağdırmam gereken bir şirketim var Çakıltaşı. Diktatör yokken kurallarına uyarsın umarım. Hadi kaçtım."

Karan gittikten sonra bir süre bahçede bekledim. Onun gidişini izledim. Bahçeden çıkana kadar bana bakmadı ama kapıyı kapa-

tırken gözlerimiz kısa süreliğine buluştu. Olanların kısa bir özetini kendime hatırlattıktan sonra oturduğum yerden yavaşça doğruldum ve içeriye geçtim. Günışığı evin içini aydınlatınca dün dikkatimi çekmeyen tüm ayrıntılar bir bir gözüme ilişmeye başladı. Bedirhan çok düzenli biriydi. Kendisi ne kadar gösterişli olsa da evinde sadelik hakimdi ama yine de ondan izler taşıyordu. Bir süre salonda oyalandım, ardından Bedirhan ortaya çıktı ve artık üstünde sabahlığı yoktu. Buz mavisi, dizleri eskitilmiş bir kot giymişti. Vay be! Amma uzun bacakları vardı, fiziği de düzgündü. Uzun kollu gümüş rengi süveterinin altına siyah bir gömlek giymişti.

Saçlarını eliyle düzeltip "Kız bir şeyler sığdır o küçük midene, memen gelişememiş, miden de öyle kalmasın sonra," dedi yüzünü buruşturarak.

"Canım hiçbir şey istemiyor," dedim omuz silkerek. "Sağ ol, almayayım. Küçük midemle gayet mutluyuz."

Beni baştan aşağı süzdü. Gözleri yırtıklardan bariz bir şekilde görünen yaralı dizlerime takılınca midem iki büklüm oldu. Olduğum yere çökmek ve dizlerimi ondan saklamak istedim. Sanki mümkünmüş gibi.

"Kahve yapayım sana," dedi bir anda yumuşayan sesiyle. Duraksadım.

"İşe gitmeyecek misin?"

"Beklesin iki dakika botokslu karılar, kaçmıyorum ya kız," dedi omzunu sektirip sırıtarak. "Bensiz yapamadıkları doğru ama burada yardımıma ihtiyaç varmış gibi bir hissiyatla doldum. Üçüncü gözüm açıldı, o gözden sana bir yumruk uzanmadan düş önüme. Kahve içelim karşılıklı."

Bir kahveye hayır diyemezdim, mümkün değildi. Billur'u küvette boğmadığından emin olduktan sonra onu takip ettim. Uzun, beyaz ve fuşya renginin hâkim olduğu bir holden geçtik, hol temiz ve çiçek gibi kokuyordu. Yerde evin görünümüne uymayan eski, el işi bir halı vardı. Bana bir köy evinin zeminini hatırlatmış olsa da çok pahalı olduğu her hâlinden belliydi.

Bedirhan beyaz çift kanalı kapıyı açarken, "Burası da benim biriciğim işte. Sakın o Cehennem Süpürgesi'ni buraya sokayım deme, memesiz. Alırım o kızın kokusunu. Kokusu beynime işledi, beynime! Mıncırık karı, sinir ediyor beni, sinir!" diye homurdandı. Ardından geçmem için bana yol açıp, pis pis sırıttı. "Gir kız, yaralı kuş."

Hiçbir şey demeden yanından geçip, mutfağa girdim. Mutfak bordo rengindeydi. Ortada bir ada tezgâh vardı. Büyük, çift kapılı buzdolabı bile bordoydu. Gözlerimi kocaman açarak inceledim etrafı. Bedirhan'a arkam dönük olduğundan yüz ifademi görememişti, görmediği için de memnundum. Adım bir de görgüsüze çıksın istemiyordum. Bedirhan elini çabuk tuttu. Bordo, cilalı dolaplardan malzemeleri çıkardı ve bir erkekten beklenmeyecek kadar hızlı, marifetli bir şekilde birkaç dakika içinde kahvelerimizi hazırladı.

Şekersiz içtiğimin üstüne basarak söylemiştim, buna rağmen kahveme süt tozu katıp, "Selülit dolacaksın pis karı," diye homurdandı.

Sonunda bordo, parlak masanın etrafında çökmüştük. Bedirhan, Tweety'li kahve kupasını önüne çekerken benim önüme düz yeşil renkte bir kupa koyduğu için ona minnettardım. Gözleri üzerimdeydi. Kahvesinden bir yudum aldı ve ciyakladı. "Ay of dilimin ucunu tütüzledim!"

Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi devirdim, garip bir Türkçesi vardı. Kahvemden bir yudum aldım.

"Anlat," dedi bir anda. Sesi bir an o kadar erkeksi çıktı ki, afalladım.

"Neyi?" Gözlerim kahvenin yüzeyinde dolaşıyordu. Kupanın etrafına avuçlarımı bastırmıştım ve kupadaki sıcaklık doğrudan avuçlarıma akın etmişti. Avuçlarımdaki yaralar yanıyordu ama bu hoş bir histi. En az soğuk kadar, fazla sıcak da hissizlik yaratıyordu bir süre sonra.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Dizlerin nasıl o hâle geldi kazulet?" Sırıttı. "Kız, sokak dövüşü falan mı yaptın Rocky Balboa'nın Türkiye Memesizler Şubesi Bakanı?"

Yüzümü buruşturdum. Bunu hatırlamak, varlığına gölge düşmüş bir şeye ışık tutmak gibiydi. Gölgedeyken gayet iyiydi oysa.

"Sokak dövüşü falan yapmadım," dedim yüzümü buruşturarak. "Düştüm."

"İnanayım mı sence?" diye sordu Bedirhan. Bir an ona baktım, sonra bakışlarımı ada tezgâha çevirdim. Tezgâhın üstünde bir vazo vardı, vazonun içinde bir sürü pembe karanfil vardı. Sanırım Bedirhan çiçekleri seviyordu.

"Neden inanmayasın ki?"

"Bilmem."

"Bence de inanma," diye mırıldandım, göremesem de Bedirhan'ın kaşlarını çattığını hissettim. "İnsanlara inanmak aptallıktır. Özellikle tam olarak tanımadıklarına. Hoş, tanıdıklarına inanmak da koca bir aptallıktan ibaret bana göre. Sadece kendine inan. Dur, bence ona da pek inanma. Hisleriyle hareket edip seni tökezletebiliyor."

"Filozof mu olacaksın başıma memesiz?" diye sordu, sesi ciddiydi. Kahvesinden bir yudum daha aldı. "O Cehennem Süpürgesi ortalıkta fazla görünmediği sürece... Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Tanımadığım bir insanın nasıl bu kadar rahat bir şekilde bize yardım edebildiğini sorguladım bir an. Kalbimde saklanan o umut, kafasını hevesle yukarı dikti. Sonrasında... Hemen omuzları düştü. Bedirhan mecbur olduğu için yardım ediyordu bize. Karan'ın itibarından dolayıydı bu. Benim için değil, Karan için yapılan bir iyilikten ibaretti.

Kuru bir sesle, "Peki," diye mırıldandım.

"Ailenle ilgili bir problem, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Gözlerini kahvesine indirdiğini gördüm. Ona baktım. Gençti, Karan'la aynı yaşlardaydı, belki de ondan bile küçüktü. Olgun görünüyordu ama çocuksu bir neşesi vardı.

"Konuşmasak daha iyi."

Omuz silkti. "Ay bana ne zaten senden," diye homurdandı. "Sümüklü."

"Bedirhan?"

"Bedro diyeceksin bana," diyerek kaldırdı bir anda kafasını. Gözleri kızarmıştı, bir an için buna anlam veremeyerek afalladım. Bakışlarını kaçırdı benden. "Bedro de, Bediş de, Bedroş de, Bedi de ama Bedirhan deme."

"Peki," diye fısıldadım. "Bedi iyi gibi."

"İyi."

Bir süre onu inceledim. Bakışlarını bana çevirmedi. Keskin yüz hatları mutfağın balkonuna açılan büyük cam kapıyı izledi. Kahvesini içmedi. Billur kafasına tıpkı bir sadrazam gibi doladığı su yeşili havlu, üstünde siyah triko bir elbiseyle mutfağa girdiğinde, Bedirhan sonunda bakışlarını balkon kapısından ayırabilmişti. Göğsünü şişiren bir nefesi ciğerlerine doldurup, omzunun üstünden Billur'a baktı. Kaşları ânında çatıldı, tırnakları sivriliverdi.

"İnsan bir sıhhatler olsun der," diye homurdandı Billur, saçlarını kurulamak için havluyu indirirken.

"Sıhhatler olmasın sana. Su faturasını sen mi ödüyorsun kızıl kokarca? Dünyanın kirini akıttın değil mi küvetime? Kör olma!" dedi yüzünü buruşturup, ayaklanarak. "Çekil şuradan, çekil. Ay rezil etmişsindir döşemelerimi. Herhangi bir yere su sıçratmadın değil mi? Silkelenerek yıkanmıyorsundur inşallah huysuz bir Doberman eniği gibi."

"Ağır ol," dedi Billur, Bedirhan'ın üstüne yürüyerek. "Köpek miyim silkelenerek yıkanacağım ben oğlum?"

"Oğlum diyor," dedi Bedirhan. Elini alnına koyarak sahteden bir bayılma hareketi yaptı. Onları iki uzaylının kavgasına şahit olan zavallı yaşlı bir çiftçi gibi izliyordum şu an. "Taşra mahallelerin o daracık sokaklarında torba tutan çocuklara, arabesk rap dinleyip, pembe eşofmanın altına babet giyen kızlara benziyor bu yahu."

"Ya Asi, gidelim şuradan," dedi Billur, Bedirhan'a dik dik bakarak. "Katil olacağım ben."

"Katil!" diye bağırdı Bedirhan. "Kendi ağzıyla itiraf ediyor! Canıma kastı var bunun!"

"Bedirhan... Yani... Bedi... İşe gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum ortalığı dindirmek için. Billur bana şok olmuş gözlerle bakarken Bedirhan omzuyla Billur'un koluna vurup, "Kanka olduk biz, çatla sen. Tek kaldın kızıl bakire," dedi yüzünü buruşturarak.

"Kızıl ney dedin sen?"

"Bakire," dedi Bedirhan dudaklarını bükerek.

Billur yumruklarını sıktı. Bedirhan'a doğru sallarken, "Dua et bunu bana söyleyen senin gibi biri. Senin gibi deli değil, normal bir erkek olsaydı, onun ağzını burnunu dağıtırdım," diye hırladı. Bedirhan, Billur'un elini havada kavradığında, bir an etraflarındaki her şey çatırdadı.

"Erkeğim," dedi Bedirhan bir anda sert bir sesle. Gözlerini Billur'un gözlerine dikerek söylemişti bunu. Billur'un bileğini iterek bırakıp bana doğru döndü ve göz kırptı. "Ay kaçtım hadi!"

Yanımızdan sıyrılıp geçti. Billur bir süre olduğu yere çakılı kaldı. Ben de söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Bileğini yavaşça ovaladı ve gözlerini kırpıştırdı ve omzunun üstünden arkasına baktı. Bedirhan çoktan gitmişti. Kafasını iki yana salladı.

"O neydi lan?"

Dudak büktüm. "Anlamadım valla."

Bir şeyler yemiş, Bedirhan çenesini açmasın diye yediklerimizin artıklarını hızlıca toplayarak, bulaşıkları bulaşık makinesine yığmıştım. Dünün bulaşıkları da makinenin içindeydi. Makineyi çalıştırdım. Billur, ada tezgâhın önünde duran bar taburesine benzeyen yüksek tabureye oturmuş havuç suyu içiyor ve telefonunda oyun oynuyordu. Annem aramıştı, otelde olmadığımı öğrenince endişelense de, ona Billur'un her şeyi hallettiğini ve bizi düşünmemesi gerektiğini söylemiştim. Normal bir anne olsaydı, bunun üstünde durup sorgulardı. Ama annem o kadar sındırılmıştı ki, her şeye katıksız inanır olmuştu. Belki de söz konusu Defne olsaydı sorgulaması daha kolay olurdu. Bir an için kendimi yine o kapının arkasında duran mandal gibi hissettim. Üstelik gerçekten kapının arkasında duran mandaldım artık.

Billur'a renk vermedim.

Billur'un tarif ettiği banyoya gitmeden önce üstüme giyecek bir şeyler alıp hızlı bir banyo yaptım. Evin banyosu benim odam kadardı. Bu beni şaşırtmamıştı. Temiz siyah bir tayt, temiz uzun kollu, boğazlı, beyaz bir kazakla aşağı indiğimde Billur televizyonu açmış, salona kurulmuştu bile. Dev ekranda herhangi bir kanalı izliyor, daha doğrusu izlemiyor, bomboş gözlerle öylece televizyona bakıyordu. Düşünceliydi. Beni fark edince, "Sıhhatler olsun," diye fısıldadı, sesi düşünceliydi.

Billur'un karşısındaki tek kişilik koltuğa bağdaş kurarak oturdum, ayağımda siyah, dizime kadar uzanan ama taytın içinde kalmış bir çorap vardı. "Ne yapacağız?" diyerek konuya bodoslama bir dalış yaptım.

"İş bulacağım," dedi. Karan'ın dediğini yapıp Bedirhan'ın yanında çalışmayacak gibi görünüyordu.

"Ben de bulurum o zaman."

Yüzünü buruşturdu. "Saçmalama."

"Saçmalamak mı? Peki ya ne yapacağım Billur?" diye sordum buzdan soğuk bir sesle. Bir an duraksadı, sonrasında omuz silkerek bana düz düz baktı.

"Gördüğüm kadarıyla üniversitede derslerin bayağı yoğun. Ben çalışacağım. Biz iyi dostlar olacağız. Daima."

"Ne yani? Yanında sığıntı gibi yaşamamı falan mı istiyorsun?" Sesim bilinçsiz bir öfkeyle dolu çıkmıştı.

Omuz silkti ve kaşlarını çattı. "Sığıntı mı? Ciddi misin? Senin evinde kaldım, odanı ve dahası yatağını paylaştın benimle. Sence ben bir sığıntı mıydım?"

"Öyle demek istemedim. O geçici bir durumdu," diye meydan okudum ona. Yanaklarını şişirdi, ardından bana alınmış gözlerle baktı.

"Yine de beni öylece bırakmadın Asi. O gün olduğu gibi. Mesaj attığım gün. Tamamen bir mucizeydi, anlasana. Seni nasıl bulduğumu bile bilmiyorum, kader bir şekilde bizim yollarımızı birleştirdi.

Bak, yanındayım." Başını iki yana salladı. "Bana inancın olsa da olmasa da dost olduğumuzu düşünüyorum."

Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Gözlerimi televizyona çevirdim ve sol kolum uyuştu. Billur'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. "Ben de çalışacağım," dedim inatla. "Öyle ya da böyle. Çalışacağım. Birlikte olabiliriz, böylesi kolay olur. Ev kirası, faturalar falan."

"Sırf bunun için mi yani?"

"Ne için?"

"Aptal faturalar ve sikik bir ev kirası için mi?" diye sordu kırgın bir sesle.

"Hayır," dedim hiçbir şeyi ele vermeyen buzdan bir sesle.

"Ulaşılması en zor insansın sen," diye homurdanıp koltuğun üstündeki yastıklardan bir tanesini bana fırlattı. Yastık kafama çarpıp yere düşerken gözlerimi televizyondan çekmedim ve herhangi bir tepki vermedim. Kıkırdadı. "Belki de bu yüzden seviyorum seni. Ahmak Buzlar Kraliçesi seni." Göz ucuyla ona baktım, sırıtıyordu ve yastıklardan bir tanesini kucaklayıp sıkıca sarıldı. "Bir gün tıpkı bu yastıkları kucakladığım gibi kucaklayacağım seni. Hatta sen kucaklayacaksın beni."

"Ne diye sarılacakmışım sana?" diye homurdandım.

"Beni sevdiğin için sarılacaksın." Sırıttı. "Ve şu an beni sevdiğini biliyorum."

Öğle sonuna doğru iyiden iyiye sıkılmaya başlamıştık. Ev çok büyüktü, düşünmekten başka yapacak işimiz yoktu ve düşünceler o kadar sertti ki, durmadan bir duvara tökezleyip duruyor gibi hissediyordum. Duvara tökezleyen ruhum değil de, bedenim olsaydı... Sanırım şu an tenim kan renginde olurdu. Bahçeye çıkıp verandadaki koltuğa oturdum, battaniye hâlâ koltuğun üstündeydi. Bacaklarımı karnıma kadar çektim, koltuğun üstünde küçücük kaldım. Billur elinde büyük bir dalla havuzun içindeki cesetlere benzeyen yapraklarla oynuyordu. İşini ciddiye almış gibi duruyordu. Taytın dar cebine sıkıştırdığım telefonum titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Bana evden çıkmadığınızı söyle. (15:08)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sıkıntıdan patladığımıza göre çıkmamışız demektir. (15:09)

Gönderen: Karan Çakıl
Evden çıkmaman gerek Çakıltaşı. Şimdilik. (15:10)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Emirler verip durma. Çıkmıyoruz. (15:11)

Gönderen: Karan Çakıl
Eve Sergen'i yolluyorum. Yanınızda duracak. (15:13)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Bunu neden bir devlet meselesine çevirdiğini sorabilir miyim? Bir bekçiye ihtiyacımız yok. (15:14)

Gönderen: Karan Çakıl
Var. Ve birazdan orada olacak. Ondan başka kimseye kapıyı açmayın. (15:15)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Emredersin. Bunu istemiyorum. Sergen'i tanımıyorum. Bir yabancıyla aynı evde olmak istemiyorum. Buna gerek yok! Sanki peşimizde kiralık bir katil varmış gibi davranmaktan vazgeç! (15:17)

Birkaç dakika içinde telefonum çalmaya başladı. Birkaç saniye inatla yalnızca ekranda yazan adına baksam da, sonunda dayanamayıp telefonu açarak kulağıma yasladım.

"Hırçınlığın sırası değil," dedi direkt mermer gibi sert bir sesle.

"Bir yabancıyla aynı evde seni beklemek istemiyorum."

"O bir yabancı değil," dedi, sesi gergindi. Anlayamadığım bir sebepten dolayı inanılmaz gergindi, hatta öfkeliydi. Birkaç kâğıt hışırtısı duydum. "Sergen benim kardeşim gibidir."

"Senin kardeşin olabilir ama benim için bir yabancı. Onu tanımıyorum."

"Tanırsın," dedi bir bıçak keskinliğiyle. "Neden bu kadar inatçısın anlamıyorum. O çoktan yola çıktı ve oraya geliyor. Tamam mı?"

"Neden ama?"

"Bir nedeni yok."

"Nasıl yok?" diye homurdandım. "Bana bir neden vermediğin sürece o herifi içeri almayacağım."

"Sergen oraya geliyor ve sen de onu eve alıyorsun."

Diğer Merve, *"Oldu canım, emredersin. Umuruma bağlıyorum seni şimdi,"* diye homurdandı.

"Bana emretme Karan. Çok sinir bozucusun. Bana bir neden söylemeden kafama fedaini dikemezsin!"

"Dikerim."

"Hadi ya? Hangi hakla?"

"Senin bana verdiğin hakla," dedi tokat gibi. "Şimdi kapa o güzel ağzını da benim sözümü dinle. Neden kavga etmeye çalışıyorsun?"

"Ben kavga etmiyorum."

"Evet, kavgayı eden benim, değil mi?" diye homurdandı telefonun diğer ucunda. "Asi, biraz uysal olmayı dene. En azından bu seferlik."

Sessiz kaldım.

"Velet?"

Gözlerimi devirdim. "Ne?"

"Devirme gözlerini," dedi hattın diğer ucundan. Bir an donakaldım.

"Ne?"

"Hislerim kuvvetlidir. Gerçi iki işinden birisi göz devirmek. Bak kayacak o gözün beynine doğru."

"Karan..."

"Sergen geldiğinde anlatacak küçücüğüm," dedi boğuk bir sesle. "Tamam mı? Ama o gelene kadar sakince evde olmanı istiyorum."

Küçücüğüm... Pekâlâ, benim de bir bamtelim vardı sanırım.

"Peki."

Rahat bir nefes verdiğini duydum. "Aferin küçük kızıma."

"Ya Karan!"

"Şşh, tamam," dedi tuhaf bir ses çıkararak. "Çıkarma patilerinin altındaki pençelerini hemen. Kapatıyorum."

"İyi," diye homurdandım. Tam telefonu kapatacakken, küçük fısıltısı kulağımın içinde yankılandı.

"Beni daima yanında hisset."

Ve telefonu kapattı.

Billur ıslanan dalla yanıma gelirken gözlerinde sıkıldığının resmi vardı. Yanaklarının içini şişirip ağaçlarla çevrili bahçeye şöyle bir göz gezdirdi. "Canım çok sıkıldı," diye homurdandı. "Dilek Sultan'la bir şeyler pişirirdik evde olsaydık."

Gözlerimi kapatmak ve dişlerimi sıkmak istedim, buna engel olarak yüzüme çıkartmalarımdan bir tanesini yapıştırdım. Billur çok kısa zamanda anneme alışmıştı. Hatta belki de benden çok alışmıştı. Elindeki uzun, ince dalı kalbime soktu ve çevirdi sanki.

"Karan'ın fedaisi geliyor," diye homurdandım konuyu değiştirmek için. "Kardeşi gibi olan fedailerinden."

"Ha?"

"Duydun. Yoldaymış şu an. Eğer Karan gibi biriyse birkaç dakikaya burada olur." Gözlerimi devirdim. "Işınlanmayı buldular ve bunu hükümetten saklıyorlar."

"Hiçbir şey anlamadım desem?"

"Ben de anlamadım, boş ver," diye homurdandım.

Hiç beklememize gerek kalmamıştı, sadece birkaç dakika sonra bahçe kapısı açılmış, o gece hastanede gördüğüm adam hemen önümüzde bitmişti. Bir de eve almamızı söylüyordu Karan Bey. Adamın eve alınmasına gerek kalmamıştı, ahıra dalar gibi dalmıştı ve suratında Karan'ın yüz ifadesini aratmayacak bir soğukluk vardı. Dümdüz ve keskin bakışlar kısaca bahçeyi kolaçan etti, üstündeki gömleğine kadar siyah olan takımın kravatı yoktu ve ilk iki düğmesi açıktı. Kısa, siyah saçlarının arasındaki beyazlar bu mesafeden bile çok net bir şekilde seçiliyordu. Yaşı genç olmasına rağmen koyu saçlarının arasında belli belirsiz parlayan beyazların sebebi irsî olmalıydı.

Billur kaşlarını çatarak verandanın merdivenlerinde durdu ve dalı bir köşeye atarak, kollarını göğsünün üstünde topladı.

"Ben Sergen," dedi genç adam bize doğru yürürken. Avına yaklaşan bir kaplan gibiydi, bizi ürkütmemek için ekstra çaba harcıyordu sanki. "Abim yolladı. Bir süre yanınızda olacağım."

"Hadi ya?" dedi Billur sorar gibi. Ben tekrar koltuğa çökerken bomboş gözlerle Sergen'e baktım. Temiz bir görüntüsünün yanı sıra genç ve yakışıklıydı. Dümdüz, kas oynamayan suratıyla Billur'a söyle bir bakış attı.

"Efendim?"

"Vay, efendim de diyor bu," dedi Billur, bana omzunun üstünden bakarak, sonra bakışlarını tekrar Sergen'e çevirdi. "Burada bir fedaiye ihtiyaç yok."

Sergen'in ifadesiz suratında bir kas seğirdi. "Fedai mi?"

"Sen bizim moruğun fedaisi değil misin? Tamam, onu ben koruyabilirim tamam mı? Sana ihtiyaç yok, peşimizde de azılı bir seri katil yok. Her şey yolunda. Evdekiler evden ayrıldığımızdan haberdar, kaçmadık yani." Billur tek nefeste ve çok hızlı konuşmuştu. Sergen, ona farklı bir dilde konuşuyormuş gibi bakarken Billur da duraksadı ve ona düz düz baktı. "Ne? Türkçe bilmiyor musun?"

"Az önce Türkçe konuştuğundan emin değilim," dedi Sergen, sesi düzdü.

"Anlama kıtlığım var demiyor da," diye huysuzlandı Billur, onlara bomboş gözlerle bakarken, Sergen'in bana anlatacaklarını merak ediyordum doğrusu. Ama yine de bu tartışmanın ortasına bıçak gibi düşmeye de niyetim yoktu. "Sana diyorum ki, burada sana ihtiyaç yok fedai. Gidebilirsin. Biz kendi başımızın çaresine kendimiz bakabiliyoruz. Patronun bu olayı bayağı bir abarttı."

"O benim patronum değil," dedi Sergen ifadesiz bir şekilde. "Abim." Durdu ve düzeltti. "Yani abim gibidir."

"Bunun bizi ilgilendiren kısmı?"

"Ben bir fedai değilim," dedi Sergen gözlerini Billur'un üstünden çekmeden. "Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Gidiyorsun."

"Hayır," dedi Sergen, sesi bir robotun sesinden farksızdı. Tamam, robotun sesi bile daha canlı diyebilirdim.

"Gitmeden önce bana anlatması gereken bir şey var," diye kestim Billur'u. "Merhaba," dedim buz gibi bir sesle. Sergen yalnızca başını sallayarak selamladı beni.

Aniden gök gürüldedi. Gri ile mavinin arasına sıkışmış kademsiz bulutlar gökyüzünü sarmaşıklar gibi sardı ve güneş, ateşine rüzgâr değmiş bir kibrit gibi sönüverdi.

Yavaşça oturduğum yerden kalkarken, terleyen yaralı avuçlarımı taytımın dizlerine silip, "İçeride konuşalım," dedim pürüzsüz bir soğuklukla. Sergen cevap dahi vermeden veranda merdivenlerini tırmandı ve Billur'un yanından sıyrılıp geçti. Billur huysuz bir homurtu çıkardı, her an dönüp çocuğun malum yerlerine büyük hasar verici bir tekme indirebilirdi.

Salona geçtiğimizde televizyonu açık unuttuğumuzu fark ettim ve uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattım. Bedirhan'ın bir elektrik faturasını ödeyemeyecek kadar fakir olmadığını elbette biliyordum ama yine de enerji israfına gerek yoktu. Sergen tekli koltuklardan bir tanesine oturdu. Yüzündeki ciddi ifade yerini koruduğu gibi, Sergen de sakin tavrını koruyordu. Billur ile aynı kanepeye on santim mesafe yaratarak oturduk.

İçimdeki dürtüleri susturarak, "Karan telefondayken bana bir şeyler anlatacağını söyledi," dedim, sesimde şüphe kol geziyordu.

Başını salladı, cevap vermediği için yüzüm sertleşince, "Evet," diye onayladı beni.

"Dinliyorum?"

Sergen yavaşça öksürdü. "Sakin bir insan olmadığını biliyorum," dedi yavaşça. "Bu yüzden önce bana bir zorluk çıkarmayacağın hakkında senden küçük bir söz istiyorum Merve."

"Tutamayacağım sözler vermem ben," dedim keskin bir sesle.

"O zaman ben de sana hiçbir şeyi anlatmam. Abim gelene kadar böyle otururuz kuzu kuzu," dedi omuz silkerek. Billur'un yumruklarını sıktığını gördüm.

"Ötecek misin, yoksa indireyim mi yumruğu alnının ortasına? Sırlar Dünyası'ndaki dede gibi gizemli konuşmalar yapacaksan arkadan duman ve müzik efekti verelim sana."

"Kuzu kuzu oturmayacağımdan emin olabilirsin," dedim gözlerimi kısarak. Sesim, bir suya soğuk buhar üflemişim de, suyu dondurup saçaklı bir buz hâline getirmişim gibi çıkmıştı.

"Kuzu kuzu oturman için elimden geleni yaparım."

"Ama bana engel olamazsın. Senin elinden gelenler, benim yapabileceklerime engel olmaz." İkimiz de gözlerimizi birbirimizin yüzüne dikmiştik. Havada, daha doğrusu gözlerimizin önünde bir elektrik çatırdadı. Birbirimize meydan okuyorduk. Billur gerilmişti, onun aksine ikimiz çok sakin görünüyorduk.

"Baban evden ayrıldığını öğrenmiş," dedi sonunda vazgeçerek.

Omuz silktim. "Olabilir." Annemle konuşalı birkaç saat bile olmamıştı, her şeyin yolunda olduğunu biliyordum. Bir sorun yoktu, öğrenmiş olması umurumda bile değildi.

"Annen seninle konuşmuş telefonda, ondan sonra da sanırım sinirlerine hakim olamamış," dedi duygusuz bir sesle. Duraksadım, bir an benim için her şey hareketini durdurdu ve yalnızca Sergen'e odaklandım. "Babanla büyük bir kavga etmişler."

Bir anda yerimden öyle hızlı kalktım ki, etrafımdaki iki yastık yere savrularak düştü. Kalkarken Billur'un saçlarını bile uçuşturduğuma yemin edebilirdim. "Annem iyi mi? O herif anneme bir şey mi yaptı?"

"Annen iyi," dedi kılını bile kıpırdatmadan. "Annene hiçbir şey yapamamış, komşular polisi aramakla tehdit etmiş onu." Gözlerini yumdu ve tekrar konuştu. "Ama..."

"Ama ne?"

"Yirmi dört saatin dolmasını bekliyor, senin evden kaçtığın konusunda polise gidecekmiş ve seni bulduracakmış. On dokuz yaşında olduğun için bir işlem yaptıramaz ama bunun için polisin de senin rızan olduğunu bilmesi gerek."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Ayaktaydım ve farkında olmadan yumruklarımı sıkıyordum, avuçlarımdaki yaralar

sızladı ama aldırmadım. Anneme zarar vermediği için biraz olsun yatışabilirdim ama bu bile yetmedi.

"Siz tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

"Abim böyle bir şey olacağından emindi zaten. Adam sokak sokak dolaşıp seni arıyormuş arabasıyla, anneni de eğer seni eve döndürmezse kötü şeyler yapmakla tehdit etmiş. En azından komşularınız öyle diyor. Kanunlar karşısında bir yetişkinsin, seni geri döndüremeyeceğinin o da farkında. Bu yüzden tehditler savurması normal."

"Annemle telefonda konu-"

"Konuşmadan sonra olduğunu söyledim," diye kesti sözümü. "Birkaç dakika arayla olmuş sanırım, annen komşularından biri onu sakinleştirmeye çalışırken daha biraz önce seninle konuştuğunu, seni bulmasından korktuğunu söylemiş. Baban annenin telefonunu kendine yönlendirmiş, annen şu an hiçbir şekilde sana ulaşamaz. Ev telefonunun fişlerini de halletmiştir bence. Evde de halan varmış şu an. Annenlerin başında. Kız kardeşinin telefonunun icabına baktığından da son derece eminim."

Dehşet içinde ona baktım. Cidden tüm bunları yapmış olabilir miydi? Sergen son derece ciddi görünüyordu, yirmi dört saat dolmadan polise gidemediği için bana ulaşması imkânsızdı. Ama bu beni sokak sokak aramasına engel değildi. İçimi tuhaf bir his kapladı, beni bulamazsa anneme ne yapardı? Neyle tehdit etmişti?

"Annemin yanına gitmeliyim," dedim bir anda kapıya yönelerek. Sergen atik bir hareketle ayağa kalkıp büyük adımlarıyla önümü kesti.

"Hayır, bu mümkün değil. Evden çıkamazsın. Babanın güvenilir bir adam olduğunu düşünmüyorum. Bir tatsızlık çıksın istemeyiz."

"Neden yirmi dört saat peki?" diye sordum onun bedeninden kurtulmak için hamle yaparken.

"Çünkü annen kaçmadığını, sana izin verdiğini iddia edecek. Yirmi dört saat dolmadan senin kayıp olduğunu ilan edemez kimse."

"Anneme bir şey yapabilir," dedim dehşet içinde. "Çekil önümden."

"Annene hiçbir şey yapamaz," dedi bir anda.

Durdum ve ona buz gibi gözlerle baktım.

"Onu tanımıyorsun."

"Ama abimi tanıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Ne alaka?"

"Babanın peşine düştü," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Ben buraya girdiğim an, senin güvende olduğunu anladığı an yaptığı ilk şey bu oldu. Babanın peşinde."

Midemde, metalik kokusu bağrımı yakan, lav kıvamında bir kan seli fokurdadı. "Ne?"

"Babanı susturacak." Gözlerini kaçırdı. "Hesabını da dürecek."

"Ne yapacak dedin sen?" diye bağırdı Billur.

Hiçbir şey söyleyemeden öylece Sergen'e bakıyordum. Ne diyordu bu adam? Aynı dili mi konuşuyorduk sahiden? Bir süre saati saniyelerle çarpıp, dakikalarla böldüm ve olduğum yerde hareketsizce Sergen'e bakmaya devam ettim.

"Ne diyorsun sen? Ne tür bir hesap dürme bu?" diye sordu Billur tıpkı içimi okumuş gibi.

"Abimin kendine göre hesap dürme yöntemleri vardır," dedi derin bir nefesi burnundan vererek. "Çok hasar vereceğini sanmam."

"İçimize su serptin!" diye bağırdı Billur.

Başımı iki yana salladım. "Yapamaz," dedim, sanki bunu onlara değil de, kendime söylüyordum. Billur da Sergen de duraksadılar, bakışlarını yüzümün her bir karışında hissedebiliyordum şu an. "Hayır, böyle bir şey yapamaz. Olmaz. Babam anlar. Babam... Karan'ın yanında olduğumu anlar..." Kaşlarım çatıldı. "Karan'ın da başını belaya sokarım. Olmaz. Olamaz. Onun itibarını iki paralık etmek için elinden geleni yapar. Kendi itibarı iki paralık olan adamlar, başkalarının da itibarını lekelemekten çekinmez."

"Sakin ol. Ne yapabilir ki? Sen on dokuz yaşında bir yetişkinsin, insanlara abimin seni kaçırdığını söyleyecek değil," dedi Sergen ama sesi gerilmişti. "Babanı susturacak, gerçekten."

"Ne yapacak susturmak için?" diye bağırdım dehşet içinde. Susmazdı babam. Asla. "Öldürecek mi?"

Bir an koca bir sessizlik yaşandı. Dışarıda, kaldırım taşlarını yerinden sökecek güçte bir yağmur, gökyüzünün haykırışının hemen ardından sağanak şeklinde yeryüzüne dökülmeye başladı. Sessizlik ucu kanlı bir bıçak gibi girip çıktı içime.

"Ne?" dedim kendi kendime.

"Bak... Öyle bir şey yapmaz, tamam mı?" dedi Sergen. Ellerini omuzlarıma koyacaktı ki, geriye sıçrayıp, ona kocaman olmuş koyu kahverengi gözlerle baktım. "Abim asla böyle bir şey yapmaz, çıldırma."

"Karan'ın yanına gitmeliyim," dedim bir anda. "Beni hemen Karan'a götürmelisin."

"Mümkün değil," dedi Sergen. "Sakin ol. Abim bir katil değil, babana hiçbir şey yapmayacak Merve. Sadece... Onu susturacak. Eğer baban susmazsa... İşte o zaman durum dediğin gibi olabilir. Sonuçta içinde olduğu cemiyet senin yirmi üç yaşında olduğunu sanıyor, on dokuz yaşında olduğunu, yalan söylediğinizi ve ailenden kaçtığını bilen biri yok."

"Birini öldürmekten de yargılanabilir!" dedim ve ardından o birisinin babam olduğu gerçeği cam kırığı gibi saplandı karnıma. Kalbim hissizdi.

"O kimseyi öldürmez." Sergen'in sesi mekanikti. "Sadece... O çok öfkeli ve..." Sergen duraksadı, kafasında bir şeyleri ölçüp tarttı. "Hassiktir! O haddinden fazla öfkeli!"

Sergen'i geniş omuzlarından tutarak ittiğimde o kadar şaşkındı ki bana karşı koyamadı. Üstüme siyah paltomu alıp ayağıma postallarımı geçirdim. Sergen ve Billur çoktan yanımda bitmişlerdi bile. Onları umursamadım. Paltomun kuşaklarını birbirine bağlarken, "Beni durdurabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Boşuna zorluk çıkarma, vakit kaybetmek istemiyorum," diye hırladım.

"Eğer dışarı çıkmana izin verirsem babanı değil ama beni kesin öldürür," dedi tok bir sesle. Ona omzumun üstünden düşmanca

bir bakış attım, hızlıca çıkışa yöneldim. Billur arkamdan koşuyordu ama adımlarım o kadar seriydi ki, Billur'u arkamda bırakmıştım. Kapıyı açıp, kendimi verandanın dışına, yağmurun kollarına bıraktığımda saçlarımdan aşağı istikrarlı bir şekilde akmaya, beni yağmalamaya başlayan yağmurun soğuğunu doldurdum. Hemen kapının önünde siyah bir Mercedes vardı, son modeldi ve parlıyordu. Sokakta en dikkat çeken araba oydu, yanından sıyrılıp geçtim. Dar, ucu bucağı olmayan, pahalı villalarla dolu bir sokağın ortasında, yağmurun altında kalmıştım. Arkamdaki demir kapı sert bir ses çıkararak kapandı.

Billur ve Sergen hemen arkamda belirdiğinde, Sergen, "Evden çıkmasın, dedi," dedi. "Seninle evden çıkmasın demedi. Ben de geliyorum!"

"Biz de," diye düzeltti Billur onu.

Nerede olduğumuzu bilmediğim için, bu en iyisi olacaktı. Bedirhan'ın oturduğu ev, Fethiye'de olsa da tıpkı fakülte gibi merkezin biraz dışında kalıyordu. Sergen cebinden arabanın uzaktan kumandasını çıkardı ve hemen dibinden geçtiğim Siyah Mercedes bir tık sesi çıkardı, farları yanıp söndü.

"Atlayın."

Billur hemen ardından arabanın arka koltuğuna yerleşti. O kadar sabırsızdım ki, ilk yaptığım şey arabanın ön yolcu koltuğuna yerleşip ön camdan yolu takip etmek oldu. Saçlarım şiddetli bir yağmura maruz kalmış olmasına rağmen çok ıslanmamıştı. Telefonumu çıkarıp Karan'ı aradım.

Telefonu açmadı.

Ortada dönen parlak endişe, ışığıyla gözlerimi yakarken, araba Fethiye'nin içine girmişti. Fethiye küçük bir yer olmasına rağmen, çok fazla köhne yere sahipti. Araba şehir merkezindeki dershanelerden birinin önünden geçerken yavaşladı, ardından ara sokakları gezmeye başladı.

"Muhtemelen babanı konuşmak için sakin bir yere götürecek," dedi Sergen. Gözleri doğrudan yoldaydı. "Kimsenin olmadığı bir yere."

"Onu rahat rahat öldürüp bir çuvala tıkıp, bagaja atabileceği bir yerden bahsediyor," dedi Billur, sesi dümdüzdü. "Kızı korkutmak yerine şu aptal arabayı daha hızlı kullan fedai."

"Onu ben korkutmadım ama sen çok güzel korkuttun," dedi Sergen neşesiz bir tavırla.

Endişe, midemin içine dibinde ateş yanan bir kuyu kazmıştı. Kendimi aşırı çaresiz hissettiğim anlardan birindeydik. En başından insanlara gerçek yaşımı söylemeliydik, en başından benim sorunlu bir ailem olduğunu bilmelilerdi; birdenbire söylenenlerin yalan olduğunun ortaya çıkması Karan'a itibar kaybettirebilirdi. Bunun yanında, içimde küçücük bir yer sızlıyordu ve bu sızının sebebi babamdı. Nefretime rağmen onun zarar görmesini istemiyordum. Zarar görürse her şey daha da çıkmaza girecekmiş gibi geliyordu.

"Karan kimseyi öldürmez," diye fısıldadım. Kimse dediğim insan, babalıktan reddettiğim babamdı. Damarlarımda, kurumasını dilediğim kanını taşıyordum.

"Baban için endişelenme," dedi Sergen. "Sadece gözdağı verecek."

"Az önce düşünürken bembeyaz kesilmiştin," dedi Billur. "Moruğun başka planları olduğunu düşündüğüne eminim. Yoksa ne diye bizi buraya getiresin ki?" Billur'un haklılığını göz önünde bulundurmak istemiyordum.

Dörde ayrılan karanlık bir sokağın önünde ilerlerken ensemden saç diplerime doğru tırmanan bir ürperti hissettim. Gözlerim, yağış yüzünden buğulanan yolu taradı. Hava o kadar kapalıydı ki, sanki geceydi.

"Yavaşla," dedim ve bir kez daha Karan'ı aradım. Telefonunu açmıyordu. Üç kez arka arkaya aradığım hâlde açmamayı sürdürdü. Arabanın camını indirdim ve gece görünümlü gündüze kulak kesildim. Arabanın içine sıçrayan yağmur damlaları umurumda değildi, gözlerimi kıstım ve sessizliği dinledim. Burada olmaları imkânsız olsa da, bir şey karnımı bıçakla dürtüp, sesleri dinle diyordu sanki bana. Birilerinin konuştuğunu duyar gibi oldum, belki de imkânsızdı ama duymuştum işte. Dört aradan birinde, bir ses duyuluyor-

du ama o kadar boğuktu ki, yağmur suyuna karışıp ızgaralardan akıp gidiyordu sanki.

Kapıya uzandım. Kapıyı açarken, Sergen, "Hey, nereye?" diye sordu. Umursamadım.

Kapıyı açıp kendimi yağmurun altına bıraktım. Sonrasında her şey tini kaçmış bir kazak gibi sökülmeye başladı. Bacaklarımdaki adaleler kasıldı, nefesim göğsümü körükledi. Karan'ın başına bela olmak istemiyordum, bu benim meselemdi. Ne olursa olsun, bunu bir şekilde geride bırakabilecek, yoluma devam edebilecek kadar güçlüydüm.

Aldığım yaralar, yeni açılan yaraların üstünü kabuklarıyla sarmayı öğrenmişti.

Sergen'in arabadan çıkmasını beklemeden kendimi, içgüdülerimin belki de hislerimin yönlendirdiği o karanlık sokağa bıraktım. Bu sokak, tuhaf bir şekilde tanıdık hissettiriyordu. Fethiye'nin belki de en kuytu köşesinde kalmış, unutulmuş bir mahalleydi ama bu mahallenin karışlanmış sokaklarında bana ait bir şeyin kalbi atıyordu sanki.

Ayaklarım, tabanlarını cam kırıklarının üstüne basıyormuş hissiyle ileri doğru atılırken, yağmurun altında koşmaya başladığımı fark ettim. Zihnimin içindeki hasta düşünceler tutuştu; tutuşup, kavrulan ve hemen ardından küllenen düşünceler, yağmurun altında eriyip kayboldu. Şu anda. Tam şu anda, hislerden ibarettim. Arkamda birilerinin bağırdığını duyuyordum, umursamıyordum. Çok bile sakin kalmış, çok bile kabuğumun altından olanları izlemiştim. Bir hesap dürülecekse, o hesabın sahibi olarak o hesabı yalnızca ben dürebilirdim. Yağmur, ölü mavisi geceye çekilen gökyüzünün bağrını sökercesine yeryüzüne dökülüyordu. Koştukça artan hızım yüzünden yüzüme düşen her bir damla tenimi kamçılıyordu sanki.

İlk ara koca bir boşluktu; yıkık dökük evlerin olduğu, yoksulluğun perçinlendiği bir mahallenin ilk arasıydı burası. Buram buram kaybetmişlik kokuyordu. Evlerin çatılarından içeri sızan bir hüzün vardı, kalbimi yırtan bu değildi. Kalbimi yırtan, bu sokakta atan

kalpti. Onu hissediyordum. Kükrüyordu, bir yerlerde benim için kükrüyordu. İkinci araya saptığımda, Sergen'in ve Billur'un sesleri silikleşti.

Üçüncü arada artık kimsesizdim.

Yolun sonunda, büyük dut ağacının önüne park edilmiş Range Rover'ı gördüm. Range Rover'ın sakladığı iki gölge hemen arabanın arkasındaydılar. Hızlanan nefesim, arkaya doğru uçup ıslak bir flama gibi sırtıma çarpan saçlarımla yolun sonuna koşmaya devam ettim.

Biri bağırıyordu. Deli gibi hırlıyordu. Bir aslanın önünde yavrusunu parçalamışlardı sanki ve o aslanın eli kolu zincirliydi. Önünde yavrusunu parçalarlarken öylece izlemek zorunda kalıyor, ormanı yıkarcasına kükrüyordu. Yolun sonu çok uzundu, nokta kadar gölgeleri seçebilen gözlerimi örtüp duran yağmuru elimle itmeye çalıştım.

Elimin tersiyle yüzümdeki suyu silip, "Karan!" diye bağırdım, yağmur sesimi yuttu ve sesim benden başkasına ulaşamadı.

"Hayatın iki parmağımın ucunda!" dedi Karan. Sesini duyduğum an, yağmurun yutamadığı sesine doğru koştum. Gür sesi, bomboş sokakta yankılandı ve yağmuru kapkara kanatlarıyla kuruttu.

Bir adam inledi. "Öyle ya da böyle, susmayı öğrenene kadar benimlesin Mehmet Karakuyu!" Dudaklarından dökülen kelimelerin alfabetik dizilişi yan yatmış bir bina gibi üstüme devrildi.

Bir yumruğun, bir yüze inerken çıkarttığı o kemik kesiği ses yankılanıp içimde patlarken, "Karan!" diye bağırdım ve o anda arabanın arkasındaki gölgenin eli havada kaldı.

Koca bir sessizlik yaşandı. Sessizlik beni içine emdi, neyim var neyim yoksa hepsine saldırdı.

Sırılsıklam saçlarımla cipin arkasına dolandığım anda kaputa yaslanmış babamı gördüm. Ağzından aşağı yol çizen kan ırmağı çenesine inmiş ve ölüm akıtan bir şelale gibi gürül gürül boynuna akmaya başlamıştı. Babamın gözleri irileşti, Karan'ın yumruğu hâlâ havada duruyordu.

Biri mideme sıkı bir yumruk geçirmiş gibi sarsılırken, "Karan!" diye bağırdım.

Babam, "Merve," diye inledi, sesi bitkindi. Ona bakmadım, bakamadım belki de. Vicdanımın sesi öfkemin sesini bastırdı; hâlâ bir yerlerde küçücük bir kız çocuğu babası için ağlıyordu.

Nefesimi körükleyen göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki, Karan'ın sıkılı duran yumruğu havada olsa da, kuzguni siyahı gözler benim gözlerime tutundu. Simsiyah saçları yağan yağmur yüzünden ıslanmış, darmadağın olmuştu. Üstündeki siyah gömlek de sırılsıklamdı ve üstüne yapışmıştı.

Hırıltı gibi bir ses çıkardı ve "Çakıltaşı," diye fısıldadı.

Gözlerimi gözlerinden çekemesem de bir süre sonra bunu başarıp bakışlarımı yumruğuna çevirdim.

"Sen... Onu tanıyorsun," dedi babam inler gibi. Doğrulmaya çalışınca, Karan onu göğsünden iterek tekrar kaputa yapıştırdı. Babam acıyla inledi ve bu benim içimde tek bir tele bile dokunmadı. İçim acıyordu. Sessizlik bizi yutarken, bakışlarım hâlâ Karan'ın yumruğundaydı. Karan titrek bir ses aldı.

"Çakıltaşı, burada ne arıyorsun?"

"Seni," diyebildim, dudaklarım mecalsiz bir şekilde aralanmıştı. Yağmurun altında sırılsıklam ediliyorduk acılarımızla.

"Merve..." diye inledi babam. "Tanıyorsan söyle, lütfen dursun. Beni öldürecek."

"Kes şunu Karan," diye fısıldadım yağmur suları dudaklarımdan boynuma akarken. Karan'a baktığımda, siyah gözleri üstümdeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Şu herife söyle..." dedi babam tekrardan. "Ellerini üstümden çeksin Merve. Lütfen."

"Konuşma," diye hırladı Karan.

"Karan..." Ona doğru bir adım attım. "Gidelim. Bunu yapma."

"Gidelim mi?" diye bağırdı babam ardından acıyla inledi. "Sen neler diyorsun? Bu herif bana saldırdı! Polisi ara! Acele et ve polisi ara hemen!"

Cevap vermedim. İçimde ikiye bölünmüş bir ruh vardı; biri yaralı, gözü yaşlı bir kız çocuğuna, diğeri öfkeli bir kadına aitti.

"Kapat o çeneni lan şeref yoksunu. Sana söylediklerimi tekrarlamamı ister misin? Hayatın iki parmağımın arasında Karakuyu."

"Sana ne benim karımla ilişkimden. O benim karım!" dedi babam dehşet içinde. Onun kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Yavaşça Karan'a doğru atılıp, diğer kolunun o kalın bileğini tutarak onu çekmeye çalıştım. "Karan!" Babamın gözleri dehşetle irileşti. Karan yavaşça geri çekilirken körük gibi kalkıp inen göğsü gömleğini yırtacak gibiydi.

Babam doğrulup ağzındaki kanı silerken duygusuz gözleri beni merceği altına aldı.

"Şu siktiğimin polisini ara," dedi babam acıyla inliyordu. "Üstelik nereye kayboldun sen? Her yerde seni aradım. Sikeceğim böyle işi. Evi terk etmek de ne demek oluyor? Bu herifi nereden tanı-"

"Eve falan dönmeyeceğim," dedim buzdan bir gerçeği yüzüne çarparak. Elim hâlâ Karan'ın bileğindeydi, Karan aç, yırtıcı bir hayvanın avına baktığı gibi babama bakarken babam birkaç adım geriledi ve kendini güvende hissedene kadar bizden uzaklaştı.

"Şu herifin kolunu bırak, yanıma gel ve polisi ara. Geri kalanları sonra konuşacağız."

"Ona emir verme," dedi Karan, sesi hiç tanıdık değildi. Ona baktığımda, gözlerini koşulsuz bir karanlıkla babama diktiğini gördüm. Kurak bir şaşkınlık içimi damar damar ayırıp, güven toprağımı çatlattı.

"O benim kızım," dedi babam hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi bakıyordu yüzüme. Ben ise ona bakamıyordum. Bakamıyor değildim, bakmıyordum. Sergen ve Billur'un sesleri sokağın sonunda duyuldu ama hâlâ yanımıza varamamışlardı.

"Sen onun babası olmayı hak etmiyorsun," dedi Karan acımasızca.

Görmezden geldiğim bu gerçeğin sanıldığı kadar hafif olmadığının bir kez daha farkına varmıştım.

"Sen ne diyorsun?" dedi babam irkilerek.

"Yüzünde sanat çalışması yapmaya devam etmemi istemiyorsan, kızın peşini bırakırsın. Ve annesiyle kız kardeşini de rahat bırakırsın," dedi Karan beni kolunun altına çekerken. Bir an, bir zımpara göğsümün üstünde zıplamaya başladı. Çürük bir his iliğime sızdı, kelimelerin kemiğine satır vuruldu.

Babam, ağrı sızı içinde dudağını silip başını ovuştururken bir an duraksadı ve bakışları beni kollarının altına çeken Karan'a döndü. Gözleri tuhaf bir ışıkla parladı. "Ne..."

"Her şeyini alırım. Hiçbir şeyin kalmaz." Karan'ın ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum şu an. "Türkiye'de ya da dünyanın herhangi bir sıktığım ucunda. Hiçbir yerde barındırmam seni."

"Kızımı altına aldığın için mi dövdün lan beni?" diye bağırdı babam. Beynimin ortasına ok saplanmış gibi sarsıldım. Kaburgalarım dökülmeye başladı, kalbimi tutan hiçbir şey yoktu. Kalbim akıyordu. Kalbim düşüyordu. "Seni küçük oros-"

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Her şey karardı.

İçimin zindanında bir parçam daha çürüyüp ruhumdan koptu.

Karan ardı arkası kesilmeyen yumruklarını babamın suratına geçirmeye başladığında, olduğum yerde öylece kalakalmıştım. Her şey donmuş, akrep kendisini aldatan yelkovanı zamanın kollarında bulmuştu. Sanki ayak tabanlarımdan bir kök yerin dibine doğru uzamıştı. Kalbim kasım kasım kasılmaya başladı. Sökülüyordu. Kalbim sökülüyordu. Parçalanıyordu. Parçalar dökülüp uçuşuyordu. Her parça, farklı bir yere gidiyordu. Parçalanan kalbimin parçaları bile birbirinden uzaklaşıyordu.

"Senin ağzını yüzünü sikerim sıfatsız köpek!" diye bağırdı Karan, babamı altına alıp delice yumruklarken. Babamın bu yumruklardan sonra yaşaması mümkün müydü bilmiyordum ama tüm hayatım biraz önce bir gardiyan tarafından sonlandırılmış mahkûm gibi hissediyordum kendimi.

"Senin hayatını sikerim, sikeceğim de, göreceksin! Seni doğduğuna pişman edeceğim! Ölmeden cehenneme gitmek neymiş gös-

tereceğim sana! Orospu çocuğu!" Karan delirmiş gibi yumruklar savuruyordu. Babam onu devirmeye çalışıyordu ama bu imkânsızdı. Yağmur yüzümü yıkarken duyduklarımı da yıkayıp götürsün, silip süpürsün istedim. Yapmadı. Hareket edemediğimi fark ettim. Kalbim içimde yıkılmıştı, neredeydi bilmiyordum; sadece bir enkaz olduğunu biliyordum. Kafamda garip bir ses zihnimi tırmalıyordu.

"Hangi baba bir kızı için bunları söyler lan köpek? Sokaktaki köpekten babalık öğren sen, senin ar damarını sikerim orospunun çıkardığı!" Küfürleri sokakta yankılanıyordu. Sergen'in bize doğru koştuğunu görür gibi oldum.

Yıkılmak üzere bir evin sallanan gövdesini tutmaya çalışan o çürük temel gibi hissediyordum kendimi. İçten içe çürümüş olmama rağmen, binayı ve içindekileri ayakta tutabilmek için gitgide daha dibe gömülüp, balçığa batıyordum.

Bitmişti. Bu kez gerçekten bitmişti. Babamla olan tüm bağım kopmuştu. Damarımı parçalayıp, sokağın ortasında damarlarım kuruyana kadar dökmek istiyordum kanımı. Yağmur bu lanetli kanı ızgaralara sürüklesin, tünellerde kuruyup gitsin istiyordum bu kan.

Uçup, hiçliğe karışsın istiyordum.

"Senin o dişlerini dökeceğim orospu çocuğu!"

Sergen, Karan'ın belini kavradığında Karan bir yumruk daha geçirdi babamın yüzüne.

Babam, "Lütfen!" diye yalvardı ama kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu. "Ölüyorum."

"Ölemezsin pezevenk! Ölmene izin verir miyim sanıyorsun? Öldürmeden bitireceğim seni! Yavaş yavaş. Acıyı her bir noktanda hissedeceksin! Ruhunu sökeceğim senin orospu çocuğu!"

"Abi!"

"Seni de sikerim! Siktir git, bırak beni!" diye bağırdı Karan. Gözü dönmüştü. Billur'un bana dokunan parmaklarını hissettim, gözlerimi kan revan içinde kalan kaldırımdan ayıramıyordum.

"Abi, adamı öldüreceksin!"

"Öldürmeyeceğim," diye hırladı Karan. "Ölüm lüksünü tattırmayacağım bu orospu çocuğuna! Bu... Bu soysuza! Bırak lan beni, seni sikerim! Bırak lan! Kolunu koparırım, bırak Sergen!"

"Asi." Billur beni kendine çekti, başım onun göğsüne yaslandı, gözlerim hâlâ o manzaradaydı. "Yeter!" diye bağırdı Billur. "Kız iyi değil! Onun önünde babasını..."

Boğazımın derinliklerinden yükselen bir sesle aniden kahkaha attım. Karan, bana bakmadan sırtı bana dönük öylece babamın üstünde yumruğu havada donakalırken, Billur beni omuzlarımdan sarsıyor, dehşet içinde bir şeyler fısıldıyordu.

İçim haykırıyordu. Deli gibi kahkaha atıyordum ama bu bir kahkaha değildi. Haykırıyordum. Deli gibi bağırarak gülüyordum. Yağmur suları ağzıma giriyordu, genzimi yakıyordu ve tuzu yaralarımı haşlıyordu. Ruhum, iki eliyle kulaklarını kapamış, hastalıklı kahkahamdan köşe bucak kaçarken, deli gibi bağırmaya başladım. Bedenim titriyordu. Bedenim sıtma tutmuş titriyordu. Bacaklarım zangırdıyor, dişlerim birbirine çarpıyor, boğazımdan boğuk, hıçkırıkla karışık kahkahalar dökülüyordu.

"Yalvarırım kızım!" diye haykırdı babam. Ağzından bir kan seli boşaldı. "Kurtar beni!"

Karan hareket edemiyordu. Bana bakmıyordu. Sergen, Karan'ı bırakmış, bana dönmüştü. Dehşet dolu gözlerin hepsi üstümdeyken, yalnızca biri bana bakmaya cesaret edemiyordu sanki. Çenem titredi.

Billur beni kendine bastırıp, "Siktir!" diye bağırdı. "Karan, kes şunu!"

İçim dalgalandı, boğuk kahkahalar yerini acı dolu çığlıklara bıraktı. Biri beni yaralamış gibi, hastane köşesinde tüm ailesini kaybetmiş biri gibi, ameliyat masasında ayılmış ve uyuşukluğu kaybolmuş bir hasta gibi çığlıklar atıyordum. Sokak o kadar ölüydü ki, tek bir evin ışığı yanmadı.

"Asi!" diye bağırdı Billur beni kendine doğru çevirirken. Yüzümü avuçlarının arasına alıp dehşet dolu yeşil gözlerle baktı bana. "Bebeğim, sakin ol. Bebeğim. Geçti. Bebek. İyisin. Geçti!"

Onun yüzüne bakarak çığlıklar atarken Billur yüzünü buruşturuyor, acı içinde başını iki yana sallıyordu. Babam bir kez daha, "Merve..." diye fısıldadığında, Karan'ın havadaki yumruğu babamın yüzüne sertçe indi. Boğazım acıyordu, boğazım yırtılıyordu. Kahkahanın arasına sıkıştırdığım zindan çığlıkları göğsümü yırtıyordu. İçim ilmek ilmek sökülüyordu, atan dikişlerin etrafından sarkan damarları görüyordum.

Ölüyor gibiydim ama dahası vardı, ölmüyordum. Buradaydım. Nefesim, ruhumu yakıyordu.

"Onun. Adını. Ağzına. Alma." Karan tek tek, üstüne basarak söylediği sözlerinin ardından yumruğunu bir kez daha kaldırdığında, Billur bağırdı. "Yeter! Ayağa kalk, sana ihtiyacı var!"

Karan'ın bedeni, kurşun sırtını yırtmış ve kemiğine saplanmış gibi sarsıldı.

Babam artık konuşamıyordu, bir şeyler geveliyordu. Onu anlamıyordum. Gözleri üstümdeydi, biliyordum. Özür mü diliyordu yine? Adamların altına yatan küçük orospudan özür dilemek zorunda değildi.

Karan avuçlarını yere bastırıp kendini yukarı itti, babam kıvranıyordu. Ayağa kalktı. İçimde çığlık atan şey, dışarıya sesini duyurmayı başarmıştı nihayet. Kahkahamın arasına sıkıştırdığım çığlıklarım sokağı inletiyordu. Sert bir şimşek çaktı, yağmur yavaşlamış olsa da tenim o kadar hassaslaşmıştı ki üstüme asit yağıyordu sanki. Dikildi. İçim sökülürken, sırtı bana dönük, öylece dikildi. Sert nefesler alıp veriyordu.

Gururum yere yatmış, üstünden geçecek arabanın tekerleklerini sırtında hissetmek için can atıyordu.

Billur'un kollarından sıyrıldığımda, Karan'ın hemen arkasındaydım. Onu ittim. Sendeledi ve şaşkınlıkla bana baktı, ona bakmadım. Önünde dikildim, artık dayağını yediği hâlde onu seven o küçük kız çocuğu değildim.

Acıyla inledi, kendini gözlerini açmak için zorladı ve beni görünce dudakları aralandı. Ağzından bir dolu kan boşaldı. Gözlerimi

yumdum ve yağmurun üstümüze akmasına izin verdim. Dudaklarım kapanmış, sesim kesilmişti. Karan bana dokunmadı. Hiçbir şey söylemedi. Beni izliyordu.

"Mer..." Babam inledi. "...ve..." Öksürdü, ağzından kan boşaldı. Bir kez daha. "Yardım..."

"Sus!" diye bağırdım, içim yarılıp onun doldurduğu irin dışarı akarken.

"Yard..."

"Yardım, değil mi?" diye bağırdım. Gözlerim yanıyordu, sesim yanıyordu, içim yanıyordu, her şey yanıyordu. "Yardım değil mi baba? Yardım?"

"Kızım..."

"Deme!" diye bağırdım içim parçalanırken. "Deme bana kızım deme, deme, deme!"

Eli bana uzandı, titriyordu. Çamur ve kan vardı, parmakları yaralıydı, hep bana açılmasını beklediğim büyük avuçlarının içi sıyrılmıştı.

"Neden baba?" diye sordum sesim cılızlaşırken. Başım sağ omzuma düştü. "Neden?"

Elini uzattı, gözlerini açık tutamıyordu. "Neden?" diye bağırıp eline vurduğumda eli karnının üstüne düştü. Babam haykırarak bir şeyler söylemek istedi, sesi haykırıştan ibaretti ama kelimeler dudaklarında şekil bulamadı.

"Ben..."

"Üzgünsün." Başımı salladım, boğazıma tırmanan çığlığı yuttum. "Hep üzgünsün."

"Yardım et, ne olur," dedi titreyen bir sesle. "Her şeyi telafi edeceğ-"

"Neyi telafi edeceksin?"

"Elini uzat," diye inledi. "Yemin ede..."

"Etme."

Burnumu çektim. Dizlerimin üstüne çöktüğümde sokağa koca bir sessizlik çökmüştü. Gözler umurumda değildi. Bunu yapacak-

tım. Bunu yapacaktım. Yapacaktım. Yaralı avuçlarım onun ıslak gömleğine dokundu. Göğsü nefes almıyormuş gibi hareketsiz olsa da kalbinin çırpınışlarını avuçlarımda hissettim.

"Merv..."

"Şşh," diye fısıldadım. "Bu kez konuşması gereken benim."

"Kızım..."

"Baba," diye fısıldadım en savunmasız hâline bakarken. "Niye beni sevmedin?"

Arkamda bir hıçkırık duydum, ses narin ve tanıdıktı.

Ellerim göğsünden kayıp, onun kan içindeki yüzüne dokundu.

Onu sevsem, günah yazar mıydı bana Allah? Sadece biraz sevsem?

"Sen benim yüzüme hiç böyle dokunmadın, biliyor musun?" Sakallarına karışan kanı avucumla silip pürüzlü yanağına dokundum. Öksürdü. Bu kez kan gelmedi, gözleri yarı açıktı ve üzerimdeydi. Istırap, katran gibi kaynıyordu bakışlarında. "Sen yüzüme ne zaman dokunsan benim yanağımda senin parmaklarının bıraktığı morluklar kaldı hep."

Damarımdan geçen zehirle yandım bir kez daha. Saçlarına kaydırdım parmaklarımı. Islak ve pisti, çamura bulanmıştı.

"Saçlarımı da hiç okşamadın, biliyor musun?"

Babam hıçkırdı. Acı içinde. Karan... O bana bakıyor muydu şu an? Bakmamalıydı. Bakmasını istemiyordum. Işıklar kapanmalıydı, bu adamla baş başa kalmalıydık ve son kez sevmeliydim onu.

"Baba..." dedim ilk kez o kelimeye muhtaç gibi.

"Kızım..."

Burnumu çektim. "Neden böyle yaptın baba?"

"Aff..."

"Deme." Burnumu çektim. "Demesene."

"Asi..." diye mırıldandı biri arkamda. Ses Billur'a aitti ama genzinden kopup gelmişti sanki. Biri onu susturdu, bu kişinin Sergen olduğunu biliyordum.

"Şimdi seni son kez seveceğim," diye fısıldadım. "Sonra da gideceğim."

Babamın bakışlarına aldırmadan yüzümü göğsüne gömdüm, kaldırımın üstünde onun kucağına kıvrıldım. Yağmur bizi dövüyordu, babam bir kolunu kaldırıp omzuma atmaya çalıştı ama başaramadı. Ona sarıldım, kanla karışmış pahalı parfümünün kokusunu içime doldurdum. İçimin sıvası dökülmeye başladığında bunun son olduğunu biliyordum. Bir daha onu görsem bile, iki yabancı olacaktık aynı kaldırımda yürüyen. Ona sokuldum, burnumu boynuna gömdüm ve akan kanı önemsemedim. Aciz bir kız çocuğunun bacakları tir tir titriyordu, bu kız çocuğunu tanıyordum. Koyu mor külotlu çorabı yırtılmıştı.

"Sen beni... Hiç sevmedin. Böyle," diye fısıldadım, boynuna burnumu sürterken. "Baba kokusu nedir bilmedim ben, biliyor musun? Senin kokunu kirli sepetlerinden aşırdığım gömleklerinden bildim hep. Bir kez ruhunun içindeki pisliği bir çöplüğe döküp kucaklamadın beni. Ruhunun tadını alamadım baba. Alamadığım tek şey ruhunun tadı değildi. Sen bana yapmacık bir şefkati bile çok gördün. Oysa ben senden gelen yalan bir ilgiye, gerçek olmayan bir sevgiye bile razıydım. İnanırdım. Hayallerime alet edebileceğim tek bir baba figürü bile oluşmadı kafamda. Baba denince gözlerimin önünde karanlık bir oda belirdi benim hep. Senin suçun bu."

Derin bir nefes aldı, artık inlemiyordu. Yüzünü okşadım.

"Canın acıyor mu?" diye fısıldadım. Burnumu çektim. "Bu hiçbir şey, biliyor musun? Ben hiçbir yerim kanamadan bunun on mislini çektiğim geceleri biliyorum. Battaniyenin altında, bana, anneme, ablama ettiğin hakaretleri dinlerken, kalbimin üstüne bastırdığım başparmağımın göğsümün kemiğine bıraktığı izi biliyorum."

Yutkundu, yutkundum. "Baba... Bana zarar verdin."

"Biliy..."

"Biliyorsun. Ve yine de beni korumadın. Beni neden korumadın baba? Beni... Kendinden... Beni senden niye korumadın baba?" Hıçkırdım. "Acımın üstüne acı basarak soğudum. Yaşıtlarımın masal dinlediği saatlerde, küfürlerini dinledim. Yaşıtlarımın saçlarının sevildiği o saatlerde, benim saçlarım senin avuçlarında kaldı. Yas-

tığının altında babasıyla fotoğrafını saklayan kızlardan olamadım hiç ben. Yastığımın altında yalnızlığımı sakladım. Orada büyüttüm onu. Benim yalnızlığım sendin baba."

Derin bir nefes aldım. Kulağına yaklaştım ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "En sevdiğim külotlu çorabımdı o baba." Burnumu çektim. "Açtım ve istediğim bir tanecik çikolatalı çörekti."

Yumruğumu onun o insafsız göğsüne geçirdim. Göğsüne indirdiğim yumruğum kendi göğsümde bir pencere açıp acısını içime yansıtırken, bu kez gırtlağımdan gelen hiçbir şeyi tutmadım. Yutmadım. En gerçek formunu almış koca bir karanlık gibi kaldırdım kafamı. Gökyüzüne baktım ve hemen ardından kararmış umutlarımı çarptım yağmura. Sonra da yüzümü onun göğsüne gömüp, arkası kesilmeyen yumruklar indirerek, bağırmaya başladım.

Bu kez içimden çıt çıkmazken, dışım çığlık çığlığaydı. Boğuk sesim, çığlığımı gırtlakladı. "Neden?" diye bağırdım göğsüne vurarak. "Bana orospu demeni hak edecek ne yaptım?" Bir kez daha vurup ona tamamen sokuldum.

"Sevilmek isteyen bir beslemeden farkım yoktu. Sadece sev istedim. Bok gibi bir karakterin varken ne diye çocuk yaptın? Baba olamıyorsanız, uçkurunuza sahip çıkın! Yeter! Öldürüyorsunuz bizi! Dünyaya getirmek meziyet mi? Köpekler ve kediler bile yavruları kendi başlarının çaresine bakana kadar yanlarında oluyorlar! Yapamadığınız o babalığınızı da alın, kızlarınızın hayatından çekip gidin!"

Artık sadece bağırıp göğsüne vuruyordum. Vuruyordum ama belki de yaptığım tek şey elimi göğsüne koymaktı ve ben bunu vurmak sanıyordum. Saçlarım onun kanlı yüzüne dökülüp kanların arasına yayıldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Sonra göğsünde dinlenip yumruğumu kalbinin üstüne koydum. "Ama sevmiyorum da."

"Beni affet kızım," diye fısıldadı acılar içinde.

Ona sokulup kucağında küçücük kaldım.

"Beni korumadın. Seni affetmeyeceğim baba."

"Seni artık koruyacağım."

"Artık ihtiyacım yok."

"Seni..."

Başımı iki yana sallarken bacaklarım titriyordu. "Keşke," diye fısıldadım dudaklarım titrerken. "Keşke sensiz büyüseydim, seni tanımadan, tek bir fotoğrafınla büyüseydim de, seninle sınanarak büyümeseydim."

Biri beni kucakladı. Bedenim titriyordu. Beni kucaklayan şefkatli kolların arasında titriyordum. Yüzümü boynuna sakladım ve o an anladım. Ağlıyordum. Onun boynundaki acı çikolata kokusunu alıyordum ve boynundaki ince deriye tuzlu gözyaşlarımı döküyordum.

"Onu hastaneye yetiştir, bir yerde bulduğunu söyle ve senden ifade istemelerine fırsat vermeden oradan kurtul," dedi Karan. Deliler gibi titriyor, onun kokusunu soluyordum. Sergen'in onaylar gibi bir ses çıkardığını duyduğumda, ona tamamen sokuldum.

"Geçti," diye fısıldadı yarama üfler gibi. "Geçti küçücüğüm. Geçti küçük kızım."

Burnumu çekip acı içinde inledim. Kollarımı onun ensesine sarıp ona sıkıca tutundum. Tutuşu sağlamdı, kesinlikle incitmiyordu ve kollarında kırılgan bir mücevher taşıyordu sanki. Islak olmasına rağmen sıcacıktı.

"Beni korumadı," diye fısıldadım.

Dudaklarını alnıma basturırken sokağın sonuna doğru yürüyorduk. "Artık ihtiyacın yok."

"Biliyorum." Sesim titriyordu.

Alnıma verdiği her sıcak nefes parçası, düşüncelerime sızıp kötü düşüncelerin üstüne çizik atıyordu. Araca bindiğimizi fark ettiğimde direksiyona Karan değil Billur geçmişti. Aralarında mırıltı şeklinde bir konuşma geçti. Arka koltukta, Karan'ın kollarında, yüzümü onun boynuna gömmüş, çığlıklarımın yarattığı kasırganın gerisinde bıraktığı harabeyi izliyordum. Araba çalıştı. Billur arabayı ustaca bir u dönüşüyle sokaktan çıkarırken, Karan'ın parmağı sırtımda dolaşıyordu.

Kafamı kaldırıp arka camdan dışarı baktım. Burnumu çekip kirpiklerimin arasından dışarıyı izledim. Arabaların ışıkları yuvarlak

haleler hâlinde tuhaf bir gösteriyi bulanık gören gözlerimin önüne sunuyordu.

Karan saç diplerime burnunu sürtüp, "Uyu," diye fısıldadı.

Ve sanki bunu bekliyormuşum gibi gözlerimi yumdum.

Gözlerimi araladığımda, bir merdivenden yukarı taşınıyordum ve o tanıdık kolların arasındaydım. Bedirhan'ın sesini duyabiliyordum, Karan'a tamamen sokulup kendimi güvende hissetmeye çalıştım.

"O iyi olacak," diye fısıldadı.

Cevap vermedim, uyandığımı anlaması beni şaşırtmamıştı. Beyaz bir kapıyı araladı ve beni tamamen kırmızı, kan rengi bir banyoya soktu. Yumurta şeklinde kırmızı bir küvet, kırmızı bir duş kabini, kırmızı duvarlar. Her şey kırmızıydı. Gözlerimi kırpıştırdım ve görüşümü netleştirmeye çalıştım. Karan beni kucağından indirirken son derece dikkatliydi. Beni küvetin kenarındaki tümseğe oturttu, tıpkı bir bez bebek gibiydim. Başım öne düşerken Karan önümde diz çöktü. Gömleği sırılsıklamdı, siyah kotu da gömleğinden farksızdı. Ayağımdaki postalları tek tek çıkarıp, dizime kadar uzanan çorabımı da çekip sıyırdı.

Beni yavaşça soymaya başladığında ona karşı koymadım. Üzerimize kapağı kapanmış bir tabutun içinde yalnızca birbirimizle baş başaydık. Durgundu. İlk kez bu kadar farklı görünüyordu.

Sessizliğin kıyameti, düştüğü yerküreyi tam göbeğinden ortadan ikiye bölerken, gölgelerin arasında koşan küçük bir kız çocuğunun elindeki oyuncak ayının patlayan dikişlerinden dökülen pamuk, bir cesedin neşterle açılmış bedeninden dökülen organlara benziyordu. Parmaklarımı kendi kanıma batırıyor, başkalarının katili oluyordum. Oyuncak bir ayının sökülen dikişlerinden pamuklar yere dökülüyor, kız çocuğu yanan soluk borusu ve göğsünü parçalayacak olan kalbine aldırış etmeden koşuyordu.

Soğuk su önce düşüncelerimi felç etti, ardından bedenimi buzdan bir tabutun içine gömülmüş gibi hissetmemle birlikte titreyerek Karan'a sokuldum. Çenem titriyor, dişlerim birbirine çarpıyordu ve

hemen göğsümün üstünde birleştirdiğim yumruklarımı saran parmaklarım karıncalanıyordu. Büyük eli önce sırtıma uzandı, beni yavaşça kendine doğru çekerken, çaresizlik bedenime tıpkı bir kanser gibi yayılmaya ve beni içten içe öldürmeye başladı. Birbirine çarpan dişlerimden çıkan sesleri dinlerken gözlerimi kaldırdım, kafamdan aşağı inen su gözlerime temas etmese de şakaklarımda suyun çizdiği o durgun ve dar yolların üstündeki hareketliliği hissedebiliyordum.

"Mağaraların içinde yaratıklar yaşıyor," diye fısıldadım, takırdayan dişlerimin üstünü saran etler çekiliyormuş gibi sancımaya başladığında. Bir mağaranın içinde beni izleyen o canavarın beni parçalaması an meselesiydi sanki.

Hiçbir şey söylemedi, büyük avucu sırtımda dolaştı ve suyun ıslattığı buz kesen tenimi avucuyla ovarak ısıtmaya çalıştı. Bir an sanki çocukluğumun kiri pası onun avuçlarına yapışıyormuş gibi hissedince irkildim. Pürdikkat beni izleyen kuzguni karası gözlerinde durgun bir ifade vardı. Karanlık onun harelerinden önce ifadesine çökmüştü bu kez.

Eli yavaşça sırtımdan aşağı indi, ıslanmış sutyenim bedenime ağır gelirken birleştirdiğim ellerimi onun çıplak göğsüne koyup gözlerimi gözlerine sabitledim. Büyük elleri belimi sardı, parmakları tenime battı ama soğuk o kadar yoğundu ki, parmaklarını tenime batırmış olsa bile bu sızıyı hissedemedim.

"Mağaraların içinde canavarlar yaşıyor," dedi kısık, boğuk bir sesle. Erkeksi sesinin etrafına ovalanmış gerçekler, gökyüzünden yeryüzüne yağarken ölüp solan yıldızlara benziyordu.

Gözleri gözlerimde uzun bir süre takılı kaldı. Su bu kez kirpiklerimi ıslatmaya başladığında, elimde olmadan gözlerimi kıstım, kirpiklerim gözlerime ağır geldi, taşıyamadım.

"Neredeyse çırılçıplaksın," derken erkeksi sesindeki ifadesizlik beni şaşırtmamıştı. Cevap veremedim. "Ve oldukça savunmasız görünüyorsun."

"Değilim," diye fısıldadım, tepemizden akan su çenemden yere damlıyordu.

"Öylesin," dedi üstüne basarak, sanki toprağa kan döken türden bir yemin içiyordu.

"Öyle olsam bile sorun değil."

"Bana güveniyor musun?" Sesi, sırtımı delen bir ok gibiydi. Yay onun elindeydi.

Babamı önümde neredeyse öldürene kadar dövmüştü. Kafamın içine çöken binanın altında kalan o kadar fazla anı vardı ki, hangi birini kurtarabileceğimi bilmiyordum; yıkılan, üstüme çöken binanın altında kalan çoğu anıyı isteyerek bu infazın koynuna itmiştim. Ancak avuçlarımda kalmasını dilediğim birkaç anı vardı, onları kurtarmayı hep istemiştim.

Şimdi elimi o enkaza uzatsam, elimi yakalayacak olan ilk anının hangi anı olacağını bilmediğimden, cesaret edip elimi enkazın altına uzatamıyordum. Karan Ali Çakıl bu enkaza benziyordu.

Ona elimi uzatsam, avucuma koyacağı şey ne olurdu bunu bir türlü tam olarak kafamda kesin kılamıyordum. Ben ona güveniyordum da, o kendine güvenmiyordu sanki. Ama her şeye rağmen ona sığınıyordum.

"Güveniyorum," dediğimde artık tir tir titriyordum. Her şeye rağmen yalnızca ona güveniyordum.

Siyah gözlere baktım. Mahşer ateşi o gözlerde alev aldı, cehennem orada dondu ve cennetin aralıklı duran sekiz kapısından birinin aralığından dışarı kan sızmaya başladı.

"Bir canavara güvenemezsin," dedi, sesi solgun yükselmişti.

Yutkundum, soğuğu duygularımla ezmeye çalıştım.

"Sen canavar değilsin. Ben sana sığınıyorum."

Durdu, gözlerimin içine bunu reddeden gözlerle baktı ama o gözlerde aynı zamanda şefkatin kundağı da vardı, sanki ben elleri ayakları yakılmış bir bebektim ve o kundak benim yanık cenazemin mezarıydı.

"O mağaranın içindeki canavara sığınamazsın." Çenesini dikti, siyah gözleri kademsiz bir şekilde parıldıyordu. "O yaratığa güvenemezsin."

"Sen o mağaranın içinde yaşayan canavarlardan biri değilsin," diye fısıldadım gözünün altındaki erimiş dikiz izine kayan gözlerimi tekrar gözlerine çevirirken. "Sen o mağarasın."

Durdu, gözlerimin içine öyle bir baktı ki, kırk güneş söndü gecenin teninde.

"Canavarların, yaratıkların, iblislerin ve meleklerin barınağısın."

Kapkara bir gezegendeydik ve o gezegendeki tek ışık bendim sanki. Öyle bakıyordu. Gözlerinin bebeğinde, yanan ışığımı görüyordum. Kendimi görüyordum. Bu adam yalnızlığıma yapılan ölüm tehdidiydi.

Tam ağzını açacaktı ki, onu durdurdum.

"Kehf," döküldü dudaklarımdan. "Sen cennete yirmi altı adım kala, ölü yetimlerin yolunu kaybedip sığındığı o mağarasın. Sığınaksın."

8. SAHNE

Bedenine dokunan acının, ruhuna dokunan acının yanında lafı bile olmazdı.

Yine de yastığı sıktığım avuçlarımın kabuklanmasına izin vermediğim açık yarası, bileklerime uzanan bir kesik sancının iniltisini koparıyordu. Saat kaçtı bilmiyordum, tek bildiğim günün henüz doğmadığıydı, çünkü havuzun ışıkları dışında odayı aydınlatan hiçbir şey yoktu. Yaşam bu odada durmuş, bu yatağın üstündeki nefes alan ceset dışındaki tüm cesetler toprağın altına emilip yeryüzünden yok olmuştu.

Bedirhan bu odayı Karan ve benim için hazırlamıştı.

Gözlerim sık sık kapanıyor, kendi kabzasına çekiliyordu. Hemen ileride yüksek bir ağaç vardı ve uzun dalları pencereye kadar uzanıyor, kapalı camı dürtüyordu.

Karanlıkta kendi nefesimden başka bir nefesin tadını aldım. Sonra o tanıdık kokuyu soludum, sanki yastığımdan geliyordu ama yastığımda yalnızca benim başım vardı. Yataktaki tek beden bana aitti, bu yatağı baskı altına alan tek ruh bendim ve kasvetimi temiz çarşaflarına döküyordum. Bir gözün süzgecinden geçerken, ağına takılıp takılıp tökezlediğimi hissettim. Sanki aynı anda nefes alıyorduk. Başımı yavaşça yastığın diğer tarafına çevirdiğimde, yatağın

ucundaki tekli koltukta, bir ayağının bileğini dizinin üstüne koymuş şekilde oturan Karan'ı gördüm.

Sutyenle uyuyakalmıştım ama şu an üstümde saten bir çarşaf örtülüydü ve yalnızca omuzlarımın bir kısmı görünüyordu. Ayaklarım, çarşafın dışında kalmıştı ve üşüyorlardı. Bacaklarımı karnıma, ayaklarımı çarşafın altına çektim. Hafif mavi dalgalar, duvarlarda büyüyordu. Mavi havuz ışığının dalgalarından biri onun yüzünün bir kısmını jilet izi şeklinde aydınlatıyordu.

Üstünde tişört yoktu, kaslı göğsü karanlıkla örtülmüştü.

"Saat kaç?"

"Sabahın üçü," dedi yavaşça.

Yavaşça ona doğru dönüp bir elimi yastığın altına sokarak onu izlemeye başladım.

"Bir sorun var mı?" diye sordum, polislerle başının belaya girmesini istemiyordum.

Karan'ın dümdüz bakışları bir an olsun yüzümden ayrılmadı.

"Ne sorunu Çakıltaşı?"

Dizlerim, göğsüme değene kadar iki büklüm oldum ve çarşaf da tıpkı benim gibi büzüştü.

"O adam..."

"Hiçbir bok yapamaz."

Gözlerimi kararlı bir ifadeyle yüzüne diktim. "Senden şikâyetçi olu-"

"Olamaz."

"Ona ciddi zarar verdin. Gidip senden şikâyetçi olabilir. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Beni tehditle yanında tuttuğunu bile söyler, hatta o kadar ileri gider ki beni yanında tutmak için onunla tehdit ettiğini söyler. Ona vurdun. Çok vurdun... Polisler ya ona inanırsa?"

Karan bir anda ayağa kalktı. Dizini yatağın üstüne bastırdı. Yatak, dizinin ağırlığıyla öne doğru çöktü ve bedenim hafifçe ona kaymak zorunda kaldı. Elini başımın üstünde duran yatak başlığına koyup üstüme abandı.

"Boşuna düşünüyorsun, böyle bir şeyi yapamaz. Hem seni yanımda zorla tuttuğunu söylese ve ona inansalar bile, sen bunun aksini söylersen bir şey yapamazlar çünkü on dokuz yaşındasın. Ellerinden bir şey gelmez."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Kendinden çok eminsin."

"Evet," dedi kısık bir sesle. Kuzguni siyahı bakışları sertti, bir an için onu gerçekten tanıyor muyum diye düşündüm. Evet, o benim saklandığım mağaraydı. Ama içeride canavarlar olduğunu da bir şekilde göstermişti bana.

"Kendimi tam bir baş belası gibi hissediyorum," diye açıkça itirafta bulundum.

"Hissetme," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Hemen tepemde, üzerime abanmış bana bakıyordu. Eli yatak başlığından kayıp yastığıma indi ve elinin baskısıyla yastığım aşağı doğru çöktü. Alnıma dokundu.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ama buna izin vermiyorsun," diye fısıldadım bakışlarım ona yoğunlaşırken.

Başını yavaşça iki yana sallayarak yüzünü biraz daha yaklaştırdı bana. Hâlâ tepeden bakıyordu.

"Vermem."

"Neden?"

Dudaklarını bükerek tek omzunu yavaşça yukarı aşağı kaldırıp indirdi.

"Bir nedeni yok mu?"

Gözleri kısa bir an için gözlerimde duraksadı, ardından ağır mekanik bir hareketle dudaklarıma indi. Uzun kirpikleri gözlerini yavaşça örttü ve gözlerini tekrar açtığında bu kez gözlerime bakıyordu. "Olması mı gerekiyor?" diye sordu.

Yavaşça yutkundum. "Evet."

"Sen hep bir neden mi ararsın?" diye sordu, gözleri gözlerimin etrafında turlamaya devam ederken. Kaslı göğsü o kadar ağır şişip iniyordu ki, nefes almaya ihtiyacı yoktu sanki.

"Nedenlere ihtiyacımız vardır," diye fısıldadım.

"Bana güvendiğini söyledin."

"Güveniyorum."

Cevap vermedi.

"Sigara mı içtin?" diye sordum kısık bir sesle.

"Evet," dedi sakin bir şekilde. "Rahatsız mı oldun?" Geri çekilecekti ki, farkında olmadan bileğini kavradım ve onu kendime doğru çektim.

"Hayır," dedim panik içinde. "Olmadım."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı dudaklarıma santim kala.

"Neyi?"

"Nasıl bir anda böyle cesur olabildiğini." Gözlerini kısıp, kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Sorgusunu ruhumun derinliklerinde hissettim. "Anlamıyorum."

Sessiz kaldım.

Ruhumun dikiş tutmaz yaraları vardı ve karanlık o yaraların üstünü örtüyordu. Tamam, acı dinmiyordu, kaybolmuyordu, izler ölümcüldü. Ama kimse göremiyordu.

"Karan..."

"Evet, siktiğimin karaktersiz bir ebeveynine sahipsin," dedi başını iki yana sallayarak. Gözleri parlıyordu ama bu parlaklığın sebebi gözlerindeki gezegen değildi. Bu parlaklığın sebebi bir anda büyüyüp gözlerini yutan öfkeydi.

Başımı önüme eğip yastığın ucuna baktım.

"Ama bana da sahipsin."

Ona sahip olmak? Ona öylece bakakaldığımda yavaşça yanıma uzanıp sırtımı ona dönmemi sağladı. Beni kaslı göğsüne doğru çekti, sırtım onun güvenilir göğsüne yaslandı.

"Karan?"

Saçlarımın arasında derin bir nefes aldı. "Söyle."

Nefesi, dudaklarının arkasında sakladığı kelimelerden kapkara bir ip yapıp, boynumun etrafına doluyordu sanki.

"Az önce söylediğin şe-"

"Saçlarının kendi kokusu," diye kesti beni. "Farklı bir şampuanla yıkamış olmana rağmen saçların hâlâ aynı kokuyor. O gün beni kandırmıştın. Bu koku tamamen sana ait."

Yanaklarıma taşınan nabzımla ona tamamen sokuldum. Tuhaftır ki, ilk kez birine teslim olmaktan korkmuyordum. İnsanlarla iç içe olmak, benim için ne kadar uzak bir kavramsa; bu adamın etrafında olmak, benim için o kadar gerekli bir kavram hâline gelmişti. Sanki o siyah bir bıçaktı ve ben kendimi onunla sivriltiyordum.

"Konuyu değiştiri-"

"Yalancı velet. Beni kandırmıştın resmen."

Gözlerimi devirerek pencereden dışarıya baktım. "Az önce söylediğin şeyi duyd-"

"Şafak sökülüyor," dedi Karan sözümü tekrar keserek.

"İçimiz gibi," diye fısıldadım.

İkimizin arasında asılı duran sessizlik bir süre daha yerini korudu. Sonunda araladığım sayfaların altını çizdiğim kısımlarına göz gezdirirken sarsıcı bir gerçekle burun buruna geldim. Ben bu adamdan uzağa gidemiyordum.

"Bana asıl seni göstermeni istiyorum," diye fısıldadı aniden.

"Asıl ben diye bir şey yok," diye fısıldadım. "Ben buyum Karan."

"Sen bu değilsin."

"Buyum."

"Evet ama tam olarak bu değilsin. Biri daha var. Benden sakladığın biri var Asi."

İrkildim. "Ne demek istiyorsun?" Yakalanmaktan korkuyordum. Diğer Merve soluğunu tuttu, karanlığa doğru kaçmak için tetikte duruyordu.

"İçinde bir yerlerde sakladığın biri daha var. Sana benziyor ama bu hâline değil."

Eklemlerindeki yaralarda dolaştırdım parmaklarımı. Babamı o kadar sert yumruklamıştı ki, parmak boğumlarına kadar yaralıydı büyük elleri. Karan dikkat kesilmiş, ne yaptığımı idrak etmeye çalışıyordu. "Senin de benden sakladığın şeyler var," diye fısıldadım.

"Sır küpü olan bir adamın beni sorgulaması komik geliyor biraz. Üstelik o adam... Babamın... Yani biyolojik babamın ağzını yüzünü dağıttı."

İrkildi. "Kızgın mısın?"

"Ne için?"

"Onu benzettiğim için," dedi keskin bir sesle. "Eğer orada olmasaydın daha kötü şeyler olabilirdi. Ama yine de Sergen'i sikeceğim."

"Küfür etmesene," diye homurdandım. "Sergen'in bir suçu yok. Kimsenin yüzüne bakamayacağım sanırım. Berbat hâldeydim, beni o hâlde görmemeliydiler."

"Berbat hâlde falan değildin Çakıltaşı. Berbat hâlde olan oydu ve bunda senin bir suçun yoktu."

"Üzülmek istedim," diye fısıldadım pencerenin önünde kıpırdanan yaprağı izlerken. "Ben bunu izah edemiyorum şu an..."

"Ne kadar çok konuşursan konuş," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ne kadar açıklarsan açıkla. Ne kadar bağırırsan bağır. Asıl izah, sustuklarındır."

Sertçe yutkundum. "Ben kendimi hiç anlatamadım. Hakkımda neler dendi, yine sustum, tek kelime etmedim," diye fısıldadım.

"Ne kadar dil dökersen dök, susarak vurduğun tokat kadar acı vermez hiçbir kelimenin yumruğu. Beş parmağının izi kalır konuşanların suratında," dedi, sesi kuruydu.

"Peki ya bugün?" Sertçe yutkundum. "Neden acıyamadım ona? İnan bana... Denedim. Üzülmek, ona yardım etmek istedim. Belki çok günah... Baba sonuçta. Sana kızmak istedim, babama üzülmek istedim. Ama... Karan..." Sesim çatladı. "Ben babamdan görmedim sende gördüğüm sahiplenmeyi. O yüzden belki de kızamadım sa-"

Bir anda oldu her şey. Karan üstüme çıkmıştı ve karnımın üstüne oturmuş, yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı. O kadar hızlı nefes alıyordu ki, sanki birazdan tüm damarları çatlayacak, derisi gerilip yırtılacak ve altından kapkara bir canavar çıkacaktı. Banyoda söyledikleri geldi aklıma. Mağarada uyuyan bir canavar vardı ve beni parçalamak istiyordu sanki.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Neler olu-" diyecektim ki, dudakları, açlıkla saldırdı dudaklarıma. Öpüşü bir parça gerçek koparmak istiyordu sanki ruhumdan. Karşı koymadım, belki de koyamadım. Dudaklarım onun dudaklarının istilasını hoşgörüyle karşıladı. Sıcacık dilini dilimin ucunda hissedince kaskatı kesildim. Nefesi beni içine çeken bir hortumdu.

Elleri ellerimi yakaladı ve kafamın iki yanından yatağa yapıştırdı. Deli gibi öpüyordu beni. Sonsuzluk kavramı içinde, bir başka sonsuzluğa gebe kalmıştı kalbim. İçimdeki en ufak hissi bile görebilmek için hislerimin üstüne büyüteç tutuyordu sanki. Ağzımın içine inledi, karanlık ve erkeksi ses tonu beni darmadağın ederken, karnım karnına değiyordu ve sert kaslarının kalıbı benim dümdüz karnımda şekilleniyordu.

Dili dilimden ayrılırken alt dudağımı emerek hırladı. İlk kez bu kadar yoğundu, başım dönüyor, midem bulanıyordu ve ayak bileklerim titriyordu. Yatağa tamamen mıhlanmış gibiydim, eşofmanının yaptığı baskıyla irkildiğimde, Karan nefes nefese ayrıldı dudaklarımdan. Kasıklarında bir kalp, kasıklarımın üstünde çarpıyordu sanki. Kapkara alevlerin dört bir yandan püskürdüğü ve lavlarını eteklerine döktüğü gözleriyle gözlerimin içine bakarken, dudakları aralanmış, ıslaktı.

"Kaçtığım yerden geri çekiliyorum sana," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Gözleri tek bir kirpik hareketiyle ruhumu yönetiyordu. "Her zerremle bunun benim için bunun yanlış olduğunu biliyorum. Her zaman benden büyük kadınlar vardı. Ama şimdi benden küçük bir kadın var ve siktiğimin yedi yaş farkı yüzünden bu kadından vazgeçemem."

Gözlerim kocaman açıldı, bir kez daha açlıkla saldırdı dudaklarıma. İçimdeki tüm kan çekilip, o adama ait her bir hücrem kendi etrafında patlayarak benden ayrılırken, yepyeni bir kanın damarlarımda çağladığını hissettim. Onun siyah kanı, benim damarımda akıyordu sanki.

Kanının bile siyah olduğunu düşündüğüm bu adamın kanı, damarıma bulaşmıştı bir kere.

Kendini yavaşça bana sürttüğünde, kasıklarım gerildi ve sancılı bir his karnıma tırmanıp göğsümü titretti. Onu tam o noktada hissetmiştim ama bunu tehditkâr bir şekilde yapmamıştı, bilinçsiz bir hareketti ve kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Pişmanlığını her bir kasında hissettim.

"Üzgünüm," diye fısıldadı dudaklarımdan ayrılıp kulağıma yaklaşırken. Dudakları kulak mememe değiyordu. "Kendimi tutamadım."

Yatakla onun arasında kalan ellerimi, parmaklarının etrafına sarıp elini sıkıca kavrarken, sessiz kaldım. Yüzünü boynuma düşürdü, hâlâ üstümdeydi.

"Seninleyken çok zor," diye fısıldadı, nefesinin iç gıdıklayıcı sesiyle harmanlanışı içimi titretti.

"Ne zor?"

"Kendimi tutmak."

Yine sessiz kaldığımda, "Zor olacak, biliyorum," diye fısıldadı. "Sen o yasak elmasın. Etrafında dönüp duruyorum işte. Her bir zerren... Mıknatısın iki ucuymuşuz gibi birbirine çekilen bedenlerimiz... Günaha davetiyesin sen." Sesi hırıltılıydı. Dudaklarını boynuma bastırdı. İrkildim. "Gerçek seni göster bana," diye fısıldadı. "Ne olursun."

"Karan..."

"Bırak," dedi yüzünü boynuma bastırırken. "Bırak ruhunu, serbest bırak."

"Karan... Ben yapamam. Onu tekrar kaybedeceğimi bile bile ortalığa salamam." Bu cümle hakkında ne düşündü bilmiyordum, belki neyden bahsettiğimi bile bilmiyordu ama benim ruhum yetim küçük bir kız çocuğuydu.

Kafasını kaldırıp, ışıl ışıl siyah gözlerle yüzüme baktı. Gözleri, devrimin gerçek adını kazıyordu içime. O an anladım. Neyin içine düştüğümü.

"Bırak körkuyum," diye fısıldadı muhtaç bir sesle. "Bırak, dokunsun ruhum ruhuna."

O anda ruhum iki eliyle uzandı göğsümün kemikten gömleğine. Öyle sert bir şekilde ikiye ayırdı ki, ellerinin dışarı uzandığını hissettim. "Karan," diye fısıldadım acı çektiğimi yüzüne çarparak. Ardından ellerimi ellerinden kurtarıp boynuna doladım kollarımı. Çelimsiz kollarım onun koca bedenini sarmalamaya çalışırken, Karan da bana sıkıca sarıldı.

Ben buydum, soğuk ve düzdüm. Küçüklüğümden böyle atılmıştı tohumum. Ama ruhum, onun ruhunun en çıplak gerçekliğini yakaladığı an, sıkıca sarıldı ona. Nasıl olmuştu bilmiyordum, tek bildiğim sanırım Damla'nın kafasından aşağı iyi ki dökmüştüm o kahveyi.

"Bana biz neyiz diye sorma sakın," diye fısıldadı bana sıkıca sarılırken. Olgun bir adamın kollarındaydım. "Ben on dokuz, yirmi yaşlarında toy bir oğlan değilim." Alnını alnıma bastırdı. Gözleri gözlerimdeydi. "Yirmi yedi yaşına girmiş, çok fazla şey görüp, çok fazla insan tanımış yetişkin bir adamım. Lafı yeterince dolaştırdım. Şu zamana kadar çok defa lafı dolaştırdım." Alnını alnıma sürttü. "Artık yaşımın adamı gibi davranmak ve..."

"Ve?"

"Kadınım olmasını istediğim kıza sahip çıkmak istiyorum."

Bakışlarım durdu. Bakışları durdu. Nabız büyüdü. Kan, kulağımda uğulduyordu.

"Biz..."

"Biz seninle siyahın en güzel tonuyuz," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"Siyahın tonu olmaz. Olsa bile aynıdır."

Bana biraz daha yaklaştı.

"Ne güzel işte. Dipsiz bir siyahın içinde, bizi kimse bulamaz."

Dudakları dudaklarımı bulmadan hemen önce bir süre gözlerimin içine baktı. Öpüşü sertleşirken elleri kalçalarıma kaydı ve çarşafın içinde kaskatı kesilirken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra bir anda geri çekilip yana devrildi ve körük gibi inip kalkan göğsüyle tavanı izlemeye başladı.

"Sikeyim," diye mırıldandı. "Çok boktan."

Aniden yataktan doğruldu, bir süre sırtı bana dönük şekilde yatağın ucunda oturdu. Bu zamana kadar hep kendisinden büyük kadınlarla olmuştu, belki de bunun nedeni bir anne figürü aramasındandı. Şimdiyse küçük gördüğü, yetişkinliğinin ilk yıllarını yaşayan basit bir üniversite öğrencisini istiyordu. Sanırım onun için gerçekten boktan bir durumdu.

Oturduğu yerden doğruldu, koltuğun üzerinde asılı duran ceketinden bir paket çıkarttı ve pencerenin önüne yürüyüp pencereyi açtı. Soğuk sert bir şekilde içeri doluşurken çarşafın içine gömüldüm. Karan paketin içinden siyah bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Paketin içinden çıkarttığı zippoyla sigaranın ucunu ateşledikten sonra zippoyu paketin içine atıp, paketi eşofmanının cebine koydu. Bir kolunu kaldırıp pencerenin pervazına koyduğunda pazıları şişmiş, kolundaki damarlar belirginleşmişti.

Henüz on dokuz yaşındaydım. Bu yüzden mi benden kaçıyordu? Aradığının ben olduğumu söylemesine rağmen, bir parçasının kendisinden büyük birine ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? Ona anne figürü olamamamdan mı korkuyordu? Düşünmek kalbimi ağrıttı.

Sigarayı dudaklarına götürürken sökmeye başlayan şafağı izliyordu. Sırtında ve belindeki gamzeler derinleşmişti, yastığıma sarılıp ona baktım. Ruhumun eline gümüş bir tas vermiş, tasın içini berrak suyla doldurmuştu. Ruhum kurak bir topraktan farksızdı. Onun uzattığı suyu kana kana içti, her bir yudum, bir yaranın kapanmasını sağladı. Yara kapansa da iz oradaydı.

Sigaranın gri dumanını dışarı üflerken omzunun üstünden bana baktı.

"Uyu," diye fısıldadı.

"Sen?"

"Uyu küçücüğüm. Ben buradayım."

Tam yatağa kıvrılacakken bahçede kırmızı mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördüm. Işıklar sokaktan yükseliyor, şafağı yarıp, soluk

maviyi aydınlatıyordu. Karan pencerenin önünde öylece dikilirken aşağıda çalan zilin sesi tüm odalarda yankılandı. Göğsüm acıyla büküldü, tam ayağa kalkmaya çalışmıştım ki, Karan çok hızlı bir şekilde üstüne siyah bir kazak geçirip ayakkabılarını giyerek odanın çıkışına yöneldi.

"Karan?"

"Aşağı inme," dedi sert bir sesle. "Sakın."

Hışımla odadan çıktığında, ayaklanmış ve çoktan üstüme bir tişört geçirmiştim bile. Hızla odadan çıktım, zil sesi susmuştu ve dış kapının açıldığını biliyordum. Odalardan birinden Billur çıktı ve gözlerini ovuştururken, "Sorun ne?" diye sordu. "Uykumun içine sıçtılar."

Kaskatı bir şekilde yanından geçip gittiğimde, önce afallasa da o da beni takip etti. Merdivenleri hızla inmeye başladım. Salona indiğimizde holü rüzgâr gibi geçtim.

Billur, "Ne oluyor?" diye bağırdı. "Asi?"

Kapının önüne geldiğimizde kapı çoktan açılmıştı. Bedirhan kapının kolunu tutuyordu ve şaşkın görünüyordu. Sergen de oradaydı, yüzü buz gibi, bakışları dümdüzdü. Karan'ın yüzünü göremesem de, öylece dikilmiş, kapıdaki polis memurlarına baktığını biliyordum. Sırtı kaskatıydı.

"Karan Ali Çakıl şu an burada mı? Onu kendi evinde bulamadık, burada bulabileceğimizi söylediler," dedi göbekli bir polis memuru. Kim söylemişti? Ve benim adım neden geçmiyordu? Diğer memurlara göre daha söz sahibi bir adama benziyordu, siyah silahını görebiliyordum, kemerinin altındaki silah kabının içindeydi. Polis memurun kahverengi gözleri kısaca beni taradığında, Karan kapıya doğru yürüdü.

"Benim," dedi Karan sakin bir sesle.

"Bizimle emniyete kadar gelmeniz gerekiyor," dedi göbekli polis memuru.

Bir an öne doğru atıldım. Kafamın içinde bir şimşek çaktı. Dünya yıkılıyordu ve olduğumuz yerdeki kabuk da çatlamaya başlamıştı

sanki. Billur kolumu tutunca polis memuru bana anlamayan gözlerle baktı. Boğazımdan bir direniş yükseldi. Karan'ın bakışları bana döndü.

"Tabii," dedi Karan gözlerini benden ayırmadan.

"Gidelim Karan Bey."

Karan başını sallarken hâlâ bana bakıyordu. Sergen, dehşet dolu gözlerle, "Hemen arkandan geliyorum abi," dedi.

"Burada onunla kalıyorsun," dedi Karan, gözleri hâlâ bende olsa da sözleri Sergen içindi.

"Onu neden götürüyorsunuz?" diye hırladım bir anda. Gözlerim dehşetle büyümüştü ve endişe içimde duman altıydı. Polis memuru cevap vermedi. Simsiyah gözleri gözlerime sarılırken dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. O kadar silik, o kadar belirsizdi ki, ben hariç kimse bunun farkına varmamıştı.

"Endişelenme Çakıltaşı," diye fısıldadı sakin bir sesle. "Her şey yolunda."

"Karan Bey, buyurun lütfen," dedi polis memuru, konuşmaları umursamadan.

"Sergen, kız sana emanet," dedi Karan. Kapıdan dışarı bir adam attı. Tekrar bana döndürdü siyah gezegenlerini.

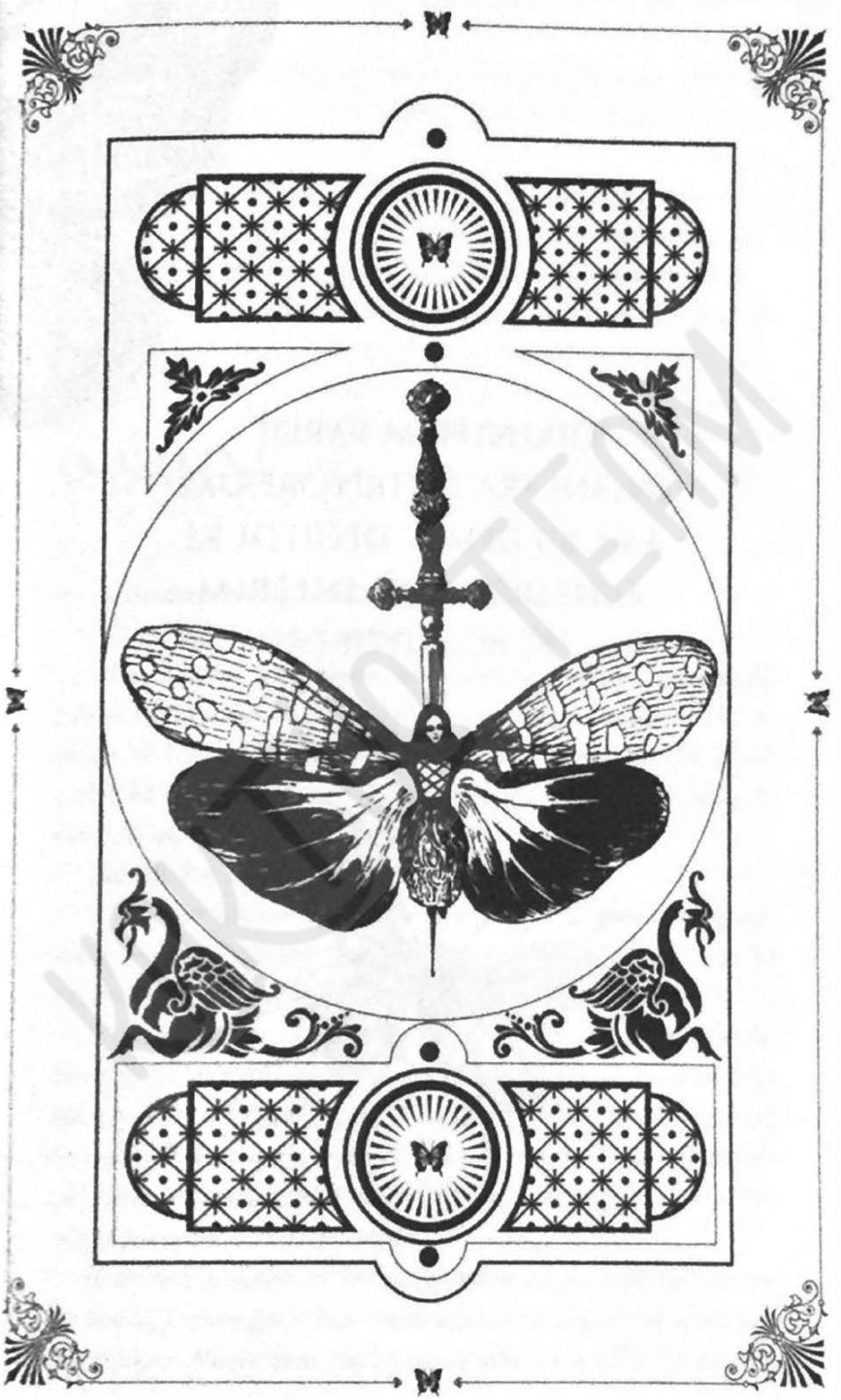
"Her şey yolunda," dedi verandanın merdivenlerine doğru yürürken. "Yatağımıza git ve uyu velet. Uyandığında yanında olacağım."

"Karan..."

Aynı silik tebessümü tekrar görür gibi oldum. Sonra bahçe kapısından çıkarıldı ve ben dizlerimin bağı çözülmüş gibi, her an yere kapaklanacakmışım gibi bahçe kapısına koştum. Onu polis aracına bindirdiler. Araca binerken gözlerimiz bir kez daha birleşti. Bakışları içime bıçak gibi saplanırken olduğum yerde öylece kalakaldım. Sergen omzuma dokundu, araba çalıştı ve Karan son kez arabanın camından bana baktı.

Bedirhan'ın ve Billur'un sesini duyuyordum ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Araba gitmişti, olduğu yer boştu.

Karan yoktu.

DİKENLERİM VARDI,
İNSANLARA BATIRIYORDUM.
AMA BU DEMEK DEĞİLDİ Kİ,
BATIRDIĞIM DİKENLERİM
HİÇ ACIMIYORDU.

9. SAHNE

Kanatlarınızın eridiğini hissettiğiniz oldu mu hiç?

"Çakıl taşlarından kanatlar erimez küçüğüm."

İşlenen tüm günahların unutulmasına rağmen intikamların kalpte hâlen daha tazeliğini koruduğu adi bir dünyada onurlu insanlar olarak yaşadığını sanan sahtekârları izliyordum. Artık bazı şeyler kafamda daha net, daha parlaktı. Anlamıştım. Kendimizi kimseye izah etmek zorunda değildik.

Bana bunu Karan Ali Çakıl öğretmişti.

"Ne kadar çok konuşursan konuş," demişti, kara gözlerini gözlerimin aynasına düşürürken. *"Ne kadar açıklarsan açıkla. Ne kadar bağırırsan bağır. Asıl izah, sustuklarındır."*

Dudaklarım ayazda kalmış kuru bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu. Siyah paltoma daha sıkı sarıldım. Fethiye Emniyet Müdürlüğünün beyaz, tıpkı bir saraya benzeyen ihtişamlı binasının önünde dikiliyordum. Endişe karnımın içinde küçük tohumunu çatlatmış, sarmaşıklara dönüşen kollarını usul usul göğüs kafesime doğru uzatarak beni kuşatmıştı.

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayarak parmaklarımı kumaşın örttüğü etime geçirdim. Hemen üst katta, ışığı yanan odada sorgulandığını biliyordum çünkü şu an yalnızca o odanın camından

dışarı ışık sızıyordu. Kalçamı siyah Mercedes'in kapısına yasladım ve başımı kaldırıp ışığın süzüldüğü odayı izlemeye devam ettim.

"Asi," diye fısıldadı Billur. Onun sıcak nefesini boynumda hissettim. "İyi misin?"

Cevap vermedim.

Binanın otomatik kapısı açıldığında kendimi öne doğru iterek doğruldum. Sergen kapıdan geçerken üç numara kesilmiş olmasına rağmen tepeden aşağı dökülen klima rüzgârı onun içinde beyaz teller olan kısa saçlarını bile uçuşturmuştu. Sergen'in yüzüne yayılan resmi ifadeyi izlerken hızlıca ona doğru yürümeye başlamıştım.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim kelimelerin etrafında çatlamış ve harflerin yarattığı hanedanlığa boyun eğmişti.

Mekanik bakışları yüzüme kaydı. "Sorun yok."

Yüzümü buruşturdum. Söyledikleri beni tatmin etmiyordu. "Sorun yok mu?"

Sergen takımının ceketini düzeltirken, "Yani evet, konu baban," dedi, sesi insanlara karşı bir sınır çizdiğini ele veriyordu. "Babanın ifadesi alınacakmış ama konuşmakta zorlanıyormuş. Baban en son abimle görüldüğü için birinci derece şüpheli abim." Gözlerini kıstı. "Haksız da sayılmazlar."

Babamın nasıl bir ifade vereceği merak konusuydu. İçimin etlerini kemirmeye başlayan şüphe, taksiye atlayıp babamın yakasına yapışmam için sırtımı dürtüp duruyordu. Sergen gözlerini kısıp, gözlerimin içine dikkatlice baktı. "

Sakın aklından geçeni yapayım deme, buna izin vermem." Sesi mermer kadar sert, jilet kadar keskindi. "İşleri daha da karıştırmaktan başka hiçbir şeye yaramayacak. Baban şu an hastanede ve başında en az üç tane polis bekliyor ifadesini almak için."

"Ama babamın ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikrim yokken burada öylece bekleyemem! Bunu ona yapanın Karan olduğunu söylerse, ne olur?" Sesim gür çıkmıştı. Şafak sökmüştü sökmüş olmasına ama güneş hâlâ izlerini göğün kanatlarına kondurmamıştı. Gökyüzü puslu, uğursuz bir mavi renk tarafından kuşatılmıştı.

Yıldızların çoğu gökyüzündeki konumunu koruyordu. "Belki de olanları anlatacak ve Karan'dan şikâyetçi olacak! Bunu yapar, onu tanıyorum."

"Öyle bir şey olmayacak Merve." Sergen'in açık kahverengi gözleri bambaşka bir gazel okuyordu şu an. Bakışlarını hemen merdivenlerin aşağısına, karşıda duran arabaya sırtını dayamış, kollarını göğsünün üstünde toplamış, öylece dikilen Billur'a çevirdi. "Git arkadaşının yanına. Bedirhan'a söyleyeceğim, sizi eve bırakacak. Abimi alıp geleceğim, hiçbir sorun çıkmayacak."

"Sen çocuk mu kandırıyorsun?" diye bağırdığımda, kapının ağzında dikilen polis memuru şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Belindeki silahı kısaca süzdükten sonra, bomboş bakışlarımı polis memurunun gözlerine çevirdim ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Karan'ı görmek istiyorum!"

"İşleri yokuşa sürmenin hiçbir anlamı yok Merve!" Sergen, bana dokunmamaya özen göstererek ellerini havaya kaldırdı ve geri çekilmem için bana tehditkâr bir şekilde uzandı. Sanki bilerek bana dokunmuyor gibiydi, ölçülü hareketlerine şaşkınlıkla bakmak istesem de, bakışlarım bir parça korku ve damarlarımda oluk oluk akan endişeyle sarsılmıştı.

Arabanın kapısı bomboş caddede açılıp kapandığında, Bedirhan arabanın içinden çıkmıştı. Buz mavisi kotunun sert kumaşının gerilen bağlarını elleriyle düzelttikten sonra etrafı kısaca kolaçan edip, "Kızları ben eve bırakayım istersen?" diye sordu kısık bir sesle. Sesi bomboş caddede yankı uyandırırken, başımı iki yana sallayarak ayaklarımı merdivenlere vurdum.

"Onun buradan kendi ayaklarıyla çıktığını görmeden şuradan şuraya gitmiyorum!"

Merdivenleri inip, göğsümü çalkalayan hissi yutkunarak gidermeye çalıştım ve merdivenin en son basamağına kollarımı göğsümün üstünde toplayarak oturdum. Avuç içlerimdeki yaralar sızlıyordu. Seramik yüzeyi soğukla dövülmüş merdiven belimin kemiğine kadar titrek bir sızı gönderirken, bu zerre umurumda olmamıştı.

Hislerim yıllar sonra ilk kez bu kadar aktif bir şekilde beynimi ve kalbimi bulandırıyordu. "Benim yüzümden," diye fısıldadım. Sesimdeki çaresizlik, ses tellerimin arasında siyah bir sürüngen gibi ıslak bir his bırakarak kaydı.

"Hiçbir şey senin yüzünden değil!" Billur kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hiçbir şey! Asıl sen orada olmasaydın belki de içler çığırından çıkacaktı."

Cevap vermedim. Dudaklarıma dikenden teller çekip, kelimelerin dışarı sızmasına engel olurken yapabildiğim tek şey derin derin nefesler alıp kendime hakim olmaya çalışmaktı.

Ayın ışığı, gökyüzünün şafak mavisiyle birleşince gümüşi bir mavi rengini sokaklara yaymış, kuru soğuğu da dudaklarının arasından üzerimize üflemişti. Hemen önümüzde siyah bir Volkswagen Touareg durduğunda, arka tekerlekleri gür bir çığlık atmıştı. Meraklı bakışlarımı yavaşça kaldırdığım anda Sergen'in kanı çekilmiş yüzüyle karşılaştım. Pürdikkat arabanın içine bakıyordu, şu an hiç olmadığı kadar gergindi.

"Sorun ne?"

Sergen dümdüz dudaklarını aralarken gözlerini arabadan çekmiyordu. "Yaşar Bey." Sesi düz, vurgusu güçsüzdü.

Sırtımdaki kemikler birbirine geçerek, derimin altında kargacık burgacık oldular. Bakışlarımı hızlı bir şekilde Volkswagen'e çevirdim. Simsiyah camları filmliydi, içi görünmüyordu. Bedirhan kenara geçti ve kollarını göğsünün üstünde toplayıp, başını eğerek arabanın içindeki kişiyi görmeye çalıştı. Biz kim olduğunu elbette biliyorduk.

Şoförün kapısı hızlıca açıldığında, Turgut Bey'i ânında tanımıştım. Lacivert bir takım elbisenin içindeydi. Turgut Bey başıyla bizi selamladıktan sonra arabanın arka kapısına yöneldi ve eğilip kapıyı açtı. Görüşüme önce işlemeli bir baston girdi. Bastonun sert kavisli işlemelerine bakarken, ardından siyah rugan erkek ayakkabıları da odağıma girmeyi başarmıştı. Yaşar amca üzerinde gümüş renginde bir takım elbiseyle arabadan çıktı. Geçmişin çizgileriyle dolu

gözleri cansız bakıyordu. Bakışları binanın en üst katından, en alt katına doğru ağır bir tura çıktı. Sergen merdivenleri inip Yaşar amcaya doğru yürümeye başladı. Yaşar amcanın mekanik bakışları beni odağına aldı. Yaşlı gözlerinin etrafındaki çizgiler kendini belirtircesine kırıştı ve bana yavaşça gülümsedi.

"Merve!" diye seslendi bana. Bu samimiyetin altında ezilirken, gözlerimi kaçırma isteğinin üstüne bir fermuar çekemiyordum maalesef. Sergen, Yaşar amcanın koluna saygılı bir üslupla dokundu ve kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Billur'un meraklı bakışları yaşlı adamın üzerinde dolaşıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp, buz tutmuş pantolonumun kumaşını sürterek kalçalarımı silkeledim. Ürkek adımlar atarak Yaşar amcaya doğru yürümeye başladım. Kollarımı birbirine sararak, "Hoş geldiniz," diye fısıldadım mahcup bir sesle. Dudaklarımdan dökülen kelimeler, bıçağı diline basıtırmış bir intihar meyillisinin son ânında kustuğu kelimelerini taşıyan sesi gibiydi.

Yaşar amca, Sergen'i arkasında bırakarak bana doğru yürüdü. Elindeki bastonu sıkıca tutup kollarını iki yana açtı ve o an bir tepki verebilecek kadar zamanım olmadığını anladım. Onun şefkatli, pahalı erkek kolonyası kokan kolları tarafından mengene altına alındım.

"Sen iyi misin?" diye fısıldadı, yaşlı sesi titriyordu. Sıcak nefesinin baskısını saçlarımda hissettiğimde kendimi darmaduman hissediyordum.

"İyiyim." Değildim, bunu haykırmaksa en büyük isteğimdi ama yapmadım. "Ben çok özür dilerim Yaşar amca."

"Ah küçük çocuk! Ne diye özür diliyorsun? Senin ne suçun var?" Sesi kaygılıydı. Benim suçum olmadığını düşünmesi normaldi ama en büyük suçlu bendim ve Yaşar amca gerçeklerden yapılma buz dağının yalnızca suyun yüzeyindeki hâlini görebiliyordu. Okyanusun dibinde duran dağın kökü, okyanusun zeminiyle eş değerdi ve bu dışarıdaki görüntüyle kıyaslanamayacak kadar büyüktü.

"Üzülme," dedi içten bir şekilde. "Yalnızca ifadesi alınıyor, birazdan salınacaktır."

"İfadesini karakolda almak istediler," dedi Sergen pürüzlü bir sesle. "Komiserlerden biriyle konuştum, burada alıyorlar ifadesini abimin Yaşar Baba."

Yaşar amca bana sarılmaya devam etti. "Sağ ol Sergen," dedi sakince. "İyi yapmışsın oğlum."

Parmaklarım onun takımının ceketini güçsüzce kavradı, tam şu anda kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum ve bundan nefret etmiştim. Birilerine muhtaç olmak bir yana, ihtiyaçtan kavrulan yanlarımı görmelerini bile istemiyordum.

"Ben bir içeri gireceğim." Kolları beni serbest bıraktığında göz göze geldik. Yaşar amca bana güç vermek istercesine gülümsedi. "Onu görmek istiyorum!" Bıçak kadar keskin bakan gözlerimi Yaşar amcanın gözlerinden bir an olsun çekmedim, küçük yumruklarımı sıkmıştım ve dudaklarımdaki deri de sızlıyordu.

"Onu görmek mi istiyorsun?" diye sordu şaşkın bir şekilde gözlerime bakarken. Başımı hızlıca salladığımda, o da bana uyarak başını salladı ve elini omzuma koyup, arkamı dönmem için beni yavaşça itti.

"Onu oraya sokmak ne kadar doğru baba?" Sergen'in sesindeki endişe karnıma çakı gibi girmiş, girmekle kalmamış içimde dönüp, içimi karışlamaya başlamıştı. Omzumun üstünden kaşlarımı çatarak Sergen'e baktım.

Yaşar amca, "Kararlarımı sorgulama Sergen," dedi mekanik bir sesle. "Onu görmek istiyorsa, görecek."

Yaşar Çakıl beni bembeyaz bir koridora soktu, içerisi özel hastanelerin koridorlarına benziyordu. Asansörle üst katlara çıkarken ikimiz de sessizdik. Holün sonunda bilgisayarlarının başında oturan birkaç polis memuru vardı. İçlerinden biri bizim içeri yürüdüğümüzü fark ettiğinde ayaklandı. "Beyefendi, içeri giremezsiniz, şu an içeride ifade alınıyor," dedi. Genç bir polis memuruydu, koyu kumral saçları üç numara tıraş edilmişti.

"İçeride torunum var." Sesi dümdüzdü. "Karan Çakıl."

Adam duraksadı. "Efendim içeride Karan Ali Çakıl'ın olduğunu biliyorum ama prosedür gereği sizi içeri alamayız. Şu anda torununuzun ifadesi alınıyor. Sizi şöyle başkomiserin odasına alayım, orada bekleyin Karan Bey'i."

"Karan Çakıl," diye düzeltti Yaşar amca aniden. Ali ismini kullanılmasından hoşlanmamıştı. Duraksadım. Yaşar amca omzumdaki elini çekmeden, dişlerini gıcırdattı. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun evladım?" diye sordu. Sesinde tanımlaması güç bir ifade vardı, sert bir şekilde yüzüme çarpan bu ifade bana Karan'ı anımsatmıştı. Karan, dedesine benziyordu.

Polis memurunun eli ayağı birbirine girerken, diğer polis memurları da bilgisayarlarındaki işleri bir köşeye iterek ürkek gözlerle Yaşar Çakıl'a baktılar.

"Yaşar Bey, elbette biliyorum. Sizi çok sever sayarım, siz de bunu biliyorsunuz. Ama şu an sizi oraya alamam."

Bu tepkiler beni şaşırtmıştı.

"Beni sevip sayıyorsan içeri alırsın gözüm," dedi Yaşar amca. "Senden isteğim, ne yap ne et, torunumu bir an önce o odadan çıkartıp başkomiserinin odasına getir." Yaşar amcanın mekanik gözleri granit soğukluğu taşıyan bir çelik parlaklığıyla bana döndü. "Gidelim kızım."

"Onu görmeyecek miyim?" Avuçlarım terlemişti. Hayır, onu görmeden olmazdı. Endişeli bakışlarımı Yaşar amcaya odakladığımda, sırtımı sıvazladı ve bir anda eski hâline dönüp, sevecenlikle gülümsedi.

"Başkomiserin odasında bekleyeceğiz. Eminim en kısa sürede..." Bakışlarını genç polis memuruna çevirdi. "...yanımıza getirilecektir."

Başkomiserin odası sıcaktı. Görkemli kum taşı masanın arkasında oturan komiser bizi gördüğü an ayaklandı ve Yaşar Çakıl ile el sıkıştılar. Karşılıklı deri koltuklara oturduğumuzda, başkomiserin gözleri üzerimdeydi ama ben ona bakmamaya çalışıyordum. Babam yaşlarında, göbekli bir adamdı ve çok keskin gözlere sahipti.

"Torunumu ne zaman göreceğiz Eşref Komiserim," dedi Yaşar amca ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin üstüne koyarken.

"Yazılı ifadesi alınıyor, özel olarak sorguya alınmaması için gereken talimatı verdim Yaşar Bey. Torununuz geldiğinde konuyu daha net bir şekilde konuşacağız, sanmıyorum zaten Karan Bey'in o tür bir olaya karışacağını." Adamın gözleri kısaca bana döndü. "Bir şeyler içer misiniz küçük hanım?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Teşekkür ederim."

Yaşar amca ve başkomiserin sohbeti boyut kazanırken saatin kaç olduğundan bihaberdim. Duvar saati arkamda kaldığından, sıkıldığımı düşünecekleri için arkama dönüp saate de bakamıyordum. Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım, bakışlarımı Yaşar amcayla aramızda duran siyah sehpanın yüzeyine odakladım. Silinmekten aşınmış sehpa temiz ama eski duruyordu. Başkomiserin odasının kapısının kulpu çevrildi.

Nefesim, boğazım boyunca yırtıklar açarak ciğerime tırmandı, gözlerim sehpanın üzerine kilitlenmişti. Kapı aralandığı an, bakışlarım da kapının yavaşlığını takip etti. Başım büyük bir yavaşlıkla ağır çekimde kapıya doğru döndü, kalbime zehrini salgılayan kelebeğin felçli kanatları tüm ihtişamıyla hareket etmeye başlamıştı.

Umudum simsiyah bir ışık yakmış, o ışıkla beni kör etmişti sanki.

Simsiyah saçları odağıma düştüğü anda dudaklarım aralandı. Oturduğum yere çakılmış gibi hissetsem de dizlerim yukarı kaykılmıştı. Kısık bakan sığınak siyahı gözlerinin üzerine dikilmiş mezar taşları gibi duran gür kirpikleri, gözünün kenarındaki erimiş dikiş izinin üzerine gölgesini düşürmüştü. Koyu renk gözler beni odağına aldı. Bana öyle derin baktı ki, gözlerim onun dışında hiçbir şeyi kabul etmedi. Onun dışındaki her şey buğulanmıştı ve tek gerçek oydu şu an. Karan'ın gözlerinde, gözlerime uzanan eller vardı ve o eller, artık sakin olabileceğimi belirtircesine şefkatliydi.

"Karan Bey de geldi işte," dedi Başkomiser Eşref Bey. "Buyurun, içeri geçin Karan Bey."

Uzun bacakları eşofmanın bağlarının gerilmesine neden olacak derecede büyük bir adımla içeri girdiğinde, kapıyı da arkasından kapatmıştı. Gözlerim sanki bir mucizeye şahit olmuşum gibi ona

kilitlenmişti ve merceğim ondan başkasını içine kabul etmeyecek kadar titizdi. Onun dışında hiçbir şeyi algılayamıyordum.

Karan, dedesi ve benim ortamızda, sehpanın önünde dikildi. Bakışları gözlerimden kopmak istemese de, kopmuş ve başkomisere dönmüştü.

"Artık gidebilir miyim?" Sesi dümdüzdü, ruhunu sakladığı perdeyi tekrar önüne örtmüş gibiydi. Delici bakışları keskin bir şekilde, tıpkı bir atmaca gibi başkomiserin gözlerine odaklanmıştı. Bakışlarındaki tehdit o kadar duruydu ki, bir görme engelli bile onu hissedebilir, siyah perdesinde canlandırabilirdi.

"Size söyleyeceklerim olacak..." Başkomiserin devam edeceği kesin olan sözünü kesen hemen dibinde duran beyaz telefonun zırıldaması olmuştu. Gözlerimi Karan'ın üstünden bir an olsun çekmeden onu izlerken, başkomiser telefonunun ahizesini kaldırdı ve kulağına götürüp, "Dinliyorum," dedi mekanik bir sesle. Kısa sessizlik, Karan'ın göz ucuyla bana bakmasıyla büyümüş ve bir karadelik olup beni yutmuştu. Siyah gözlerin odağındaki yüzüm pancar gibi kızarırken, Karan yavaşça göz kırptı ve bakışlarını tekrar başkomisere çevirdi.

Kalbim göğsümü yırtıp çıkacak sandım.

"...biliyordum zaten. Tahmin etmiştim. Haberdar ettiğin için teşekkürler Yusuf. Karan Bey de gitmek istediğini söylüyordu." Başkomiserin sesi bir şeyden dolayı rahatlamış gibiydi. Terleyen avuçlarımı yumruk yaptım ve Karan'ın profilini izlemeyi sürdürdüm, dudaklarının dolgun kavisine bakarken gerçekliğini sorguluyordum. Başkomiser telefonun ahizesini sertçe kapatırken, "...düşündüğüm gibi. Buna ihtimal bile vermemiştim. Mehmet Karakuyu gözlerini açmış, durumu iyiymiş ve ifade verebilmiş. Kesinlikle Karan Bey tarafından darp edilmediğini, sokak serserilerinin para için onu tartakladıklarını söylemiş," dedi. Akıcı bir şekilde anlattığı şey duraksamama neden oldu, bir an öksürük krizine gireceğimi düşündüm. Babam Karan'dan şikâyetçi olmamış mıydı gerçekten?

Karan hiç şaşırmamış gibi yavaşça başını salladıktan sonra, "O zaman?" diye sordu dümdüz ifadesine biraz olsun mimik eklemeden. O kadar gergin görünüyordu ki, şimdi masaya uzanıp adamın suratına sağlam bir yumruk indirmesinden korkuyordum.

"Gidebilirsiniz Karan Bey." Adam tedirgin bir şekilde gülümsedi. "Bir yanlış anlaşılma yaşandı, aslı olmayan şeyler yüzünden sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz ama en son sizinle görüldüğü için..."

"Açıklama yapmanızı istediğimi hatırlamıyorum." Bu saygısız tutum başkomiserin kaşlarını çatmasına neden oldu. Karan'ın keskin, derin çukurlu kaskatı çenesi ve dikleşmiş kaşlarına bakarken karnım kasılmıştı. Ruhsuz gözlerini adamın üzerinden çekmeden ellerini masanın kenarlarına koydu ve sehpanın yarattığı mesafeye aldırmadan masaya abandı. "Tekrarlanmasın."

"Bence bu durumu büyütmemize gerek yok." Başkomiser gözlerini Karan'ın yüzüne dikti ama bir sebepten sakın kaldı. "Sonuçta bu bir yanlış anlaşılmaydı."

Karan başını sallarken masanın kenarlarını sıkıca kavradı ve uzun, kemikli parmaklarının boğumları beyazladı. "Kesinlikle."

"Tekrardan kusura bakmayın."

Yaşar amca gergin bir tavırla, "Karan, gidelim oğlum," dedi, sesine yansıyan gerginliğinin sebebi başkomiser değil, Karan'dı. Karan tıpkı kuduz bir köpek gibi adama bakarken sanki hırlıyordu. Yaşar amca yavaşça Karan'ın bileğine dokundu, Karan dişlerini sıktı ve yanaklarındaki çukurlar genişleyip, yüzünü gölgeledi. Kuzguni siyahı gözlerini usulca adamın yaka kartına indirdiğinde, granit soğukluğundaki bakışları yakıcı bir kar fırtınasının ortasında kalmış gibi hissettirecek kadar dondurucuydu. Simsiyah kirpikleri buzdan hançerler gibi gözlerinin üstünü hafifçe örtmüştü ama kısık bakışlar adamın gözlerine yavaşça tırmandı.

"Kızımı korkuttun Eşref," dedi kısık bir sesle. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Adamın yaka kartından öğrendiği ismi, dudaklarından isim değil de bir fermanmış gibi dökülmüştü. Karanlık bir ferman gibi. Yaşar

amca aniden ayaklanarak Karan'ı kolundan tutup çekti, başkomiserin yüzündeki kan çekilmişti. İçimde kaynayan panikle ayaklandım ve Karan'ın yanında dikildim.

"Bu tutum hiç hoş değil Karan Bey," dedi başkomiser, yine de yüzü renksizdi, sanki karşısındaki bir başkası olsa kalkıp tokadı yapıştıracak gibi bakıyordu.

"Sakin ol Karan," diye fısıldadı Yaşar amca. "Şimdi sırası değil aslanım."

"Dede, bırak." Karan'ın dudaklarından karanlık bir fısıltı şeklinde dökülen harfler kanımı dondurmuştu. Ruhsuz bakışları doğrudan başkomiserin üzerindeydi. Yaşar amca onu biraz daha sert çektiğinde, Karan'ın çelikten gövdesi bir santim bile kıpırdamadı. "Tutumumun nesi hoş değil mesela?"

"Karan, kızın yanında yapma şunu, hadi aslanım."

"Karan," diye fısıldadım ona sokulup, elimi onun koluna koyarken. Bir an gerildi ve ardından bedeninin gevşediğini avuçlarımın içinde hissettim. Bakışları omzunun üstünden bana doğru indi ve gözlerimiz birbirine hasret iki renk gibi birbirlerine karışırken, bir kez daha dişlerini sıktı.

"Peki." Sesi netti. Bakışlarını yavaşça başkomisere çevirdi. "Bugünün yarını da var Eşref. Değil mi?" Dudakları dümdüz bir çizgi şeklinde gerildiğinde, başkomiser başını yavaşça salladı, ortam çok gergindi. "Umarım o yarınlarda da tıpkı bugün olduğu gibi beni rahatsız etmezsin."

Karan'ın adamın gözündeki konumu neydi bilmiyordum ama başkomiserin bile gergin bir şekilde ecel terleri dökmesine neden olmuştu. Bakışları olabildiğince ağır bir şekilde bana doğru döndü, kolunu daha sıkı tuttum ve onu yavaşça çekip, "Gidelim?" dedim sorar gibi.

Odadan çıktığımızda, tuttuğum nefesi dışarı bırakabilmiştim ama hâlâ binanın içinde olduğumuz için bir türlü tam olarak rahat bir nefes alamıyordum. Karan'ın koluna tamamen girdiğimde, hiç yadırgamadı ve ben de bunu yapmaktan ilk kez utanmamıştım. Sı-

nırları çizdiğim tebeşiri kaybettiğimden beri, tırnaklarımla çizdiğim sınırların içinden durmadan çıkıyordum ve farkında olmadan birbirimizin dibine giriyorduk.

"Dede..." Karan'ın sesi durgundu ama Yaşar amca elini havaya kaldırarak onu susturdu.

"Buradayken konuşmayacağız. Dışarı çıktığımızda." Yaşar amcanın keskin bir bıçak gibi binanın fayans zeminini ikiye bölen sesinde karanlık gölgeler saklanıyordu. Karan'ın koluna sıkıca tutundum ve onu tekrar kaybetmenin korkusuyla etrafıma ürkek bakışlar attım. Bir adamı kaybetmenin korkusunu yaşayabileceğimi hiçbir zaman, hayatımın hiçbir döneminde düşünmemiş, aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Şimdiyse öyle gerçekçi bir şekilde beni tokatlamıştı ki, afallamışlığımın getirdiği boşlukla benden faydalanmış ve bana sağlam bir dayak atmıştı.

Sabahın habercisi akrep ve yelkovanın bekçiliğini yaptığı saatin tık toklarını duyabiliyordu ruhum. Gün hâlâ güneşin koynuna düşmemiş olsa da artık hava daha açık renkliydi ama mavi o kadar yoğundu ki, kasveti bağrındaki sönük kumaşa ihtişamlı bir düğme gibi dikmişti.

Binanın kayan kapıları açıldığında, Sergen, Billur ve Bedirhan Volkswagen'in önündeydiler. Tahsin Bey yanlarında yoktu ve sert soğuk önce yüzüme, ardından da bacaklarıma çarptı. Dikkatler üzerimizdeydi. Bomboş sokaktan geçen tek tük arabaların yarattığı rüzgârın ve tekerleklerin dönüşlerinin sesini dinlerken, basamakları inmeye başlamıştık.

"Abi!" Sergen bize doğru yürüdü. Yaşar amca bastonunu havaya kaldırarak Sergen'i durdurdu. Bizden birkaç adım uzaklaştıktan sonra hemen karşımıza geçti ve gözlerindeki sorgunun eteğini kaldırıp, soru işaretlerini önümüze düşürdü. Bastonunu yere vurduğu anda artık soru işaretlerinin yanında dikilen birkaç tane de ünlemin gölgesi üstümüze düşmüştü.

"Bu kız," dedi gözlerini Karan'ın üzerinden çekmeden beni işaret ederek. "Aslında kaç yaşında? Yirmi üç değil. Değil mi?"

"On dokuz," dedi Karan gayet sakin bir ses tonuyla.

Yaşar amcanın gözlerinde şaşkınlığın baş harfi bile belirmemişti. Gözleri, zaten bildiği bir şeyi duymanın getirdiği düzlükle bizi izliyordu sanki. "Ve başından beri ailesinin senden haberi yoktu, sonra da evden kaçtı, değil mi?" Sesi dümdüzdü. "Sen de babasını haşat ettin."

Yumruk yemişim gibi sersemlerken, Karan aynı tepkisizliğini koruyarak, "Kısmen," dedi.

"En başından beri birlikte de değildiniz." Yaşar amca derin bir soluk aldı. "Değil mi?"

Karan tok bir sesle, "Kısmen," dedi tekrardan.

Şok, karnımın içinde vızıldıyordu. Yaşar amca usulca başını salladıktan sonra, "Bildiğimi biliyordun, değil mi?" diye fısıldadı, bu kez sesini yalnızca Karan ve ben duyabilmiştik.

Karan gözlerini kıstı, sanki bunun cevabını vermek istemiyor gibiydi.

Sonunda dudakları aralandığında, "Kısmen," dedi tekrardan ama bu kez sesi daha kısık ve duyulmasını istemeyeceği kadar düşük bir vurguya sahipti.

Kalbime yumruk yemişim gibi olduğum yerde sıçrarken dehşet dolu gözlerle Karan'a baktım. Yaşar amcanın tüm bunları bildiğini biliyorsa ne diye tüm bu oyunu devam ettiriyordu ki? Kazağımın içinde boynumu dürten çakıl taşı kolyesinin ısındığını hissettim, sanki tenime bir şeyler fısıldıyor ve sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Babasının konuşmayacağından emin olana kadar kızı buradan götür Karan. Bir de kıza musallat olmasın."

Karan, sanki duymak istediği şeyi duymuş gibi başını yavaşça salladı. Bakışları mekanik bir şekilde dedesinin gözlerinden sıyrılıp, bana çevrilirken, "Tamam," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. Yüzündeki mimikleri bir rafa kaldırmış, rafın üstüne de bir perde örtmüştü sanki.

"Neler oluyor?" diyebildim.

Karan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları erimiş bir gece gibiydi ve benim gökyüzüme dökülüp, renksiz gökyüzümü kendine boyuyordu.

"Önce yapmam gereken bir şey var dede," dedi, sesi keskindi.

Beni kolumdan tutup, bina ile okulu bağlayan araya doğru çekmeye başladığında, tüm gözler sırtımızdaydı ve ayaklarım birbirine dolansa da ona uymuş, onunla yürüyordum. Herkesi geride bırakıp kapkaranlık araya girdiğimizde karanlık aranın ortasına gelene kadar hızlıca yürüdük. Soğuk ciğerlerime doluyor, nefesim kelimeleri parçalıyordu ve dudaklarımı açıp hiçbir şey söyleyemiyordum.

En sonunda durduğumuzda elim onun büyük avucunun içinde kaybolmuştu ve soğuğa rağmen avuçlarımız ter içinde, sıcacıktı. Nefes nefese başımı önüme eğerek, dizlerimin üstüne doğru büküldüm ve boşta duran elimi dizimin üstüne koyup, "Neler oluyor Karan?" diye sordum nefes nefese.

Karan aniden beni doğrultup kendine doğru çekti. Beni kollarının arasına çekti, beni sıkıca sarmaladığında tereddüt etmeden ona karşılık verdim. Kollarım güçsüzce onun sırtına kaydı ve kazağını avuçlarımın arasına alıp yüzümü onun boynuna gömdüm.

"Çok korktun mu küçücüğüm?" diye sordu, sesindeki o erkeksi tını büyük, siyah kanatlar gibi beni içine alıp sakındı ve sakladı. Dudakları saçlarımın arasına gömülmüştü. Tek bir damarı ikiye ayırıp, iki farklı damarmış gibi bileklerime saran bu hissi yok saymak imkânsızdı.

"Endişelendim! Çok endişelendim!"

Kürek kemiklerimde elinin izini bırakacak kadar yoğun bir sertlikle beni kavrayıp, sıkıca sardı.

"Geçti güzel kızım," dedi beni kendine bastırıp, bedenimde bedeninin kalıbını çıkarırken. "Siktir! Son birkaç saattir bana kapıdan çıkarkenki bakışını kafamdan atamıyordum. Delireceğimi sandım."

"Bok kafalı," diye inledim, avuçladığım kazağını bırakmadan yumruğumu sırtına vururken. "Her şey benim yüzümdendi!"

"Aptal çocuk." Beni bir an olsun bırakmadan ruhunu ruhuma bağlayarak sarılıyordu. "Kendini suçlayacağını biliyordum. Suçlama desem de suçlamaya devam edeceksin."

"Bir de başkomisere atarlanıyorsun!" Derin bir nefes alıp yüzümü tamamen boynuna gömdüm. Sıcacık boynundaki damarlardan geçen kanın ılık esintisi yüzüme onun kokusunu ödünç alarak çarpıyor, yüzümde onun kokusundan bir mirasın izini bırakıyordu.

"Başlarım şimdi onun da geçmişine," diye homurdandı. "Orospu çocuğu."

"Küfür etme!" Ensesini kavradım ve parmaklarımın ucunda yükselip, ona sokuldum.

"Yurdunu sikeyim onun," diye homurdandı. "Ayrıca ifademi yazan herifin eline klavyeyi veren klavyeciyi de sikeyim. Amına koyduğumun uyuşuk hıyarı."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı geri çevirmeye çalıştım.

"Ben... Seni hapse atacaklar ve bir daha çıkamayacaksın sandım. Bunu düşünmek... Çok acıttı Karan." Dudaklarım bir anda aşağı doğru kıvrıldı. Karan'ın bedeni kaskatı kesilmiş, nefesi hızlanmıştı.

"Sanki bunu yapabilirlermiş gibi..." diye homurdandı bedenlerimizi birbirinden ayırmadan. "Sanki peşini bırakırmışım gibi. Unut bunu, ben izin vermediğim sürece kimse seni benden alamaz. Kimse sana elini süremez. O eli kırarım."

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

"Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağız. O herifin ne yapacağını tam olarak kestiremiyorum. Uğraşacağını sanmıyorum ama işimizi garantiye almalıyız." Duraksadı ve kafasını eğip yüzümü en ince ayrıntısına kadar inceledi. "Öte yandan sana musallat olmasını da istemiyorum. Peşine düşerse bu kez onu elimden kimse kurtaramaz."

"Vizelerim başlıyor" dedim omuzlarım düşerken. "Okulu aksatamam."

"Bunun için elimden geleni yapacağım, kafana takma," dedi kararlı bir şekilde.

"Kendi çabalarımla bir yere gelmek istiyorum, senin arkana saklanarak değil."

"Seni arkama saklamak gibi bir niyetim yok, emin ol güçlü kadınlar ilgimi çeker." Bakışlarını bir an olsun yüzümden ayırmadı. "Ve sen o kadar güçlüsün ki, beni bile arkanda saklayabilirsin."

Söyledikleri cehenneme su taşıyan bir meleğin avuçlarına çöken iyilik gibiydi. Sanki ben cehennemde yanıyordum ve o bana cennetten çaldığı suları taşıyordu.

Ona öyle bir baktım ki, daha önce kimseye göstermediğim yüzümü gördüğünü anladım. Onun siyah gözlerinde gece ölüyor, şafak doğuyor, güneş sönüyordu.

Dişlerini sıktı. Yanaklarına açılan çukura tüm endişelerimi gömerken, "Gel buraya," dedi ve beni aniden tutup kendine doğru çekti. Bedenim bedenine gürültüyle çarptı, güvenli kolları beni tıpkı bir yılan gibi sardı. Beni bağrına bastığında toprağa düşen yağmurun kokusunu soludum.

Gelip geçici yağmur bizi hatırı sayılır şekilde ıslattıktan sonra nihayet binanın önüne dönmüştük. Yaşar amca ve Billur'u sohbet ederken bulmayı elbette beklemiyordum. Bedirhan arabanın kapısını açmış, arabanın içinde oturuyordu. Billur, Karan ve benim onlara doğru yürüdüğümüzü görünce, Yaşar amcaya bizi işaret etti.

"Nerede kaldınız?" Yaşar amcanın sesi yumuşamıştı, gülmekten çekilen gözlerini Billur'a çevirdi. "Neyse, sonra devam ederiz güzel kızım. Geldiler sonunda!"

Karan'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Yağmur şiddetlenmeden gitsek iyi olacak," dedi mekanik bir sesle. Gözleri kısaca binayı süzdü. "Şurada beş dakika daha durmaya tahammülüm yok. Dursak, girip dağıtacağım içeriyi."

Sergen öne doğru atılıp, "Gidelim abi," dedi.

"Çocuklar benimle geliyor," dedi Yaşar amca duru bir kararlılıkla. "Sen kızıl kızı ve Bedirhan'ı eve bırak, Bedirhan da bugün işe gitmesin, yorgun görünüyor."

"Ay çok sağ olun Yaşar Beyciğim," diye homurdandı Bedirhan uykulu bir sesle. "Bu hâlde işe gidecek olursam, iki üç tane silikonlu meme patlatmadan işime odaklanamam çünkü."

"Ya ne biçim konuşuyorsun sen ya? Yemin ederim acayip illet oluyorum oğlum ben sana," diye homurdandı Billur. Kızıl saçlarını tepesinden sıkı bir topuz yaptıktan sonra bize doğru yürüdü ve beni kollarının arasına çekti. Bu yabancı hissi bir türlü içeri davet edemeyen kollarım hareketsizce onun beni sarmasına izin verdi.

"Telefonun cebinde değil mi? Şarj falan sorunun olmasın, aradığımda sana ulaşmak istiyorum. Benim için endişelenme, kendin için de endişelenme. Ben ikimizin yerine, bizim için endişeleneceğim."

"Ay ben de çok meraklıydım ya sana! Evimde kalıyorsun be, evimde! Yastıkla boğarım seni!" Bedirhan, Mercedes'in kapısını açıp içeri girdikten sonra kafasını camdan çıkardı ve yüzünü buruşturarak bize baktı. "Amma drama yaptınız erkeksi dişiler. Sıfır auralı, çekicilikten uzak küçük karılar. Hadi artık kızıl cehennem, bin şu arabaya!"

Billur yüzünü buruşturarak geri çekildi, omzunun üstünden Bedirhan'a kötü bir bakış fırlattı. Bakışları aynı aurasını koruyarak Karan'a döndüğünde, Karan'ın gözleri ikimizin üzerindeydi. "Bana bak moruk," dedi Billur çenesini havaya kaldırarak. "Sana emanet."

Karan başını sallamakla yetindi. Billur gözlerindeki yeşilin koyu tonunu tekrar bana çevirdiğinde, artık daha canlı bakıyordu. "Kendine dikkat et," dedi kısık bir sesle.

"Tamam."

"Dedesini sevdim ama ondan hâlâ hoşlanmıyorum, bilesin," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sana herhangi bir konuda zorbalık yapmaya kalkacak olursa, iki bacağının ortasında yaşattığı ve onun için dünyevi bir önem taşıyan şeyi acımasızca tekmele ve bunu yaparken bir an olsun tereddüt etme."

"Billur," diye homurdandım yüzümü buruşturarak. "Asıl sen kendine dikkat et. Bedirhan'la birbirinizi öldürmeyin, olur mu?"

"Bu konuda sana bir söz veremeyeceğim Buzlar Kraliçesi." Yanağımdan makas alırken gözleri parlıyordu ama yorgunluğun damgaladığı gözaltları kararmıştı.

"Git ve dinlen," dedim burnumu kırıştırırken. "Bok gibi görünüyorsun."

Hepimiz dağıldık. Turgut Bey Volkswagen'in ön kapısını açtığında, Yaşar amca ön yolcu koltuğuna oturdu ve Turgut Bey kapısını kapattı. Karan omzumdan hafifçe iterek beni arabaya yönlendirdi. Kapımı açtı ve ben de arka yolcu koltuğuna geçtim. O açtığı kapıdan içeri sızıp yanıma oturdu ve arabanın kapısını sertçe kapattı. Gün doğmaya başladığından aracın tavan lambası yanmıyordu. Turgut Bey arabanın motorunu çalıştırırken, dikiz aynasından kısaca caddenin arkada kalan kısmına göz attı ve herkes emniyet kemerini bağlarken, Turgut Bey aracı sürmeye başladı.

Karan'ın sıcak kolu, koluma temas ederken, bakışlarımı ona çeviremediğim için ön cama odaklanmıştım. Sanki ona bakarsam, baktığım yerlerden bir silgi aracılığıyla silinmeye başlayacaktı. Mantığım hâlâ onun yanımda oluşunu kavrayabilmiş sayılmazdı.

"Sana ceza vermeyeceğim eşek sıpası," dedi Yaşar amca sessizliği bozan taraf olarak. Araba, sık ağaçların olduğu bir yola girmişti. "Hayatının hiçbir döneminde bana yalan söylemedin sen. Sadece bir arsa için bana yalan söylemeyeceğini de çok iyi biliyorum. En başından beri senin bile göremediğin birçok şeyi, tüm ayrıntısıyla görüyorum."

"Yirmi yedi yıllık hayatım boyunca seni hiç kandırmadım. Seni kandırmanın öyle kolay bir şey olmadığını da biliyorum." Karan'ın tok sesi, sanki kalbimden yükseliyormuşçasına içimde çınlamıştı.

"O gün bana yalan söylemedin Karan."

Karan'ın buz kırağı gözleri bir an olsun içinde kilit vurduğu duyguları ele vermedi. Siyah çelikten bakışları doğrudan ön camdan önümüzde akıp giden yola odaklanmıştı.

"Sana hiç yalan söylemedim."

Aradığım siyah çakıl taşını buldum.

Kalbimin beynime gönderdiği o keskin emirler, bir boynu kılıçtan geçirmeye yetecek kadar acımasız ve benmerkezciydi. Soluklarım arabanın içinde kıvam kazanan sessizliğe indirdiği fırça darbe-

leriyle havaya görünmez kelimeler çizerken, o görünmez kelimeleri seçebilen gözlerin sahibi yalnızca bendim. Belki de kuzguni karam da seçebiliyordu.

Ruhsuz ve yorgun kahverengilerim, onun güçlü siyahının ağına takıldı. Ona bakarken, göz kapaklarımın üstüne demir kancalı misinalar takılmış ve kaşlarımın üstüne asılmıştı sanki.

Karan Çakıl siyah bir ütopyaydı.

Ruhumu gözlerindeki siyaha gömdüğüm adam, bu dünya üzerindeki sığınabileceğim en karanlık mezarlıktı.

"Birkaç günü dağ evinde geçireceksiniz," dedi, Yaşar amca kısık bir sesle. "Halil'i arayacağım, siz oraya varana kadar evi havalandıracak. Anahtarın yerini biliyorsun zaten Karan. Fethiye'nin dışında kalıyor biraz, o bölgede buranın aksine kar tutar ve dağı karlı olur." Soluklandı, sesi boğuklaşmıştı. "Babası olacak herif ayaklanana kadar bir süre ortalarda görünmeyin."

"Dağ evi mi?" Şaşkınlığım kelimelerime tıpkı bir mürekkep gibi bulaşmıştı.

Karan'ın bakışları benden uzaklaştı ve kısaca dikiz aynasına bakarak, "Tamam," dedi.

"Hiçbir şey almadan gidin. Halil size yiyecek ve giyecek hazırlayacak. Çok vakit kaybetmeyin."

Uykusuzluk gözlerimin etrafına gece gibi çöküp, beni yuvasına buyur etmek için kapılarını aralamıştı ama direniyordum. Acı çikolata kokulu kolların arasına çekildiğimde, düşüncelerim olağan dışı bir hızla oradan oraya dağıldılar ve bomboş bir zihin ile beni saran kollara sokuldum. Güçsüz düşen kollarımı onun incecik beline sardım. Kokusu beni çoktan mayıştırmayı başarmıştı bile. Dudaklarını saç diplerimde hissettim. Başım hemen kalbinin üstünde duruyor, kalbinin tutarsız ritmini dinliyordum. Gözlerim yarı yarıya kapanmıştı.

"Uyu velet," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. Sesinin esrarına kılıf olmuş bir de güven duygusu vardı ki, kalbim ânında buna olumlu tepki vermiş, bedenim gevşemişti. "Her şey yolunda. Uyu küçücüğüm."

"Her şey yolunda," diye fısıldadı diğer Merve karanlığın içinden. Benden saklandığı o kuytu köşede anıları döktüğü koyu kahverengi gözleri, aynaya baktığımda benimkilerle aynı gibi görünse de, diğer Merve en gerçek çöküşünü benden daha önce, daha ağır ve daha büyük bir enkaz şeklinde yaşamıştı. Altında kaldığı enkaz onun ruhunu kamçılarken, tek amacı beni kurtarmak ve bu uğurda kendini feda etmekti. *"Uyu Asi."*

Ruhunu karanlıkla besleyen kırık kızlar, siyahın tadını aldıklarında ondan asla vazgeçemezlerdi.

Ben siyahın tadını almıştım.

Damaklarımı parçalayan siyah, bir parça umudu da tırnak izi gibi geçirmişti etime. Babasından hak ettiği sevgiyi alamayan kızlar, bir parça için elini uzatırdı o hak ettiği ama alamadığı sevgiye. Bir parçayı koparabilmek içinse paramparça olurlardı. Ben paramparçaydım. Belki de sen de öyleydin. Siz de. Ruhumun sesini duyurmaya çalışıp, satırların arasından kendini sarkıttığı kelimelerin arasına sıkışmış kimsesiz ruhlardık belki de.

Nefret en hakiki duygudur.

Siz hiç babanızdan nefret ettiniz mi? Ben ettim. Siz de ettiniz.

Belki benden daha fazla ama asla daha azı değil.

Her insan öldürür sevdiğini, demiş ya şair, hayır. Her baba en az bir kez katleder kızının ruhunu. Ve bilir. Katledilen ruh gerildiği çarmıhtan kurtulduğu an, ömür boyu saklanır ve bir daha aynı bakmaz küçük kızları babalarına.

Satır satır beni takip eden gözlerinden bildim küçücüğüm. Seni de üzdüler. Bin parçaya böldüler. Seni bin parçaya böldüklerinde dökülen parçalarınla umarım aynı yerlerinden yüz bin parçaya bölünürler.

"Uyandın mı?"

Dudaklarım acı bir kurulukla sızladığında gözlerim nihayet perdesini kaldırıp, penceresini aralayabilmişti.

"Neredeyiz?" Sesim, uykunun beşiğinde sallanan bir çocuk gibiydi.

"Okuluna yakın bir yerde." Aniden söylediği şey zihnimde şok etkisi yaratırken, bedenim bu etkiye tepki verememişti bile. Gözlerimi hızlıca aralayıp, yüzüme düşen saçlarımı geri ittim ve farklı bir arabanın içinde, Karan'la baş başa olduğumuzu fark ettim. Tamamen siyah deri döşemeleri ve hakiki deri kokusuyla gözlerimin daha da büyümesine neden olmuştu.

Karan sürücü koltuğunda oturuyordu, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilene dek direksiyonu sıkıca kavramıştı. Yanındaki yolcu koltuğunda oturuyordum, üstümde kalın bir palto vardı. "Ne zaman..."

"Çok derin bir uykudaydın." Karan gözlerini ön camdan bir an olsun çekmeden, vurgulu bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Neden buradayız?" diye sordum aceleyle. "Ne zamandan beri uyuyorum?"

"Bölüm Başkanınızla konuşmam gereken bir konu var," dedi Karan kuru bir sesle. "Sen beni burada bekle."

Başımı yavaşça sallarken Karan'ın gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmadı. Sonunda Karan transtan çıkmış gibiydi. Arabanın kapısına uzanarak açtı, sabahın keskin soğuğu arabanın içini ışık hızıyla dondurdu ve çenemin birbirine vurmasına neden olurken ürperdim.

Karan, arabanın kapısını çarparak kapattı ve kaldırıma çıkıp, sırtı bana dönük şekilde okula doğru yürümeye başladı. Ne ara giyinmişti bilmiyordum ama altında siyah bir kot, üstünde siyah deri ceket ile siyah kazak vardı. Asker botlarının yere indirdiği darbelerin hayali sesini arabanın içinde kendi kendime kurgulamış ve sanki dışarıdaymışım gibi onun ayak seslerine kulak vermiştim.

O gözden kaybolduğunda, sıra artık benimdi. Karan kızsa bile Defne'yi görmem gerekti. Aracının kapısını açtım, kaldırımda fakülteye doğru yürümeye başladım.

Hava soğuk olduğu için hep kalabalık olan büyük fakülte bahçesinde yok denecek kadar az öğrenci vardı. Dersliklere tırmanan uzun merdivenlerin tırabzanlarından kuvvet alarak kendimi yukarı ittim

ve zorlanarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Merdivenlerden inen ve inerken fark etmeden bana çarpan insanlar dengemin daha da sarsılmasına neden olurken dudaklarımı birbirine bastırarak sabır dilendim. Başımda şiddetli bir ağrı vardı ve görüşüm puslu olduğu için koluyla çarpanların yarattığı baskı, dengemi yokuşa sürüyordu.

"Yavaş olun be!" diye bağırdım.

Defne'nin hangi derslikte olduğunu biliyordum, ışık hızıyla oraya yöneldim. Ne hâldeydi? Belki de okula bile gelmemişti. Onu yalnız bırakmıştım ama bunu yaptığım sırada ben çoktan yalnızlığın dibini yaralı parmaklarımla sıyırmıştım. Dersliğin demir kapısı aralık duruyordu, içerideydi ve beni görmemişti. Olduğum yerde soluklanırken parmaklarım aralıklı duran kapıya uzandı ve kapıyı tam itecekken, Defne'nin kıpkırmızı gözleri dikkatimi çekti. Pencereden dışarıyı izliyordu, gözünün beyazı tamamen kırmızı damarlarla kaplıydı.

Burnunu çekti. Yapayalnız olduğu gerçeği suratıma tokat gibi indi. O sahte arkadaşlarını etrafında sırf bugünler için tutardı. O beyinsizler onu bu durumda yalnız bırakabilecek kadar pervasız ve umursamaz insanlardı. Defne'ye kızamıyordum, ayakta durabilmek için bir şeylere tutunması gerekiyordu ve o da dikenli olmasına rağmen gördüğü ilk dala sığınıyordu. Çürük bir dal onu dibe çekecek, dikenli bir dal ise yalnızca canını yakacaktı.

Dibe çekilmek veya canımı yakmaktansa, yapayalnızlığımda boğulmayı tercih ederdim.

Parçalanan yalnızca ben değildim. Hasarın büyüğünü omuzlarıma almıştım ama kız kardeşimin yerden topladığı parçalarının avuçlarını kanatırken nasıl çaresiz göründüğünün de farkındaydım. Her şeye rağmen, acılarına rağmen ve onu kanatmasına rağmen, ondan dökülen acıyla kavrulmuş parçaları avuçluyordu ve bunu yaparken o kadar çaresiz görünüyordu ki, avuçlarındaki parçaları ondan alıp, kendi avuçlarımı onun kanına bulamak istiyordum.

Yutkunamadığımı hissettim. Varlığımı hissetmesini istedim. Onun avuçlarındaki parçaların eriyip merhem olmasını ve onu

iyileştirmesini istedim. Birçok şey istedim ama hiçbirine ihtimal vermedim. Olmasına ihtimal verdiğin tüm istekler senin ruhunla beslenen sülüklerden başka bir şey değildi.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim. Arkamı dönüp ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Birbirimizi varlıklarımızla sömüren, aynı kanı taşıyan ve benzeyen yüz hatlarına sahip iki yabancıydık. Acılarımızın kan grubu aynıydı.

Yavaşça koridorun sonuna doğru yürümeye başladığımda karşımda Enis'i bulmayı beklemiyordum. Yüzüm rahatsız olduğunu açıkça beyan eden bir ifadeye boyanırken, "Nerelerdesin?" diye sordu Enis bana doğru yürüyerek. Onu es geçerek yanından geçip yürümeye devam ettim.

Arkamdan geldiğini hissettiğimde karnım kasıldı. Hızlı adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Aniden bileğimi yakaladığında ruhsuz bakışlarımı öfkeyle ona doğru çevirdim. Ela gözlerini gözlerime dikerek, "Onunla mı geldin?" diye sordu.

Bileğimi sertçe çekerek onun avucunun içinden kurtardım. Enis'in gözleri yavaşça açık duran avucuma kaydığında bakışları donuklaştı. "Sen düştün mü?" diye sordu.

"Yav he, düştüm," diye homurdandım. "Çekil Allah aşkına. Gitmem gerek."

"Ona gitmen gerek, değil mi?" Sorusu bir silahın namlusu kadar soğuktu ve doğrudan şakağıma dayanıp tetiği çekmeden zihnimi kana bulamıştı. Cevap vermedim. Adımlarım, geçmişimin iplerine dolanıyor olsa da, düşmeden merdivenleri inmeyi başarabilmiştim. Karan benden önce araca varacak olursa muhtemelen ondan azar işitirdim.

"Asi!" Enis'in sesi okulun boş bahçesinde çınladı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, binanın giriş kapısında dikilmiş bana bakıyordu. Onu umursamadan tekrar önüme dönüp bahçe kapısına yöneldim. Arkamda büyüyen adımlarının tok sesini duyabiliyordum. Umursamadım. Üşüyen ellerimi paltomun derin ceplerine daldırdım ve yürümeye devam ettim. Benden önce çıkmıştı okul-

dan. Kaldırımda hızla ona doğru yürürken, siyah camın arkasındaki siyah bakışlarının beni takip ettiğini biliyordum. O kadar derindi ki, önündeki siyah cama pençe atıyordu sanki. Ben onu siyah camdan seçemiyor olsam da, onun dışarıyı net bir şekilde görebildiğini biliyordum.

"Dursana!" diye bağırdı Enis, bahçe kapısından bodoslama çıkarken.

Endişe içimde birkaç saniye içinde dallanıp budaklanmış, zehir kokulu çiçeğinin tomurcuğunu parçalayıp yapraklarını tehditkâr bir tavırla açmıştı. Adımlarım bıçak gibi kesildi, araba ve Enis'in arasında kalmıştım şu an.

Camın arkasından beni izleyen adamın nefesindeki sert vurguyu ensemde hissediyordum sanki.

"Ne var?" diye sordum, gözlerimi arabadan çekmeden. Enis'i göremiyordum ama arkamda olduğunu ve bana doğru yürüdüğünü hissedebiliyordum.

"Konuşmamız gerek."

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," dedim yüzümü buruşturarak. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, aramızdaki mesafeyi hızla kapatmıştı bile. "Bak, cidden hiç havamda değilim ve işim var, gitmem gerek."

"O herifle mi gideceksin?"

"Bunun seni ilgilendiren kısmı?"

"O herif için okulundan oluyorsun." Bakışları büyük bir yavaşlıkla araca döndü. "Orada, değil mi?"

"Okulumdan olduğum falan yok. Hem bilmediğin konular hakkında yorum yapmak da sana düşmedi," dedim dişlerimin arasından. "Kararlarımı ya da hayatımı sorgulayabilecek son insan bile olamazsın Enis. Uzak dur benden."

Başını iki yana salladı, yorgun görünüyordu. Kulağında yıldız şeklinde küçük bir küpe vardı, onun yüzünü incelememek için yıldızına odaklanmıştım.

"Ne dersem diyeyim," dedi kesik gelen bir sesle. "Anlamayacaksın Asi."

Karan'ın gözleri üstümüzdeyken onunla konuşmak mideme krampları ardı ardına saplıyordu.

"Anlamayı ve senin bana Asi demeni istemiyorum," dedim dişlerimin arasından. "İşi yokuşa sürüyorsun, gitmem gerek."

"Ne yaşadın bilmiyorum," dedi tek solukta. "Anlatmadığın sürece de bilmeyeceğim ama o herife sığınmanı gerektirmez bu. Ona duyduğun her neyse, bunu belki de aşk sa-"

"Benim hislerimi sorgulamak sana mı kaldı?" diye girdim bir anda.

Evet, Karan Çakıl'a sığınıyordum ama bunun sebebi aptalca bir duygu değildi. Ben o adama tek bir şey değil, şu âna kadar hiç beslemediğim kadar çok şey besliyordum. Birine muhtaç olmak acizlik olarak algılanabilirdi, bir zamanlar biliyordum ki ben de öyle algılıyordum ama bu böyle değildi. Kesinlikle değildi. Karan Çakıl'ı tanıyan herkes bunun böyle olmadığını kabullenirdi.

"Senden büyük olması bir kenara dursun, hayatı işi olmuş bir adamın peşinden gidiyorsun ve bu seni yaralayacak!" diye bağırdı bir anda. "Zaten yeteri kadar yaralanmadın mı?"

Söylediği şey, suratıma çarpılmış bir kapı etkisi yaratırken, bir adım gerileyerek ona baktım. Aynı saniyeler içinde aracın kapısı açılmış, Karan uzun bacağını kırarak ayağını kaldırıma basmıştı. Botlarının gıcırtısı tüm dikkati üstüne çekti, Karan görkemli bir zariflikle arabadan indi ve arabanın kapısını çarparak kapattı.

"Sen ona mı bağırıyorsun?" Sesinde ölüm çanlarının ipine asılan ve çanların birbirine çarpıp eceli çağırmasına neden olan bir tını vardı. Kuzguni bakışlarından geçen karanlık gölgeler, zaten siyah olan gözlerinin daha da koyulaşmasına neden oldu. Gözlerinde geceyi tutsak eden ay doğuyordu.

Gecenin vurgununu yiyen siyah gözlerinde ruhuma asılan bir şeyler vardı.

Enis, gergin ela bakışlarını Karan'a çevirdi. Aralarında şimşekler çakıyordu.

"Seni ilgilendiren bir durum yok," dedi ters bir sesle. "Bu onun ve benim aramda."

"İşte sırf bu yüzden beni de ilgilendiriyor bücür. Ayrıca sen ve o diye bir şey de yok," dedi Karan tehdidi kıvrımlarına ölüm sarmaşıkları gibi sarmış, tok ve erkeksi sesiyle. "Çakıltaşı, buraya gel."

"Yalnızca konuşuyorduk," dedim bakışlarımı Karan'ın üzerinden çekmeden.

"Çakıltaşı." Karan'ın gözleri Enis'teydi ama dudaklarındaki yakıcı kelimeler beni hedef almıştı. "Buraya gel."

"O senin yavru köpeğin değil Karan Çakıl." Enis'in sesinde katıksız bir alay vardı ama bu alay Karan'ı hedef alan sertliğine gölge düşürmemişti.

Karan'ın dudaklarında daha önce şahit olmadığım, şeytanın bile duraksamasına neden olacak şekilde tehlikeli bir kıvrım oluştu. Gülüşünde siyah bir kaos vardı.

"Bunu kendin için daha da zorlaştırma çocuk," dedi Karan, sesine kıymık gibi batmış tehlikenin üzerinde alay bayrakları dalgalanıyordu. Enis bir çocuk değildi ama Karan'ın yanında evet, bir çocuğa benziyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Enis'in sesindeki ima, duraksamama neden olmuştu. "Tam sana yakışacak bir hareket. Erkan Abi'yi tehdit etmiştin değil mi? Asi menajerliği bırakmak istediğinde üstelememesi için."

Karan'ın dudağındaki o tehlikeli kıvrım, gözlerine uğramadan öylece yüzünde asılı kalmıştı. Karan'ın tepkisiz bakışları ürkütücüydü, gözlerinin etrafındaki siyahın üstüne daha koyu siyah bir mürekkep boşaltılmış gibi gitgide daha da yoğunlaştığına şahit oldum.

Durumu kavramaya çalışan tarafım krizin eşiğindeydi. Erkan'ı ne diye tehdit etmişti ki? Dahası onu nereden tanıyordu? Bu fakültedeki herkesi tanıyor muydu yoksa? Bakışlarımı Karan'dan çekmeden, Enis'ten bir adım daha uzaklaştım ve kaşlarımı çatarak, "Ne?" diye sordum sesim kısık ve mesafeli çıkmıştı.

"Duydun," dedi Enis, sanki normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Karan Çakıl'ın görmediğin bir yanı var Asi ve o yanı çok tehlikeli. Bu adamın neler yapabileceği konusunda hiçbir fikrin yok. Neden bir anda takımın menajerliğini bırakmanı kolayca kabul etti sence Erkan Abi? Üstelik yardıma ihtiyacı vardı. Biliyorsun, karısı hamile ve onunla ilgileniyordu. Bunu adamakıllı düşün. Bütün cevaplar bu herifin kirli parmaklarının dokunuşunda saklı."

"Ve sen benim böyle bir adam olduğumu bile bile konuşmaya devam ediyorsun bücür," dedi Karan cehennemden sesleniyormuş gibi. Kaldırımı ateşe veren adımları bizi hedef almıştı. "Üstelik o sikik ağzın benim kızımın yanındayken fazla açık kalıyor, bu hiç hoşuma gitmedi."

Enis'in gerildiğini fark edebilmiştim, donuk bakışlarım ikisinin arasında asılı kalmıştı ama tepki verme yeteneğimi kumun altına gömmüştüm sanki. Bakışlarımı Enis'le Karan arasında bir mekiğe zorladım ve ruhsuz bakışlarım ikisini pençesi arasında döndürürken, olanlara odaklanmaya çalıştım.

"Senin gibi bir adam ona acıdan başka hiçbir şey veremez Çakıl," dedi Enis sakince. "O sana göre değil."

"Hım," dedi Karan bize doğru tehditkâr bir adım daha atarken. "Sen çok mu ona göresin?"

"Konumuz bu değil," dedi Enis, sesi bu kez kısık çıkmıştı. "Konumuz sensin. Senin yaptıkların. Bir zehir gibi onun kanına karışıp onu tüketeceksin"

Karan'ın gerildiğini hissettim, ölümcül bir ağırlıkla bize doğru attığı adımlar sanki arasına uzun yıllar sıkıştırılmış kadar yavaştı.

"Diyelim ki ben bir zehirim ve onun kanına karışıyorum," dedi tehditkâr sesiyle. "Bunu durdurabilir misin? Küçük kızımın kanına karışmama engel olabilir misin?"

Enis dişlerini sıktığında yanaklarında oluşan çukurda çaresizlik vardı. Gözlerimi kırpmadan bakışlarımı Karan'a çevirdim. Hemen önümüzde durmuştu, aramızda on adımlık bir mesafe vardı ama onun uzun bacakları bu mesafeyi iki adımda kapatabilirdi.

"Asi'ye verebileceğin tek şey zarar."

"O bana zarar vermiyor," dedim dişlerimin arasından. Bilmediği şeyler ruhumu dört bir yanından mengene altına almıştı ve ben on dokuz yıldır o şeylerle boğuşuyordum. Karan hayatıma girdiğinden beri avuçlarım sıkmaya çalıştığı şeylerin boğazını serbest bırakmıştı. O şeyler hâlâ oradaydı ama ikimiz de birbirimize ilişemiyorduk. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onunla birlikte olursan, şimdi olduğundan daha kötü hâlde olacaksın. Seni yavaş yavaş tüketecek, anlamıyorsun." Bakışlarını Karan'a çevirdi. "Şu an beni öldürmek istediğini gözlerinden o kadar net bir şekilde görebiliyorum ki."

"Aferin oğluma," dedi Karan dudaklarındaki kıvrıma tehlikeli bir vurgu katarak. "Zeki çocuk."

"Onun hayatını mahvedeceksin."

"Benim hayatım zaten mahvoldu mahvolacağı kadar!" diye bağırdığımda Enis duraksadı ve bakışlarını bana çevirdi. Sessizliğin üstünü çarşaf gibi örttüğü birçok cümle ikimizin arasında asılı kaldığında ela gözlerinde saf bir şaşkınlık vardı.

Karan hırladı. "Çek gözlerini onun üstünden. Onun üstüne gelmeyi derhâl bırakıyorsun." Sesi tehdidin de ötesine geçmiş, vahşileşmişti. "Hemen."

"Gözlerimi çekmezsem ne olur?"

Karan omuz silkti ve dudaklarını yavaşça büktü. "Hım," diye fısıldadı gözlerini gökyüzüne çevirirken. "Güzel bir soru."

"Ve ben de bu sorunun cevabını bekliyorum. Beni de mi tehdit edersin yoksa?"

Karan cıkladı ve bunu yaparken kıvrılan dudakları dikkatimi dağıtmıştı. Bir adım daha attığında, o mesafeyi iki adımda değil bir adımda kapatabileceğini anlamıştım artık. Büyük eli bana uzanırken, beni tek hamlede arkasına çekti ve onun heybetli bedenin arkasına saklandım. Yüzümü sırtına gömmek zorunda kaldım. Onun geniş ve kaslı sırtını deri ceketin kalın kumaşından bile hissedebiliyordum.

"Seni tehdit etmekle kalmam," dedi alaycı bir tonda. Siyah gözlerinin zeminin parladığını gördüm. "Bambaşka yollara başvururum. Birlikte çok eğleniriz."

Karan'ın ceketinin kumaşını avuçlarımın arasında bir top hâline getirene dek avuçladım. Büyük eli diğer elimi kavrayıp güveninin keskin ışığını karanlık tünelime tutarken, şu an Enis'in yüzünü bile göremiyordum.

"Ona senden daha fazla önem veriyorum," dedi Enis tek seferde. "Sen gönül eğlendirmek için kızları süslü cümleleriyle kandıran zavallı herifin tekisin ve amacın onu..." Karan'ın diğer eli havalandı, Enis'in dudaklarından dökülen kelimelerin harfleri etrafa saçıldı ve sert bir yumruk Enis'in yüzüne isabet ederken irkilerek Karan'a daha sıkı tutundum.

Görmediğim için şanslıydım çünkü Enis'in yüzünde yankılanan ses, bir kemiğin kırılırken çıkarttığı sesin aynısıydı. Karan ikinci yumruğu da gelişigüzel indirecekken, elini havada yakalayıp yüzümü onun sırtına gömerek, "Lütfen," diye inledim. "Tekrarlama. Lütfen."

"Kızıma dua et," diye fısıldadı Karan. Attığı yumruğun yankısı sonradan aktifleşmiş gibi Enis sendeleyip yere düştü. Karan'ın kolunun kenarından onu görebilmiştim. Ağzından mı yoksa burnundan mı geldiğini saptayamadığım kanı eline sürüp, avucunun içine kaşlarını çatarak bakarken, dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Karan'ın sırtı daha da dikleşti. "Küçüklerime el kaldırmam yasasını siliyorum defterden. Bu saatten sonra benden kork," dedi Karan kelimelerin üstüne bir bir basıp, harfleri karanlık bir hırıltıyla vurgulayarak. "Gidelim."

Karan beni kolunun altına çektiğinde bacaklarım tutmaz hâldeydi. Enis'le göz göze gelmemek için bakışlarımı kaldırım taşlarına çevirdim ve Karan'ın kokusu düşüncelerime sızıp alkol etkisi yarattı. Onun açtığı kapıdan süzülerek arabanın içine girdim. Ön camdan dışarıya bakmıyordum, belki de bakamıyordum. Karan, kısaca Enis'e baktıktan sonra arabanın önünden sürücü koltuğuna dolaştı ve hızlıca arabaya binip arabanın motorunu çalıştırdı.

Araba geriye doğru sürmeden önce ısıtıcıyı açmıştı bile. Dudaklarıma çektiğim sürgü, cümlelerimi oluşturan kelimelerin boşluklarından sarkan ucu kırık harfler tarafından boğazımı kesiyordu. Araç trafiğin içinde akıp gitmeye başladığında, güneşin soluk çubukları camlardan içeri girmeyi başaramıyordu. Avuçlarımı yumruk yaparak dizlerimin üstüne yerleştirdim ve bu hissin geçmesini bekledim.

"Tehdit etmedim," dedi sonunda ağaçlık bir alandan geçip tekrar otoyola çıktığımızda. Kısık gözler tıpkı bir şahin gibi yolu kolaçan ediyor, uzun parmaklarının sardığı direksiyonu yerinden sökecekmiş gibi sıkı kavrıyordu.

"Senin tehdit etmedimlerini biliyorum Karan," diye fısıldadım yavaşça. "Ama önemli olan bu değil. Şu an buna kafa yormak istemiyorum. Yine de Erkan iyi biridir. Sadece benden küçük bir iyilik istemişti."

"Yalnızca konuştum," dedi beni duymazdan gelip açıklamasına kendince devam ederken. Önümüzdeki su yeşili arabayı solladı, kenar aynasından arkadan gelen arabalara baktı ve yavaşça biraz daha hızlandı. "Derslerinin yoğun olduğunu, bir de üzerine yanımda staja devam edeceğini söyledim. O da bunu anlayışla karşıladı. Zaten vizeleri başlayacaktı, haklısınız dedi. Üstelik bir sürü terli pis herifin çamaşırlarını taşıyacak değilsin. Ne münasebet? Kim ki o itler?"

"Yobaz düşüncelerin beni deli ediyor," diye homurdandım.

"Aynen, yobazım ben." Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi. "Bir sürü erkeğin ya da kadının fark etmez, kirli havlularını ve formalarını taşımanı istemiyorum. Hem oradaki heriflerin hepsi artist artist hareketler yaparak sana kendilerini göstermeye çalışacak. Senin de bundan memnun olmayacağını bilecek kadar iyi tanıdım bence seni."

"Bu geçerli bir sebep değil. Üstelik az önce senden yaş olarak küçük birine öldürücü bir yumruk attın." Yüzümü buruşturdum. "Şiddet yanlısı bir adam olduğunu tahmin ediyordum ama son iki gündür bunu net bir şekilde kavradım. Sen zorba, tehditkâr, diktatör ve aynı zamanda şiddet yanlısısın. Enis senden şikâyetçi olursa ne olacak?"

"Aynen, ben tam da söylediğin şeylerin ta kendisiyim. O it de istediği yere şikâyet edebilir beni. Şunun adını ağzına alıp germe beni," dedi gözlerini yoldan bir an olsun ayırmadan. "Hem sen neden arabanın içinde beklemiyorsun beni?"

Omuz silktim. "Ablamı görmek istedim."

Duraksadığını hissettim. "Bir şey dedi mi? Nasıldı?"

Bu soru o kadar derin gelmişti ki, içinde attığım kulaçlar beni daha da dibe çekecekti sanki. Ama çırpınsam da çırpınmasam da sonu dip olan bir şeyde, en azından çırpınarak kendim olarak yok olmayı tercih ederdim.

"Ablamla konuşmadım," dedim sessizce. "Defne kötü görünüyordu, ben de ona görünmeden okuldan çıktım."

Burnundan derin bir nefes aldı, âdem elması derin bir kavis çizdi. Ayağı gaz pedalına yüklendi, direksiyonu yavaşça kırdı ve bir başka araya girdik. Sitelerin olduğu bir yerden yukarı doğru tırmandığımız esnada araba hiç zorlanmıyordu. Karan'ın sessizliği, bir başka soruyu doğurmayacağı için memnundum ve sırtımı tamamen arabanın konforlu koltuğuna yaslayarak, emniyet kemerimin klipsiyle oynadım. Range Rover kadar güzel olmasa da, bu dağ cipi de göz alıcıydı.

"Kendi arabana ne oldu?"

"Birkaç günlüğüne istirahat edecek. O süre zarfında da bize bu bebek eşlik ediyor." Uzun, göz alıcı, kemikli ve damarları belirgin parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. Tıpkı küçük bir erkek çocuğunun oyuncaklara olan düşkünlüğü gibi arabalara karşı büyük bir düşkünlüğü vardı. Bu düşünce bile gülümsemeyi unutmuş dudaklarımın kıvrılması için yukarı çeken bir teli yanaklarıma çakmıştı.

Yavaşça esneyerek tamamen koltuğa gömüldüm. Karan'ın bakışlarının bana kaydığını hissettim ve içgüdüsel olarak benim bakışlarım da omzumun üzerinden ona kaydı.

"Uyu istersen," dedi. "Vardığımızda seni uyandırırım Çakıltaşı."

"Sen hiç uyumadın," diye fısıldadım. "Bu haksızlık olmaz mı?"

Zihnimin en hastalıklı odasının kapısını kırıp içeri giren ve düşüncelerimi alaşağı eden bakışını takındığında, kalbim tüm bu yorgunluğuna rağmen onun mağarayı andıran bakışlarına sert tekmelerle karşılık verdi.

"Haksızlık olmaz," dedi kısık ve tok sesiyle. "İkimizin yerine de dinlendiğin sürece asla haksızlık olmaz."

Dilim uyuşmuştu sanki. Sözcükler dişlerime takılıyor ve dışarı çıkamadan sönüp yok oluyordu. Kayan yıldızların kayıp çakıldıkları yerdeki sönüşü gibiydi bu. Parlak ışığı sönen yıldız, karanlığın topraklarına karışıyor ve kaktüs olarak tekrar doğuyordu. Gözlerimiz bir süre birbirine tutunmayı sürdürdü. Ruhuma ulaşmayı başaran ve çırılçıplakmışım gibi hissettiren bakışları, sakladığım yaraların kabuklarını tırnağıyla söküyordu sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum kuruyan boğazımı ıslatmak adına zorlanarak yutkunurken.

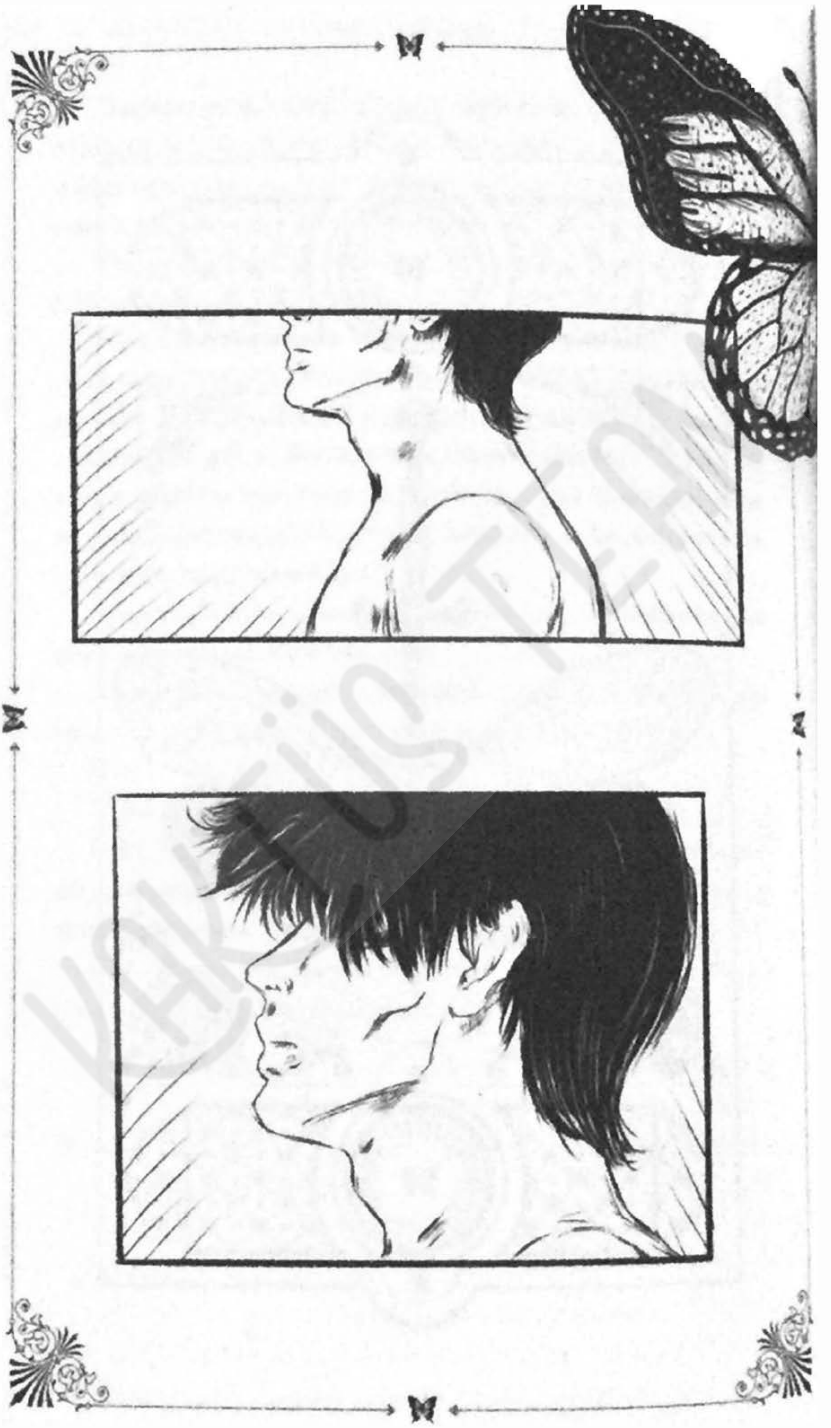
"Gamzelerini arıyorum." Sesindeki vurgu, göğsüme indirdiği yumrukla göğüs kafesimin kemikten parmaklarını bükmüştü.

"Ne?"

"Gözlerine sakladığın gamzeleri. Yine göremiyorum da."

Uyku bilincimi ele geçirene dek onu izlemeyi sürdürdüm. Ara ara yolu kontrol edip sık sık beni içine hapseden bakışlarının ağırlığı altında savunmasız bir şekilde uykuya daldığımda, rüya topraklarına gömülen ruhumu taşıyan bedenimde dolaşan gözlerin benden bir an olsun ayrılmadığının farkındaydım.

10. SAHNE

Sakat kalan bir uzuvdan çok, sakat kalan ruh sancıtırdı bedeni.

Öyle ki, sanki kırık olan ruh değildi de, ayaktı ve bazen kırık ayağımızın üstünde dimdik yürümeye çalışır gibi hissederdik. Kırık kemiğin acısını, kaynamadan tekrar kırılan kemiğe sormalıydınız. İlk kırılışını bile arzulayacak kadar çok yanardı canı.

Kaynamadan defalarca kırılan ve kırıldığı yere acısı hafiflesin diye ruhunu basan insanlar ömür boyu sakat kalmaya mahkûmdu

Gözlerimi araladığımda bedenim karıncalanıyordu. Patika bir yolu tırmanıyorduk, etrafta gözlerimin yakalayamayacağı kadar çok ağaç vardı ve araba hızlı bir şekilde yokuşu tırmandığından, görüntüler birbirine giriyordu. Yavaşça doğrulduğumda, gözlerim şu zamana kadar hiç görmediği karı görme isteğiyle etrafa saldırdı ama olduğumuz yerde kar yoktu, ağaçların üstünde belli belirsiz beyaz kırıntılar dışında etraf yeşil bile diyebilirdim. Yüzümü buruşturdum, Karan beni fark edince bakışlarını bana çevirdi.

"Uyandın," diye fısıldadı.

Araba lacivert gölgeli bir karanlığın içinde sessiz ve pürüzsüz bir biçimde ilerlerken, buruşturduğum yüzümü cama çevirdim ve "Evet, uyandım," diye homurdandım, sesim çatlak çıkmıştı.

"Sorun ne?" Bakmasam da, kaşlarını çattığını hissedebiliyordum.

"Kar olur demişti Yaşar amca," dedim gözlerimi camdaki buğulu görüntüden çekmeden. "Hani?"

"Tutmamış demek ki." Tok sesi durumu umursamaz gibiydi. Kaşlarımın ortasında büyük bir çizgi oluşana dek kaşlarımı çattım ve yolu izlemeye devam ettim.

"Karan."

"Söyle."

"Nereye kadar böyle sürecek?" diye sordum yorgun gözlerimi yavaşça ona çevirip profilini incelerken. Aracı ani bir frenle durdurduğunda emniyet kemerim bağlı olduğundan pek sarsılmadım. Düzgün burnundan içeri çektiği nefes, burun deliklerinin hafifçe genişlemesine neden olmuştu. Dişlerini sıktı ve direksiyonu bırakmadan, stop etmiş arabanın içinde öylece ileriyi izlemeye başladı. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini anlıyorum, aptalmışım gibi açıklama yapmana gerek yok."

Granit sertliğindeki soğuk bakışları beni bulunca, "O zaman bir cevap ver," diye mırıldandım.

"Ben cevabımı sabaha karşı verdiğimi düşünüyorum." Bakışları yüzümü taradı, gözleri mesafeliydi. "Yataktayken. Sıkık polisler her şeyin üstüne çimento dökmeden hemen önce."

Cevap veremedim. Tırnaklarımı avuçlarımın içindeki yaralara bastırırken sertçe yutkundum. Neredeyse gecenin karanlığı çökmüştü ama biz hâlâ dağ evine ulaşamamıştık. Karan aracı çalıştırmadı, kendi tarafındaki kapıyı açtı ve dışarının soğuğu içeri sızarken gözlerimi kaldırıp onu izledim. Kapıyı çarparak kapayıp aracın önüne doğru dolaştı. Ön kaputa kalçasını yasladıktan sonra cebinden sigaralarını içine yerleştirdiği gümüş kutuyu çıkardı, zipposu da kutunun içindeydi. Yavaşça araçtan inip onun yanına dolaştım. Konuyu bir şekilde dağıtmak, onunla konuşabilmek istiyordum. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki, ikimiz de yıkılmış bir evin altında kalmış kazazedelerden farksızdık.

Hemen yanında durup kalçamı ön kaputa yasladım. Bana değil ilerideki ağaçlık alana bakıyordu. Burnumdan içeri derin bir ne

fes çekip yan gözle ona baktım. Nefes boşluğundaki o iki kemik o kadar belirgindi ki, boynundaki ince derinin bir zardan daha ince olduğunu düşünmüştüm. Dikkatimi çeken siyah cevşeni oldu.

"Cevşenin," dedim, o sigarasını yakıp parmaklarının arasında sabitlediğinde. Dişlerini sıktığını fark ettim. "Hep dikkatimi çekiyor. Hiç çıkarmıyorsun."

Karanlık gitgide genişleyip güneşin damarlarını kuruturken kafamı kaldırıp gecenin ulaşamadığı kör noktasındaki yanan bir kumaş gibi kızıllaşan güneşe baktım. Sönmek üzereydi.

"Bu cevşeni bana annem verdi."

Sesinin durgunluğu bana üstünde ilaç yüzen bir suyu hatırlatmıştı.

"Seni bir şeylerden mi koruyor?" diye sordum kısık bir sesle.

Rüzgâr, şarabını gecenin tasına döktü.

"Hayır," dedi cansız bir sesle. "Bu cevşeni boynumdan çıkardığımda alkolü bırakabildim." Duraksadım. "Ama yanımdan da ayıramıyorum."

Ona bakmak istedim, ona bakmak istemedim. Bu ikilem beni acının midesinde öğütüyordu.

"Belki de bu yüzden bu kadar ışıksızım ben."

Durgunlaştım. "Önceden çok mu içerdin?" diye sorduğumda bu soruyu cevapsız bıraktı. Gözlerimi tekrar cevşeninin hemen altında durduğu nefes boşluğuna dokundurdum. Nefes boşluğunun iki yanında kule gibi duran o iki kemikten biri, Karan dişlerini sıktıkça iç gıdıklayıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Karan sigarasını içip bitirene dek tek kelime dahi etmedim. Kafamın içinde oluşmuş soru işaretleri vardı ama bunu önemsememeye çalıştım. Tekrar araca bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Yol boyunca hiç konuşmadık. Dağ evine geldiğimizde, araç yavaşlamıştı. Dağ evinin önünde büyük bir sedir ağacı vardı, sedir ağacının dışında birçok çam ağacı, uzun tanıdık ağaçlarla çevrilmişti ve etraftaki tek konut oydu. İki katlı ve lüks küçük tuğla taşındandı. Verandası tuğlaya ihanet edercesine ahşaptı. Koruluğu sarmalayan sık ağaçla-

rı izlerken, evin arkasının orman gibi bir yere gittiğini fark ettim. Ağaçlar daha da sıklaşıyor, görüntü birbirine giriyordu.

Karan koltukta kafasını çevirdi ve yanağını koltuğa yaslayarak bomboş gözlerle bana baktı. Bu adamın dibini kazımak istediğim karanlık gözlerinin zemininde saklanan şeyi bir türlü göremiyordum. Karan arabanın kapısını açarak dışarı çıktı, kuru dağ soğuğu sert bir şekilde açılan kapıdan içeri girdi ve bedenime çarparken kemiklerimi titretti. Araçtan indim.

Karan dağ evine doğru yürürken ben de onu takip ediyor ve etrafı inceliyordum. Fethiye'nin dışındaydık. Daha önce hiç böyle yerlere gelmediğim için havanın bu kadar çarpık bir soğukla bedenimi döveceğinden bihaberdim. Karan verandanın ahşap merdivenlerini tırmanmaya başladı, asker botlarının gıcırtılarını dinledim ve ben de hemen arkasından merdivenleri tırmandım. Verandanın tavanına yakın bir yerde duran, kuş yuvasına benzeyen ahşap kutuya uzandı, gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Elini kutunun içine soktu ve kısa bir bekleyişin ardından boş soktuğu parmaklarının arasında bir anahtarla elini kutudan dışarı çıkardı. Çevik bir hareketle dağ evinin kapısına yöneldi, kum kahvesi rengindeki paspasın üstünde durmuştu. Anahtarı kapının deliğine sokup, kapıyı yavaşça asıldı ve anahtarı çevirdi. İçeri girdik. Hol tamamen ahşaptandı. Evin dışının aksine, içi daha eski bir havaya sahip olsa da havalı görünüyordu. Şöminenin cıtırtılarını duyduğumda, alevin renginin hol boyunca turuncu bir ışık yaydığını gördüm.

Kaşlarım çatılırken, "Halil şömineyi de yakmış demek," dedi Karan. "İyi oldu, it yavrusu gibi titriyordun."

Olduğum yerde duraksarken, ona dümdüz gözlerle baktım.

"İt yavrusu mu?"

"Köpek eniği işte," diye düzeltti bana bakmadan.

Uzun bacakları çevik hareketlerle aralandı ve hızlıca ateşin ışığının özüne doğru yürümeye başladı. Şu an ayağımdaki postalı çıkarmak ve kafasına fırlatmak istiyordum ama kendimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve onu takip ettim. Şöminenin kar-

şısında duran tekli koltuğa oturduğunda, ben hâlâ ayakta dikiliyordum. Deri ceketini çıkartıp kenara attı ve yalnızca siyah bir kazakla kaldı. Gözlerim hızlıca olduğu yerin mimarisini incelemeye başladı. Büyük ahşap bir kitaplık, şöminenin önünde pahalı görünümlü bir post, şöminenin üstündeki taş tezgâhın üstüne sıralanmış biblolar, kitaplar ve ahşap bir çerçeve. Şöminenin üstündeki taş tezgâha doğru yürüdüm. Karan tekli koltukta oturmuş, yavaşça yanan ve çıtırtısıyla sessizliği kemiren ateşi izliyordu. Parmaklarım tezgâhın üstündeki kitapların arasında kısa bir tura çıktı, kitapların üstü biraz tozlanmış olsa da genel olarak temiz ve yıpranmamıştı. Karan'ın bakışlarının şömineden sıyrıldığını ve sırtımda gezinmeye başladığını hissettim. Şömineden bacağıma çarpan sıcaklık derimi ısırıyordu.

Kanatları özellikle kırılmış olan melek biblosuna dokunduğumda, inanılmaz bir tanıdıklık hissiyle sarsıldım.

Karan'ın bakışlarının daha da yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Meleğin kırık kanatlarındaki sert kıvrımda dolanan parmaklarım, sanki kendi yarasına dokunuyormuş gibi irkilmişti.

"Kanatları kırık melek," diye fısıldadım.

"Kanatları sağlamken, kırılmayı sonradan tatmış melek," dedi Karan, sesi geçmişle dolu gibiydi.

"Kim kırmış meleğin kanatlarını? Kendi mi düşmüş yoksa yüksekten? Yoksa biri mi kırmış meleğin kanatlarını kasıtlı?"

"Güvenip kendini teslim ettiği ellerin arasından kaymış ve düşmüş melek," dedi Karan, sesinde cam kırıkları vardı ve ben onları yutuyordum sanki. "Kırılacağını bile bile kendini bıraktığı avuçlardan kayıp yere çakılmış. Kırmış kanatlarını. Kırdırmış."

"O zaman canı hiç acımamıştır kırılırken," diye fısıldadım, hüzünlü gözlerle bana bakan bibloya bakarken.

"Ne?"

"Kırılmış ya hani... Düşerken korkmuştur belki ama kırılırken hiç canı yanmamıştır. Kanatlarını kaybetse de, pişman olmamıştır."

"Olmamış mıdır?" Karan'ın sesi şaşkındı. "Canı hiç yanmamış mıdır?"

Başımı yavaşça sallarken, melek artık avuçlarımın arasındaydı. Hüzünlü bakışlarını gözlerime dikmişti, kırık kanatları parmaklarımı acıtsa da, onun canı hiç acımamıştı.

"Hiç yanmamıştır. Hiç acımamıştır."

"Neden?" Sesi bir sis bulutunun içinde kaybolmuş gibiydi.

"Güvenip kendini emanet edecek kadar gözü kara duygular beslediği avuçlardan söz ediyoruz Karan. Kendiliğinden düşmektense, istediği avuçların tadını alarak düşmüş olması onun için bir ödül. Kaybettiği kanatları bile olsa, o avuçların sıcağını hissetti."

Karan aniden ayağa kalktı, omzumun üzerinden ona baktım. Bir adımda yanımda bitmiş, hemen arkamda dikilmişti. Gözlerimin içine erimiş zift gibi bakıyordu, avuçlarımın arasında tuttuğu melek biblosunu aniden elimden çekerek aldığında, kocaman gözlerle baktım ona. Melek biblosunu yanan ateşin içine attı. Olduğum yere ayaklarımdan bir çivi gibi çakılmıştım sanki. Dudaklarım aralandı, gözlerim daha da büyüdü ve dilimin ucundaki dehşet parçalara ayrılıp, harfleri yaktı.

Beyaz melek, ateşin içinde ânında kapkara olmuştu.

Karan beni şöminenin yanındaki duvara yasladığında hâlâ kocaman gözlerle ona bakıyordum. Ellerini duvarın iki yanına koydu ve beni duvarla arasına alıp, kafesledi. Soluk soluğa ona baktım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum titrek bir sesle. "Meleği neden yaktın?"

"Durmadan yanacağına başkaları için..." diye fısıldadı bana tamamen sokulurken. "...bir kez ait olduğu için yansın, bir kez yansın, tam yansın."

Daha ne olduğunu anlamadan Karan'ın dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmiştim. Gerilen kaslarım ânında gevşedi. Onun yüzünden önce sesini tanımıştım, ona bakmadan önce onunla konuşmuştum. Parmaklarım gevşekçe onun kazağına tutundu. Avucumun içine alıp sıktığım kazağı, avuçlarımda anılarım varmışçasına hırslanmama neden olmuştu. Dudakları açlığın boyunduruğu altında titreyerek dudaklarımı aralarken, özü özüme karışıyor, ruhu ağzının içinden ağzıma girip, bedenime sızıyordu sanki.

Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden ağzımın içinde derin bir nefes alırken, aldığı o nefesi hırıltılıydı. Onun sırtında topladığım yün kumaşı tamamen avuçladım ve Karan kendini bana bastırarak sırtımı tamamen taş duvara yasladı. Bu duvar da, tıpkı dışarıdaki duvar gibi küçük tuğlalardandı ve yüzeyi hafifçe parlıyordu.

"Yansana benim için," diye fısıldadı ağzımın içine doğru. "Benim senin için yandığım gibi, yansana benim için Asi Çakıltaşı."

Boğazımdan yükselen inilti, onun ağzının içine karıştı. Benim hayatım karanlık bir odanın içinde, bir yatağın üstünde cenin pozisyonu almış küçük bir kızın ruhuna kilitlediği sırlarla kaplıydı. Şimdi tüm o sırları dudaklarımdan koparırarak alıyordu bu insafsız adam.

Acımasızca.

Yanıyordum. Öyle bir yanıyordum ki... Bembeyaz kesilmiştim, tenime bu rengi veren, çivit mavisi damarlarımdan kanı simsiyah akıtan oydu şu an. Karan'ın karanlığında boğulmak, okyanusun zeminine ayak basmaktan daha zordu. Ciğerlerini dolduran tuzlu su değil, simsiyah bir asitti. Ruhunu yakan, beni tuzla buz eden, öldürmeyen ama yaşatmaya da çalışmayan bir asit. Onun mağarasındaki örümcek nefes boşluğumu ısırıyordu.

"Karan," diye inledim dudaklarım dudaklarının üstünde asılı kalırken. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Nefes nefese gözlerini açtığında yüzü sanki yüzümün bir parçası gibi dibimdeydi. Gözlerindeki kara alevler, irislerini beyazından ayıran surları ateşe verirken, "Sana ne yapıyorum küçük?" diye sordu kısık, azap dolu bir sesle. "Sana ne yapıyorum küçük kız çocuğu?"

Derin nefesler alırken, dudaklarımız hâlâ temas hâlindeydi ve ben onun dudaklarının esareti altında eriyordum. Yangınım zehrime karışmıştı. Parçalanıyordum.

Lanet olsun, beni parçalıyordu. Beni parçalarıma ayırıyordu.

"Çok acımasızsın," diye fısıldadım. Kazağını bir yumru hâline getirircesine sıktım. Topladığım kumaş belinden sıyrıldı. Yün kumaşı tamamen avucuma toplamıştım, belinin çıplak kaldığını göremesem de hissediyordum. Gözlerini gözlerimden çekmedi ve

dudaklarını da dudaklarımdan. "Asıl acımasız kim kelebek?" diye sordu boğuk bir sesle. "Asıl acımasız kim?"

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Sen bana o kadar çok şey yaptın ki, senin yaptıklarını şu âna dek bana hiç kimse yapmaya cesaret edemedi." Dişlerini sıktı, dudaklarında bunun baskısını hissettim. "Küçücük bir kızın beni bu hâle getirmesi haksızlık. Asıl acımasızlık bu. Asıl insafsızlık bu. Sıktığımın iradesini yıllarca sağlam tuttum, dengeme denge ekleyerek bu hâle geldim ve bu adam oldum. Şimdi sen, yaratmasının tam tamına yirmi yedi senemi aldığı o adamın temelini çürütmeye çalışıyorsun."

Gözlerimi gözlerinden ayıramadım ama şu an harelerimin tir tir titrediğini biliyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve beni mahvettiği gerçeğini ondan saklamaya çalıştım. Ağzını ağzımdan çekmiyordu, dudakları dudaklarıma bir kalıp gibi oturmuştu ve benden bir parça olmuştu sanki. Kaşlarımı çattım, soluğum kesik kesikti.

Dudaklarını dudaklarıma bir giysi gibi giydirmişti.

Teni tenimin üstünde eriyordu sanki.

"Gözlerini aç Asi," diye fısıldadı alçak perdeden. Gözlerimi daha sıkı yumduğumda, alnını alnıma yaslamıştı. "Çok insafsızsın küçücüğüm."

Satırlarıma karanlık gölgesini düşüren bu adam; bir ruhu diriltmek için çabalıyordu ama o ruhun esas katiliydi.

Hisleriyle hislerimi barbarca katlederken, ona karşı o kadar savunmasızdım ki...

"Sen de çok karanlıksın," diye fısıldadım gözlerimi açmadan. "O kadar karanlıksın ki, senden kaçamıyorum."

"Benden kaçma," dedi acı çeker gibi. "Benden kaçma Çakıltaşı."

"Karan..." Kaşlarımı tamamen çattım ve avucuma topladığım kazağı serbest bırakıp, avucumu onun sırtına bastırdım. Bir avucumu da kalbinin üstüne yerleştirdiğimde, artık aramızdaki tek mesafe onun kalbine tutunan elimdi. "...nefes alamıyorum. Yapma."

"Senin yaralı ruhunun tadına bakmak istiyorum," dedi kısık bir sesle. Gözleri sonuna kadar açıktı, biliyordum. Öyle bir bakıyordu ki,

kapalı göz kapaklarımdan görebiliyordum koyu renk gözlerini. Gözlerinin siyahı, göz kapağımdan bile içeri sızabilecek kadar zifiriydi.

Yıkılan duvarın arkasındaki çıplak ruhuma gün ışığı değmiş gibiydi. Sağlam bir şekilde sürdürdüğüm hayatım, ördüğüm buzdan bir kalenin arkasında geçirdiğim sancılı günlerimin eseriydi. Avuçlarımda babamın bıraktığı anıların kanı vardı ve bu anıların kanı bileklerime kadar akıyordu. Geçmişin yaraları dikiş tutmadığı gibi, kapanmak nedir bilmiyor, ufacık bir temasla tüni kaçmış yün gibi açılıveriyordu. Avuçlarımdaki kan geçmişime aitti, anılarımla rengini almış, ruhumdaki acılarla kıvam kazanmıştı. Şimdi nasıl olurdu da bu yaralı ruhu çırılçıplak kalmış şekilde onun masasına yatırırdım?

Gözlerimi açtığımda ona ıstırap dolu gözlerle baktım. Elini yavaşça ensesine götürürken gözlerini gözlerimden çekti, pazıları genişlemişti. "Her neyse. Bu kadar yeterli o zaman," diye fısıldadı.

Hı?"

Bakışları yavaşça beni buldu. Elini ensesinden çekip, yana doğru indirirken, "Şimdilik sınırların etrafında dolaşıyorum işte," diye fısıldadı, gözleri daha da karatmıştı. "Bir gün o sınırlardan içeri gireceğim ve işte o gün beni hiçbir şey durduramayacak." Gözleri bedenim boyunca dolaştı, ürpermiştim. "Sen bile."

"İstersem Karan Ali Çakıl, seni durdururum."

Dudaklarındaki kıvrım mezarlığımdı.

Yavaşça sırtını dönüp yürümeye başladı. Karan kazağının kollarının ucunu tutarak tek hamlede ustaca ve yürek hoplatan bir şekilde kafasından çıkarıp kenara attı. Kaslı ve pürüzsüz sırtında kürek kemiklerini süsleyen iki derin gamze vardı. Aynı gamze belinde de vardı ve belinin kavislendiği yerdeki oyuk, bir bardak suyu içine rahatça alabilecek kadar genişti.

"Duşa giriyorum," dedi bana bakmadan.

Olduğum yerde hareketsizce onu izledim, bana bakmadan ahşap merdivenlere yöneldi. Merdivenleri tırmanırken ayağındaki botların gıcırtısından çok, kasılan sırtındaki kıvrımlar dikkatimi çekmişti.

Gözden kaybolduğunda artık tek başımaydım.

Diğer Merve, *"Ne yaparsa yapsın, ondan vazgeçemezsin, değil mi?"* diye fısıldadı, karanlık bir duvarın arkasından. Uzun saçları görünüyordu ama kendisini saklamıştı benden. *"Bize nasıl bir zarar verecek olursa olsun, tıpkı ateşe attığı o meleğin kanatlarının kırıldığı gibi, senin kanatlarını kırmasına ve seni o ateşe atmasına izin verirsin değil mi?"*

Sessizliği giyindım ve diğer Merve'yi dinledim.

"Verirsin," diye fısıldadı, yavaşça. *"Çünkü ben de veririm."*

Karan duştayken mutfağı bulmuş, Halil denen adamın doldurduğu dolabın içinde yiyebileceğim bir şeyler bulup mutfak tezgâhına yaslanarak karnımı doyurmuştum. İlerleyen saatlerde Karan'ın ıslattığı duş kabinin içinde ılık bir duş almış, Yaşar amcanın bahsettiği adamın yatağın üzerine bıraktığı etiketi çıkartılmamış kıyafetlere bakarken utancımdan mosmor olmuştum. Adam iç çamaşırlarına kadar her şeyi düşünmüştü.

Hızlıca üstüme siyah iç çamaşırı takımını, siyah yün taytı ve kalçaları örten siyah bol ama ince kazağı geçirdim. Islak saçlarımı havluyla kurulayıp, suyunu sıkarken, ahşap merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Karan yukarı çıkıyordu.

Yatağın ucuna oturdum ve havluyla saçlarımın uçlarını kurulamaya devam ettim. Karan kapıyı tıklatmadan dal düz yatak odasına girdiğinde, kan beynime sıçradı. Ona düz düz bakarken, "Ne oldu?" diye sordum. Üstünde kazak ya da tişört yoktu. Atlet de yoktu. Altında siyah dar bir kot dışında çıplak bile sayılabilirdi.

"Şöminenin ateşi sönmüştü, tekrar yaktım," dedi tek kaşını kaldırarak. "İşin bittiyse in aşağıya. Burada buz tutacaksın."

"Kapı çalma âdetin yok galiba." Sesimde alttan vurmak yerine doğrudan onu hedef alan sert bir ima vardı. "Çıplak olabilirdim."

"Olabilirdin ama değilsin."

"Çok tatmin edici bir sebep," diye homurdandım. "İnanılmaz tatmin oldum Çakıl."

İçeri doğru bir adım attığında eli hâlâ kapının kulpundaydı.

"Dur, daha hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadı karanlık bir imayla.

Boğazıma takılan ima, gözlerimi kaçırmama neden olurken kendime lanet ediyordum. Hemen verilecek bir cevap bulmam gerekti, biliyordum ama bu imaya vereceğim herhangi bir karşılık, daha sert bir imayla bana geri dönüş yapacaktı.

"Telefonum aşağıda mı?" diye sordum kısık bir sesle. "Billur'a haber vermeliyim."

"Evet, aşağıda ama umarım şarjın bitmemiştir çünkü şu an burada Samsung şarj aleti yok. Hâlâ Samsung kullanan insanlar var mı ya?" Gözlerini devirdi. "Apple sizi dışladı mı? Samsung mu kucak açtı yalnızca size?"

"Ne kadar da espritüel bir kazık kadar adamsın sen," diye homurdandım bakışlarımı ona çevirerek.

"Ne kadar da söylediklerimi espri olarak algılayan bir velet, yerden bitme kız çocuğusun sen," dedi, kısık bir sesle. "Hadi in aşağı, bir şeyler yap. Ölüyorum ben açlıktan."

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "Yemek diyorum kızım. Yemek yap."

Bir an cidden kahkaha atacağımı düşündüm. Ciddi miydi? Mutfağa girecek olursam, dağ evini havaya uçurabilirdim ben. Tamam, makarna yapabiliyordum.

Yumurta da kırıyordum. Hem de kabuksuz.

"Oradan bakınca senin hizmetçin gibi falan mı görünüyorum?" Ona düz düz baktım. "İn aşağıya doyur karnını, dolapta bir sürü şey var. Benim yardımıma ihtiyacın yok."

Gayriihtiyari bakışlarımı onun siyahlarına diktiğimde, "Sen yemek yapmayı bilmiyor musun yoksa?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ne? Ben mi? Ne alaka?"

Karan'ın kusursuz gözlerinde parlayan o ifade kalbimin vuruşunu sertleştirmişti.

"Bilmiyorsun," dedi dudaklarında muzip bir kıvrımla. "Yemek yapmayı bilmiyorsun."

"Anamın karnından yemek yapmayı öğrenerek çıkmadım Karan," dedim çatık kaşlarla.

"Anan da anasının karnından yemek yapmayı öğrenerek çıkmamıştı, değil mi?" diye sordu ima dolu bir sesle.

"Çok biliyorsan sen yap."

"Gocunacağım bir şey değil, çok da güzel yemek yaparım."

"Bana ne. Billur'u aramam gerek," diye homurdanarak oturduğum yerden kalktım ve havlu çıplak ayaklarımın üstüne düşerken, bakışlarımı Karan'dan kaçırdım. Yerdeki havluyu kenara koyduktan sonra ışık hızıyla Karan'ın yanından geçtim ve kapıya uzandım. Tamam, bunun bu kadar olay olmayacağını zaten biliyordum ve düşündüğüm gibi de olmuştu. Demirden kelepçeleri andıran parmaklar beni durdurmayı başardı ve beni kendi ekseni etrafında döndürürken gözlerim şokla irileşti.

"Öğretirim," dedi bir çırpıda.

"Ne?"

"Sana..." Beni yavaşça kendine doğru çekince, çıplak ayak parmaklarımız birbirine dokundu. "...yemek yapmayı öğretebilirim."

"Şimdi mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi istiyorsun?"

"Yani... Sen ne zaman uygun görürsen o zaman olsun. Bana uyar." Omuz silktim ama heyecandan bayılmak üzereydim, umursamaz görünmeyi başarabildiğim için kendime minnettardım şu an.

"Önümüzde uzun günler var," dedi kısık bir sesle. "Öğretirim istediğinde."

Ona öylece bakakaldım. Önümüzde uzun günler var mıydı sahiden? Bir an iki göğsümün arasında bir yarık açılacak, o yarıktan dışarı çiçekler uzanacak sandım. Onunla geçireceğim uzun bir zamanın olduğunu düşünmek, onunla geçecek olan günlerin varlığını bilmek beni çok farklı bir hissin kucağına itmişti. Başımı yavaşça salladım.

"Billur'u aramam gerek," diyebildim.

Beni yavaşça serbest bıraktı ama o kadar dikkatli bakıyordu ki, beni bırakmış olmasına rağmen hareket edemiyordum. Sonunda alt kata inebildim. Titreyen parmaklarımla uçak modunda olan telefonumu normale aldım ve o anda bildirim manyağı oldum. Billur'dan

gelmiş bir ton mesajın yanında en çok dikkatimi çeken Bedirhan'ın mesajları olmuştu.

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Dakika bir, gol bir! Klozetim sidik içinde şu an! Gel al şu karıyı, yolacağım!
E L İ M D E K A L A C A K. (08:06)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Allah seni kahretmesin. Telefonu mu kapattın memesiz? Ne haltlar yiyorsunuz? Kız sahip ol kendine, o çırpı bacaklar bir santim bile açılmayacak! Kahrolsun o koca cüsseli adam, bırak senin için dağları delsin. Yolarım seni! (09.28)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Ay şaka ayol, sevişeceksen seviş bana ne yani. (09:29)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Arkadaşını çöpe atacağım ama poşete yazık. (10:58)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Yemin ederim şurama bir öküz oturdu... Doğru söyle, hâlâ el değmemiş süt kuzumsun değil mi? Senin yerine bana değsin o eller. Senin için kendimi bile feda ederim :P (14:09)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Bundan böyle kızıl saçlı tüm kadınlar düşmanımdır! (15:48)

Gönderen: Bedirhan Özoğlu
Bu mesajı okuyup cevapladıktan sonra imha etmeni istiyorum. Billur neden Fethiye'ye geldi? Ne yaşadı? (20:26)

Son mesaja durgun gözlerle bakarken biraz da şaşırmıştım. Bedirhan'ın nasıl ilgisini çekmişti bilmiyordum ama onun gözlerinden hiçbir şey kaçmadığının da farkındaydım. Tam cevabı yazacakken, telefonum çalmaya başladı. Arayan Billur'du.

"İyi misin?" diye bağırdı telefonu açtığım anda. "Seni küçük bok, kafayı yiyecektim! Yine birini dövdü, sonra da polis radarına yakalandınız sandım."

Birini dövmüştü aslında.

"Hayır," dedim başımı sol omzuma düşürürken. "Oraya vardık, her şey yolunda. Şimdilik."

Arkadan Bedirhan'ın bağırış sesleri yükseliyordu. Billur telefonu kulağından uzaklaştırarak, "Dur ben daha neler yapacağım sana, her şey yeni başladı daha mahpushane gülü!" diye bağırdı ve ardından sesi tekrar normale döndü. "Bu hastayla evde baş başa olduğumu biliyor musun? Can ve mal güvenliğim tehlikede gibi hissediyorum ve o da benim gibi hissediyor."

Ateşe baktım. "Annemi arayacağım," diye fısıldadım ağzımın içinde kelimeleri yuvarlayarak. "Sanırım. O beni arayamıyor."

"Kafasında o herif varken zor zaten araması," dedi Billur oflayarak. "Asi, karışmamam gerek biliyorum ama bence ortalık durulana kadar arama. Tamam, herif şu an hastanede yatıyor olabilir ama şu fedainin de dediği gibi bence annen ve ablanın numaralarının çağrılarını kendi telefonuna yönlendirdi. Onların da başını ağrıtmayalım. Bence senin peşini kolayca bırakmaz."

Haklıydı ve bunu bilmek daha derin yaralar açıyordu. İnsanın ruhu ulur muydu? Ruhum acının baskısı yüzünden uluyordu.

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle. "Zaten beni merak edip etmediğinden de emin değilim. Normal bir aile olmadık biz hiçbir zaman."

Billur sessiz kaldı.

"Sanırım en iyisi aramamak ha?" Derin bir nefes aldım ve sırtımı koltuğa yaslayarak dizlerimi göğsüme çektim. "Aramayacağım. Merak ederse bir yolunu bulup ulaşır sonuçta. Ederse tabii." Kahkaha boğazımda düğümlendi. "Neyse, şarj aleti yok ve şarjım biterse iletişime geçemeyiz. Kapatıyorum kızıl bela. Diyecek bir şeyin var mı?"

Gücümün zemini sallanıyordu.

"Kendine dikkat et," diye fısıldadı cansız bir sesle. "Benim asi kızım ol ve göğüs germeye devam et. Sana hayranım, söylemiş miydim? Söylüyorum işte. Sen harikasın bebek!"

Küçük bir sessizlik yaşandı.

"Billur," diye fısıldadım, cansız bir sesle. "Sanırım iyi ki varsın."

Bir şeylerin düşme sesi geldi ve hemen ardından, "Sanırım mı?" diye sordu, şaşkın bir sesle. Hemen ardından gür bir kahkaha koparttı. "İşte bu tam senlikti. Hayır ya, bence cidden eşcinsel değilim. Değilim midir acaba? Belki öyle de olabilirimdir... Ama..." Kıkırdamaya devam ediyordu. "...Siktir, sen de iyi ki varsın Buzlar Kraliçesi!"

Telefonu kapattıktan sonra bir süre yalnızca yanan ateşi izledim. Melek biblosu çoktan kömüre dönmüş, ateşin içinde erimişti. Karan'ın varlığını hissettiğimde kafamı kaldırıp merdivenlerden tarafa baktım. Ellerini kotunun ceplerine koyup ağır ağır indi merdivenleri. Hemen ateşin önünde durdu, dalgın görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

"Ne düşünmem gerektiğini düşünüyorum."

"İyiymiş." Telefonu kenara bırakıp, çenemi dizimin üstüne yerleştirdim ve ellerimi bacaklarımın etrafına sarıp, parmaklarımı birbirine kenetledim. "Benimse kafamın içinde susturamadığım şeyler var. Senin aksine."

Karan kenardaki odunu alıp o odunla ateşe yavaşça vurdu. Omuzlarında tek tük, belli belirsiz birkaç ben vardı ve kaslı omuzlarının üstünde yıldız gibi duruyordu. Siyah saçları hafif nemli gibiydi. Derin bir nefes alınca omuzları havaya yükseldi ve sırtındaki çukur derinleşti.

"Kafandaki sesleri susturamadığında, onları öldürürsün." Sertçe yutkundu. "Ağızlarını kapatsan bile iniltilerini duyacağın için, sesi kesmenin kesin yolu onların ruhunu sökmektir. Sen hiç, bir sesin ruhunu kestin mi?"

Boğazım düğüm düğüm olurken sessiz kaldım.

"Ben kestim," diye fısıldadı. "Kafamda büyüyen seslerin ruhlarını sakladığım yanımın keskin bıçağından geçirirken gözümü bile kırpmadım."

Karan, sessizliğimi fırsat bilerek elindeki odunu da ateşin içine tamamen sokup ateşi körükledi ve yavaşça ayağa kalkarken bana bakmadı. Hemen dibi tavandan zemine kadar cam olan duvara

doğru yürüdü. Karanlık çökmüş, dağın ormanlık kesimi karanlığa gömülmüştü.

Karan, bir elini cam duvara yasladı, diğer eliyle cebinden çıkardığı sigara paketini dudaklarına götürdü. Camdan yansımasını görebiliyordum. Sigara paketinden siyah bir dal sigarayı dudaklarıyla çektikten sonra paketi arka cebine attı ve siyah zippoyla sigaranın ucunu ateşledi. Gri dumanı ciğerlerine doldururken, sigaranın ucundaki turuncu ateş daha canlı bir şekilde yandı ve camdaki yansımada tıpkı bir ateş böceği gibi parladı.

Sigaranın çok da rahatsız edici olmayan kokusu yavaşça odaya yayılırken, koltuğun üzerinde küçücük olmuş şekilde Karan'ı izliyordum. Kalçalarından düşecek gibi duran dar kotu onun uzun bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmış olmasına rağmen nasıl bu kadar gevşek durabiliyordu anlam verememiştim.

"Bu gece koltukta uyu," dedi Karan sakin bir sesle. "Üst kat çok soğuk, bunu halledebileceğimizi sanmıyorum şimdilik. Şöminedeki ateşi sık sık tazeleyeceğim." Dudaklarını tekrar sigarayla buluşturmadan hemen önce, sigarayı tuttuğu zarif parmaklarını taşıyan elinin büyük avucunu şakaklarına bastırarak, şakaklarını ovaladı.

"Sen?" diye sordum Karan'ı izlemeyi sürdürürken. Bazen camın yansımasında göz göze geliyorduk ve Karan büyük bir hızla bakışlarını yansımamdan çekip, ağaçların yarattığı karanlığa dikiyordu.

"Ben yatarım bir köşede, takılma."

Yarası kuruyup kavlayan avuçlarını siyah yün taytın üstünde gezdirirken, hâlâ aynı pozisyonda oturuyordum. Çenem, kemikli dizim yüzünden sızlamaya başlamıştı artık.

"Üşümeni istemiyorum," diye fısıldadım kısık bir sesle. Bakışlarım şöminenin diğer ucundaki koltuğa kaydı. Şu an tekli koltukta oturuyordum ama koltuğun dışa doğru sürgü gibi açılıp tek kişilik bir yatağa dönüştüğünü az çok tahmin edebiliyordum. Diğer koltuk, üstünde olduğum koltuğun aksine konforsuz ve gerçekten rahatsız görünen bir koltuktu.

Sigarayla dudaklarını buluşturmadan hemen önce bakışları camdan beni buldu.

"Beni ısıtmak mı istiyorsun yoksa?" diye sordu karanlık bir sesle.

Bakışlarımı ânında kaçırıp, "Ne alaka?" diye homurdandım. "Üşüyüp hastalıktan geberme diye diyorum ben. Dağ başında hasta olursun bir de, sana bakmak zorunda kalırım."

"Bakar mısın peki?"

"Bakarım," diye homurdandım huysuzca kaşlarımı çatıp bakışlarımı ateşin kızıl şölenine çevirirken.

Karan, sigaranın ateşini çatırdatacak şekilde derin bir nefes çekti içine. Gri dumanın zehirden parmakları onun boğazını sararken, nefesimi paylaştığım ciğerleri sis tabakasının boyunduruğu altına girdi. Sigarasının uzayan külü her an yere dökülecek gibi görünüyordu. Karan, yavaşça bana döndüğünde; ruhu solan kül, cansız bir şekilde zemine döküldü ve Karan'ın keskin adımları ahşabın üstünde canlanırken, bana doğru yürümeye başladı.

Nefesimi tutmuş, yanağımı dizime koymuş, yan yatmış kafamla ona bakarken, onun gözleri de doğrudan bendeydi. Hemen önümde durduğunda dizlerinin üstüne çöktü. Oturduğum koltuğun önünde dizlerinin üstüne çökmesi beni afallatmıştı. Kafasını kaldırmadan, yalnızca gözlerini kaldırarak bana baktı ve sigarasının dumanı ikimizin arasında uzun şeritler çizerken, gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

İki eli de ayaklarımın üzerindeydi. Sigarasının dudağını yasladığı izmariti ayağıma dokunuyordu. Gözlerini gözlerimden çekmedi, sigaranın ısısı tehditkâr değildi ama dumanı ikimizin arasında şeffaf bir perde gibi sallanıyordu şu an.

"Çok düşünüyorsun," dedi kısık bir sesle. Sigaranın dumanı yoğunlaşmış, ikimizin de görüşünü puslandırmıştı. "Ruhunu ağrıtıyorsun küçüğüm."

Gözlerimi kaçırmak istesem de, onun gözlerinden gözlerime uzatılıp beni onun limanına demir atmaya zorlayan halat o kadar kalındı ki, ondan kurtulmak imkânsızdı.

"Bana bildiğim şeyleri söylemesene," diye fısıldadım, düz bakışlarımın üstüne mesafeyi serpiştirerek. Bir an gözlerimdeki mesafeye

anlam veremez gibi kaşlarını çattı ama daha sonra beni tanıyan siyah belirdi harelerinde. Yadırgamıyordu bu hâllerimi.

"Konuşma şansımız olmadı Asi. O gece olanlardan sonra seninle oturup konuşamadık çünkü her şey çok tazeydi. Hâlâ öyle. Üstünden kaç saat geçti ki? Konuyu açan taraf olmak, saklanan küçük kızımı daha da ürkütmek istemedim ama eğer olur da konuşmak istersen, buradayım."

Sigaranın yakıcı kokusuyla harmanlanmış dumanlı oksijeni içime çekerken, çenemi dizim boyunca kaydırıp, gözlerimi kaldırarak Karan'a baktım. Ağır ağır kırpıştırdığım kirpiklerim, sanki üstlerinde tonlarca sandığa hamallık yapıyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim buruk bir sesle. "Sadece... Konuşmak istemiyorum. Şimdilik."

"Ne istediğini söyle," dedi büyük avucunu ayağımın üstüne bastırıp, sıcaklığını buz kesmiş ayağımla paylaşırken. Dokunuşu ürkütücü olsa da yadırgamamıştım.

"Düşünmemek istiyorum Karan." Derin bir nefes aldım, sigaranın dumanını yutmuştum. Yüzümü buruşturup, dumanın yakıcı hararetini içimden sökmek istercesine öksürdüm. "Kim olduğumu unutmak istiyorum birkaç günlüğüne. Ben olduğum kişiden memnunum, o kişi on dokuz yıldır benimle... Ama o kadar yakınız ki, bir süre ayrı düşmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Düşünmemek senin elinde."

"Ben düşüncelerimi öldürmek istemiyorum. Ben yalnızca... Nefes almak istiyorum."

"Bırak da nefes aldırayım o zaman," dedi külü uzayan sigaranın külünü gelişigüzel zemine silkip, beni serbest bırakırken. Yavaşça ayağa kalktı, büyük elini bana uzattı. Bir süre bana uzanan ele baktıktan sonra ona uyarak ayağa kalktım ve elini tuttum. Büyük avucunun içinde küçücük kalan elim, içi ağzına kadar güven dolu bir çukura düşmüştü.

Dağ evinin holüne doğru yürürken el eleydik. O, benim hemen biraz önümde ilerliyor, bana rehberlik ediyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Nefes almaya."

Uzun holün sonunda, dış kapıya en yakın ahşap kapının önünde durduğumuzda, kapının önünde dikilen Karan'ın arkasındaydım. Heybetli bedeni yüzünden görüş alanım daralmıştı. Karan, ahşap kapının üstünde duran anahtarı yavaşça çevirdi ve yağlanması gerektiğini düşündüğüm kapı tok bir ses çıkarıp, gıcırdayarak yavaşça açıldı. Karan önümde olduğundan odanın içini göremesem de, ağır bir yasemin kokusu ânında duyularımın keskinleşmesine neden olmuştu.

Karan içeri doğru bir adım attığında, elim avucunun içinde olduğundan onun arkasından içeri girmek zorunda kaldım. Karanlık odanın abajurunun ipini aşağı çektiği anda soluk sarı ışık hafif bir şekilde içeriyi aydınlattı ve dudaklarım ânında aralandı. Tamamen ormanın içine bakan odanın karşı duvarı komple camdı. Ormanın içinde tutan karı görebilmiştim. Bembeyaz olmasa da, seyrek bir şekilde her taraftaydı. Şaşkınlık dilimin ucunda kanlandı.

İçerisi tamamen ahşaptandı. Tavandaki kalın ahşap kirişler görüntünün lükslüğü sabote edilmeden nostaljik bir büyüyü odaya dokundurmuştu. Ahşap raflarda sayısız, yapraklarının sarısı kapağından bile görünen eski kitaplar vardı. Bir duvar komple ahşap raflardan oluşuyordu ve bu raflar kitaplık gibi görünüyordu. Hemen karşı tarafta Türkan Şoray'ın büyük bir portresi vardı. Onun yanında Zeki Müren'in ve kim olduğunu çıkaramadığım bir devin daha dev portreleri vardı. Portrelerin etrafına çerçeve gibi asılmış plaklar simsiyahlardı, ortalarındaki şeritler ise rengârenk. Kimi turuncu, kimi mor, kimi kırmızı, kimi sarı... Kocaman gözlerle duvara bakakaldım.

Karan'ın avucunun sıcaklığı baskı yapan nabzıyla birlikte benim avucuma çarpıyordu.

Sanki Karan'a ait gizli bir dünyaya dalmıştım ve gizli geçitten geçerken bana yolu gösteren onun siyah ışığıydı. Eski ahşap bir komodinin üstünde, siyah bir pikap vardı. Biraz eski olmasından ziyade tarihi eser havasındaydı.

"Burası çok..." Gözlerimi tekrar bir camın arkasından da olsa ilk kez gördüğüm kara çevirdim. "...güzel."

Karan elimi bırakmadan beni pikabın olduğu yere doğru çekti. Komodinin çekmecesini açtıktan sonra simsiyah bir plak çıkarttı ve bir eliyle ustaca onu pikaba yerleştirdi.

"Birsen Tezer," dedi plağı ayarlarken. "Ruhu temizler, demiştim. Normalde plak olarak bulabileceğin bir şarkı değil ama nedense bu şarkının plak olmayı hak ettiğini düşünmüşümdür hep. O yüzden yaptırmıştım."

Pikap tuhaf bir cızırtı çıkarttı ve plak kendi etrafında hafifçe dönmeye başladı. Karan, küçük çubuğu plağın üzerine doğru indirdi, ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Hafif, yumuşak bir müzik, odayı doldurmaya başladığında bakışlarını bana çevirdi. "Şimdi biraz nefes alalım kız çocuğu," dedi mesafesini biraz bile kısmadan. Derin bakışlarının odağı altında, dikkatli bir şekilde bakarken beni odanın ortasına doğru çekti ve büyük eli belime kayarken, "Dans edeceğiz," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Ayaklarımın üstüne bas."

Kollarımı onun boynuna doladım. Göğsüm o kadar dolu hissediyordu ki, sanki patlayacaktım. Çıplak ayaklarımla onun çıplak ayaklarına basarken boynuna sardığım kollarımı sıkılaştırdım. Kafamı yavaşça kaldırdığımda alnım onun çenesine sürtündü ve gözlerimiz birbirini buldu.

Bugün dağların dumanı aralandı, hoş geldin.

Kadının kadifeden olduğunu düşündüğüm sesi yavaşça ruhuma dokunurken, sarı ışığın altında parlayan siyah gözler kısılmış, bakışları doğrudan gözlerime odaklanmıştı.

Bugün dağların dumanı, aralandı hoş geldin. Ah, ışıklar içinde kaldım, yandım efendim. Ah, ışıklar içinde kaldım, yandım efendim.

İki eli de belimi kavradığında, onun ayakları sanki üstünde yük yokmuşçasına ikimizi de yönlendiriyordu. Ensesindeki saçları farkında olmadan avuçlarken, sertçe yutkundum. Beni içine çeken siyah girdap, kirpiklerine tutunmuş olmama rağmen içeri düşmeme engel olmuyordu.

Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr. Tutuşsun gün, yansın geceler. Zamanımız dar.

"İyi dinle," diye fısıldadı beni tamamen kendine çekip, bedenimizi birbirine kalıp gibi oturturken. Uzun boylu olmama rağmen aramızdaki boy farkını kapatmak çok zordu. Yüzlerimiz birbirine yakınlaştırmak ister gibi birimizin başı aşağı inip, diğerimizin başı yukarı kalkarken, çenesi alnıma sürtündü.

Sen bana geç geldin, ben sana erken...

Kalbimin yandığını hissettim.

Tutuşsun gün, yansın geceler vaktimiz varken. Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin. Bugün günlerden güzellik, sefa geldin, hoş geldin. Ah, bu yağmur yalnızlığımmış, dındım efendim. Ah, bu yağmur yalnızlığımmış, dindim efendim. Sen bana yangın ol efendim, ben sana rüzgâr. Tutuşsun gün yansın geceler, zamanımız dar.
(Hüsnü Arkan & Birsen Tezer, Hoş Geldin)

"Sen bana geç kaldın," diye fısıldadı, başını tamamen eğip gözlerini kıstı ve alnını alnıma yasladı. "Ben sana erken..."

"Soyunsun gün, sarsın geceler," diye fısıldadım, gözlerimi yumarken. "Vaktimiz varken."

Müzik susmuştu.

Sessizlik bizim dudaklarımızdan dökülen nefeslerle dağılıyordu. Yavaşça yutkunup, kısık ve titreyen kirpiklerimin arasından baktım o adama. Dişlerini sıkmış, kısık siyah gözlerini gölgelediği kirpiklerinin altından beni izliyordu. Ayaklarım hâlâ onun ayaklarının üzerindeydi. Ürpererek bakışlarımı yere düşürmeye çalıştığımda, o da aynı anda başını yavaşça eğdi ve yüzüme ulaşmak için büküldükçe, ben de bükülmeye başladım. Aniden kayarak yere kadar indiğimizde, artık ikimiz de dizlerimizin üstünde duruyorduk.

Alnını alnıma yaslayarak, "Korkma benden," diye fısıldadı

"Korkmuyorum," diye fısıldarken farkında olmadan yutkunmuştum.

"Gözlerimin içine bak o zaman," dedi alnıyla alnımı eşelerken. "Bakışlarını kaçırma. Benden başka bir yere bakma."

Derin derin nefesler alırken, büyük avuçları belimden kayarak yüzümü kafesledi.

"Asi," diye fısıldadı. "Bana bakmanı istiyorum."

Sertçe yutkundum. Kaçış yoktu.

Bir adamın eline bıçağı verdiğinizde, yapacağı ilk şey bıçağı sizin kalbinize saplamak olurdu. Ben ruhumun cebinde sakladığım tüm bıçakları avucumun içinden ona sunmuştum. Şimdi kalbime yediğim her bir bıçak darbesi, hakkımdı.

Suratım onun büyük avuçlarının arasında küçücük kaldı.

Bakışlarımız buluştuğunda... Bu... Orman yangınıydı.

Bedenimi yavaşça yere yatırdı. Saçlarım ahşap zemine kara yılanlar gibi yayıldı. Karan, kollarını iki yana açmış ve kafamın iki yanından geçirerek avuçlarını yere basmıştı. Bedenlerimizin arasında mesafe vardı, karnımın üzerinde bacaklarını iki yana açmış, dizlerinin üstünde duruyordu. Yakıcı bakışları beni bulduğunda, yukarıdan bakan siyah gözlerinde büyüyen ıstırabı gördüm.

Plak hafif bir cızırtıyla aynı şarkıyı tekrar çalmaya başlamıştı. Sertçe yutkundum, boynumdaki ve alnımdaki damarların belirginleştiğini hissedebiliyordum. Gözlerime indirdiğim o kalın duvar bir anda çatlamış, gözlerimin çukurundan aşağıya doğru yıkılmaya başlamış ve buzdan tuğlaları yanaklarıma patır patır dökülmüştü.

"Karan."

Kollarını dirseklerinden hafifçe kırdı, aramızdaki mesafe kısaldı ve yüzü yüzüme yakın bir yere indi.

"Küçücüğüm."

Sertçe yutkundum, bakışlarımı yan tarafa çevirmeye çalışırken, "Öyle deme," diye inledim.

Karan sertçe yutkunurken mesafeyi biraz daha kapattı. "Küçücüğüm," diye fısıldadı, sesi tenimde dalgalandı ve karnım kasıldı. Düşüncelerimin içinde dışarıdaki karların rüzgârla kalkan tozları uçuşmaya başlamıştı.

"Deme."

Kaşlarımı çatarak bir anda ona döndüm ve burunlarımız birbirine sürtündü. Nefes nefese kocaman gözlerle onun kara kıyametlerine bakarken, o da gözlerini tamamen kısmış, kaşlarını çatmış beni izliyordu.

Burnunu burnuma sürterek, "Benim küçüğüm," dedi hırıltılı bir sesle. "Küçücüğüm." Her bir kelimesinin her bir harfi dudaklarımda patlıyordu.

Kaçan ruhumu kovalayan bir zorbaydı bu adam.

Burnunu burnum boyunca sürterek dudak çukuruma indirdiğinde irkildim. Belim yukarı kavislenecek sandım ama Karan'a kendimi bastırmaktan korktuğum için bu hisse engel oldum ve belimi tamamen zemine yapıştırdım. Ruhumun içinde kimsesiz kalmış bir yara büyüyordu, bunun o da farkındaydı. Dudakları şifa olmak istercesine çeneme dokunduğunda, dokunuşunun şefkatini ruhumun kırık kemiklerinde hissettim. Acı da şifa da bu adamın dudaklarında saklıyordu özünü.

Bir yanım, onun bu hâkimiyetini öfkeyle, duraksatamadığı bir hınçla reddetmek ve tüm iradesiyle ona karşı koymak istiyordu. Diğer tarafımın buna gücü yoktu. Güçsüz yanım, kanayan dizlerini bu adamın dudaklarına uzatmak ve üflemesi için yaşlı gözlerle ona bakmak istiyordu. Yaralı avuçlarını öptürmek, saçlarını okşatmak istiyordu.

"Burası bana ait," diye fısıldadı dudaklarını çenemden çekmeden.

İrkildim, bakışlarım solukça onun siyah saçlarında dolaşıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, sanki dudaklarını dokundurduğu yeri tüm noktalarına dek hissetmek istiyordu.

Sertçe yutkunduğum anda dudakları tenimin üzerinde kayarak boynuma indi. Boynumda bir noktada basıncı arttırırken, ellerim bilinçsizce havalandı ve onun ensesine tutunup gözlerimi sıkıca yumdum.

"Burası da." Sesi boğuktu.

Ağırlığını tek bir elinin üzerine bırakıp diğer elini kazağımın eteğinden içeri soktu. Çıplak belime dokunduğu an irkildim. Hemen durdurmam gerekiyordu, buna karşı koymalıydım. Ama buna gücüm yoktu. Ellerini bedenimden sökmektense, mantığımı beynimden sökmek daha kolay geliyordu.

"Karan," diye fısıldadım panikle. Eli gereğinden fazla yukarı çıkmadan belimi kavradı ve beş parmağını da tenime sapladı. Avucunu karnıma bastırdığında belimin kenarını kavrayan parmaklarının boğumlarında akın eden kan selinin uğultusunu tenimde hissediyordum.

Dudakları boynumdan aktı ve atar damarımın üzerinde durdu. Dudaklarını tamamen oraya bastırdı, damarımın çarpışını onun dudaklarında hissediyordum. Nefesinin dolaştığı boynum kıpkırmızı kesilmişti ve yanıyordu.

"Burası da," dedi kısık bir sesle. Eli karnımda bir noktaya basınç uygularken, bilinçsizce ona tutundum. Dudakları boynumdan gerdanıma indi. Kazağımın yuvarlak yakasında duraksadı ve köprücük kemiklerimin altında bir yere sürtündü.

Damarımdaki kanın içinde çakıl taşları yüzüyordu sanki.

"Asi," dedi kısık bir sesle. Gözlerini kaldırıp bana baktığında darmadağın görünüyordu. Yüzünü yavaşça kaydırıp yanağını sol göğsüme koydu, oraya uzandı. "Bana ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup yavaşça okşamaya başladığımda bakışlarımı indirmiş, onu izliyordum. Şu an bana değil, duvara bakıyordu ve savunmasız görünüyordu.

"Ben hiçbir kadının yanında bu kadar savunmasız hissetmedim kendimi." Gözleri dalgındı ve sesi de buna eşlik etmişti. "Hiçbir kadının göğsünde yatmadım. Hiçbir kadının göğsüne yatıp, annesini kucaklayan küçük bir oğlan çocuğu gibi de hissetmedim."

Sertçe yutkunurken, "Şimdi hissediyor musun peki?" diye sordum kısık bir sesle. Saçları parmaklarımın arasında ipek gibi kayıyordu, tertemiz ve parlaktı.

"Evet." Sesi donuk, gözleri dalgındı. "Hissediyorum küçük kelebek."

"Ben de hissediyorum," diye fısıldadım saçlarını sevmeye devam ederken. "Şu âna kadar yastıklarıma sarılıp, onlara anlattım hep. Senden başka bir adamla da bu kadar yakın olmadım hiç. Yastıklarım vardı yalnızca. Onlara sarılınca geçer sandım, ben büyüdükçe içimdekiler de benimle birlikte büyüdü..." Gözlerimi usulca tavana çevirdim, kalın kirişleri izlemeye başladım. "Hiçbir adamı göğsüme yatırmadım. Hiçbir adam göğsüme yattığında, babasını kucaklamış küçük bir kız çocuğu gibi de hissetmedim. Yastıklarıma sarılırken bile kimsesizdim."

Karan'ın kollarımda kaskatı kesildiğini hissettim. Plaktaki şarkı ne zaman sussa, sessizliği birkaç dakika sürüyor, şarkı tekrar başa sarıyordu. Kadının kadife sesi yastığımın kılıfının içine sakladığım yırtılmış kâğıt parçalarını buruşturarak önüme atıyordu sanki.

"Başlarda senin karanlığa yuvarlanan küçük, aptal bir çakıl taşı olduğunu düşünmüştüm. Simsiyahları giyinmiş, bana yuvarlanan ufacık bir çakıl taşı." Derin bir nefes aldı. "Üstelik seni durdurmak elimdeyken, sana dur deme düşüncesine bile katlanamıyordum. Kırık ruhunun çatlayan alçısıyım ben, küçüğüm. Boşuna umut etme, kaynamaz ruhun benimleyken. Ama gitmene de izin veremem."

Gözlerini yavaşça kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Sana bir kez kaçma şansı vermiştim, kaçmadın."

"Kaçamadım," diye itiraf ettim.

"Peki bir kez daha kaçma şansı versem, kaçar mıydın?"

Düşündüm. Bunu gerçekten düşündüm. Kaçar mıydım? Nereye? Benim göbeğimin bağı onun göbeğine bağlı değildi ama kalbimden uzanan ip, kalbine takmıştı kancasını. Bu hislerin tanımı benim dilimde yoktu. Ben simsiyah çarşaflara sarılıp, gözyaşını yutarak uzaklaştıran ve sonunda tamamen kaybeden o kimsesiz kızdım. Ruhumu akıttığım yastık kılıfları tüm kasvetiyle solmuştu. Belki de bu yüzdendi annem ne zaman çamaşırları yıkasa, içinde

benim çarşaflarımın olduğu her şeyin rengi solardı. Sakladıklarım, onların ak pak kıyafetlerine kadar sinerdi.

"Kaçmazdım," diye fısıldadım. Karan tüm ağırlığını üstüme bıraktı. Bu ağırlık, ruhumun altında kaldığı ağırlıkların yanında solda sıfırdı.

Kendini yukarı ittiği an dudaklarımız birbirine temas etti ve heybetli bedenini tamamen bana yasladı. Dudakları çenemle alt dudağım arasında bir yerde hükmüne başlarken, kalbim içindeki siyah kelebekleri serbest bırakmak ister gibi göğsümü yırtmaya çalışıyordu.

Ruhum sanki onun dudaklarıyla benim dudaklarım arasında asılı kalmış, iki kolu ve iki bacağından çarmıha gerilmişti. Parmaklarım Karan'ın favorileri boyunca kaydı ve hafif kirli sakallı yüzünü avuçlarımın arasına alıp, dudaklarımı onun vicdanına teslim ettim. Başta bir kelebeğin kanadı kadar hassas olan öpüşmemiz gittikçe sertleşirken, onun erkeksi hırıltıları ağzımın içinde yankı buluyordu sanki.

Kasıklarıma dayanan onun üzerindeki etkimi hissettiğimde ürperdim ve bu ahlaksız dürtü beni dizginlenemez bir yola sokmadan önce kendimi frenlemeye çalıştım. Karan'ın ağzının içine doğru inledim. Kasıklarımdaki kanın kaynamasının nedeni, onun kasıklarında yanan ateşti.

"Canım yanıyor," diye itiraf ettim sonunda.

Bu fiziksel bir acı değildi, bu ruhumun feryadıydı.

Birbirine saldırısı yüzünden şişen dudaklarımızdan bıraktığımız tutarsız nefesler birbirine girmişti. Karan dirseklerini kafamın iki yanından yere yasladı, beni ahşap zeminle arasında bıraktı.

"Canının yanacağını söylemiştim," diye fısıldadı, gözleri dudaklarım ve gözlerim arasında ince bir mekik dokurken. Haklıydı ama ruhumun zaten kırık kemiklerinin üzerine yeni kırıklar eklemesini de beklememiştim. Sanki ruhum onun avuçları arasındaydı ve o güçlü avuçlarını sıktıkça ruhum parçalara ayrılıp, bileklerinden akıyordu.

"Canım yanarken başkalarının da canını yakmaktan korkuyorum ben."

"Her canı yanan can yakacak diye bir kaide yok," diye fısıldadı alnını alnıma yaslayarak. "Canının acısını bahane edip can yakmak, günaha yeni bir kılıf uydurma yoludur."

Gözlerim yavaşça cam duvara doğru kaydı. Pamuk gibi düşen kar taneleri gözlerimin kocaman açılmasına neden olmuştu. Kar yağışına ilk kez şahit oluyordum şu an.

"Karan..." diye fısıldadım, heyecandan kocaman olmuş gözlerle. "Kar yağıyor!"

Karan üstümden doğrulmadan yavaşça arkasına baktığında, çevirdiği boynundaki belirgin damarlar gün yüzüne çıkmış, esmer teninin altındaki yeşil damarları kabarmıştı.

Aniden üstümden kalktı, ben hâlâ olduğum yerde yatıyordum. Karan hızlıca elini bana uzattı ve "Hadi kalk," dedi aceleyle.

Beni kaldırdı, bacaklarım uyuşmuştu. Utanmasam camın dibine koşacak, kocaman gözlerle karın yeryüzüne düşüşünü izleyecektim şu an. Karan pikabı kapattıktan sonra beni çekerek odadan çıkardı. Beni bırakıp üst kata çıktı ve birkaç dakika içinde geri döndü. Ayağına çoraplarını ve botlarını giymişti. Üstünde kazağı vardı ama aceleyle giydiği için kasıkları görünüyordu şu an. Elinde bir hırka tutuyordu, muhtemelen ona ait bir hırkaydı çünkü çok geniş siyah ve yünlüydü. Çoraplarım ve postallarımı ayağımın dibine atarken, "Hızlı ol," dedi. "Kar durmadan, hadi."

Çoraplarımı ayağıma geçirip, ışık hızıyla postallarımı giydikten sonra Karan'ı beklemeden hole koştum ve dağ evinin dış kapısına asıldım. Onun beni takip edip etmediğini kontrol dahi etmedim. Gece beni kollarının arasına kabul ettiği anda, karanlık ütopyamın kapısı kırıldı, içimde ruhumla beslenen simsiyah kelebekler büyük kanatlarını çırparak geceye karıştı. Verandanın merdivenlerine koşup, merdivenleri bir çırpıda resmen zıplayarak indim.

Simsiyah gökyüzünden mucize gibi düşen beyaz kar tanelerine kocaman gözlerle baktım. Yerde kar yavaş yavaş tutmaya başlamıştı. Başımı havaya kaldırarak gökyüzüne baktım ve bulutlardan kopan parçalara benzettiğim kar tanelerinin tenime düşmesine izin verdim.

Sanki biri bizim için bulutları parçalıyordu.

Gökyüzünden dökülen soğuk bulut parçalarını kucaklarken Karan'ın verandanın kirişine yaslanmış şekilde beni izlediğini fark ettim. Omzu kirişe yaslıydı ve tüm ağırlığını bir bacağının üstüne vermişti. Kollarını göğsünün üstüne toplamıştı, yün ceketi korkuluğa koymuştu. Kollarımı iki yana açarak kar tanelerinin yüzüme düşmesini izin verdim.

"İlk defa kar görüyorsun değil mi?" diye sordu.

İki yana açtığım kollarımla hızlıca kafamı sallayarak, "Evet," dedim heyecanlı bir sesle.

"Fethiye'ye hiç yağmaz," dedi kısık bir sesle. "Dağlarına yağıyor işte. Kayseri'de öyle değil."

Kocaman gözlerle Karan'a bakarken, "Orada kar yağıyor mu her kış?" diye sordum heyecanla.

Kollarını çözmeden başını yavaşça salladı. Koyu bakan gözlerinde anlamını çözemediğim ama beni yakalayan ve kafesine tıkan bir ifade vardı.

Yün hırkayı alıp verandanın merdivenlerini inmeye başladığında bakışları üzerimdeydi. Sonunda kollarımı indirdim. Yanaklarım ısındı, bu çocuksu heyecanımı görmesi beni utandırmıştı.

Yün hırkayı bir anda omuzlarıma doğru atıp hırkanın ucundan tutup beni hırkayla birlikte kendine doğru çekti. Avuçlarımı onun göğsüne bastırıp kafamı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Hırkanın şapkası kafama geçmişti. Karan hırkayı biraz daha asılarak ona sokulmamı sağladı. Başımı havaya kaldırıp, Karan'ın bakışlarını umursamadan ağzımı açtım ve dilimi dışarı çıkardım. Bembeyaz bir kar tanesi yavaşça süzülüp dilimin ucuna kondu. Karan'ın omuzlarımda duran elleri sertleşmişti. Dilimi Karan'a göstererek bakışlarımı Karan'a çevirdim ve o an olduğum yere çakıldığımı sandım. Kopkoyu olmuş gözler, sıklaşmış bir nefesle dilimin ucuna bakıyordu.

"Kes şunu," diye hırladı boğuk bir sesle. Gözleri hâlâ dilimin ucundaydı. Dilimi yavaşça ağzımın içine çekerken utanç karnımı karıncalandırdı.

"Ruhum senin mağarandayken nefes alıyor Çakıl," diye fısıldadım, avuçlarımı kalbinin üstüne bastırarak. Kalbinin o sert atışını hissettim. "Sanki acısına tek çare senmişsin de senden başka nefes alacak yeri yokmuş gibi."

Beni tamamen kollarının arasına çekti. Hırka ve onun göğsü arasında kaybolmuştum. Dolgun dudaklarını soğuk saçlarıma bastırdı, ılık nefesi saç diplerimi sızlattı.

"Cenneti gömdüğün yetim gözlerindeki ışık içine düştüğün kuyuyu ateşe verirken, ben o ateşlerin mağarama sızıp beni yakacağını zaten çok önceleri anlamıştım," dedi acımasızca. "Bu saatten sonra o mağaradan çıktığını göreceğime göğsümü bir sustalıyla deşsinler daha iyi."

Yırtılan ruhumun yamasıydı kara gözleri,

Ruhum kuyunun en dibindeydi,

O ise bir mağaranın içinde.

Onun göğsüne saplanan sustalının sapı bıçaktandı. Ona doğru koştum, ona sarıldım. Bıçak kalbime girdi, sustalı tamamen onun göğsüne saplandı. Her şeye rağmen, biraz sonra ölecek olmamıza rağmen birbirimize daha sıkı sarılmaya devam ettik. Bir kuyu vardı, kapağı on dokuz yıl önce bir baba tarafından kapatılmıştı. Kuyunun dibine atılan küçük kız on dokuz yıl boyunca o kuyunun tepesine bakmış, kapağın açılmasını dilemişti. Bir gün kuyunun dibinde yaşamayı öğrendi. Etrafına bakındı. Kuyunun sonunda gidebileceği bir mağara olduğunu gördü. Yürüdü, yürüdü, yürüdü. Mağarayı koruyan örümceğin beyaz ağına dokundu, koruyucu örümcek ördüğü ağdan sarkarak kızın nefes boşluğuna indi. Yavaşça nefes boşluğuna oturdu. Kız ağa takıldı, elleriyle itti, ağın içinden geçti. Girdiği mağaranın adı Kehf'ti.

Kız çocuğu kabul edilmişti.

Kehf'e baktım.

Ben buraya aittim.

BİR CÜMLE KURARSIN VE
O CÜMLE, İÇİNDEN HİÇ ÇIKMAYAN,
ÇIKARAMADIĞIN, KOVSAN BİLE
SENİ BIRAKIP GİTMEYEN BİR
İNSANA DÖNÜŞÜR.

II. SAHNE

Kuyunun kapağının açılacağını hissettiğim o an, yıllardır çıkmak istediğim bu kuyudan aslında çıkmak istemediğimi anladığım andı.

Ben bu kuyudaki mağaraya aittim.

On dokuz yıllık maratonumun yirminci yılına girmeme son birkaç adım kala, koştuğum o sonu belirsiz karanlık yolda ilerlerken biri bileğimden tutmuş, beni yolun kenarındaki ormana çekmişti. Orman karanlıktı, ağaçlar ve yabani otlar sıktı. Kendimi hiç tanımadığım o elin sahibinin arkasında, onun ritmine ayak uydurarak koşarken bulmuştum. Bedenim çiziliyordu, ağaçların dalları kollarıma çizikler atıyordu, yabani otların dikenleri tenimi tırmalıyordu ama umurumda değildi.

Belirsiz bir yolda koşmaktansa, yaralar içinde bu eli tutarak koşmak bana daha güzel geliyordu.

Gözümü deşen güneş ışığı, göz kapağımın perdesini yırtarak harelerimi zorlarken yüzümü hoşnutsuzlukla buruşturdum. Güneş, gözüme ateşten bıçağıyla bir şeyler karalıyordu.

Tenime baskı yapan sıcaklığı hissedebiliyor, bu sıcaklığın hükmü altında huzurla nefes alıp veriyordum. Burnumdan içeri çektiğim nefesle içime dolup, ciğerlerime kadar akarak içimi baştan aşağı dol-

duran acı çikolata kokusu huzur vericiydi. Gözlerimi zorlanarak da olsa aralamayı başardım.

Zihnimde devrilen harfler yan yana durmaya çalışarak bir cümle oluşturma sızısıyla birbirine yaslanırken, hemen karşımdaki pencereden yüzüme ince bir sütun şeklinde çarpan güneşle burun buruna geldim. Bembeyaz karlar etrafında kristal bir parıltı oluşturmuştu, sanki beyaz bir çarşafın üstüne sim dökülmüş gibi görünüyordu.

Dışarıdaki soğuğun aksine, sıcacık kollarda güvendeydim.

Sırtım ona dönüktü. Geniş göğsüne yaslandığım için kendimi tamamen güvende hissediyordum. Sanki o benim sırtımı dayadığım bir dağ, kapısı güvenilir kilitlerle örülü bir kapıydı. Aldığı her nefes, kaslı göğsünün şişmesine neden oluyor, şişen göğsü beraberinde beni de ileri itip, sönerken tekrar geri çekiyordu. Büyük eli karnımdaydı, avucunun ılık baskısını karnımda hissedebiliyordum. Bacaklarımız birbirine dolanmıştı, teninden akan o sıcak benim uzuvlarımın erimesine neden oluyordu.

Onun sıcaklığıyla dinginleşmiştim. Dışarıyı izlemeyi sürdürdüm. Kar birikintisini yararak ileri doğru uzanan ışıltılı, sarı güneş sütunlarının etrafında uçuşan o kristal görüntüyü izlerken uyku yavaşça bedenimden ayrılıp yere dökülmüş, döküldüğü yerde eriyerek yavaşça yok olmuştu. Uzun, güçlü ve kemikli parmaklarını karnıma bastırdı, enseme doğru sıcak bir nefes bıraktı, omuriliğimin çekilerek titremesine neden olan bu hareketi aynı zamanda midemin de tepetaklak gelmesine neden oldu.

Ayakları çırılçıplaktı, benim ayaklarımda çorap olmasına rağmen onun ayaklarını çok net bir şekilde hissedebiliyordum. Parmaklarımı onun karnımın hemen üstünde duran parmaklarının üstüne örttükten sonra başımı yavaşça ona doğru çevirdim. Uyuyordu. Kurum siyahı kirpikler, gözünün altındaki mezarı anımsatan çukurları örtmüş, kirpiklerinin gölgesi onun karanlık güzelliğine mücevher suyuna batırılmış bir fırça darbesi indirmişti.

Onun güzelliğini izlerken ruhum soluklanıyordu.

Kilidi sıkışmış bir odanın içinde, kendi hayatımla baş başaydım; aynı odanın içinde o duvar senin bu duvar benim koşturarak hayatımdan kaçarken, bir gün kapının kilidi kırılmış, içeri bir adamın gölgesi devrilmişti. Odaya düşen gölgenin altına saklandığımda, hayatımın beni bulamadığını fark etmiştim.

Derin bir nefes alıp yavaşça ondan uzaklaşmaya çalıştım ama güçlü kolları beni öyle sıkı tutuyordu ki, ondan uzaklaşmak gerçekten çok zordu. Burnundan verdiği sıcak nefes yüzüme çarptı, dudaklarıma dağılarak tenimin ısınmasına neden oldu.

Diğer Merve zihnimin içinde çok derin bir uykudaydı. Kafamın içindeki sessizliğin tadını çıkarıyordum. Karan dolgun dudaklarını yaladı, göz kapakları titredi ama kuzguni siyahı gözlerini açmadı. Alt ve üst kirpikleri birbirine yapışmış hâldeydi.

Güzelliği, göğsümün altında uyuyan kimsesizin avuçlarına uzatılan bir parça ekmek gibiydi.

Onun kollarından kurtulup ayağa kalktım. Üstümdeki bol kazak kalçalarıma kadar sarktı, bir an kazağın içinde kaybolacağımı sandım. Üstümdeki bu siyah kazak ona aitti. Muhtemelen onun deve gibi olan boyuna uygun olan bu kazak, benim üstümde kısa bir elbise gibi duruyordu. Ellerim kazağın uzun kollarının içinde kaybolmuştu.

Yüzümü buruşturarak kazağın kumaşını avuçladım, yün kumaşı sıkarak odadan çıkıp lavaboyu kullandıktan sonra alt kata indim. Gözlerimi mutfakta gezdirdim. Yemek yapma konusunda bir facia olduğum kesindi, ama belki düzgün bir kahvaltı hazırlayabilirdim, bilmiyordum. Kaşlarımı çattım. Aslında bunu da yapabileceğimi sanmıyordum. Ben mutfak konusunda tam bir beceriksiz olduğumun bilincindeydim; hamarat kelimesinin yanından geçemeyeceğim gibi, bir beceriksiz unvanına sahiptim.

Belime kadar inen uzun saçlarımı pratik bir şekilde tepemde kuş yuvası gibi topladıktan sonra buzdolabının kapağını açtım ve hemen ortadaki ada tezgâha kahvaltı için kullanabileceğim ne varsa hepsini çıkardım. Yumurtaları haşlamaya bıraktım, iki çeşit peyniri

aynı servis tabağına dilimledim, ardından domates ve salatalıkları doğrayarak farklı bir tabağa aldım, birkaç yeşil biberi de üstlerine koyup tek kaşımı kaldırdım.

Tamam, en azından ekmek kızartma konusunda iyiydim. Bazı günler evde kimse olmadığında ekmek kızartır, yanında da sert bir kahve içerek kızarttığım ekmeklerle karnımı doyururdum. Salamı dilimleyip ayrı bir tabağa aldım. Reçeli de çıkarıp, hepsini tek tek masaya taşımaya başladım.

Kızarmış ekmeklerin başında dururken sırtımda dolaşan gözlerin keskinliğiyle aniden kendimi çırılçıplak hissettim.

"Şuna da bakın siz," dedi Karan aniden. Sesindeki eğlenceli alaya rağmen olduğum yerde yavaşça sıçramama engel olamadım. Omzumun üstünden mutfak kapısına doğru baktım; üstünde tişört yoktu, dövmesini ve kasıklarındaki tüyleri görebiliyordum. Altında neredeyse kıçından düşmek üzere olan siyah, bol bir eşofman vardı.

Kaşlarım çatıldı.

"Uyandın mı?"

"Yok," dedi tek kaşını kaldırıp, çıplak omzunu kapının pervazına yaslayarak. "Uyanmış gibi yapıyorum."

"Sabah sabah yine çok şakacısın," diye homurdandım, yüzümü buruşturmuştum.

"Yemek yapmayı bilmeyen kızımıza bak sen, kahvaltı masasında bir ben eksiğim."

"Karnım acıktı," dedim yanaklarıma kan otururken. "O yüzden hazırladım yani."

Kaşlarını kaldırdı. "Ha, kendime Müslümanım, diyorsun yani?"

Yanaklarımın içini dişleyerek önüme döndüm. "Evet, tam olarak öyle diyorum."

"Cürmün ne ki senin? Tek başına mı yiyeceksin tüm bunları?" diye sordu. İçeri girdiğini çıplak ayaklarının ahşap parkede bıraktığı yalın seslerden anlayabilmiştim. Hemen masanın önünde dikildi. "Hadi ama Çakıltaşı, bana masal okuma."

"Yemene izin verebilirim belki," dedim ifadesiz bir sesle.

"Hadi ya?" dedi, sesinde alay vardı.

Son ekmeği de kızartıp, emekleri doldurduğum küçük kabı aldım ve masaya yöneldim. Kabı masanın ortasına koydum, haşlanmaya bıraktığım yumurtaları ocaktan indirdim. Ben tüm bunları yaparken Karan pürdikkat beni izliyordu. Onun bakışları bu kadar yoğun bir şekilde benim üstümdeyken bir şeyleri yapabilmek o kadar zordu ki. O bunu asla bilemezdi.

Masanın diğer ucundaki sandalyeyi çekip oturdum, tek kaşımı kaldırıp hemen dibimde dikilen Karan'a baktım. Onun da tek kaşı havada, gözleri benim üstümdeydi. Eğlendiği gözlerine yayılan o muzır ifadeden okunuyordu. Yeni uyandığını ele veren kısık bakışlı siyah gözlerini gölgeleyen uzun kirpikleri bile dağınık görünüyordu. Dudakları daha dolgun ve kızarmıştı, yüzünün kemikli yapısı çok daha belirgindi.

"Oturacak mısın?" diye sordum çenemle karşımdaki sandalyeyi işaret ederek. "Yoksa yalnızca izleyicisi misin?"

Gözlerinde garip bir ışıltı gördüm. Sandalyeyi çekip hemen karşıma oturduktan sonra, "Hani benim çayım?" diye sordu tek kaşını kaldırıp gözlerimin içine bakarak. "Kuru kuru kahvaltı mı yaptıracaksın bize kızım?"

Bir an duraksadım. "Onu unuttum ben," dedim kısık bir sesle. "Hem ben kahvaltıda çay içmem ki."

Karan çıplak dirseklerini masanın üstüne yaslayarak masaya doğru abandı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Gözlerinin renginden daha koyu bakan siyah gözler ruhumun ilmeklerini çözerken ona bu kadar yakın olmak nefesimin hızlanmasına neden olmuştu.

"Ama ben içerim," diye fısıldadı, sesinin rüzgârı yüzüme çarpınca gözlerim kısıldı ama kendimi geri çekemedim.

"Kalk yap o zaman?"

Tek kaşını kaldırdı. "Sen ne değişik bir modelsin ya," diye homurdandı. "Her şeye bir cevabın var."

Kızarttığım ekmek dilimlerinden bir tanesini alıp ucunu yavaşça ısırdım, kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Laf yetiştiremiyorum demiyorsun da."

Karan kafasını iki yana sallayarak ayağa kalktı, dolaptan koyu renk bir kavanoz çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Reçel yemiyorsan, çıkarıp masaya koymanın manası ne? Marmelat seversin bence. Portakal marmeladı acıdır. Tam senlik."

Kıtır olan ekmeğimin ucunu dişlerken gözlerimi Karan'ın gece rengi gözlerinden uzaklaştırıp masanın ortasındaki marmelat kavanozuna çevirdim. Karan tekrar karşıma oturdu, kavanoza uzanıp kapağını açtıktan sonra bıçağın ucuyla kavanozun içindeki marmelattan bir çentik aldı, kızarmış ekmek diliminin üstüne sürdü ve gözlerini gözlerime sabitleyip ekmeği sertçe ısırdı.

"Çaysız da kahvaltı oluyormuş demek ki," dedim gözlerimi onun dikkat dağıtıcı ağzından uzaklaştırıp servis tabağımdaki boş yüzeye çevirerek. Parlayan beyaz porselene düşen yansımama baktığımda, diğer günlere nazaran daha aydınlık bir ifadeye sahip olduğumu fark etmiştim. Gözlerimi yansımamdan çektim.

Bu kalbimi ağrıtıyordu.

"Sayende."

"Sayemde mi? Kalkıp çayını koyabilirsin, seni tutmuyorum," diye homurdandım.

Güldü, gülüşündeki alay sinirlerimi tepeme topladı. "Zamanla öğrenirsin," dedi bir anda.

Duraksadım. "Neyi?"

Gözlerimin içine baktı. "Her şeyi."

Gözlerimi kaçırırken, "Belki," diye fısıldadım, sesim güçsüzdü.

"Önümüzde upuzun bir zaman dilimi var Asi. O zaman dilimine her şeyi sığdırabilirsin."

Yutkunmak istedim ama sanki tükürüğümü yutsam, bu tükürük bir zehir olup beni saniyeler içinde öldürecekti. Zihnimin gerilerinde yaşayan diğer Merve aniden kafasını kaldırdı; uykulu gözlerini ovuşturdu, koyu renk gözlerini tekrar yüzüme dikmişti.

Kalp atışlarım, göğsümün altındaki hareketini arsız bir şekilde yoğunlaştırırken gözlerimi tekrar porselen tabağa indirdim. Karan bana doğru uzandı, çatalıyla önüme birkaç dilim salam ve peynir bıraktı. Zeytinle pek aram olmadığından sofraya zeytin koymamıştım.

"Meyve suyu sever misin?" diye sordu, sesi sakindi.

"Meyve suyuyla aram yoktur," dedim tek nefeste. Kelimeler beni boğan bir darağacı ipine dönüşüyordu.

"Bundan sonra var öyleyse. Taze sıkılmış meyve suyundaki vitamine ihtiyacın var, bağışıklık sistemine yararı olacaktır."

Yanaklarıma kan oturdu. "Çok konuşuyorsun," diye homurdandım.

"Genelde tam konuşacağım sırada ağzıma lafları tıkıyorsun. Çok konuşabildiğimi de söyleyemeyeceğim şimdi velet."

"Bu konuşamayan hâlinse yandık."

Karan oturduğu yerden tekrar kalktı, çatalımla peyniri parçaladım, küçük bir peynir parçasını ağzıma götürdüm. Elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı, su ısıtıcısının rahatsız edici kaynama sesi mutfakta yankı uyandırmaya başladı. Mutfak dolabını açıp bir fincan bir de büyük bir bardak çıkarıp dolabı kapadı. Kaynayan suyu fincana doldurdu, fincanın içine kahve ekleyip karıştırdı. Kahvenin cezbedici kokusu ciğerlerimi okşarken Karan buzdolabını açtı, buzdolabından meyve suyu şişesini çıkarıp, tezgâhın üstüne bıraktığı büyük bardağın içini meyve suyuyla doldurdu. Ağzına kadar meyve suyu ile dolu olan bardağı önüme koydu.

"Bu içilecek ufaklık," dedi kahvesinden bir yudum alırken.

"Biliyor musun, bana da kahve yapabilirdin."

"Biliyor musun, sana kahve yapmak zorunda değilim," dedi, karşıma oturup omuzlarını geri atarak sandalyesine yaslandı. "Bağışıklığı rezalet olan küçük kızlar meyve suyu içmeliler."

"Evet, on dokuz yaşında olmalarına rağmen küçümsenen şu sözde 'küçük kızlar' yirmi yedi yaşındaki adamlarla aynı yatakta da uyumamalılar değil mi Karan?" Ona dik dik baktım, o da gözlerini kısıp bana aynı şekilde dik dik baktı.

"Kahvaltını yap Asi," dedi, sesi gürdü.

Bakışlarına bulaşan o ruhsuzluk hızla tüm yüzünü kaplarken sertçe yutkundum. İliğime kadar buz tutmuş gibi hissetmeme neden olan bu hâli gözlerimi kaçırmama neden oldu.

"Emrivakilerinden nefret ediyorum."

Cevap vermedi.

Benim ona bakmadığım o süre zarfı boyunca o beni izledi ama ben kafamı kaldırıp o buz tutmuş siyah göle bakmak istemedim. Kaşlarım çatıldı, kaşlarımı biraz olsun yumuşatmadan kahvaltımı yaptım.

Telefonum kapanmıştı, Billur'a nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ve telefon numarasını ezbere bilmediğim için onu Karan'dan da arayamazdım. Bana bir yabancıdan daha yabancı olan babamın bir sonraki adımının ne olacağını gerçekten merak ediyordum.

Yaşanan onca şeyden sonra olanları yok sayıp susacağına pek inanmıyordum ama ne yapacağını da tam olarak kestirebildiğim söylenemezdi.

Kahvaltımızı yapıp bitirdiğimizde bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmiştim. Bu tür şeylerin nasıl kullanıldığını bilmediğimden Karan benim yerime halletmiş, ben de bu sırada Karan'ın telefonundan Bedirhan'ı aramayı akıl etmiştim. Karan telefonuna dokunulmasından hoşlanmayan bir adamdı, yine de üstelediğim için kabul etmiş, kurcalamamam gerektiğinin belirgin bir şekilde altını çizmişti.

Salondaki tekli koltuğun yanında duran ahşap komodinin üstünde siyah bir iPhone vardı. Yavaşça uzanıp Karan'a ait olan son model cep telefonunu aldım, kullanması biraz zordu ama başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Benim telefon rehberimin aksine bu telefon rehberi ağzına kadar dolu olduğundan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ama yadırgamamıştım da.

Sonuçta adam bir iş adamıydı, çevresi genişti. Diğer Merve elimdeki telefonun nasıl bir nimet olduğunun farkındaydı, zihnime o kadar yasaklı şeyler fısıldıyordu ki, ona uymak isteyen tarafım karnıma ağrılar saplıyordu. Beni gizliliğe tecavüze zorluyordu.

Bedirhan'ın adının üstünde durdum, ara tuşuna bastıktan sonra telefonu kulağıma yasladım, beklemeye başladım. İkinci çalışta telefon açıldı.

"Allah senin belanı versin asıl! Bela okuyor bir de bana o koca gözlerini belerte belerte! Sus kız, Kızıl Cinayet! Kapat o çeneni!" diye bağırıyordu Bedirhan. Kime bağırdığı o kadar belliydi ki... Kısa bir sessizlikten sonra, "Karan Beyciğim?" dedi kibar bir şekilde. "Ay pardon, sabrım sınanıyordu da."

"Bedirhan?" dedim sorar gibi. "Benim, Merve."

Bir patırtı yaşandı. "Kız koş!" diye bağırdı Bedirhan. "Bu hâlâ bakire galiba!"

Yüzümü buruşturdum. "Of şu bakirelik şakasını bir kenara bırakır mısın ya? Hangi çağdayız? Car car bağırıp durma. Sana kaldı benim bekaretimi konuşmak," diye söylendim keyifsiz bir sesle. Şömine yanmadığı için içerisi biraz soğuktu, kazağımın uzun olan kollarını avucumun içine toplayarak kavradım ve sıktım. "Telefonumun şarjı bitti. Billur'a haber vermek için aradım."

"Peki ben?" diye sordu. Dudaklarını büktüğünü göremesem de çok net hayal edebilmiştim. "Bedi'nin duyguları ne olacak peki? Hani kanka olmuştuk biz artıkçığıma?"

Duygularını incitmek istemedim, her şey, kurduğu sevimsiz cümleler bile iyi niyetindendi.

"Şey..." Yanaklarımın içini şişirdim. "Billur'u verir misin bir?"

"Lanet olsun sana beslediğim saf, temiz ve hijyenik kanka duygularına memesiz karı. Al da başına çal bu kavanoz kafalı, beyin hücrelerini kırmızı gulu gululu horozlara yem etmiş kızılı." Küçük bir patırtı yaşandı. "Al, seni istiyor memesizler şubesi bakanı."

"Öf, çekil kenara!" diye bağırdı Billur. "Ulan Buzlar Kraliçesi, neredesin lan sen? O telefon niye kapalı? Ödüm götümde patladı lan!" Öyle öfkeli bağırmıştı ki, telefonu yavaşça kulağımdan uzaklaştırarak gözlerimi yumdum.

"Yapacak bir şeyim yoktu," dedim kısık bir sesle. "Önce sakin ol, bağırma. Çocuk mu var senin karşın... Aman yani hattın diğer

ucunda?" Kaşlarımı çattım. "Şarjım bitti. Karan'dan aramak da aklıma gelmedi. Şimdi dank etti."

"Ne yapıyorsanız artık, tabii gelmemiştir aklına..."

Yüzümü buruşturdum. "Çirkinleşme."

"Kafayı yiyecektim. Şarj cihazı bulur insan."

"Yaratacak mıydım?" diye söylendim. "Hem sana şarjımın bitmek üzere olduğunu söylemiştim. Çok merak ettiysen Karan'ı arasaydın."

"Aramadım falan mı sanıyorsun? Numarası bende kayıtlı değildi, Bedirhan'dan aradım ve o sinsi moruk telefonu meşgule attı! Numarasını aldım, kendi numaramdan aradım ve yine meşgule attı!"

Sessiz kaldım.

"Yaa, susarsın tabii..."

"Ona bunun nedenini sorarım," diye fısıldadım. "İyi olduğumu söylemek için aradım. Şimdi kapatmam gerek."

"İyi olduğunu bilmek bana yetiyor," dedi kısık bir sesle. "Ne zaman döneceğini sormuyorum. Biraz kafanı dinlemen gerektiğini düşünüyorum. Üstelik babalığın ne yapacağı da şimdilik akıllarda büyük bir soru işareti."

"Öyle."

Bakışlarımı duvarı kaplamış olan cama çevirdim. Kar tutmuştu. Ağaçların dallarına bembeyaz gelinlikler asılmış gibi görünüyordu.

"Bunu şimdilik kafana takma," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Derin bir nefes alıp, "Kapatmam gerek," diye fısıldadım.

"Dikkatli ol," dedi, sesi durgundu.

"Sen de."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Sol göğsümün üzerinde yürüyen tüm o hislerin ayaklarının altında jiletler vardı. Atılan her bir adım kalbimin koruyucu zarını kesiyordu. Benim kalbim zaten korunmasızdı. Belki de bu hislerin kestiği kalbimin koruyucu zarı değil, kalbimin ta kendisiydi.

Gözlerimi telefon ekranına çevirdim. Göğsüme oturan o merak hissi o kadar yoğundu ki, parmaklarım benim isteğim dışında ek-

ranın yüzeyinde yavaşça kaymaya başladı. Şu an kendime inanamıyordum. Fotoğraf galerisine girdim. Duyduğum utanç bile bir köşeye geçmiş, gözlerini kısarak beni izlemeye başlamıştı. Fotoğraflar aniden önüme döküldü.

Kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki, soluduğum şeyin oksijen değil de saf adrenalin olduğunu düşünmeye başlamıştım. İlk fotoğraf Sergen'e aitti, son model bir spor arabanın önünde duruyordu, siyah takım elbisesinin kravatı yoktu, gömleğinin ilk iki üç düğmesi açıktı ve yüzündeki o resmi ifade yerini koruyordu. Hemen yanında gösterişli bastonunu tutan, Sergen'in aksine daha içten bir şekilde kadraja bakarak gülümseyen Yaşar amca vardı.

İkinci fotoğrafa geçtiğimde ise kalbim göğsüme öyle bir tekme indirdi ki, nefesim kesildi. İkinci fotoğraf Karan'a aitti, kameraya değil, hemen önündeki açık duran kitaba bakıyordu. Ondan habersiz çekildiği bariz bir şekilde belli olan bu fotoğrafın büyüsüne kapılmadan edemedim.

Bir insanın nasıl bu kadar güzel olabileceğini sorguladım.

Üçüncü fotoğrafta siyah bir araba vardı, Karan'ın arabalara olan ilgisinin zaten farkındaydım, bu çocukça gelmişti ama beni gülümsetmeyi başarmıştı. Parmağımı kaydırdıkça onun kadrajına ait otomobil fotoğrafları önüme dökülmeye başladı. Küçük bir erkek çocuğunun oyuncak arabalara duyduğu hayranlığı, Karan Ali Çakıl gerçek otomobillere duyuyordu. Onun pahalı oyuncakları... Parmağımı bir kez daha kaydırdığımda önüme düşen fotoğraf karesi hislerimin üstüne gece gibi çökerken, karanlığın altında kalan hislerim yere serildi.

Fotoğraf bana aitti.

Onun yatağındaydım, göz makyajım akmıştı ve uyuyordum. Derin bir uyku hâlinde olduğum, fotoğraf karesine yansıyan savunmasızlığımdan net bir şekilde anlaşılıyordu. Ona ait bir cekete sıkıca sarılmıştım. Öyle sıkı sarılmıştım ki, sanki onun ceketine dahi muhtaçtım. Onun ceketine bile muhtaç olmak? Bunu, benim karanlığa

sakladığım ama içinde yanan ateşin sızdırdığı dumanlar yüzünden kendini ele vererek yakalanan yanık ruhuma sorabilirdiniz.

Donmuş bir göl gibi bakan kahverengi gözlerimin odağına yerleşen bu fotoğraf karesi beni korkutmuştu. Avuçlarımdaki kanın hızla çekildiğini hissettim.

"Gerçekten meraklı bir kızsın, değil mi?"

Bu ses tüm perdeleri ateşe verip evin içindeki ganimeti sokaktaki evsizlere sunduğunda, evsizlerden bir tanesinin eline geçirdiği ilk kaya parçasını pencereme fırlatıp camı patlatarak içeri sızacağını biliyordum. İçeri sızacak, ganimeti çalacak ve sonra da kirli ayaklarının arkasında bıraktığı is lekelerini parkelere bırakarak çıkıp gidecekti. Panik ruhumda tıpkı yaralı bir kurt gibi ulusa da, yüzümü ifadesiz tutmayı başardım ve kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Omzunu ahşap duvara yaslamış, çıplak üstü ve kalçalarından sarkan siyah eşofmanıyla orada öylece duruyordu.

Gözlerinden buz üflediğine yemin edebilirdim.

"Sana o telefonu arkadaşını araman için, özellikle de karıştırmaman gerektiğinin altını çizerek vermiştim Çakıltaşı," dedi buz gibi bir sesle. Sesinden dökülen harfler buz parçaları gibiydi, yere düşerek parçalandılar.

"Telefonunu karıştırmadım," diye yalanladım.

"Şu işe de bakın," dedi tek kaşını kaldırarak. "Telefon kendiliğinden fotoğraf galerisine girdi, değil mi?"

"Fotoğraf galerisine girdiğimi nereden çıkardın?"

"Gerçekten aptalsın, değil mi?" diye sordu bakışları düzleşirken. "Yarım saattir ekrana alık alık bakıyorsun. Fotoğraf galerisinden başka nereye girmiş olabilirsin ki?" Yavaşça sakalını kaşıdı. "Hım, yoksa son ziyaret ettiğim sitelerdeki videolardan birine mi denk geldin?" Son kelimelerini alayla vurgulamıştı, bir an kaşlarım çatıldı.

"Ne biçim sitelere giriyorsun ki sen?"

Gözlerini kıstı. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Buna inanmamı bekleme," dedim yüzümü buruşturarak. "Öyle bir adam değilsin."

"Neden öyle bir adam olmayayım ki?" Yaslandığı yerden doğruldu, yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Kalbim panikle çarpmaya, olduğu yeri dar bulup sıkışmaya başladı. Kara gözlerini gözlerimden ayırmadan burnumun dibinde bitince, gözlerimi kaldırıp benden çok daha yüksek duran adama baktım.

"Öyle videolar izlemezsin," diyebildim.

"Nasıl videolar?" Gözlerini yüzümden çekiyordu.

"Ahlaksız şeyler mi izliyorsun?" diye sordum bir çırpıda.

Bir an gözlerimin içine son derece ciddi bir ifadeyle baktı, ardından o ciddiyet buhar olup uçtu, kayboldu. "Ben izlemeyi değil, uygulamayı tercih ederim," dedi karanlık bir sesle. Bir an için irkildim. Bedeni bedenime oldukça yakındı. Geri adım atma isteği karnıma ağrılarını peş peşe saplarken, Karan'ın dudakları titredi. Benimle alay ediyordu resmen.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum hoşnutsuz bir sesle. "Şayet şu an hiç komik değilsin."

"Amacım komik olmak falan değil Çakıltaşı." Gözleri yüzümün her bir köşesinde dolandı. Elimdeki telefonu yavaşça ona doğru uzattım, önce ona uzattığım telefona, ardından da bana baktıktan sonra, "Ne gördün?" diye sordu, sesindeki soru işaretinin ucunda kalbime saplanmayı bekleyen keskin bir bıçak vardı.

"Hiçbir şey," dedim bir çırpıda.

"*Hiçbir şey tabii,*" diye homurdandı diğer Merve. "*Alt tarafı koala gibi ceketine sokulup sarılmışız, panda gibi de makyajımız akmış, sen de acımasızca bizi o hâlde fotoğraflamışsın işte. Hiçbir şey yani.*"

Karan'ın keskinliğiyle kelimelerimi parçalayan siyah kavisli kaşları çatıldı. "Hiçbir şey?"

"Hiçbir şey."

Karan bana tamamen sokulunca o soğuk olan ortamdaki buzların eridiğini, hatta kaynayarak fokurdamaya başladığını hissettim. "Gözlerimin içine bak," dedi tok, içinde emir bulunduran bir sesle.

"Bakıyorum ya zaten?" diye kafa tuttum, gözlerim o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Karan'ın karşımda duran görüntüsü bulanıyordu.

"Bakmıyorsun."

"Bakıyorum."

"Bakmıyorsun velet," dedi, sesi keskindi.

Telefonu sertçe karnına vurarak, "Al telefonunu," dedim, elim ayağım birbirine girmişti şu an.

Parmaklarının o buz gibi baskısını eklemlerimde hissettim. Gözlerim onda değil, elimdeki telefondaydı. Büyük eli komple elimi kapladı, sıcağın soğuğa indirdiği o çekiç darbesini hissettim. Zincirlerini koparmış bir canavar kadar vahşi olan bu hisler, tüm aç gözlülüğüyle göğsüme saldırırken, Karan tamamen yaklaşarak kişisel alanımı işgal etmişti.

"Al artık."

"Ver o zaman," dedi esrarengiz bir sesle. Bir an boğazım düğüm düğüm oldu. Sanki biri ıslak bir yumruğu nefes boşluğuma indirmişti.

"Elimi değil," dedim zorla. "Telefonunu alırsan sevinirim."

"Çok yaramazsın Çakıltaşı," dedi Karan. Parmakları eklemlerim boyunca kaydı, dokunuşu bedenimin karıncalanmasına sebep oldu ama bunu ona belli etmemeye çalıştım. Telefonu yavaşça aldı. "Bazen bir şeyleri yalnızca beni sınamak için yapıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Kasıtlı olarak yaptığım bir şey yok benim." Telefonu eline bıraktım. Geri çekilmek için atakta bulunacaktım ki, diğer eli bileğimi yakaladı ve atağımı geri püskürttü. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp, benden bir kafa boyundan daha uzun olan adama baktım. "Sorun ne?"

"Duvar örme," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

Sertçe yutkundum. "Duvar örmüyorum."

Gözlerimin içine öyle dikkatli bakıyordu ki...

Eline aldığı baltayla ruhumu arkasına sakladığım o duvarları gelişigüzel parçalarken, bana, onun isteyip de yapamayacağı hiçbir şey olmadığını yavaş yavaş kavramam, bunu kabullenmem gerektiğini fısıldıyordu.

"Sana dokunmam seni rahatsız mı ediyor?"

Duraksadım. Bileğimi kavrayan o sert parmakları tutuşunu biraz olsun bile gevşetmedi ama canımı da acıtmıyordu. "Hayır," dedim dikenli bir sesle.

"Ne hayır?"

"Karan, kes şunu."

"Beni cevapsız bırakma Çakıltaşı."

Bana o kadar yakındı ki... Onun kokusunu içime çektikçe, kafamdaki her şey allak bullak oluyordu. Onun kokusunu içime çekmek, cennete çekilen sevap bayrağının ucunu cehennem ateşiyle tutuşturmak gibiydi.

"Bana dokunmandan rahatsız olmuyorum," dedim can çekişir gibi.

Kulaklarıma tırmanan ateş yanaklarımı çoktan tutuşturmuştu. Kuzguni siyahı gözlerinin derinliklerindeki o siyah aynanın parlak yüzeyi kesik bir yansımayla ışıldadı. Aramızda büyüyen çekimin zincirlerini koparmış bir canavar gibi kükrediğini, etrafından salyalar akan sivri dişlerini göstererek pençeleriyle mesafemizi yaratan toprağı eşelediğini görebiliyordum.

"Sana dokunabilirim yani?"

Sorusunun ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Ondan uzaklaşmam gerektiğinin farkındaydım ama bunu yapamıyordum, ben onun varlığını kabullenmiştim.

Biliyordum. O, çok acımasız, zalim bir girdaptı; kolumu kaptırdığım an tüm bedenimi içine çekecek ve beni yutacaktı.

Kolumu kaptırmıştım.

O kadar yakındık ki, artık soluduğum oksijen değil, onun nefesiydi.

"Sana dokunabilirim, öyle mi?" Sesi artık sanki kalbimin içinden geliyormuş gibi yakındı.

"Karan," diye fısıldadım.

Bileğimi serbest bıraktı. Tam ondan kurtulduğumu sanıyordum ki, yanıldığımı anlamam çok da uzun sürmedi. Büyük elinin sıcak avucunu belime yerleştirdi, belime sertçe baskı uygulayarak beni

kendine yapıştırdı. Gözlerim dehşetle irileşti. Kafamı kaldırıp ona baktığımda, kafasını eğmiş bana bakıyordu. Onun yüzü haricinde etraftaki her şey bulanıktı, şu an en net görünen Karan'dı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim devrilmek üzere olan bir ağaç gibi titriyor, sallanıyordu.

"Sence ne yapıyorum kız çocuğu?" Sesi tok, tınısı boğuktu.

Bacaklarıma zehirli bir yılan gibi dolanan gerçek, bedenime doğru kıvrıla kıvrıla tırmanmaya başladı. "Kes şunu," dedim sesim titrerken. Koyulaşan bakışlarının elleri vardı da, ruhuma dokunuyordu sanki. Bana öyle bir baktı ki, göğsümü saran bu hissin temeline düşmeye başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Sana dokunuyorum."

Bedenim, onun bedenindeki o erkeksi kıvrımları tanımaya başladı. Yaşam ile ölümü birbirine bağlayan o ince, keskin çizginin üstünde dimdik duruyormuşum gibi hissediyordum. Adım atmaktan korkuyordum, yaşama ya da ölüme tek bir adım atabilecek cesaretim bile yoktu.

"Karan."

Harflerim kadar tir tir titreyen, harflerim kadar korkan yoktu şu an. Korkan ben değildim. Dudaklarımdan dökülen harflerin, dudaklarımdan ayrıldıktan hemen sonra gebe bıraktığı kelimelerdi. Parmakları belimden biraz daha aşağıya kayacaktı ki, sertçe yutkunuşumuz aynı anda odanın içinde çınladı. Nefesim hızlandı.

Şu an ne yaptığını idrak etmeye çalışıyordum. Bağırabilir, ona karşı çıkabilir, onu itebilirdim ama içimde dizginleyemediğim bir tarafım onun bana asla zarar vermeyeceğinden o kadar emindi ki, bu dokunuşları huşuyla karşılıyordu.

Biz ilk kez bu şekilde yakınlaşıyorduk.

Yüzü yüzüme yaklaştığında, arkasında saklandığım kalenin duvarları Karan'ın indirdiği o sert darbeyle çatlamaya başladı. Açılan yarıkların arkasında duruyordum. O yarıklara bakarken Karan ile göz göze gelmiştik. Gözlerim, onun zifir koyuluğundaki gözlerine

tutundu. Ruhumu bir köşeye çekmiş onunla sevişirken, bedenimin attığı çığlıklara dönüp bakmıyordu bile.

Burnunu yavaşça alnıma sürttü. Geri çekilmeye çalışmadım, çünkü kaçacak bir yerim olmadığını ben de biliyordum artık. Aldığım o güçsüz, kesik ve yetersiz olan korkak nefes onun etli dudaklarına çarptı. Karan'ın sertçe yutkunduğunu duydum. Burnunu yavaşça iki kaşımın ortası boyunca kaydırdı, burnunu burnumun ucuna bastırıp sürttü. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Telefonumda ne gördüğünü söyleyecek misin?" diye sordu yakıcı, ateş gibi bir sesle. Konuştukça, sıcak nefesi dudaklarımı ısıtıyordu.

"Bir şey görmedim," dedim.

"Buna inanmadığımı biliyorsun." Parmakları hareketini kesmişti ama bedenimiz hâlâ birbirine haddinden fazla yakındı ve parmaklarının durduğu yer bütün dikkatimi dağıtmaya yetiyordu. "Küçük kız çocukları hep böyle meraklı mı olur?"

"Ben meraklı falan değilim," diye fısıldadım, sesimin tellerine yerleşmiş sancılı bir ıstırap vardı. Gözlerim ben farkında olmadan kısılıyor, kirpiklerimin üstüne binen yük o kadar ağırlaşıyordu ki, gözlerimi yummamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sabrımı sınıyorsun." Sesindeki gizem tüylerimin ânında dikilmesine neden oldu. Parmakları yavaşça bel kavisime tırmandı. "Kimle oyun oynadığını bilmiyorsun."

"Ne?"

Bana biraz daha yaklaştığında, artık aynı vücudun iki farklı uzvu gibiydik.

"Çok tehlikeli bir kız çocuğusun sen," diye fısıldadı kulağıma doğru. Dudakları kulağıma temas ediyor, temas ettiği yeri tutuşturuyordu. Bel kavisime bastırdığı parmakları büyük bir istekle belimi kavradı. Uyluk kemiğimden kaval kemiğime kadar inen ısı, ayak bileklerimin bile yanmasına neden oluyordu. "Ama benim senden daha tehlikeli olduğumun henüz farkına varamadın."

İrkildim. Ben onun tehlikeli olduğunu zaten biliyordum ama bu tehlikenin bana verdiği güvenin dipsizliği içinde boğulduğum zamanlar oluyordu.

"Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Neler düşündüğümü, neler istediğimi, nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun. Bilme."

"Bilmek istiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. Gözlerimi kaldırıp çok daha büyük bir dikkat, gerçek bir istekle dibinde kaybolduğum, içinde neşter parçaları olan zehir siyahı gözlere baktım. "Nasıl bir adammışsın sen?"

Parmakları, bana tıpkı bir elbise gibi duran uzun kazağın eteğine inip kazağın eteğinin ucunu tuttuğunda bir an gözlerimi dehşetle aralamak istedim ama o kadar dikkatli bakıyorduk ki birbirimize, bunu yapamadım. Kalbimin şiddetli vuruş seslerini duyuyordum. Kalbim, göğsümü parçalayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Kemikli parmakları kazağın eteğinden içeri dalıp tenime doğru tırmandığında kirpiklerim titredi ama ona bakmaktan vazgeçmedim. Soğuk ve sert parmakları tenime dokundu, tıpkı kendi zehrini içen bir yılan gibi kıvrıldım, artık tamamen onun kollarındaydım.

Belimin kavisinde dolanan parmaklar nefesimin hızlanmasına neden oldu.

"Telefonda ne gördüğünü söyleyecek misin?" diye sordu. Zaten kısık bakan o kara gözleri şu an tamamen kısılmıştı. Kelimeler dudaklarından tıpkı bir şelalede çağlayan su gibi akıyor, parmaklarının soğuk baskısı şiddet kazanıyordu.

"Hiçbir şey görmedim."

Parmakları, sanki yanlış bir cevap vermişim de kırmızı butonun ışığı yanmış gibi tehditle yukarı tırmandı. İrkildim, belim içeri doğru kavislenince karnım onun karnına yapıştı.

"Bana doğruyu söyleyecek misin, küçücüğüm?"

Sertçe yutkundum. "Sana doğruyu söylüyorum Çakıl."

Parmakları biraz daha yukarı tırmandı, artık mecalim kalmamıştı. Direnen tarafım pençelerimi çıkarıp onun yüzüne geçirmemi

emrediyor olsa da, tüm bunları huşuyla karşılayan arsız tarafım yalnızca izleyici olmam konusunda beni uyarıyordu. Parmağı sutyenimin lastiğinin üstünde durunca gözlerim şokla irileşti ama bakışlarım onun bakışlarından ayrılmadı.

"Asi," diye fısıldadı, sesi karanlıktı.

"Karan." Sesim titriyordu. "Kes şunu." Kesmesini istemeyen tarafım âdeta hırlıyordu, Karan'ın bu hırıltıları duyduğuna emindim. İstekle dolu ulumalardı.

"Ben çok yanlış bir peronum," dedi, sesi boğuk, gözleri ihtirasın ateşiyle âdeta kavruluyordu. "Ve sen o peronda durmuş, seni kurtaracağını sandığın o trenin gelmesini bekliyorsun."

Parmakları sutyenimin klipsinin üstünde durdu, zihnimdeki düşünceler yan yattı. "O tren elbet bir gün gelecek Kehf," diye fısıldadım.

Burnundan sert bir nefes verdi, bu nefes sesi, alayla dolu bir gülücüğün yankısını taşıyordu tınısında. "Bir yanlış cevap daha," dedi ve yakıcı sesini takip eden sutyenimin klipsinin açılma sesi oldu. "Bu peron hiçbir trenin seni elinden almasına izin vermeyecek."

Tüm gerçekler bir anlığına yıkıldı.

Sutyenimin lastiklerinin ucu sarkarak sırtımı okşadı. "Gitmek istedikten sonra her türlü giderim ben, istemediğim sürece beni tutamazsın ki?"

"Benden başka bir şeyi isteyebileceğini mi sanıyorsun Çakıltaşı?"

"İsteyemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"İsteyemeyeceğini biliyorum," dedi erkeksi bir sesle. "Sen beni istiyorsun." Burnunu burnuma sürterken verdiği sıcak nefes düşüncelerimi parçalarına ayıracak kadar yoğundu. "Benden başka hiçbir şey istemiyorsun sen, küçücüğüm. Senin istediğin karanlıktı ve sen karanlığı avuçladın. Karanlık artık senin avuçlarının içinde."

Sırtım aniden tuğlayla örtülmüş duvara çarptı ve Karan'ın eli sırtım ile duvar arasında kaldı. "Benden kaçmana izin vermeyeceğim," dedi nefes nefese. "Asla." Dudaklarını yanağıma sürttü. Diğer eli tekrar kazağın eteğine indi. Onun hareketlerini tam takip

edemiyordum ama kazağımın yukarı sıyrıldığını fark edebilmiştim. "Durdur beni," dedi acı çekiyor gibi.

Dudaklarını yanağıma bastırdı, çekerek aşağı doğru sürtüp çeneme indirdi. Telefonu tutan eli kazağı yukarı çekmeye devam ederken telefonun soğuk yüzeyi karnıma sürtündü. "Durdur beni, küçücüğüm."

Yapabildiğim tek şey, derin ve içli bir nefes almak oldu. Bu, sanki Karan'ı daha da tetiklemişti. Karan kazağı tamamen yukarı sıyırınca göğüslerimi belli belirsiz örten, arkası çıkık sutyen gözlerinin önündeydi. Kazağı kafamdan çıkarıp yere fırlattı, kazakla birlikte telefonu da yeri boyladı. Telefon yere çok şiddetli çarpmadı, sebebi kazağın üstünde kalmış olmasaydı. Çıplak tenini, kısmen çıplak sayılacak tenime bastırdığında, onun teninden benim tenime akan o kavurucu sıcağın, kapısı aralık kalmış bir cehennemden geldiğini düşündüm.

Teni tenime dokunurken zaman parçalara ayrılmaya başladı.

Aniden yüzümü büyük avuçlarının arasına aldı. Karanlık zihnime açılan kapıyı yakarken, onun büyük avuçlarının arasında küçücük kalan yüzümün de zihnimdeki o kapı gibi yandığını hissedebiliyordum. Alnımı, burnumu, yüzümün haritasındaki her bir noktayı büyük bir hızla, vahşice, önü alınamaz, asla dindirilemez ve durdurulamaz bir açlıkla öptü.

Kısa ve sert öpücüklerdi.

Kıvrımlı, kaslar tarafından örülmüş karnı, benim düz karnıma tıpkı bir kalıp gibi oturmuştu. Eşofmanının kasığımdaki sert kemiğe yaptığı o tüm düşünme yetimin şokla duraksamasına neden olan baskının yankısını bütün bedenimde hissediyordum. Dudakları dudaklarıma kaydı, açlığın var ettiği pençeleri dudaklarımın aralanmasına neden oldu. En ıslak öpücüğü o an bahşetti bana.

Bu Karan, tanıdığım Karan'dan daha saldırgan, daha aç, daha durdurulamaz ve çok daha zorbaydı ama bir yanım ânında tanımış, kucaklamıştı onu.

"Benden gidemezsin," diye hırladı ağzımın içine doğru.

Parmakları yüzümden kayarak belime indi, belime yerleşti, tutuşu sert ama bir o kadar da güven vericiydi. Parmak uçlarının arkasında atan nabzı, kanın uğultusunu bile tenimde çok yoğun bir şekilde hissedebiliyordum. Kanı tenimi parçalayacak, damarımın içine yerleşecekti. Dudakları boynuma indi, boynumdaki dik arazi boyunca kayan vahşi dudakları aralıklı duruyordu, dudaklarının iç kısmındaki ıslak tabakayı tenimde hissedebiliyordum.

Damarımı parçalıyordu.

Parmaklarımı bilinçsizce onun hacimli saçlarına daldırdım, simsiyah saçlarının asi tutamlarının arasına geçirdiğim ince parmaklarım, onun kuzguni siyahı saçlarının gürlüğü arasında resmen kaybolmuştu. Dudaklarını tamamen araladı, dudaklarının içindeki ıslak sıcaklığı boynumun yanan derisinin yüzeyinde hissettim.

Beni hayata bağlayan o kalın damarın üstündeki baskın varlığını hissettim. Dudakları damarın üstünde ağır ağır turladı, damarımın üstüne dudaklarını kapatarak ağzının içine aldı. Uçurumdan aşağı yuvarlanıyordum; onun taşlarına, kayalarına çarpıyordum ama hiç yara almıyordum. Yara almama izin vermiyordu. Belki de o uçuruma birlikte yuvarlanıyorduk ve bana öyle sıkı sarılmıştı ki, tüm yaraları kendi üstlenirken kendini bana siper etmiş, beni koruyordu.

Ellerimi yakalayıp bileklerimden kavrayarak duvara yasladığında, boynumda dolaşan dudakları tekrar çeneme tırmandı. Gözlerini hafifçe aralayıp yukarı doğru kaldırdı ve tamamen siyah bir kuyu hâline gelmiş derin gözleriyle bana baktı.

Gözlerinin ölüm çukurlarında boğazıma uzanmış hançerler vardı.

"Durdur beni," dedi gözlerindeki hançeri boğazıma dayayarak. Sesi ilk kez yalvarıyor gibi çıkmıştı, nefes nefese ve temkinliydi.

Dudaklarımı aralamaya çalıştım, bunu gerçekten denedim ama içine çekildiğim şey öyle görkemli ve de güçlüydü ki, beni yutuyordu. Dişlerini çeneme sürttü, elimde olmadan inledim. Dişlerinin çenem boyunca çizdiği yoldaki o hafif sızının üstünde onun ıslaklığı parıldıyordu.

"Karan," diye fısıldadım güçsüz bir sesle.

Kollarımı biraz daha yukarı gerdi ve tuğla duvarın tenime batmasına neden olacak şekilde beni duvara bastırdı. "Eğer dur demezsen, ne olursa olsun durmayacağım," dedi kararlı bir şekilde. Dişlerinin izini bıraktığı yerde dudakları dolaştı. "Beni senden başka hiçbir güç durduramaz. Durdur beni."

Ona vereceğim cevabı beklemedi, sanki duyacaklarından korkuyor gibiydi. Beni büyük bir hızla çevirdi ve yüzümü duvara yasladı, sağ yanağımı duvarın soğuk yüzeyine bastırdım, sonra sertçe yutkundum. Bileklerimi bırakmadı, beni duvara iyice bastırırken dudaklarını da enseme sürttü, ardından bastırdı.

"Konuş," diye hırladı, buna rağmen konuşmama izin vermeden saldırılarını sürdürüyordu.

Beni mahvediyordu.

Dolgun dudaklarının baskısını yanan ensemde hissedebiliyordum. Gözlerim cam duvara kaydı, dışarısı görünüyordu. Karın ormana indirdiği beyaz perdeyi izledim. Dudakları tutuşan ensem boyunca kaydı, omuzlarıma sürtünerek indi ve kürek kemiklerimde turladı. Her bir baskı, bir diğerinden daha arsız, daha can yakıcı ve göğüs körükleten cinstendi.

Ruhumu kıstırdığım kapanın demir parmaklıkları genişledi. Ruhum, tüm açlığıyla kollarını araladı ve onu kucaklamak istedi.

Dudaklarının tenime bıraktığı ağırlık, ruhumun omuzlarımın üstündeki ağırlığından çok daha fazlaydı. Bunu biliyordum. Koparıldığını düşündüğüm parçaların daha kanı kurumadan, çok sağlam bir parça, parçası kopan yere yerleşiyor, akan kanı kendi alçısı olarak kullanıyordu.

Dudakları, sutyenin iki yana düşen lastiklerini takip ederek tam ortadan ilerledi. Belimin ince çizgisinden başlayıp, omuriliğim boyunca kayan dudaklarının tenime dokunuşunu hissettiğimde, artık tenim değil, ruhum yanıyordu.

Hırladı. Bu o kadar ilkel ve tetikleyici bir sesti ki... Göğüs kafesimin, kalbim tarafından genişletildiğini hissettim. Yutkunamadım.

"Durdur," diye fısıldadı.

Parmakları bileklerimi serbest bırakıp kalçalarımın hizasından öne doğru kaydı, tıpkı zehirli bir yılan gibi belime dolandı. Avucunu karnımın biraz altında durdurup oraya bastırdı. Dudakları belimin kavisinin üstünde duruyordu. Hırıltılı nefesi tenimin karıncalanmasına neden oldu.

"Durduramayacak mısın?"

Tek yapabildiğim bir kedinin sevilirken çıkardığı mırıltıyı çıkarmak oldu.

Balta girmemiş ruhuma elindeki testereyle dalmış, ne kadar güçlü köküm varsa, o kadar hızlı bir şekilde o köklere elindeki testereyi savurup hepsini parçalara ayırmaya başlamıştı.

Nefesi burnundan ve ağzından olmak üzere iki sert cepheden bana acımasızca ateş ederken, güçlü parmakları karnımın altındaki deriye, kasıklarıma saplanıyordu. Bacaklarım titremeye başladı, bu bir yıkımın habercisi olan depremin artçı şokları gibiydi.

Aslında tam da şu anda o kadar savunmasızdım ki, benden istediğini belki de hiç uğraşmadan alabilirdi ama görüyordum, o da tam şu an kendisiyle büyük bir savaş veriyordu. Yaptığının büyük bir yanlış olduğunu biliyordu, bunu ben de biliyordum. Dudaklarını karanlık vaatlerle belimde gezdirirken tenim artık kaskatıydı.

"Küçücüğüm," diye fısıldadı iniltiden farksız bir sesle. "Konuş benimle Asi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp dilimin ucunda dolanan ilkel iniltiyi yuttum. Beni belimden tutarak kendine doğru çevirdi, kollarım iki yana düştü. Nefes nefese kalmış bir hâlde ona baktım. Karanlığıma. Onun ateşe verdiği gökyüzünün altında eriyen çaresiz bir çakıl taşıydım.

Hemen önümde dizlerinin üstünde duruyordu. Buna rağmen kafası karnımın üstünde, göğsümün biraz altındaydı. Siyah saçlarını karnım boyunca sürterek gözlerini kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Tutku erimiş, harelerinde dalgalanan zehirden okyanusun dibine çökmüştü.

Dudaklarını karnıma bastırarak gözlerini yumdu, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurların koyu masasına serildi. "Çok gü-

zelsin," diye fısıldadı, bu bir inilti de olabilirdi. "Tazecik bir güzellik bu ve ben bu taze güzelliğe kendimi sürerek onu yok ediyorum."

"Hayır," diye itiraz ettim kara zorla. "Senin kendini sürdüğün hiçbir şey yok olmaz. Sen onu karanlığın içine saklar, tüm körülüklerden korursun. Senin siyahında *baba şefkati* var."

Dudaklarını yavaşça yukarı doğru kaydırdı, doğrulup kalkarken o dudaklar köprücük kemiğimin üstünde asılı kaldı. Çatık kaşlarının altına yerleştirilmiş koyu renk gözlerinde şaşkınlığın ayak izleri vardı. Bana o şaşkınlığı biraz olsun saklama gereği duymadan baktı. Parmakları belimin iki yanına düşerek beni tuttu.

Sıkıca tuttu.

Sanki *tek dalı* benmişim gibi sıkıca kavramıştı beni.

"Benden korkmuyor musun?"

Sertçe yutkundum, dilim de damağım da çöl gibi kurumuştu. "Hayır," dedim yangın yerine düşmüşüm gibi. "Senden korkmuyorum."

Parmakları beni ürperterek belimin iki yanı boyunca kaydı, sutyenimin beni içinde saklayan kenarlarına doğru tırmandı. Bakışları karanlıktı. "Hiç mi?"

Tekrar sertçe yutkundum. Başım dönüyordu. "Hiç."

Güçlü parmakları sutyenin iki yana düşmüş lastiklerinin altından geçip içeri doğru kaydı, koltuk altımın hizasında duraksadı. "Hiç," diye tekrar etti. Gözlerinden dökülen o saf renk, yaralı bir kaplanın avını parçalamadan önce ona son bakışını anımsatmıştı.

Kaplanı yaralayan, parçaladığı o avdı.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Hiç."

Parmakları biraz yana kaydı, göğüs çizgimin hemen altında duruyordu. Biraz yukarı hareket etse, sutyen yukarı sıyrılacaktı ve o benim çıplak tenime dokunacaktı. Kalbimin hızlıca çarpışını parmakları aşağıda olsa bile hissedebildiğine emindim.

"Siktir," diye hırladı. Gözleri bir anda öyle bir kararadı ki, korkuyla olduğum yere çökeceğimi sandım. Dudakları aralandı. Tam parmakları yukarı doğru hareket edecekken odada yankılanan me-

lodi sesi ikimizin arasına bir bıçak gibi düştü. Aniden onu ittim ve ellerimi sutyenimin üstünden göğüslerime bastırdım. Karan afallamıştı. Gözlerini yavaşça kazağın üstünde çalan telefona çevirdi, çatık kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti.

"Minik jaguar," dedi Karan soluk soluğa sertçe yutkunurken. "Beni durdurmak için telefonun çalmasını mı bekliyordun?"

Cevap veremedim. Karan yavaşça uzanıp telefonu eline aldı. Az önce alevler için yanan tenim, şimdi soğuğu hissetmeye başladığından, olduğum yerde titriyordum. Karan sırtını bana dönüp telefonu açtı ve kulağına yasladı. Gözlerim sırtındaki o akıl almaz kaslarda dolaşırken, onun sırtının bana dönük olmasını fırsat bilerek sutyenimin kopçasını geçirip yere eğildim ve yerdeki kazağı alıp üstüme giydim.

"Söyle?" Sol kolunu kaldırıp saçlarını karıştırdı, sol kolundaki kaslar genişledi, pazılarını saran damarları görebiliyordum. "Her şey yolunda," dedi, sesi sakindi. "Durumlar nasıl? Ortalık ne âlemde?" Bir süre karşı tarafı dinledi. "Anladım. Hatırlattığın iyi oldu. Herhangi bir şeyden kullanırsan ara beni."

Karan telefonu kapadıktan sonra bol eşofmanının geniş cebine attı, bir süre sırtı bana dönük şekilde önümde öylece dikildi.

"Uğramamız gereken bir yer var," dedi tok sesiyle. "Hazırlan, çıkıyoruz."

Kazağın uzun eteğini avuçlayıp sıktım, nereye gideceğimizi sormak istedim ama buna cesaret edemedim. Dokunuşunun bıraktığı yanık sızılar hâlâ oradaydı, sanki onun şifaya sahip olan büyük elleri hâlâ üstümdeydi.

Karan soğuk bir duş alıp giyindikten sonra ben de giyindim. Bu süre zarfında pek yüz yüze gelmemiş olsak da, sanki bunu kasıtlı, bilerek yapmıştık. Bu soğukta soğuk suya girmesini yadırgadım ama üstünde durmadım. Siyah, bana biraz bol ama yapısından dolayı içine aldığı bedenin şeklini alan likralı kotu bacaklarımdan geçirdim. Kalın lacivert kazağı da giydikten sonra kabanımı omuzlarıma attım. Çantamı omzuma atıp eğildim, postallarımın bağcıklarını bağladım.

Karan hemen çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Evden çıktığımızda karın sert soğuğu bedenimin çivi gibi olduğu yere çakılmasına neden oldu. Araca bindik. Karan motoru çalıştırdıktan hemen sonra ısıtıcıyı açtı, ön camı tamamen dolduran kar tanelerini yavaşça süpüren sileceklerin otomatik hareketini izlemeye başladım. Emniyet kemerimi bağlamıştım, araç hareket edip patika bir yoldan inene kadar aracın içinde duyulan tek ses, ikimizin de alıp verdiği nefeslerin sesleriydi. Bunun dışında ben de Karan da sessizdik.

Sonunda dayanamayıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı. Nihayet sessizlik camını yaralı bileğimle patlatmayı başarmıştım.

"Önemli bir iş görüşmem var. Sergen onu hatırlattı. Dedemin halledebileceği türden bir görüşme değil. Kısa sürecek, merak etme." Sesi mekanikti. Sanki bilgisayara bir şeyler yazmıştı ve bunu sesli bir şekilde cihaza okutmuştu. Başımı yavaşça cama yasladım, sessiz kalıp hemen dibimde akmayı sürdüren yolu izledim.

"Merkeze inmiyoruz, rahat olabilirsin," dedi. Tek kaşımı kaldırıp yan gözle ona baktığımda, doğrudan yola baktığını gördüm.

"Rahatım zaten," dedim iğneleyici bir sesle.

"Bakıyorum da o pençelerini dışarı çıkardın yine."

"O pençeler hep dışarıda."

"Emin misin?" Dudakları yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ve bana yandan bir bakış attı. Mideme oturan o hisle panik içinde gözlerimi gözlerinden uzaklaştırdım. Yanaklarıma oturan kanın sert baskısını çok net bir şekilde cildimin altında hissedebiliyordum.

Bedenimdeki yaralardan ziyade, ruhumdaki yaraların kendine tuz bildiği adamdı Karan Ali Çakıl.

Issız sokağın sonu hiç bilmediğim bir yola çıkıyordu. Trafiğe açık bir alandı. Bu sokak, hemen arkamızda kalan diğer sokağın ıssızlığının aksine işlek görünüyordu. Sessizliğimi yuttum, hemen önümüzde ilerleyen arabayı sollayıp önüne geçtiğimizde, arkamızda kalan araçların bizi takip edişini dikiz aynasından izliyordum.

"Fethiye'de görmediğim ne kadar çok yer varmış," dedim. "Küçük bir yer sanırdım hep."

"Evet, küçük bir yer ve şu an Fethiye sınırları içinde değiliz," dedi. Hemen yanımızda ilerlemeye başlayan araca kısa bir bakış attı. "Yakın bir yerlerdeyiz diyelim."

Sessiz kaldım. Dikkatle etrafımı incelemeye başladım. Sonunda boş bir sokağa girdik, araç sokağın sessizliğinden beslenerek arka tekerleklerin attığı çığlığı takip etti ve durdu. Kafamı kaldırıp olduğumuz yeri inceledim. Kül renginde pahalı taşlarla dekore edilmiş iki katlı bir binanın önünde duruyorduk. Binanın etrafı karlarla çevriliydi.

Camdan kapılarının içinden dışarı sızan loş turuncu ışık, soluk mavi renkteki sokağa uzun sütunlar çizerek uzanmıştı. İçerisi bir elmasın içi gibi parlıyordu. Cam kapının üzerindeki ahşap levhaya hoş bir el yazısıyla, *Soluk*, yazılmıştı. Ahşabın hemen üstünde altın renginde parlak bir maddeyle yazılmış isme bakarken Karan'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

Emniyet kemerini çözüp, "İn," dedi kalın sesiyle. Kapısını açıp çıktı, emniyet kemerimi çözüp araçtan indiğimde gözlerim Karan'daydı. Postallarımla karın üstüne bastığım an, karın üstünde derin bir çukur oluştu. Aracın kapısını çarparak kapadım. Karan yanıma doğru dolaşıp arabanın uzaktan kumandası ile aracı kilitledi. Kül rengindeki taşlarla döşenmiş yeri işaret edip oraya doğru yürümeye başladı.

Ben de hemen onun arkasında, ona uydurduğum adımlarımla onu takip ediyordum. Otomatik kapı bizi fark edip iki yöne kayarak açılınca tepedeki klimanın sıcak rüzgârı saç diplerime ve ardından da tenime akın etti. İçeride büyük bir şömine vardı, şöminedeki ateş taze bir şekilde yanıyordu. Gözlerim hızla etrafı taradı. Deri koltuklar ve koltukların ortasında duran ahşap sehpalar oldukça lüks görünüyordu. Burası gerçekten pahalı bir yere benziyordu. Duvarlarda geyik başları vardı.

Karan kürek kemiğime dokununca ürperdim, onun da ürperdiğini hissedebilmiştim. "Yürü, velet," dedi kısık bir sesle.

Hemen şöminenin önündeki deri koltuklara yöneldik. Orada, sırtı bize dönük bir şekilde oturan adamı fark ettim. Saçları açık renkliydi, takım elbisesinin siyah ceketinin o keskin ütüsünün izlerini görebiliyordum.

Karan, "Arda Bey?" dedi mesafeli bir tavırla. Adının Arda olduğunu öğrendiğim adam Karan'ın sesini duyar duymaz oturduğu koltuktan yavaşça kalktı, bize doğru döndü. Su yeşili gözlerinin içi iri olmasına rağmen bakışları kısık ve gözleri çekikti. Simsiyah takımın içinde lacivert bir gömlek vardı, kravat takmamıştı. Hemen hemen Karan yaşlarında biri gibi görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi Arda, sesi görüntüsünün aksine kalın ve ürkütücü bir tınıya sahipti. Karan'ın arkasında durup, çatık kaşlarla Arda'ya bakarken, su yeşili gözler beni yavaşça odağına aldı ama o kadar kısa bakmıştı ki, beni gördüğünden bile emin değildim. Arda elini Karan'a uzattı. Karan, Arda'nın ona uzattığı eline uzandı ve mesafeli bir şekilde tokalaştılar. "Tek geleceğini düşünmüştüm," dedi Arda mesafeli bir sesle. Su yeşili gözler tekrar beni bulduğunda, rahatsız edici bir his midemin ortasına yıldırım gibi düştü. Karan'a bakma gereği duydum.

"Tek geleceğimi söylememiştim."

Karan, Arda'ya oranla çok daha mesafeliydi. Eli elime kaydı, sıcak ve büyük avucuyla benim onun elinin altında küçücük kalan elimi kavrayıp avucunun içine aldı. Avuçlarımda yuvarlanan ateş topunu hissedebiliyordum. Parmaklarını parmaklarımın etrafından geçirip, demir parmaklıklar gibi birbirlerine mühürledi.

Arda su yeşili bakışlarını Karan'a çevirdi, hemen karşısındaki deri koltuğu işaret etti. Karan elimi bir an olsun bırakmadan deri koltuğa oturdu. Ben de hemen yanına otururken bakışlarımı Arda'ya değdirmemeye özen göstermiştim. Sehpanın üstünde, adamın önünde duran bir kadeh viski dikkatimi çekti. Gündüz vakti bu ağır içkiyi neden içiyordu ki?

"Ne içersin Karan?" diye sordu adam imalı bir sesle. "Sana da bir viski söyleyeyim."

Karan'ın elimi tutan elinin kasıldığını hissettim. "Alkol kullanmıyorum," dedi Karan, tok sesi sertti ama profiline bir alay yayılmıştı. "Nadiren içerim."

"Doğru ya, sen bırakmıştın." Arda güldü, gülüşü buz gibiydi. "Karan Çakıl farkı tabii. Arada Tanrı bile kaçamak yapar Karan." Son cümlesi beni rahatsız etti ama tepki vermedim. Gözleri kısaca beni odağına aldı. "Ne içersiniz?"

"Kahve içeriz biz." Karan elimi daha sıkı kavradı. Bakışları yavaşça beni buldu. "Sert olsun."

Hemen karşımdaki adamın su yeşili gözlerinin o ağır bakışlarını yüzümde hissediyor olsam da inatla o adama değil, Karan'a bakıyordum. Arda siparişleri verdikten hemen sonra. "Küçük Hanım kim Karan?" diye sordu bir kalıp buzu andıran ürkütücü sesiyle.

"Genç ve çıtır sevgilisi Ardacığım," dedi tanıdık bir ses. Gözlerim hızla bu tanıdık sesin geldiği yöne kaydı. Karşımda Funda'yı bulmayı beklemiyordum. Saçlarını bakır rengine boyatmıştı, üstünde pahalı, gümüş renginde bir kürk, altında binici pantolonu ve binici çizmesi vardı. Elinde tuttuğu porselen tabağı sehpanın üstüne bırakırken, "Sana tek gelmeyeceğini söylemiştim," dedi Arda'ya doğru eğilerek.

Bakışlarım şok içinde Karan'a doğru kaydı. Karan tek kaşını kaldırmış Arda'ya bakıyordu şu an. Durumu sorguladığı çok açıktı, şu anki ortamdan rahatsız olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Funda yeni boyattığı her hâlinden belli olan bakır rengi saçlarını savurarak Arda'nın yanına oturdu ve bacak bacak üstüne atıp genişçe gülümsedi.

"Nasılsın Karan?"

"İyiyim."

Karan'ın bu net cevabı Funda'yı incitmemişe benziyordu. Funda'nın yüzündeki sinir bozucu tebessüm daha da genişledi, bir sırıtışa döndü. Zehirli bakışları odağına beni aldı.

"Sen nasılsın ufaklık?"

Cevap vermek yerine dümdüz bakışlarımı Funda'nın pahalı kozmetik ürünleriyle bir şeye benzetmeye çalıştığı, doğallıktan uzak,

estetik operasyonlarıyla yapaylığa mahkûm edilmiş yüzünde gezdirdim. Funda'nın yüzündeki o sinir bozucu gülümseme silikleşti. Onun gözlerinden bana uzanan ucundan irin akan kılıçların parlayan yüzeyinde kendi yansımamı görmüştüm.

Sehpanın üstüne koyduğu porselen tabağı bana doğru uzatarak, "Peynirlerin tadına bakmak ister misin?" diye sordu, yapmacık gülümsemesi tekrar yüzündeki yerini almıştı. "Daha önce tatma şansı bulamadığın şeyler olduğuna yüzde yüz eminim. Dünyanın en kaliteli peynirlerindendir bunlar."

Dudaklarım ruhsuz bir kıvrımla yukarıya doğru çekildi. Funda'nın dudaklarıma yayılanın bir tebessüm olmadığının farkında olduğundan emindim. Elimi Karan'ın elimden çekmeden, birbirine bağlı ellerimizi kaldırdım ve masanın üstüne koydum. Funda'nın gözleri ellerimize kaydı.

Bakışlarında parçalanan cama keyifle bakarken, "Bu masadaki en kaliteli peynirin kim olduğu belli ve ben onun tadını hiç merak etmiyorum," dedim alayla.

Karan'ın burnundan sert bir nefes vererek güler gibi alaycı bir ses çıkardığını duyan Funda'nın bakışları biraz daha sarsıldı ama cevap vermek yerine tabağı sehpanın üstüne geri bırakarak, "Ne kadar da saygılı bir çocuk," diye homurdandı.

Karan öksürerek boğazını temizledi, temiz giyimli bir adam dumanı tüten kahve fincanları zarif bir şekilde eğilerek önümüze bıraktı. Yanına çıtır kurabiyelerden de koymuştu. Kahve fincanını önüme çekerken, Funda'nın neden bu masada olduğunu merak etmeye başlamıştım. Kahvemden bir yudum aldım. Arda, deri bir çantanın içinden birkaç dosya çıkarıp sehpanın boş yüzeyine koydu ve dosyanın içini karıştırmaya başladı. Karan kahvesini yudumlayarak sakince onu izliyordu. Funda'nın hoşnutsuz bakışlarının radarında olduğumun farkındaydım ama bunu önemsemedim.

Bir elim hâlâ Karan'ın eline mühürlüydü ve Funda'nın bunu izlemesinden acayip zevk alıyordum.

"Karan, Göcek'teki arazi ile ilgili Yaşar Bey'le görüştüm ama kendisi Kayseri'deki mülklerle ilgilendiği için bu konuyla ilgili pek bilgisi olmadığını söyledi. Recep Bey'in 2013 yılında kurduğu kooperatifin haklarını devraldım ve biliyorsun ki Göcek'te büyük bir proje başlatmayı düşünüyorum. Bu proje için sizin arazinize ihtiyacım var, çünkü projemin ana hatları tamamen sizin arazinizin olduğu mevkide. Sana mail yoluyla kendimi tam olarak ifade edemediğimi düşünüyorum, bu yüzden yüz yüze görüşmenin ikimiz açısından da çok daha verimli olacağını düşündüm." Arda viskisinden bir yudum aldıktan sonra dosyanın diğer sayfasını çevirdi. "Bu dosyada daha kapsamlı bir şekilde ilerleyeceğimiz yolların bir nevi haritası var. Anlaşma sağlayabileceğimizi umuyorum."

Karan kahvesinden bir yudum aldı. "Sana bunu mail yoluyla da belirtmiştim Arda. O araziyi satışa sunmayı düşünmüyorum."

"Yapma ama," dedi su yeşili gözlerini Karan'a dikip viski kadehini hafifçe sallayarak. "Biz birbirimizi yıllardır tanıyoruz Karan. Birlikte büyüdük sayılır. O arazi için ederinden fazlasını teklif ettim sana, farkında mısın?"

"Ben de o ederinden fazlasını teklif ettiğin arazimi satmayacağımı belirttim Arda." Karan'ın sesinde aşılması güç bir bariyer vardı.

"Ardacığım, bence Karan'ı değil de küçük sevgilisini ikna etmeye çalış sen," diye mırıldandı Funda, uzun, kırmızıya boyanmış süslü tırnaklarıyla oynarken. "Malum, Karan için küçük sevgilisinin söyledikleri bir emirdir." Zehirli bakışlarını Karan'a dikti. "Değil mi Karan?"

"Bana bak, senin sesin çok çıkıyor," diye hırladım aniden, kendimi tutamamıştım.

Karan parmaklarımı daha sıkı kavradı ve bana yandan bir bakış attı. "Sakin ol," diye fısıldadı. Bakışları mekanik bir soğuklukla Funda'ya döndü. "Onu kışkırtma."

Funda kıkırdadı. "Onun sevgilisi misin yoksa çok değerli zengin koruması mı?"

"Peki bunun seni ilgilendiren kısmı?" Karan'ın sesi bomboş, acımasız bir tınıyla yükselmişti. Parmakları parmaklarımı çok daha sıkı

biçimde kavradığında, eklemlerinde ilerleyen öfkenin o yoğun ama bulanık kıvamını hissedebilmiştim. "Hem senin burada ne işin var?"

Funda dudaklarını alayla büktü. "Bundan böyle Arda'nın olduğu her yerde maalesef ki beni de görmek zorundasın Karan Çakıl," dedi küçümser gibi. Arda'nın koluna girdi ve başını Arda'nın geniş omzuna yaslayarak ahlaksızca sırıttı. "Biz birlikteyiz."

Arda'nın su yeşili gözlerindeki rahatsızlığı net bir şekilde görebilmiştim. Diğer Merve, zihnimin içinde kıkırdayarak, *"Peki Arda'nın bundan haberi var mı?"* diye sordu. Bir an gerçekten güleceğimi sandım.

Arda, "Ailelerimiz bunu uygun gördü," dedi duygusuzca. "Her neyse Karan, konumuz bu değil. Bak, gerçekten uzlaşabiliriz."

"Sizin adınıza gerçekten sevindim," dedi Karan. Üstünden koca bir yük kalkmışa benziyordu. "Ama dediğim gibi Arda. Onca işimin arasında buraya gelme sebebim seni yıllardır tanıdığımdandı. O araziyi kesinlikle satmıyorum." Oturduğu yerden kalkarken onun elini tuttuğum için ben de ona uyarak ayaklandım. "Bu kadar yeterli sanırım."

"Karan, o araziye gerçekten ihtiyacım var."

"O arazinin benim için manevi bir değeri var ve hiçbir maddi değer bunu karşılayamaz Arda," dedi Karan, yüklü bir miktar parayı masanın üstüne bırakırken. "Şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Evet, evet, gitmeleri gerekiyor," dedi Funda ağız dolusu gülerek. "Madem Karan'ın parasını yiyor, Karan'ın da bazı şeyleri yemesi gerek, değil mi ama Arda?"

"Kes sesini," diye hırladım ama Funda beni duymuyor gibiydi, gözleri Karan'daydı.

"Merak ediyorum, seni gerçekten doyurabiliyor mu?"

Bu, bardağı taşıran belki de son damlaydı. İçimde çığlık çığlığa bağıran diğer Merve'nin eline geçeni duvarlara çarpışını, tuz buz olan düşüncelerimin kanlar içinde zemine dökülüşünü, her şeyi net bir şekilde, içimde, zihnimin derinliklerinde hissettim. Parmaklarım Karan'ın parmaklarından kopmadı, diğer elim büyük bir hızla sehpadaki yarısına kadar dolu olan sıcak kahve fincanına uzandı.

Her şey yalnızca birkaç saniye içinde gerçekleşti. Fincanın içindeki sıcak kahveyi Funda'nın üstüne fırlattığımda Funda'nın acı bir çığlık atarak ayağa kalktığını gördüm. Arda dehşet içinde Funda'ya doğru dönerken, Karan tepki dahi vermeden olan biteni izlemeye devam etti.

"Seni küçük fah-"

"O lafın devamı gelirse," dedi Karan yakıcı bir sesle. "Sana bu dünyayı dar ederim Funda."

"Sen!" diye bağırdı Funda, inanamaz gözlerle Karan'a bakıyordu. "O yabani kaltak beni cayır cayır yaktı! Sen bunun farkında mısın?"

Karan beni kendine çekip kolunun altına aldı. Ben de ona ayak uydurarak onun ince beline sarıldım. Kollarında küçücük kalmıştım. "Ağzını toplayacaksın. Sen bunu çoktan hak etmiştin," dedi Karan.

"Hak ettim, öyle mi? Demek 'çoktan' hak etmiştim?" Funda, yanmak umurunda değilmiş gibi dehşet içinde Karan'a bakıyordu. Birkaç kişinin de meraklı gözleri üstümüze dönmüştü. Arda, Funda'nın yanan tenine müdahale etmeye çalışıyordu.

Karan beni tamamen kendine bastırarak, "Aynen," dedi sert bir sesle. "Onun damarına basıyorsun. Bilerek yapıyorsun. Sonra da yaptığı şeyler için onu suçlu göstermeye çalışıyorsun." Durdu. "Geçmiş olsun," dedi alayla. "Buz koy, geçer."

Funda ağzını açıp tek kelime edemedi. Canının yandığını biliyordum ama Karan'ın söyledikleri daha fazla acıtmıştı canını. Karan beni çekerek çıkışa doğru yürüttü.

"Böyle olmamalıydı Karan," diye seslendi arkamızdan Arda. "Bu dostluğumuz açısından hiç iyi olmadı."

Karan arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti. "Sikimde değil," dedi gür bir sesle.

Mekândan çıkıp araca bindiğimizde ikimiz de sessizdik. Aracı çalıştırıp ısıtıcıyı açtı, ben de bu esnada emniyet kemerimi bağlamıştım. Başımı sessizce cama yasladım. Karan arabayı geri geri sürerek caddeye kadar çıkardı, soluk mavi gökyüzü saatin kaç olduğunu

yeryüzünden bile saklıyor gibiydi ama ışıksız aracı aydınlatan göstergenin kızıl ışığı saati ele veriyordu. Bir süre düz yolda ilerlemeye başlayan aracın içinde ikimiz de sesimizi çıkarmadık.

"Sana ima ettiği o çirkin şeyin aslı astarı yok, bunu ikimiz biliyoruz, diğerlerinin ne düşündüğü benim sikimde bile değil, senin de umurunda olmasın," dedi, sesindeki o sert kararlılık damarımın içindeki kanın bile uyuşmasına neden olmuştu. Gözlerimi yavaşça ona doğru çevirdim. Gözleri bende değil, altımızda akıp giden yoldaydı.

"Diğerlerinin ne düşündüğü umurumda değil Karan," dedim sakin bir şekilde. Gözlerim hemen yan tarafımda hızla bir belirip bir kaybolan beyaza gömülmüş ağaçlarda gezindi. "Neyin ne olduğunu kavrayabilecek yaştayım ben."

"Bu, kahveyle yaraladığın ikinci insan mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu, kahveyle yaraladığım ikinci peynir. Bak, gerçekten bir hemcinsime hakaret etmek isteyeceğim son şey ama üzerime nasıl geldiğini gördün. Her seferinde damarımın üzerine çıkıp tepiniyor."

"Kahvenin dumanı tütüyordu," dedi. "Çok acımasızsın kız çocuğu."

"O kahvenin haşlak olmasını dilerdim. İnan bana, o an bunu dilerdim."

Dilerdim çünkü senin yaranı kullanarak seni kendine çekmeye çalışacak kadar kalleşti. Annenin intiharını kullanacak kadar iğrençti. Ama bunu sana söyleyemedim.

"Cani," dedi göz ucuyla bana bakarak. Bakışlarının üstümdeki ağırlığını hisseder hissetmez benim gözlerim de tekrar ona doğru kaydı.

"Onun bunu hak ettiğini söyleyen sendin ama..."

Direksiyonu kavrayan parmaklarıyla direksiyona vurarak küçük ritimler tutuyordu. "Hak ettiği konusunda hâlâ ısrarcıyım ama o kahveyi bir gün benim kafamdan aşağı döktüğünü düşününce..." dedi kısık bir sesle. "Ürkütücü."

Ona dik dik baktım. "Ona göre ayağını denk al."

"Çok korktum Çakıltaşı," dedi alayla.

Karan ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken gözlerimi tekrar hemen omzumun hizasındaki cama çevirdim. Soluk mavi gökyüzü, karın beyaz rengiyle âdeta sevişiyordu. Ürkütücü, mavi bir ateşin söndüğünde arkasında bıraktığı ceset külü rengindeki o cansız ışık aracın içini oya gibi işliyordu. Camda Karan'ın yansımasını görebiliyordum. Bir an yüz ifadesi ciddileşti, bir numara çevirip telefonu kulağına götürdü.

Saniyeler dakikaların üstüne devrilmeye başladı. Hattın diğer ucundan yükselen o kalın sesi duyabilmiştim. "Kardeşim," dedi Karan, sesi hüzünlü gelmişti kulağıma. "Her şey tazeyken seni aramak pek doğru olmayacaktı. Cenazeye gelemediğim için üzgünüm, ama sana nedenleri belirtmiştim. Şehir dışına çıkma imkânım yoktu." Ne cenazesinden bahsediyordu?

"Başın sağ olsun," dedi Karan derin, oldukça karanlık bir nefes alarak. "Neye ihtiyacın olursa, her zaman telefonun diğer ucundayım, kardeşim, biliyorsun." Kısa bir sessizlik yaşandı. "Kayhan Bey nasıl oldu? Anlıyorum kardeşim. Tekrar başınız sağ olsun." Bir süre duraksadı, araba da yavaşlamıştı. "Tekrar arayacağım, dikkatli ol. Allah'a emanetsin."

Karan telefonu kapadığında aracın içine yayılan o yoğun merakı içinden sızdıran beden bana aitti. Gözlerimi yüzüne dikerek, "Ölen kim?" diye sordum.

Karan direksiyonu sağa kırıp, daha fazla ağacın olduğu dar bir sokağa girdi. Yolun ortası griydi, hemen iki yanında küçük tepecikler oluşturmuş kar birikintileri vardı. Yolun diğer ucundan görünen ay, dolunay şeklindeydi ama eksilmeye geçmeye başlamıştı. Mavinin etrafında silik bir beyaz gibi duran aya dikkatle baktım.

"Çok değerli bir arkadaşım kız kardeşini kaybetti bir ay önce," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "İnsanları acıları tazeyken rahatsız etmeyi sevmem. Üstelik tahmin edilemeyecek kadar kötü hâldeydi. Kimsenin sesini duymak istemeyeceğini biliyordum yani."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anladım. Mekânı cennet olsun," diye fısıldadım burukça. Ölümlerden konuşmayı sevmiyordum. Durmadan ruhunu katleden biri ölümün tadını iyi bilirdi. "Kaç yaşındaydı?"

"Çok gençti," dedi Karan sabit tınılı bir sesle. Yol bomboştu, ağaçlar etrafımızdan geriye yıkılıyormuşçasına kaybolurken, içimin sıkıştığını hissettim.

"Neden öldü?"

"Yüksek doz uyuşturucudan dolayı kaybetmiş hayatını," dedi tek kaşını yavaşça kaldırarak. "Sigara dahi içmeyen bir kızmış. Onu hiç görmedim ama abisiyle konuşurken sesini duyardım, abisi hep anlatırdı bana kız kardeşini. Abisi ona ciddi anlamda tapıyordu. Onun uyuşturucu kullandığına kimse inanmadı. Bu bir cinayet Çakıltaşı. Gencecik bir ruha dikmişler gözlerini. Muhtemelen o aldığı şeyin bir uyuşturucu madde olduğunu dahi bilmiyordu."

Gerçek her zaman oradaydı. Bir toz bulutunun arkasında seni izler, ışıklarını söndüreceğin anı beklerdi. Işığın söndüğü an ise ruhuna sızmanın bir yolunu muhakkak bulurdu. Ölüm bir gerçekti, ama bu gerçek diğer gerçeklerin aksine önce bedeni hedef alıyordu.

"Üzücü," diyebildim kısaca.

"Abisini iyi tanırım. Bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum," dedi Karan parmaklarıyla direksiyona küçük ama etkili fiskeler indirerek. "Aynı şey benim de başıma gelmiş olsaydı, bunun peşini bırakmazdım."

"Kız kardeşi bir hastalıktan ya da bir kazadan dolayı ölmedi, Karan," dedim gergin bir sesle, gözlerimi dolunaydan çekmeden. "Kız kardeşi öldürüldü."

"O yüzden o adamı hiç kimse suçlayamaz," dedi buz gibi bir sesle. "Yine de kendine zarar verecek bir şey yapmasını istemiyorum. Umarım mantıklı hareket eder."

Bakışlarımı yavaşça ona döndürdüm. "Acının girdiği yerde mantığın işi ne?"

"Acı mantığı içeriye buyur etmezse, girdiği bedende koca bir karadelik şeklini alır ve kendi ruhu başta olmak üzere ona yaklaşan tüm ruhları içine çekip yutar Çakıltaşı."

"Yanan bir insandan bahsediyoruz Karan."

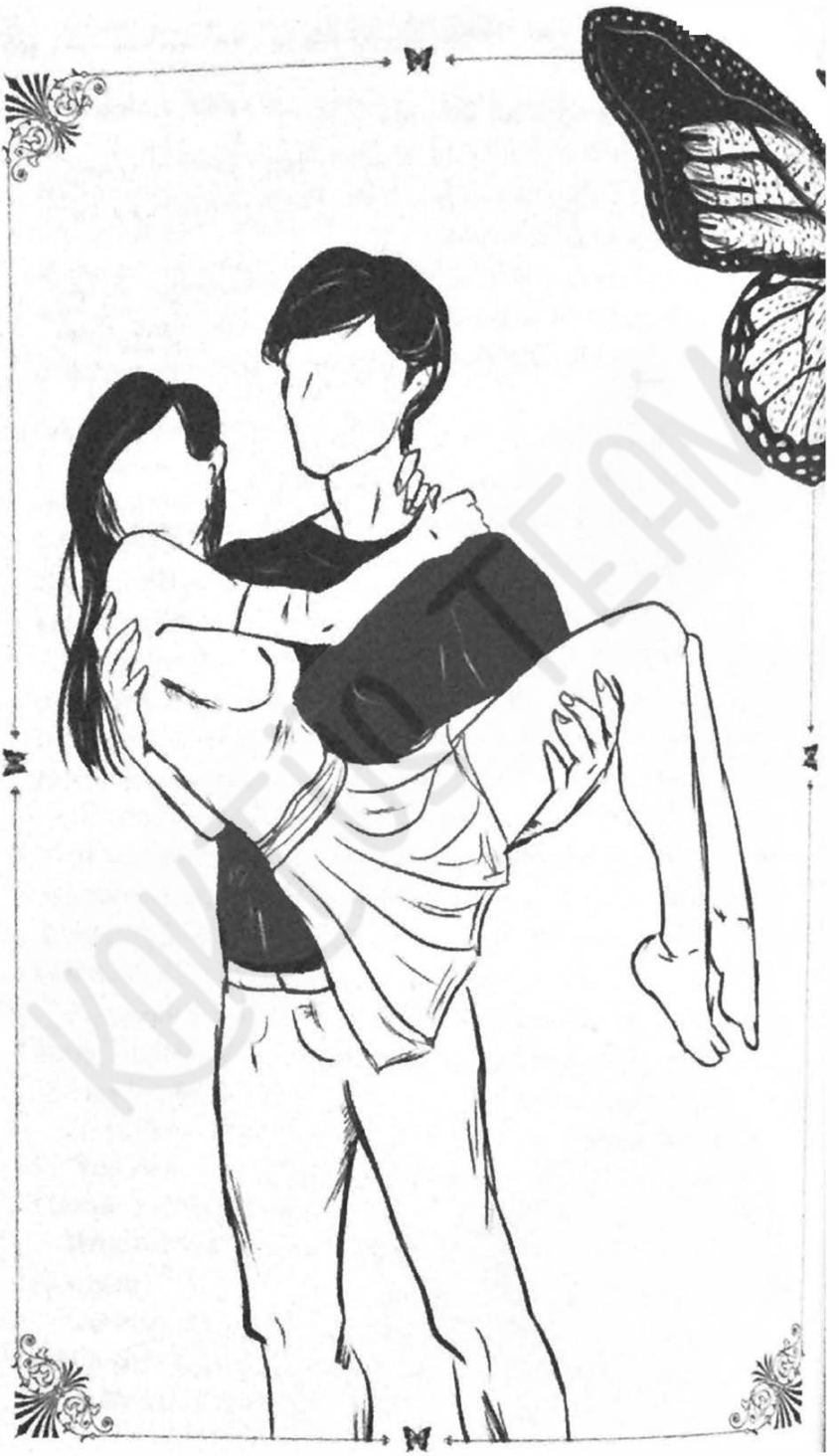
Ani bir frenle aracı durdurdu. Kuzguni siyahı gözler bana değil, hemen önünde duran boş yola bakıyordu. Profilinden ilahi görünen yüz hatlarına şaşkınlıkla baktım.

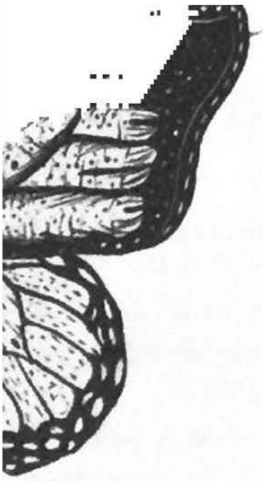
Düz burnunun ucu çok hafif yukarı bakıyordu, dolgun dudakları dışarı vurguluydu ve gerçekten etli bir görüntüsü vardı. Uzun kirpiklerinin altında gizlenen siyah gözlerini buradan bile görebiliyordum.

"Yanmadan sönmez kimse Asi."

"Sönünce geriye kalan yalnızca küllerin oluyor."

Dudakları alayla yukarı kıvrıldı. "Söndükten sonra geriye daha güçlü bir ruh kalıyor. Sen bunun en büyük kanıtısın."

12. SAHNE

Kanımın içinde bir top toplu iğne vardı.

Damarlarıma batıp çıkan, damarımı yırtan, yırtıklardan keskin ucunu çıkararak tenimin içine batıran iğnelerle hatıralarımın uçlarını tutturuyordum. Sanki babam sarhoş bir sürücüydü, ben yolun ortasında duran o kedi yavrusuydum ve babam bana çarpmıştı, inip beni bir veterinere götürebilme şansı varken, o bu vicdan azabıyla arabayı hemen yolun kenarındaki bariyerlere sürmüştü.

Onun o bariyerlere çarpacak olması benim öleceğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Babamın arabası şiddetle bariyerlere çarptıktan hemen sonra birkaç takla atmış, sürüklenmiş ve yolun diğer ucunda durmuştu. Araçtan dumanlar çıkıyordu.

Araç yanıyordu.

Hızla yayılmaya başlayan ateşleri izliyordum. Öleceğimi biliyordum, ölecektim, ölüyordum.

Kuytuda bir adam belirdi, ardından gölgesi yere serilmiş yaralı bedenimin üstüne düştü.

Ölmedim.

Araç, dağ evinin önünde durduğunda emniyet kemerimin klipsiyle oynuyordum. "Funda'nın sonunda kendine birini bulması bir

bakıma iyi," diye homurdandım kendimi tutamayarak. Karan'ın duraksadığını hissettim.

"Ne demek bu?"

"Yakandan düşmüyordu," dedim bakışlarımı camdan dışarı çevirerek. "İntihara bile kalkıştı."

"Funda'nın Arda'yla ciddi olduğunu sanmıyorum. Arda ilişki adamı değil," dedi umursamaz bir tavırla. "Ama umurumda olduğu da söylenemez, yakamdan düşsün de, ne yaparsa yapsın."

"Ciddi ya da değil, sonuç olarak peşinde dolanmaz artık sanırım." Emniyet kemerimi çözdüm. Tam kapıyı açıyordum ki, Karan bana doğru uzanınca duraksadım ve bakışlarımı omzumun üstünden ona doğru çevirdim. Gür saçları çeneme sürtünce karnım öyle hızlı kasıldı ki, irkilerek geri çekilecekken yüzünü yanağım boyunca kaydırıp burnunu yanağıma bastırdı.

"Hoşuma gitti," dedi gizemli bir sesle.

"Hoşuna giden ne?" Kokusu öyle yakından, öyle yoğun ve öyle sert geliyordu ki, başım dönüyordu. Geri çekilmesini bekledim. Avuçlarım buz kesmişti. Uyuşan parmaklarımı birbirine bastırdım.

Karan burnunu yanağım boyunca kaydırarak boynumun hizasında durdu. "Kıskanç Çakıltaşı."

"Ben kıskanmadım!"

"Hım," diye fısıldadı burnunu boynuma sürterek. "Boynun ısındı şu an."

"Çünkü nefesini oraya..." Sertçe yutkundum. "Çekilsene!"

"Sana yaklaştığımda tuhaflaşıyorsun," diye fısıldadı, gece ayazını andıran sesiyle. Nefesinin sıcak rüzgârı boynumun derisini dalgalandırdı.

"Tuhaflaşmıyorum."

Burnunu çeneme sürterek dudaklarından dökülen yakıcı nefesi boynuma bıraktı. "Tenin yanıyor şu an. Patlayacaksın, kız çocuğu."

Parmaklarımı onun göğsüne yerleştirerek onu yavaşça itmeye çalıştım. Geri çekilmedi. Ağır acı çikolata kokusu ciğerlerimi âdeta bir bıçak gibi deşiyor, ciğerimde bir *Kehf* deliği açıyordu. Gözlerimi

kısarak Karan'a bakmaya çalıştım. Burnunu çeneme sürterken, güç saçları neredeyse kirpiklerime kadar dokunuyordu.

"Karan," diye fısıldadım acı çekiyor gibi.

"Hım?"

Onun bana dokunması, kimsesiz kaldığımda kendimi sakladığım kitap sayfalarının arasına akıttığım hiç dökülmeyen gözyaşlarının sayfaya bıraktığı ıslak izin gölgesi gibiydi.

Aracın camına aniden vurulunca Karan da ben de irkildik ve Karan yavaşça geri çekilip kapının camına baktı. Zarif kirpikleri kısılmış, biçimli kaşları çatılmıştı.

"Bunların ne işi var lan burada?" dedi şok içinde.

Bakışlarımı cama çevirdim, gördüğüm manzara benim de tıpkı Karan gibi şoka uğramama neden oldu. Bedirhan kollarını birbirine dolamış, parmaklarını koluna sürtüyordu. Billur da hemen yanında dikilmiş, camdan içeri dik dik bakıyor, arada bir cama vuruyordu.

"Nasıl ya?" dedim şaşkınlıktan gözlerim irileşirken.

"Çıksanıza ulan arabadan!" diye bağırdı Billur bir anda. Sesi, camın diğer ucunda olduğundan boğuk gelmişti.

"Bunlar burayı nereden ve nasıl buldu amına koyayım?" diye homurdandı Karan, yüzünü kaplayan o memnuniyetsiz ifade o kadar bariz bir şekilde belli oluyordu ki... "Üstüne mıknatıs falan yerleştirdi de, halkalarıyla iz mi sürüyor acaba?"

"Ay dondum ben!" Bedirhan'ın çığlığı ikimizin de dikkatinin dağılmasına neden oldu. Hemen Billur'un arkasına dikilmiş, arabanın içine bakıyordu. "Alt tarafımı katiyen hissetmiyorum şu an. Alt taraf çekmiyor. Sinyal yok!"

Karan başını iki yana sallayarak doğruldu, kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktı. Aracın içine aniden dolusan soğuk hava tenimin titremesine neden oldu. Ben de Billur'un önünde dikildiği kapıyı onun varlığını yok sayarak açtım. Billur kaşlarını çatarak geri çekildi, bana dik dik baktı. Araçtan çıktığımda etrafa dikkatlice baktım, karlar tam olarak erimese de gün içinde olduğu kadar da

yoğun değildi artık. Hava kapalı görünüyordu, sanki çoktan karanlık çökmüştü.

Billur soğuktan kızaran şirin, küçük burnunu çekerek, "Arabada yiyişmenize değinmeden önce, nerede olduğunuzu sorabilir miyim? Donduk!" diye homurdandı. Bedirhan da arkasında köpek yavrusu gibi titriyor, burnunu çekiyordu. "Kapıları açamadık, bir saattir verandanın önünde it yavrusu gibi titriyoruz Buzlar Kraliçesi!"

"Cırlama Möğ Kız," dedi Karan, Billur'a dik dik bakarak. "Hem sizin burada ne işiniz var?"

Karan aracın uzaktan kumandasıyla cipi kilitledikten sonra bizden tarafa dolandı. Sergen, dağ evinin verandasının ahşap merdivenlerini iniyordu, Karan onu da görünce kaşları tamamen çatıldı.

"Ulan pezevenk, sen mi getirdin bunları buraya?"

Sergen ellerini havaya kaldırdı. "Her şey bu kızılın başının altından çıktı abi," dedi savunma moduna geçerek. "Benim olayla hiçbir ilgim yok."

"Ay yeter! Ne konuştunuz be!" diye ciyakladı Bedirhan bir anda. "İçeri girelim de öyle yapın toplantınızı. Bakın benim alt tarafta sinyal yoktu, çeneme de bir şeyler oldu. Konuşamıyorum, anlıyor musunuz? Velinimetim olan kelimelerimden ayrı düştüm, laf sokamıyorum. Sizi yiyişirken yakaladım ona bile gıybet yapamadım, haram düşünemedim, fesatlıktan içimi dışımı çürütemedim!"

"Bedirhan." Karan'ın sesi otoriterdi.

"Karan Beyciğim," dedi Bedirhan yavru bir kedi edasıyla.

Karan uzun bir süre dik dik bakarak herkesi inceledi. "İçeri girelim," dedi çenesiyle verandanın merdivenlerini işaret ederek. Bakışlarını Sergen'e çevirdi. "Bana anlatacakların vardır şimdi senin. Daha birkaç saat olmadı telefonda konuşalı, bu yediğin bokun mantıklı bir açıklaması vardır umarım."

Sergen mahcup bir tavırla başını salladı.

Verandanın merdivenlerine yöneldim. "Madem bu kadar üşüdünüz, niye bizi aramadınız?" diye sordum.

"Bu fedai, abisini rahatsız etmek istemedi," dedi Billur homurdanarak. Sergen'e hoşnutsuz bakışlar atıyordu. Billur aniden kolu-

ma girdi. "Neredeydiniz?" diye sordu. Bedirhan hemen arkamızdan verandanın merdivenlerine doğru yürüyordu. Karan merdivenleri bizden önce tırmanıp cebindeki anahtarı çıkarıp dağ evinin kapısının kilidini açtı, kapının açılmasıyla Bedirhan'ın bizi itip, aramızdan geçmesi bir oldu.

"Sıcak yuva buldum, Ya Rab! Ev buldum!"

"Ayı!" diye bağırdı Billur, Bedirhan'ın arkasından.

İçeri girdiğimizde içeride şömine yanmadığı için içerinin de dışarıdan pek bir farkı yoktu. Çantamı kanepenin üstüne bıraktım. Bedirhan salonun ortasına dikilmiş, bomboş gözler ve düşmüş omuzlarla şömineye bakıyordu. Hayalleri yıkılmış gibi bir hâli vardı. Aniden dizlerinin üstüne çöktüğünde hepimizin kaşları aynı anda çatıldı.

"Bakın ben bir sanatçıyım," dedi titreyen bir sesle, ellerini havaya kaldırarak. Parmak boğumları soğuktan dolayı bembeyaz olmuştu. "Sanatımı bu ellerle icra ediyorum. Botokslu karıları bu ellerle bir halta benzetiyorum. Bu bir sanatçıya hakarettir, bu bir sanatçının sanat hayatıyla oynamak, ekmeğinin önüne taş koymaktır!"

Billur çantamı bıraktığım kanepenin üstüne yerleşirken burnunu çekerek parmaklarını birbirine geçirip avuçlarını birbirine sürttü. "Şarj cihazını getirdim," dedi avuçlarına nefesini vererek. "Bir de sizi yoklayalım dedik."

"Hamile misin değil misin diye yanımızda bir ebe de getirmeyi teklif ettim ama kabul etmedi bu çepiç,*" dedi Bedirhan dizlerinin üstünde yandan Billur'a bakarak.

"Çepiç deme lan bana!" diye hırladı Billur. "Yemin ederim sinir ediyor beni ya!"

"Çepiçsin işte, çeeepiiiiç! Kuru bacaklı, cehennem süpürgesi!"

"Dalaşmayın iki dakika," dedi Karan sert bir sesle.

Karan şöminenin önüne yürüyünce Bedirhan heyecanla, "Ay kahramanım, yakacak şömineyi! Hem zengin hem kahraman hem de katana gibi adam!" diyerek el çırptı.

* Çepiç: Çok zayıf, sinsi kız.

"Bedirhan bak ben şiddete karşıyım ama sen şiddet görmeye çok meyilli bir tipsin, kaşınma, sus," dedi Karan ters bir şekilde, sesinin kıvrımlarına yerleşen o şiddet, kalbimin hızlanmasına neden oldu. Şömineyi yakmak için diz çökerken bakışları Sergen'e kaydı. "Açıklama yapmak için üç saniyen var," dedi tok bir sesle. "Üç."

Bir an güleceğimi sandım.

"Abi bu kızıl kafalı, Yaşar Baba'ya gidip kafasına saçma sapan şeyler sokmuş, adamcağız da endişelenip bizi yanınıza gönderdi."

Billur gözlerini kocaman açıp, sahteden bir şokla, "Ay üstüme iyilik sağlık. İftira!" diye bağırdı.

Karan başını iki yana salladı. "Tahmin ettiğim gibi." Şömineyi tutuşturup kalktığında, Bedirhan ateşin başına geçmiş, ellerini henüz yeni yanmaya başlayan ateşin üstüne tutmuştu bile.

"Siz neredeydiniz?" diye sordu Billur bana sokularak. Hemen yanında oturuyordum, gözlerim Karan'ın üstündeydi. "Fedai ser verdi sır vermedi, çok gıcık bir tip."

"Karan'ın bir görüşmesi vardı," dedim ensemi ovarak. "Oraya gitmiştik."

"O arabadaki hâliniz neydi?"

"Öf Billur!"

"Çiftleşecek kedi gibi sürtünüyordunuz birbirinize," dedi kısık bir sesle. Etimi iki parmağının arasına alarak sıktı, acımasızca cimcikledi. "Gebertirim seni ha."

Sessiz kaldım. Yeterince utanıyordum zaten. Orada yanlış anlayacakları pek de bir şey olmamıştı aslında ama bu sabah yaşananlar aklıma gelince yanağıma hızla oturan ısıyı kovalayamadım. Şu an tenimin kızardığına emindim, beyaz tenim kızarmak için oldukça müsaitti. Bakışlarımı yanan ateşe çevirirken Billur'un homurtularını duyabiliyordum.

"Abi, Yaşar Baba'nın kesin emri var, bu geceyi sizle geçireceğiz..." Sergen bakışlarını Karan'dan kaçırdı. "Biliyorsun, eğer dediği olmazsa burayı başımıza yıkar."

Karan bir süre sessizce olduğu yerde dikildi, ardından mutfağa girerek gözden kayboldu. Birkaç saat geçmiş, Bedirhan sonunda

ısınmış ve çenesindeki buzlar çözüldüğü için yıldırıcı bir Türkçeyle beni tüketircesine konuşmaya başlamıştı. Karan'ın duyma şansı olmadığı her fırsatta bakireliğimle alakalı sorular yöneltiyor, pantolonundaki kemeri çıkarıp bacaklarıma bağlamaya çalışıyordu. Maksadı, onlar yokken bacaklarımı bir santim bile aralamamamdı...

Telefonumu şarj etmiş, pilini tamamen doldurmuştum. Akşam karanlığı çökmeye başladığında içeriyi aydınlatan tek ışık şöminenin kızıl, turuncu ışığıydı. Sokağın üstündeki gök, gri alt tonlu bir maviyle boğulmuş gibi görünüyordu. Herkes bir köşeye çekilmiş, sessizliğin yarattığı kaosun içindeki yerini bulmaya çalışırken, düşünceler sessizlikten beslenerek sırtıma binmiş, damarımın en kanlı yerini bulup aç ağzını yaslayıp kanımı emmeye başlamıştı bile.

Dizlerimi karnıma doğru çekip sırtımı kanepeye yaslayarak gözlerimi harlanan turuncu, sarı ışıklara sahip kızıl ateşe çevirdim. Karan ve Sergen fısıltı hâlinde bir şeyler konuşmaya başlamışlardı, birkaç kez Arda'dan bahsedildiğini duyar gibi olmuş, adını duyduğum an su yeşili gözler direkt gözlerimin önüne asılmıştı. Telefonumu açtığımda ne annemden ne de Defne'den mesaj ya da arama olmadığını gördüm, bunu babamın yanlarında olduğunu kendime hatırlatarak yok saymaya çalıştım ama kalbimi kemiren tahtakurusu o kadar yüzsüzdü ki, göğüs kemiğimi aşındırıyordu.

Kalbimi taşıyan kemiğin etrafı küflenmişti.

Billur'un yanıma sokulduğunu ateşin ışığında büyüyen gölgesinden anladım. Omzumun üstünden ona baktım. Kızıl saçlarını koca bir topuz yapmıştı, topuzun etrafından asi saç tutamları fırlamıştı. Görmeye alışkın olduğum koyu göz makyajı yoktu ama dudağındaki ve burnundaki halkalar duruyordu. "İyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Omuz silktim. "Ne oldu ki?"

Bana biraz daha sokuldu. "Yani biliyorsun... Son olanlar kötü şeylerdi. Bunlardan konuşacak değiliz tabii ki ama böyle suspus oturmana da dayanamıyorum."

"Ben hep böyleyim," dedim inşa ettiğim buzdan kalenin altında kalırken. "Öğrenemedin mi hâlâ?"

"Seni böyle sevdiğimi biliyorsun," diye homurdanıp çenesiyle başımın üstüne vurdu. "Ama arkadaşımın ruh hâllerini o poker suratında mimik oynamasa da anlayabiliyorum."

"Daha ne olabilir ki dediğim anda çok daha kötüleriyle karşılaşmaya alıştım ben. Sorun etmiyorum," dedim gözlerimi yanan ateşe çevirerek. "Yanmadan sönemezsin."

Dudaklarımın ev sahipliği yaptığı o gölgeli kıvrım, kimsenin göremeyeceği kadar karanlık bir gölge, şeffaf bir siluetle belirmişti. Karan'ın varlığını hatırlattım kendime. Ondan öğrendiklerimi, ondan kazandıklarımla karıştırıyor ve hayatıma pay ediyordum. Olgun siyahına bakarak yürüyor, bazen de onun attığı o güçlü adımları taklit ederek atıyordum bir sonraki adımımı.

Bana kazandırdığı her şey adına, soğuk şefkati, siyah gerçekliği adına, sayamayacağım birçok şey adına ona minnettardım. Kalbim, minnettarlık duygusunu hissetmiş, bu duygunun sözlükteki anlamından bile bihaberken, o duyguyu kavrayıp avuçlamıştı.

Billur hiçbir şey söylemedi. Bedirhan cam duvardan dışarıyı izlerken, "Kar yağıyor," diye fısıldadı alçak perdeden. Sesi ilk kez bu kadar tok ama kısıktı, kaşlarımı kaldırarak bakışlarımı ona çevirdim. "Kar görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Fethiye'ye kar yağmaz zaten," dedim. "Sen Fethiyeli değil misin?"

Bedirhan bana bakmadan dilini şaklattı. Cama düşen siluetine baktığımda gözlerine yayılan o dalgın ifadeyi görebilmiştim. Düzgün ve biçimli yüz hatlarına sinen her neyse, bana oldukça tanıdık gelmişti.

"Ben aslen Fethiyeli değilim."

Kelimeler dudaklarının arasında lâl olmuştu da dilini yakmıştı sanki. Ona bakakaldım. Gözlerini camdan ayırmadan dışarıyı izlerken o kadar tepkisiz, o kadar tanıdığım Bedirhan'dan uzak görünüyordu ki. Karan'ın keskin bakışları Sergen'i odağından çıkarıp yavaşça bana dönünce, onun bakışlarını hissedip ben de ona baktım. Keskin bakışlarının üstüne diktiği türbe kutsallığındaki kirpiklerine

barındığı o anlamlar su yüzüne çıktı. O kısa bakışma ruhuma kadar sızıp hissettiğim her şeyin ipini parmaklarının arasına aldı.

O bir kukla sanatçısıydı, ben de onun ruhu çekilmiş kuklasıydım.

İşin tuhaf yanı, çekilen o ruhu, onun iplerinden tekrar doğuruyordum.

"Kar özlenmez mi?" dedi Karan bakışlarını benden koparıp Bedirhan'a çevirerek. "Hadi dışarı çıkalım."

Bir an duraksadım, kaşlarımı çatıldı ama o bana değil, hâlâ Bedirhan'a bakıyordu. Bedirhan duraksayıp omzunun üstünden Karan'a baktı. Karan eliyle Sergen'in dizine vurarak ayaklandı. "Hadi senize, çıkalım."

"Abi, bu soğukta dışarı mı çıkılır?" diye sordu Sergen afallamış bir sesle.

Billur yavaşça ayaklanıp gerinerek, "Çıkılır, fedai bozması. Hadi dışarı çıkalım!" dedi, sesi heyecanlı geliyordu. "Şu kokoş Bayır Gülü'nün kafasını patlatmak için kartopumun içine taş koyacağım." Bedirhan'a bakarak sırıttı. "Hadi len, Bayır Gülü."

Bedirhan gözlerini Billur'a çevirdiğinde, koyudan açığa el uzatan iri gözlerinde bir şeyler görür gibi oldum ama ışık hızıyla silinen o şey, yerini alaycı bir gülüşe bıraktı.

"Çıkalım da yarıvereyim kafanı senin ben, cehennemin kızıl cüppeli bekçisi!"

Aralarında ilk kez kar gören kişi muhtemelen yalnızca bendim. İlk kez kar gördüğüm o ânı hatırlayınca yanaklarım ısındı. Parçalanmış bulutlara benzeyen ama buz gibi soğuk olan o şeyle ben de oynamak istiyordum. Bakışlarım Karan'ı buldu. Onun kalbinde bir filtre vardı, kanı ne kadar kirlenirse kirlensin, onda o kalp olduğu sürece o hep yüce, temiz kalacaktı. O, birçoğumuzun göremediğini tek seferde görebilen bir adamdı.

Postallarımı giyip, benim için alındığını bildiğim berelerden bej rengi olanı Billur'a verdim, ben de siyah bereyi taktım ve eldivenlerimi de elime geçirip çıkış kapısına yöneldim. Diğerlerinin de bizden farkı yoktu, herkes bere ve montlarını giymişti. Üstlerinin

çok sıkı olduğu söylenemezdi ama yine de idare ederdi. Evden çıktığımızda soluk, gri bir cesedin, kanı çekilmiş, rengi solmuş mavi damarlarını anımsatan gökyüzüne baktım.

Gök, gitgide daha lacivert bir görüntü almaya başlamıştı. Hemen ileride, yolun sonunda bir sokak lambası vardı. Güçsüz de olsa biraz olsun ışık yaymayı başarmıştı. Karan verandanın sarı lambasını yakınca etraf artık daha gözle görülür olmuştu. Baykuşların ötüşünü duyabiliyordum, birkaç kuşun sesi daha ormanın derinliklerinde yankı yapıyordu ve sert soğuk burun deliklerimden içeri doluşup resmen beynimi yakıyordu.

Lapa lapa birikmiş karın üstünde durdum. Birkaç saat önce neredeyse erimiş olan bu karın hangi ara böyle tuttuğunu düşündüm. Yüzüme gelen saçı geriye atarak beremi biraz daha aşağı çekecekken, sırtıma yediğim soğuk darbeyle afalladım ve bir an ne yapacağımı bilemez bir şekilde, hiddetle arkama döndüm. Karan muzip bir ifadeyle bana bakıyor, avucunda kalmış kar taneleri yere dökülüyordu.

Hain bir saldırıya uğramıştım!

"Sen!" diye ciyakladım, yüzümü buruşturarak işaret parmağımı ona doğru sallarken. "Bu çok aniydi, Karan Çakıl! Hazırlıksız yakalandım!"

"Kartopu oynarken, hazırlan topu atıyorum, dememi falan mı bekliyordun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Bir an duraksadı, arkamda bir yere gözlerini kısarak baktı.

Ve bir darbe daha yedim...

"Ama siz hep bana atıyorsunuz!" diye bağırdım bu kez diğer yöne dönerek.

Billur sırıtarak, "Hareket et o zaman, uyuşuk!" diye bağırdı ve yerden topladığı karları avucunda yuvarlayıp koşarak Sergen'e doğru fırlattı. Sergen ciddi tavrını bozmadan kartopunun suratına patlamasına göz yumdu. Boğazımın gerisinden bir kıkırtı yükseldi ama bu kıkırtıyı kahkahaya çevirmeden hemen önce asılıp geri çektim.

"Oynasana fedai!" diye bağırdı Billur tekrar. "Adama bak, manken gibi dikildi, topu attığımda bile pozunu bozmuyor. Artist!"

Yere eğilip beceriksizce karları avuçladım, eldivenin içine sızan yoğun soğuğun yarattığı yangını avucumun içinde hissettim. Bir an duraksadım, başımı kaldırıp onları izledim. Billur kartopu yapmak için tıpkı benim gibi eğilmişti, Bedirhan da Billur'un eğilmesini fırsat bilerek elindeki dev kartopunu onun ensesine fırlatmış. Billur'un yüzüstü karların içine düşmesini sağlamıştı.

"Ulan!" diye bağırdı Billur dehşet içinde. "Dondum ulan!"

"Bağırma kız çepiç."

Dudaklarımı birbirine bastırıp avucumu karın içinde gezdirerek onları izlemeyi sürdürdüm. Sergen pek katılmak istemiyor olsa da bolca kartopu yemişti. Karın soğuk nefesini kendi sıcak nefesimle tokuştururken, karın üstünde duran ellerimin üstüne başka bir el yerleştirildi. Heybetli gölge tüm bedenimi örttü, beni içine sakladı.

"Hadisene, küçücüğüm," diye fısıldadı Karan, avucumdaki karları toplamam için elimi kara sürterek. "Hadlerini bildir şunlara. Günümüzü mahvettiler."

Avucundan elime akan saf güveni hissettim. Gözlerimi kaldırıp onun karların altında simsiyah bir ayrıntı olan kuzguni siyahı gözlerine baktım. Gözlerinde siyah boyalı bir duvar vardı. O duvarı kendi örmüştü. O duvarı aşabilen tek insan sanki benmişim gibi hissediyordum.

O, kusurları kusursuzlaştıran tehlikeli bir adamdı.

"Günümüz mahvolmuş gibi hissetmiyorum şu an ben," dedim karı eşelemeye devam ederken.

Zemheri gece siyahı gözleri beni öyle ayrıntılı inceledi ki, karların arasında çırılçıplak ve savunmasız hissettim kendimi.

"Seninle baş başa olmayı tercih ederdim şu an Çakıltaşı," dedi sabit bir sesle. Sesindeki sakinliğin aksine kelimelerinde deprem gibi bir sarsıntı vardı.

Ben de bunu tercih ederdim ama ona söyleyecek de değildim. Diğer Merve'nin ponpon kızlar gibi kıçını sallayıp, çılgınca oradan oraya koşturduğunu görebiliyordum şu an. Karan, o Merve'nin var-

lığından haberdar olsaydı sanırım benim bir kaçık olduğumu düşünüp benden kaçabilirdi.

"Ben de ilk atışımı yapmak istiyorum," dedim sırıtarak. Karan başını sallarken aniden ensesine çarpan kartopu dengesini kaybetmesine ve yüzünün yüzüme çarpmasına neden oldu. Burnu burnuma çarparken alınlarımız da tokuşmuştu. Bedeninin baskısıyla geriye doğru düştüm, o da benim üzerimde boylu boyunca uzanıyordu şu an.

"Lan o karın içinde taş vardı çepiç!" diye bağırdı Bedirhan şok içinde. "Ay yıktı dağ gibi herifi!" Bir an duraksadı. "Kapat kız bacağını, arana girdi!"

"Taşlı kartopunu abime mi attı o salak?" diye sordu Sergen panikle.

"Ya ben hedefi karıştırdım!" diye bağırdı Billur. "İyi mi o moruk? Oha! Kaldırın şunu kızın üstünden!"

Karan yavaşça doğrulurken, karların içinde boylu boyunca uzanan ve soğuğu sırtında hisseden bendim. Hissettiğim soğuğa rağmen bedenim ateş gibiydi. Şaşkın şaşkın gökyüzüne bakarken, gökten yere doğru süzülen bulut parçalarının yüzüme dokunmasına izin verdim.

"Topunuza sokarım sizin ha!" diye bağırdı Karan ensesini tutarak. "Kafamı yarmak falan mı kızım senin niyetin? Derdin ne senin?"

"Kafana değil ensene geldi bir kere!" dedi Billur bağırarak.

"Ulan bir de üste çıkıyor!"

"Yanlışlıkla oldu be!"

Bir anda doğrulup avucumda biriken karı gelişigüzel yuvarladım ve hiç beklemediği anda Billur'a fırlattım. Tam ağzını açmış, açıklamasına devam edecekti ki, kar öyle büyük bir hızla onun suratına çarptı ki, attığı çığlık ormanın en kuytusuna kadar sızmayı başaran bir yankıyla etrafta çınladı.

"Heyt be!" diye bağırdı Bedirhan alkış tutup sırıtarak. "Yürü be, aferin sana çantaka!"*

* Çantaka: Lazların sevimli buldukları genç kızlara, kız çocuklarına söyledikleri şey.

"Çantaka ne be?" diye bağırdım ve eğilip yerden topladığım bir dolu karı avucumda yuvarlayarak bu kez Bedirhan'a fırlattım. "Ne olduğu belli olmayan şeyler söyleme bana!"

Kar suratına çarparken, "Kalleş küçük karı!" diye bağırdı.

Havada uçuşan kartopларının kime ait olduğu bir sırdı, o kadar hızlılardı ki. Durmadan bir yerime çarpıyor olsa da, benim attıklarımın da birilerine çarptığına hiç şüphem yoktu. Soğuğun ortasında terleyecek kadar çok hareket etmiş, bana atılan kartoplarından kaçmış, bazen de Karan'ın arkasına saklanmıştım.

Gecenin kaçıydı bilmiyordum, Karan'ın kucağındaydım ve o merdivenleri ağır ağır tırmanıyordu. Yüzümü onun acı çikolata kokan boynuna gömdüm, soğukla karışmış güvenin o yakıcı kokusunu soludum. Ruhumun ulumasına, benliğimin içinde saklanan, yüksek ateşten havale geçiren o kırık kız çocuğunun acıyla inlemesine neden olan ama küçük kızın ondan ayrı da kalamadığı o şefkatli kolların arasındaydım. Bir yıldırımın düşüşü, bir şimşeğin acımasız sesi ve bir fırtınanın uğultusu gibi tüm hislerim üst üste binmiş, güvertesi yanmış bir gemi enkazından farkım yoktu şu an.

Yorulmuştum.

Gerek fiziksel gerek de ruhsal olarak yorgundum ama huzurun dolaştığı damarlarıma, hüznün bekçilik yaptığı o ara sokaklar dar gelir olmuştu.

"Şöminenin önünde uyuyup ısınmanı isterdim," diye fısıldadı karanlığı yaran, bir başka karanlığın bağrında kanayan o koyu ses. "Ama şöminenin önü çoktan kapıldı velet."

"Kollarında uyumayı tercih ederdim zaten," diye mırıldandım özgürce.

Karan'ın beni tutan kolları kasıldı, bedeninin sertleştiğini hissettim ama buna aldırış edemeyecek kadar hâlsiz hissediyordum. Kapı aralandı. Uyku ile uyanıklık arasında gerilmiş ince bir ipin üstünde yürüyordum şu an. Bilincim karanlık suların dibine çekilmeden hemen önce simsiyah bir okyanus halesi tarafından sarıldığımı hissettim, koyu renk bir dalga üzerimi örttü.

Yatağa bırakıldım. Bedenimi hafifçe dikleştirdi, kendimi dik tutamıyordum ve onun sert göğsüne yığılıyordum. Üstümdeki montu çıkarıp kafamdaki bereyi de aldıktan sonra onları bir kenara bıraktı ve ayağımdaki postalları çıkardı. Beni yatağa yatırdı, ânında yan dönerek cenin pozisyonu aldım. Kendi montunun fermuarının açılırken çıkardığı o sesi duydum. Yatağın kenarı çöktü, hemen ardından sırtım onun kaslı göğsüne bir kalıp gibi oturdu. Çizdiğimiz sınırları ihlal ederek bedenlerimizin arasında bir nefeslik yer bile bırakmazken, kendimi tamamen ona teslim ettim ve kollarının bedenime bir sarmaşık gibi dolanmasına izin verdim.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Uykunun dürttüğü gözlerimi yavaşça aralamama neden olan suyun berrak sesiydi. Ağırlaşan kirpiklerimi araladım, görüş alanıma giren ilk şey banyodan yatak odasına sızan ışık oldu. Saat kaçtı? Sabah ezanı okunmuş muydu? Banyonun kapısı aralıklı duruyordu, gecenin karanlığı odanın içini doldurmuştu, uykulu gözlerim ışığın ağına takıldı.

Karan lavabonun önündeydi. Bir süre onun orada ne yaptığını idrak etmeye çalıştım. Daha sonra fark ettiğim şey uykumun ortasına bir kazık gibi saplandı ve kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim.

Abdest alıyordu.

Bir süre yattığım yerde hareket dahi etmeden onu izledim. Gözlerimin aynasına düşen dünyevi, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar ütopik bir güzellikti, ben bu güzelliği yudum yudum içiyordum ama Karan'ın bundan haberi yoktu. Yavaşça banyodan çıktı, çıkarken ışığı kapamıştı. Gözlerimi sıkıca yumdum, karanlık gölgesi odanın içinde büyüdü, hemen önümden geçip dolabı açtı. Karanlıkta zor da olsa seçebilmiştim, koyu yeşil bir şeyi dolaptan çıkardıktan sonra yanımdan uzaklaştı ve odadan çıktı. Yataktan yavaşça doğruldum, onu izlememi söyleyen bu his resmen zihnimi ısırıyordu.

Yaptım. Yataktan kalktım ve onun arkasından gittim.

Yatak odasının hemen yanındaki boş odaya girdi, kapı aralıklı durduğundan içeriyi görebiliyordum ama etraf zifiri karanlık oldu-

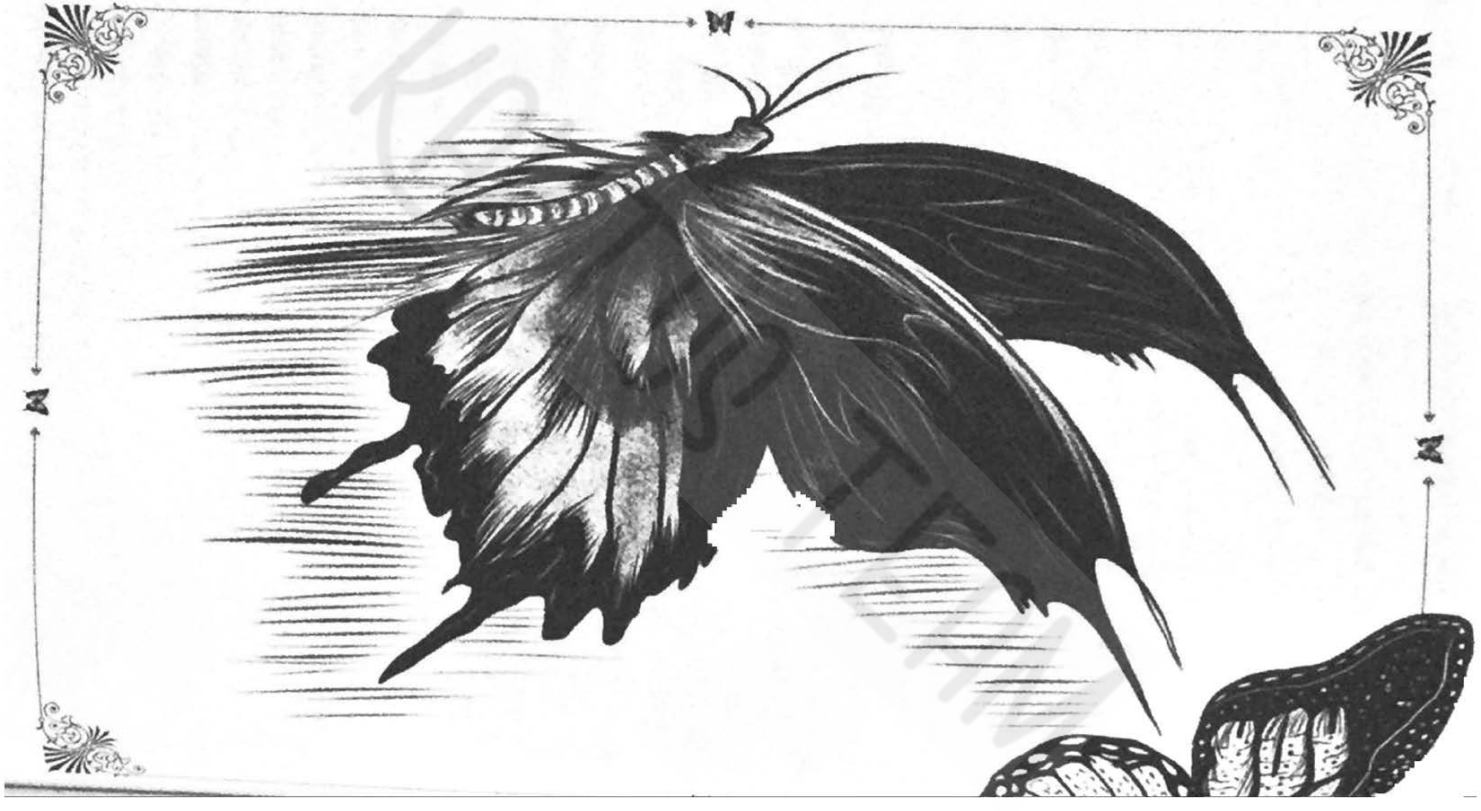
ğu için Karan beni fark etmemişti. Uykulu gözlerimi ovuşturdum, kapının kenarına geçtim ve kafamı yavaşça içeri doğru uzattım.

Koyu yeşil şeyi yere serdi, o an o serdiği şeyin bir seccade olduğunu anlamıştım.

Başparmaklarını yavaşça kulağına değdirdi, sırtımı duvara vererek derin bir nefes aldım, beni görmesini istemiyordum. Bu yaptığım doğru muydu? Bilmiyordum. Bir şey fısıldadığını duydum ama sesi o kadar az çıkmıştı ki, ne dediğini anlayamamıştım. Ellerini karnının altında bağladı, profilini seçebiliyordum.

Bu yaptığım günah mıydı? Bunu da bilmiyordum. Şu an bildiğim tek şey secdeye eğdiği başıydı, dua dökülen dili ve imanlı kalbiydi. Sadece izledim. İbadetin bedenindeki estetik dansını, Karan'ı Karan yapan o farklılığı izledim. Her zaman yaptığı bir şey değildi, birçok kez aksattığını biliyordum, belki de bilerek kılmıyordu ama şu an, kalbindeki inancın ateşi sanki harlanmış gibi başını secdeye koyuyordu.

Bu kez çok daha sert bir duvara toslamıştım. Onun dudaklarından dökülen duanın yarattığı kalkanın içinde olduğumun, siyahın en nurlu saatine denk geldiğimin farkındaydım.

13. SAHNE

Zihnimin derinliklerinde saklanan geçmiş, bir kadının rahmi gibi aralanıyordu. Bir ölüyü hayatta tutan terazisi bozuk bir evrenin ortasındaydım.

Ruhumda tren yolları vardı ve vagonlar hep kalbime çarptı.

Bedenimden akıp, ızgaraların içine süzülen sıcak su banyonun buhar altında kalmasına neden olmuştu. Karşısında durduğum ayna, görüntümü korkunç bir şekilde buğulandırdığında, bu görüntünün bana hiç de yabancı olmadığını fark etmiştim. Buğunun içinden su damlaları akıyordu. Bakıldığında görünen yüzüm ve içimdeki bulanıklığın arasındaki tezatlık, şık bir elbisenin kadının vücudundan dökülüşü, çatlaklarla kaplı hırpalanmış bozuk bir tenin ortaya serilişi gibiydi.

Yine de o bedende oluşan her bir çatlak, bozulan her bir doku, bir savaş sırasında yaralanan uzuvdu. Ama kesintisiz bir galibiyete sahipti.

Tenime saplanan ucu yanık iğnelerin ruhuma çizdiği o kanlı dövme, bir Orhun Yazıtı gibi tepeme dikilirken, yastığa akıttığım katranla beslediğim akrebi yavaş yavaş öldürüyordum ama o akrebin bundan haberi yoktu.

Giyinip duştan çıktım. Dişlerimi fırçalamış, saçlarımı kurutmuştum. İçerisi tahmin ettiğimden daha ılıktı, Bedirhan'ın izlediği

evlilik programında çalan saçma sapan romantik şarkı dağ evinin duvarlarına çarparak büyüyüp kulak zarıma hasarı büyük darbeler bırakırken, yüzümü buruşturarak ahşap merdivenleri inmeye başladım. Koltuğun bir ucunda Billur, diğer ucunda Bedirhan uzanıyordu ve ikisinin de ayakları birbirlerinin kafalarının hemen dibinde duruyordu.

Kaşlarımı kaldırıp hayretle onlara baktım. Beni ilk fark eden, kumandayla kafasını kaşıyan Bedirhan oldu.

"Memesiz hazretleri uyanmış. Haniymiş benim fındık farem? Haniymiş benim kazuletim? Haniymiş benim suratına tükürdüğümün tipsizi?"

Billur portakal renkli çoraplarının içindeki ayak parmaklarını oynatıp Bedirhan'ın ağzına sokmaya çalışınca, Bedirhan boğulur gibi bir ses çıkararak, "Gördün işte!" diye bağırdı bana bakarak. "Komplo yapıyor! Beni yavaşça öldürmek için, benim seksi bedenimi yoldan çıkarmaya, kendi çelimsiz, çepiç, 'ıy o ne be' tipiyle beni baştan çıkarmaya çalışıyor!"

"Ha işim yok, senin gibi bir herifi baştan çıkarmaya çalışacağım ben," diye homurdandı Billur. "Çok konuşuyorsun. Ayağım ağzına tam oturdu hem."

"Çek şu mandıra kokulu ayaklarını, burnumun direği doksan beş derece iç açıyla arkaya doğru eğildi!"

"Matematiğine sokayım, öp beni."

"Seni öpeceğime, şu memesizin olmayan memesini taşıyan, onun sutyen sandığı ama normalde mandalina kabuğu olan o kumaş parçasını öperim!"

Billur kafasını geriye atarak böğürtüye benzer bir kıkırtı çıkarınca, Bedirhan da onu taklit ederek kafasını geriye attı ve Recep İvedik'i aratmayacak bir tonlamayla böğürerek gülüşmeye başladılar.

"Sabah sabah formdasınız," dedim yüzümü buruşturarak. "Karan nerede?"

"Senden daha büyük memelisini bulmuş," dedi Bedirhan. O tuhaf gülüşü tekrarladılar.

"Doğru düzgün cevap ver."

"Giderken sana otobüs parası bırakacaktı ama çocuklardan otobüs parası almıyorlar," dedi Bedirhan bir kez daha böğürerek gülerken. Billur da onunla gülüyordu.

"Oradan bakınca çocuk gibi mi görünüyorum?" diye sordum sinirle.

"Haklısın," dedi Bedirhan kaşlarını kaldırarak. "Erkek çocuklarının bile memeleri nohut boyutunda ama senin göğüs kafesi çevrende bir nohuda bile rastlanmadı."

"Çok komiksin," diye homurdandım keyifsizce. Sergen salona girdiğinde camdan duvarın önüne yürüdüm. "Şey..." Bakışlarımı Sergen'e dikecektim ki, Bedirhan yine araya atladı.

"Kocasını soruyor Sergoş."

"Bedirhan, iki dakika insan ol birader," dedi Sergen, Bedirhan'a kötü kötü bakarak.

"O memeyle koca bulunca seviniyor gariban. Haklı. O memeyle onu kabul eden birini bırakmamalı bence de." Bedirhan dudaklarını büktü. "Üzülme Merviş, al bir destekli." Bir an duraksadı. "Kız yoksa bu destekli kullanan hâlin mi senin? Evlerden ırak!"

Gözlerimi devirip cama doğru döndüm. Karan, veranda merdivenlerinin tırabzanına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Gözlerimi kısıp pürdikkat ona bakmaya başladım, balıkçı yaka kazağın onun uzun boynunu nasıl sardığını görünce, içimde büyüyen o hayranlığın beni yutacağını düşündüm.

Bir süre telefonla konuştuktan sonra telefonu kapayıp siyah kotunun cebine attı. Derin bir nefes aldı, gözlerini ormanın derinliklerinde gezdirdi. Onun bakışlarından etkilenmeyecek bir Allah'ın kulu bile yoktu bana göre.

Belki de bana uzatılan ilk elin sahibi olduğundan böyleydi.

Ya da o uzatılan el ona ait olduğu içindi.

Bilmiyordum.

Bir an gözleri önünde durduğum cama kaydı, o an zaman durdu sandım. Arkamdaki tüm gürültü bir uğultudan ibaretti. Kulakla-

rım yalnızca bu bakışmanın etrafa yaydığı statik elektriğin çıkardığı çatırtıları duymaya başladı. Nefes alma süresince gözlerimizin renklerini oluşturan pigmentleri birbirimizin gözlerine sürdük. Gözlerindeki kaplanın pençeleri gözlerimdeki avın derisine saplanmıştı.

Yavaşça cama doğru döndü, gözlerini camdan ayırmadan camın önüne kadar yürüdü. Tam camın önünde durduğunda önümüzde arkasını yansıtan camdan başka hiçbir şey yoktu. Sanki karşımdaydı ama değildi. Aramızdaki bu şeffaf duvarı, ruhumun ruhuna okuduğu meydan esnasında kullandığı o hırpalanmış kalkana benzetmiştim.

Siyah gözlerinin tam içine baktım. Bakışları camı parçalayacak kadar sert ve güçlüydü.

Alt kata inerken cebime attığım telefonum aniden titreyince, bakışlarının uzattığı halat koptu ve gözlerimiz iki farklı uçuruma devrildi. Telefonun ekran kilidini kaldırdım, panele düşen mesaj bildirimine bir süre bomboş gözlerle bakıp, mesajı açtım.

Gönderen: Defne Karakuyu

Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bence bir açıklamayı hak ediyorum. Evi terk ettin, peki. Bu senin seçimin Merve. Ama şu an ne halt yediğini biliyorum ve görüşeceğiz. Eğer görüşmezsek, o yanındaki koca adamın başını belaya sokmaktan asla çekinmem! (10:17)

Bomboş gözler, bomboş bir kalp ve kayıp bir ruhla okuduğum mesaj içimde hiçbir şeye dokunmamıştı. Yine de Defne'nin sinirlendiğinde yıkmaktan korkmayan bir karaktere sahip olduğunu biliyordum. Kollarımda ağladığı doğruydu ama o yalnızca gözyaşları akarken sığınacak bir kol arardı. O kolun benim kolum olması umurunda değildi; o kolu ona bir yabancı da açsa, o an o yabancıya da aynı bana sığındığı gibi sığınırdı.

Biz farklıydık.

Aynı kanın, farklı iki damarı.

Derin bir nefes alarak telefonun ekranını cama çevirdim ve Karan'ın da mesajı okumasını sağladım. Yüzünde hiçbir şekilde mimik

oynamadı, tepki dahi vermeden mesajı okudu ve gözlerini kaldırıp dikkatle yüzüme baktı.

Telefonumun mesaj bölümüne girip yazmaya başladım.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Gitmem gerek. Dediğini yapar. Başına bela olmak istemiyorum. Ki yeterince bela olduğumun da farkındayım. (10:19)

Telefonuna gönderdiğim mesajı açıp okuduğu anda biçimli kaşları çatıldı, düz bakışlarını kısaca bana değdirdikten sonra o da yazmaya başladı.

Gönderen: Karan Çakıl

Korktuğumu falan mı sanıyorsun? Başıma bela olduğun falan yok aptal velet. Saçma sapan tehdit mesajlarını göz ardı etmen taraftarıyım. (10:22)

Bir süre tepki vermeden yalnızca onun gözlerinin içine baktım. Bedirhan'ın arkada bizimle dalga geçtiğini duyabiliyor ama bununla ilgilenmiyordum. Karan içeri girince, "Cidden onu görmezsem sorun yaratabilir," dedim kısık bir sesle. "Karan, onu görmem gerek."

"Ablanın tehditleri umurumda bile değil," derken bana değil şöminenin üstündeki tezgâhta duran küçük biblolara bakıyordu. "İnsanları fazla kafana takıyorsun."

"İnsanları kafama taktığım falan yok benim," dedim sert bir şekilde. Sergen'in gözleri bize doğru döndü ama ben pürdikkat Karan'a bakmaya devam ediyordum. "Defne'yi bilmiyorsun, muhtemelen her şeyi yanlış yorumladı."

"Yanlış yorumladığı hiçbir şey yok," dedi Karan süngü gibi bir sesle. "Her şey tam da yorumladığı gibi oldu. Ben o herifi hastanelik ettim, seni de kendime sakladım. Anlatabildim mi? Tam olarak düşündüğü gibi."

Bir an, zamanı delip, geçmişe kadar uzanan bir hançerin bıçağını kalbimde hissettiğim bir an, yalnızca durdum ve onun gözlerinin içine baktım.

"Ben isteyerek senin yanındayım," dedim tekdüze bir sesle. "Kendi kararlarımı kendim verebiliyorum. Defne'nin ne düşündüğü benim gram umurumda değil ama yersiz şeylere de pabuç bırakacak değilim. Onun ne düşündüğü benim umurumda değil diyorum, beni anlıyor musun? Benim umurumda olan sensin, diktatör herif! Ama kafan bunu almıyor, senin o koca kafan bunu almıyor!"

Kara gözlerinden bir ömür geçti.

"Bana sesini yükseltme," dedi sakin bir şekilde. Bakışları o kadar farklıydı ki.

"O zaman sen de beni sesimi yükseltmeye zorlama."

"Ay kavga ediyor bunlar," dedi Bedirhan kısık bir sesle. "Çekirdek var mıdır acaba? İki çıt çıt yapaydık?"

"Kimseyi görmene gerek yok. Kimseye açıklama yapmana gerek yok."

Karan beni yok sayarak salonun çıkışına yöneldi. Kaşlarımı çatıp onu takip ettim. Hemen sol tarafımızda asılı duran boy aynasına baktım omzumun üstünden. Karan önümde, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Ben onun arkasındaydım. Genç görünümüne rağmen yüzüne yerleştirdiği olgun ifade miydi insanların ikimizi farklı görmesinin nedeni? Oysa on dokuz yıldır onunkiyle aynı ifadeyi taşıyan bendim. Bizi nasıl farklı görebilirlerdi ki?

Biz onunla aynı renktik.

"Neye kızdın bu kadar?" diye sordum aynadaki yansımamızı izlerken.

"İnsanların sana hükmetmesine izin verme," dedi. "Bu sen değilsin. Sen insanların sana hükmetmesine izin vermezsin. Sen asisin."

"Ben kimsenin bana hükmetmesine izin vermiyorum. Kendimi korumayı öğreneli çok oldu. Şimdi seni korumayı öğreniyorum."

"Anlamadığın şey şu Çakıltaşı," dedi ruhsuz bir sesle. "Benim korunmaya ihtiyacım yok."

Sessiz kaldım. Belki haklıydı belki değildi. Önemli olan zaten bu da değildi. Önemli olan benim kalbime geçiremediğim sözdü. Tırnaklarımı avucumun içine sapladım, avuçlarımın içinde tırnaklarımın hilal şeklinde izler bıraktığını biliyordum.

"Öğle sonu Fethiye'ye ineceğiz," dedi. "Biraz sıkı giyin. Fethiye'ye ineceğiz ama orada kalmayacağız. Başka bir yere gideceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Neden Fethiye'ye iniyoruz?"

"Çok soru soruyorsun."

"Susmamı mı tercih edersin?"

Bir an duraksadı. Aynaya yansıyan profilinde gördüğüm duygu geçişi çok sert ve hızlıydı. Yumruğunu sıktı, dirseklerine kadar sıvadığı kazağın açıkta bıraktığı damarların ağ gibi örmüş olduğu kalın koluna dikkatle baktım. Her bir damar, bir adamı inşa etmeden önce onu köklendiren bağ gibiydi. Gözlerini yumdu.

"Konuşurken hareket eden o küçük ağzın ve çelimsiz kollarının boşlukta bıraktığı izleri dahi seyreden bir adamı susmakla tehdit etme bir daha, kız çocuğu."

Gözlerim ve dudaklarım aynı anda aralandı. Sessizliğin asma kilidini dudaklarımın iki tarafından geçirip tam orta yerinde kelimelerimi kilitledim.

Öğlen sonuna doğru sessizce üst kata çıkıp giyindim ve Karan'ın yanına indim. Evdekilere hiçbir şey söylemeden evden çıkıp yola koyulduk. O aracı kullanırken sesimi dahi çıkarmıyor, onun bizi götüreceği yeri merak etsem de ağzımı açmadan sadece yolu izliyordum. O da konuşmadı. Birkaç kez telefon görüşmesi yapmış, üstü kapalı bir şekilde bir şeylerden bahsedip telefonu kapamıştı. İlgilenmiyordum. Neredeyse akşam olmuştu, karanlık çökmeye başlıyordu.

"Karan?" dedim sonunda konuşmam gerektiğini hissederek.

"Hım?"

Düşünceli bir şekilde, "Sabaha karşı seni gördüm," dedim. O an, onu namaz kılarken seyrettiğim an tekrar zihnimde belirince elim ayağım buz kesti. O kadar eşsizdi ki.

"Biliyorum," dedi kısaca.

Yanaklarımı zorlayan baskısının büyüdüğünü hissettim. "Nasıl hissettiriyor?"

Tek kaşını kaldırdı, yüzü mesafeliydi. "Ne, nasıl hissettiriyor?"

"O yaptığın şey işte," dedim gözlerimi kaçırarak. "Rahatlatıyor mu?"

"Evet," dedi tok bir sesle. "Ayrıca o şeyin bir adı var."

Başımı cama yasladım. "Bizim evde kimse yapmıyor o yaptığını," diye fısıldadım. "Yani yapmıyordu."

"Ben de düzenli olarak yapmıyorum," dedi sadece.

Düzeltmek zorunda kaldığım cümleyi önüme koydum. *Yani yapmıyordu.* Yuvarlandığım uçurumda tenime batan dikenler artık canımı yakmıyordu. Aslında tükenen benliğimdi.

"Peki sen?" diye sordu bir anda. "Sen hiç dua ettin mi?"

"Küçükken çok ederdim," dedim bir sırrı fısıldıyormuş gibi. "Ama sanırım yanlış etmişim."

Sessizlik aramızda büyüdü ve ikimizi de yuttu. Eğer bir ruh otoparkı olsaydı ve biz ruhlarımızı park etseydik, ruhlarımız muhtemelen yine yan yana dururdu.

Yolun hemen sonunda ışığı yanıp sönen polis aracını görünce bir an donakaldım. Aracın tepesinde yanan lamba, göğün kararttığı ortamı aydınlatıyor, bu aydınlık, huzursuzluğun ağaçların dallarına gölge gibi düşmesine neden oluyordu. İrkilerek Karan'a doğru döndüm.

"Çevirme var," dedim panikle.

Karan beni duymazdan geldi. Babam fikir değiştirip Karan'dan şikâyetçi olmuş olabilir miydi? Hem şu an Karan'ın yanında oturan onun kızıydı, bu olayı daha da karmaşık hâle getirebilirdi. Bir şey söylemek istesem de, bunun onu daha fazla kızdırmaktan başka hiçbir halta yaramayacağını anlamıştım. Aracı yavaşlattı. Fosforlu yeşil yelek giymiş birkaç polis memurunun yanında bir de üniformalı polis memuru vardı. Üniformalı polis memuru ve diğer memur araca doğru yürümeye başladığında Karan'ın sivri bakışları ön cama kenetlenmişti, adamın bize doğru attığı her adıma büyük bir dikkatle bakıyordu.

Polis memuru ve uzun boylu trafik polisi aracın önünden dolanarak Karan'ın tarafına geçtiler. Karan otomatik düğmeye bastı, cam mekanik bir ses çıkararak açıldı.

"İyi akşamlar," dedi polis memuru. "Ehliyet ruhsat lütfen?"

Karan hiçbir şey söylemeden torpido gözünden bir şeyler çıkardı, polis memuruna uzattı. Polis memuru yanındaki diğer polise belgeleri uzatırken gözlerini bana çevirdi. Bir an izleniyor olmanın verdiği rahatsızlıkla gözlerimi kaçırdım. Panik ve endişe bir olmuş, göğsümün arazisindeki dönümlerin hasadını biçiyordu.

"Kimlik görebilir miyim?" dedi bir anda polis memuru. Bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Küçük Hanım'ın ve sizin kimliklerinizi görebilir miyim?" diye tekrarladı sorusunu.

"Tabii ki," dedi Karan tok bir sesle. "Bir sorun mu var memur bey?" Sesindeki sorguda hissedilir bir mesafe vardı.

"Bir kaçırma olayı," dedi polis hiç duraksamadan. "Prosedür gereği kontrol ediyoruz."

Bir an yutkunamadım. Panik göz bebeklerimin içinden harelerime tıpkı bir mürekkep gibi akmaya başladı. Karan gayet sakin bir tavırla, "Kimliğini ver güzelim," dedi yan gözle bana bakarak.

Kuzguni siyahı gözlerde tutunmam için bana uzatılmış güven dolu bir el vardı.

Karan kendi kimliğini polis memuruna uzattı, ikilemde kalmış bir şekilde bir Karan'a bir polis memuruna bakıyordum. En sonunda parmaklarım çantamın fermuarına gitti. Çantamın içini açtım ve titreyen parmaklarımın arasına aldığım kimliği Karan'a uzattım. Karan yanağımdan bir makas aldı, bana göz kırpıp elindeki kimliği polis memuruna uzattı.

"Yalnız biraz acele ederseniz sevinirim," dedi Karan. "Yetişmemiz gereken bir yer var."

Polis memuru dikkatli bakışlarını yüzümde gezdirip kimlikleri alarak aracın önüne gitti ve diğer memur da onu takip etti.

"Konu bizimle ilgili mi?" diye sordum kısık bir sesle, gözlerim ön camda, polis memurlarının üstündeydi.

"Hayır, rahat ol."

"Nasıl bu kadar eminsin? Ya onun başının altından çıktıysa?"

"Rahat olur musun?" diye homurdandı bana bakmadan.

Polis memuru bize doğru döndü.

"Karan," dedim irkilerek. "Kötü kötü bakıyor bu adam."

Karan direksiyonun üstünde duran elini indirip dizimin üstünde duran elimin üzerine koydu, soğuk avucunu elimin üstüne bastırarak, "Kötü kötü mü bakıyor o adam sana?" diye alay etti. "Kıyamam, korktu mu benim küçük kızım?"

"Ya dalga geçme!" dedim gözlerimi polis memurundan çekemeden. "Gerçekten kötü kötü bakıyor."

"Kız sen ne zaman bu kadar ödlek oldun?"

"Dalga geçme!" diye hırladım elimin üstündeki elini iterek. "Tıksınlar seni kodese de gör!"

"Sonra, Karan'ı gösterin bana, diye çığırma ama..."

"Hiç de öyle çığırmadım ben," diye homurdandım ona dik dik bakarak.

Polis memuru kimlikleri ve belgeleri açık camdan içeri uzattı, arabanın içi artık buz gibiydi.

"Karan Bey, beklettiğimiz için üzgünüz. Devam edebilirsiniz," dedi mesafeli bir sesle.

Karan hiçbir şey söylemeden kimlikleri ve belgeleri aldı; belgeleri torpidonun içine koyduktan sonra kimliğimi bana uzattı ve yavaşça göz kırparak önüne döndü. Polis memuru, Karan'ın cevap verme gereği bile duymamasına bozulmuş olsa da tepki vermeden geri çekildi.

Karan arabayı tekrar sürmeye başladı. Polis aracını arkamızda bırakana dek kalbimdeki o tuhaf kıpırtı biraz olsun duraksamadı. Sonunda Fethiye'ye girdik, gök, tamamen şafak lacivertiydi, karanlık gölgeler şehre düşmeye başlamıştı. Yorgun bakışlarımı yoldan çekerek Karan'a baktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum yorgun bir sesle.

"Gittiğimizde görürsün."

Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim. Yaklaşık yarım saatin sonunda iskeleye yakın bir yere gelmiştik. Meraklı ama cansız bakışlarımı bu kez iskeleye sıralanan yatlara ve teknelere çevirdim.

Karan aracı gitgide daha da yavaş sürmeye başlamıştı. Bir atmacanınkinden farksız bakan gözleri tekneleri kolaçan ediyordu.

Araç sonunda durdu. Telefonunu cebinden çıkardı, bir numara tuşlayıp telefonu kulağına yasladı. Karşı taraf telefonu açtığı an, "Biz geldik," dedi ve telefonu kapayıp cebine koydu. "İn bakalım Çakıltaşı."

Araçtan indim. Fethiye, dağ evinin olduğu bölgeye oranla çok daha ılıktı. Karan aracın önünden dolaşarak yanıma geldi, avucunu açarak elini bana doğru uzattı.

Cennetten uzanan siyah bir ip, cehennemin kapılarını kamçılayan siyah bir kırbaçtı bu elleri.

Bir an durdum. Bu ellerin hayatımdaki yerini düşündüm. Bu ellerin, hayatıma açılan kitabın sayfalarını aralamadan önce başka hangi kitap sayfalarına dokunduğunu düşündüm. Bu düşünce midemi ekşitti.

Ellerine baktığımı fark edince, "Tutmayacak mısın küçücüğüm?" diye sordu. Gözlerimi kaldırıp onun koyu renk gözlerine baktım. İskelenin burnuna uzanan o daracık yolda ikimizden başka kimse yoktu. Suyun hafifçe teknelerin eteğine vururken çıkardığı o iç kıpırdatan sesi ve onun nefesinden yükselen sert tınıyı duyuyordum yalnızca.

"Tutarım," dedim kısık bir sesle, pürdikkat gözlerinin içine bakarken. "Hep uzat."

Gözlerinde Tanrı'nın gölgesini gördüm. Bakışları, lacivert bir gecede kesilen elektrik, sönen sokak lambaları ve göğse oturan ıssızlık gibiydi. Yavaşça başını salladı, dolgun dudakları belli belirsiz bir kıvrımla yukarı bükülür gibi oldu.

"Daima," dedi, sesindeki siyah bir yemindi.

Elini tuttum. Gözlerimi denizin dalgalanan yüzeyine çevirdim. Onun elini tutarken kendimi o kadar çok güvende hissediyordum ki, dibinde yaşadığım kuyunun kilidi kırılsa, anahtar ayaklarımın önüne düşse, ben yine koşarak onun mağarasına saklanırdım.

Siyah, üzerinde koyu lacivert, parlak harflerle *Siyah Peri* yazan iki katlı yata hayretle baktım. Diğer yatlar onun yanında konuk oyuncu gibi görünüyordu. Karan yatın iskeleye uzanan siyah rampasının üstünden geçti, elim elinin içinde olduğu için sakince onu takip ettim. Yatın geniş alanına girdiğimiz an koyu lacivert ışıklar yatın eteğini aydınlattı, denizi kendi rengine boyadı. Hayretler içinde lacivert ışık yüzünden aydınlanan denize bakarken, Karan'ın avucundaki elim terden sırılsıklam olmuştu. Oysa hava soğuktu, tamam kar soğuğundan sonra bu soğuk bana yavan bile geliyordu ama yine de terlemenin imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi denizin içini aydınlatan ışıktan çekmeden.

"Gidince göreceksin." Ellerimizi ayırmadan arkama geçti, sırtımı onun geniş göğsüne yaslamamı sağladı. Yat aniden çalışınca panikle ona doğru kendimi bastırdım. "Şşh," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. "Sakin ol ufaklık."

"Nereye gittiğimizi merak ediyorum."

"Çok meraklısın," dedi erkeksi bir sesle.

Karan çenesini başımın üstüne koydu, aramızdaki boy farkının avuçlarıma bıraktığı kutsal bir nimetti belki de bu. Yat iskeleden uzaklaşmaya başladı. İskelenin önünde bekçilik yapan tekneler gitgide küçülmeye, kibrit kutusu kadar görünmeye başlamıştı. Geceyi ışığıyla yaran yatın arkasında bıraktığı lacivert ışık izlerini izledim. Deniz hafifçe dalgalanıyor, ışıktan oluşan sütunun şekli bozulup etrafa dağılıyordu.

Ayın gölgesi bizi takip ediyordu.

Denizin yatağına düşen ay gümüş rengi ışığıyla, hırçın bir adam gibi kavgaya hazır denizi sakinleştirirken, ay ışığını o denizin köpüğüne dahi muhtaç güzeller güzeli bir peri kızı olarak hayal etmiştim... Hırçın bir adama sahipti, titreyen ışığıyla o adamın unutulmuş kıyılarına kadar ulaşmayı başarıyordu.

Hırçın bir adama âşık, küçük bir kız çocuğu gibi...

Yaralanarak ama ışığını esirgemeden seviyordu denizi.

Ne kadar süredir bu şekildeydik artık hiçbir fikrim yoktu, saatin kaç olduğundan bihaberdim ama dakikaların saatlere yuvarlandığının ve uzun süredir aynı şekilde ona yaslanarak denizi izlediğimin farkındaydım.

"Az kaldı," diye fısıldadı.

Gözlerim bir başka ışık halesiyle kamaştı, o an şaşkınlık katran gibi damağıma yayıldı; damağıma acı bir tat bırakırken, yavaşça boğazıma doğru akmaya başladı. Burayı broşürlerde görmüştüm. Adı dilimin ucuna geldiğinde kalbim titredi.

"Burası..." diye fısıldadım. Karadan bayağı uzak olsak da, gittiğimiz yer belliydi.

"Kelebekler Vadisi," dedi sakince.

Gözlerim kocaman olurken hemen karşımda ışıldayan ada parçasına baktım. Karada parlayan şeylerin ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum. Ateş mi yanıyordu? Mum olabilir miydi? Yüksek dağların gölgesinin altında gölgeleri yükselen ateş ışıltılarına dikkatle bakarken, "Bunlar da ne?" diye sordum kısık bir sesle. Sesim titriyordu.

"Biraz daha sabret."

"Karan Bey," dedi içeriden tok bir ses. "Demir atacağız."

"Tamamdır Oğuz."

Yat karaya gitgide daha da yaklaşıyor, yaklaştıkça ben daha fazla titriyordum. Yat hareketini kesti. Karan beni serbest bıraktı ama elimi bırakmadan çekerek yatın diğer ucuna kadar yürüttü. Şaşkın bir şekilde olup biteni idrak etmeye çalışıyordum. Küçük kayık hemen yatın önünde duruyordu.

"Buna bineceğiz, velet," dedi bakışlarını bana değdirip ruhumu bıçaklarından geçirirken. "Yat kıyıya yaklaşamıyor."

"Tur tekneleri yaklaşıyormuş ama," dedim saf saf.

"Bu bir tur teknesi değil ufaklık. Yeterince derinlik olmazsa karaya saplanır." Güldü. "Hadi bakalım."

Başımı yavaşça salladım. Karan merdivenleri indi, hafifçe hareket eden kayığa ayağını attı ve diğer ayağını kayığa atmadan elimi

tutarak merdivenleri inmeme yardım etti. Beni kayığın içine çekerken bir an dengemi kaybedeceğimi sandım ama öyle olmadı. Beni ustaca kayığa bindirmeyi başardı. Adının Oğuz olduğunu öğrendiğim adam dümenin başında bize bakıyordu.

Kayığın bir ucuna ben, diğer ucuna da Karan oturdu. Karan kürekleri kavradı, güçlü kollarıyla hiç zorlanmadan kürekleri çekmeye başladı. Kayık yavaş yavaş kıyıya doğru ilerlerken gözlerimi ondan alamıyordum. Kayık kıyıya vardı, durdum ve başımı kaldırıp kıyıya baktım.

Bu olamazdı.

Bembeyaz kumun, temiz görünümlü beyaz çakıl taşlarının etrafında, tombul, beyaz mumlar yanıyordu. Simsiyah çakıl taşları rastgele bir şekilde etrafa serpiştirilmişti, hepsi Karan'ın kendi elleriyle boyadığı çakıl taşlarıydı.

Biraz sonra kayık kumlara saplanarak durdu. Tüm bunların yalnızca gördüklerimle sınırlı olmadığını fark etmem çok da uzun sürmedi. Simsiyah gül yaprakları rüzgârla uçuşmaya başladığında, çakıl taşlarının etrafına yerleştirilmiş gül yapraklarının da varlığını fark edebilmiştim. Yavaşça ayağa kalktım, Karan kürekleri bırakarak doğruldu ve kayıktan inip hafif nemli kuma ayak bastı. Elini uzattı, düşünmeden onun elini tuttum ve kayıktan indim.

Metrelerce yükseklikteki kayalıkların, dağların arasında kalmış bu saklı cennetin kumlarına benim için serpiştirildiğini bildiğim şeylere bakarken kalbime saplanan o ağrı o kadar kuvvetliydi ki, beni kıvrandıracağını düşündüm. Mumların çizdiği yolda, Karan'ın sıcak elini tutarak yürümeye başladım. Siyah gül yaprakları rüzgârla etrafımızda uçuşmaya devam ediyordu.

"Tüm bunlar da neyin nesi?" diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Yerde iki büyük kutu duruyordu. Tam ortaya geldiğimizde yerde duran siyah kutulardan birine uzanmak için elimi bıraktı ve yere çöktü. Pürdikkat onu izliyordum.

"Saatin gece yarısına vurmasına sadece birkaç dakika kaldı," dedi tok bir sesle kutuyu açarken.

Avuçlarımı kotumun kumaşına sildim. Kutunun içinden bir demet siyah gül çıkardı, gözlerim irileşti, siyah gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerim birkaç saniye gözlerinin hücresinde hapis kaldı, ardından gözleri kadar siyah olan güllere kaydı.

Karan yavaşça kalkıp gülleri bana uzatırken, "Bu vadide seksen çeşit kelebek türü var," diye fısıldadı. Gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki. Gülleri kucağıma aldım. "Seksen birinciyi getirdim."

Sertçe yutkundum. "Karan..."

Büyük ellerini belime yerleştirdi. Kucağımdaki gül demeti ikimizin arasında kaldı. Ona büyük bir hayretle baktım. Gözlerimden gözlerine uzanan o köprüde, avuçlarında anahtarlarla ona doğru yürüyen benim ruhumdu.

Birkaç kelebeğin vadi boyunca uçarak kıyıya indiğini, gri kayalıkların etrafında tur atarak ağaçların arasına saklandığını gördüm. Rengârenk kanatları gecenin siyah perdesine işlenmiş renkli oyalar gibiydi.

"Sen benim ezanımsın." Parmakları belim boyunca kaydı, beni sıkıca kavradı. "...ve ben Müslümanım." Alnını alnıma yasladığında, şu an çarpan benim kalbim miydi yoksa onun kalbi miydi ayırt edemiyordum. "Seni duymadığım yerde gün doğmaz, gece olmaz ve ben hep eksik kalırım."

Göğsüm sıkıştı. Dudaklarımı aralamak istedim ama ne demem gerektiğini de bilmiyordum. Yelkovan akrebin üstünden bir kez daha geçti. Karan gözlerimin içine bakıyordu.

"Bırak çiçekleri kenara," dedi alnını alnımdan çekmeden.

"Ne?" Sertçe yutkundum. "Neden?"

"Bırak küçüğüm."

Dediğini yaptım. Gülleri yere bırakıp yavaşça doğruldum, çenem onun göğsüne sürtünmüştü. Soğuğu hissetmiyordum. Kocaman kanatlarını birbirine çarparak uçuşan kelebeklerin gölgesi üstümüze devriliyordu.

"Neden?" diye sordum titreyen sesimle. "Tüm bunlar... Neden ben?"

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Benim attığım her adım senin olduğun yere düşüyor kız çocuğu."

O an anladım. Bu adamdan başka gidecek yerim olmadığını, ruhumu ruhuna düğümlediğimi ve bu düğümün bir asma kilit gibi boynuma geçtiğini anladım.

"Ruhumun parmaklarının arkasında sadece sana kadar yer var," diye fısıldadım onun kulağına doğru. "Parmaklıkları eğdin, gireceğin kadar yer açıp içeri daldın. Sen çok zorba bir adamsın."

Gülerek geri çekildi. Gülüşünün o boğuk sesi dizlerimdeki eski yaraların sızlamasına neden oldu. Aniden havai fişekler patlamaya başladı. Duraksadım. Kafamı kaldırarak ona baktım. İlk kez dudaklarım, gardiyanın kalbini parçalayarak parmaklıkları kırdı ve o an gülümsedim.

Karan için, Karan'a gülümsedim.

"İyi ki doğdun küçücüğüm," dedi gözleri gülüşüme takılırken. Durdum. Bugün benim doğum günüm müydü? "İyi ki doğdun ay ışığı."

Beni aniden kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Dudaklarım hâlâ yukarı kıvrılmış şekilde dursa da, kalbim yaşadığım şokla yerinden fırlayacakmışçasına çarpmaya başlamıştı.

"İyi ki... Kız çocuğu."

Derimin altına kendini dikiyor, tenimin altında benimle yaşıyordu. Bir gün beni parçalayarak tenimin altından kalkıp gideceğini düşünmek bile ruhuma yeni yarıklar eklenmesine neden oluyordu. Ruhumdaki her bir yarık, karanlık nehriydi. Ama asla kan değildi.

Ruh kanamazdı.

Ruh Karan'dı.

DEVAM EDECEK...